

WILLIAM DIEHL

Domnie în iad

Reign in Hell, 1997

*Aici am putea domni în siguranță,
Și, după părerea mea,
Merită să ai ambiția să domnești,
Chiar și în Iad.*

*Mai bine să domnești în Iad
decât să slugărești în Rai.*

John Milton, *Paradisul pierdut*,
1667

CARTEA ÎNTÂI ȘERPII

*Mai bine să domnești în Iad
Decât să slugărești în Rai.
Dar și mai bine să domnești în amândouă.*

D.J. Enright, *A Faust Book*, 1979

1

12 Iunie

Rulota prăfuită se deplasa, tânguindu-se, pe întinsa autostradă interstatală, cu cauciucurile scârțâind pe asfaltul fierbinte. În spatele volanului se afla un șofer tras la față și subțire ca o trestie, al cărui păr negru flutura în curentul de aer fierbinte care intra în valuri pe fereastra deschisă. Bău rapid o sticlă de apă, ca să-și alunge somnul, dungile de transpirație pătându-i cămașa albă. Fusese cumplit de cald de când plecaseră din Omaha, îndreptându-se spre sud și apoi spre vest, pe Autostrada Interstatală 80, cu orașe și orașele – Kearney, Cozad, Gothenburg – apărând și dispărând în timp ce ei mergeau paralel cu râul. Conducea cu soarele în față, în după-amiaza fierbinte de iunie, trecând în viteză pe lângă fermele din Nebraska și pe lângă câmpiile neîngrijite, singuratece și triste în asemănarea lor.

Așa cum îi era obiceiul, bombănea doar pentru el în timp ce conducea:
La ce bun să aibă aer condiționat, dacă nu mă lasă să-i dau drumul?
După câteva minute, dând din cap:

*N-am crezut niciodată c-am să cunosc pe cineva căruia să-i placă
așa o căldură. Trebuie să fie vreo cincizeci și două de grade afară, și el
vrea să țin afurisita de fereastră deschisă.*

Alți doi kilometri.

*Și nici n-am cu cine să vorbesc. Nu vrea să mă lase să ascult la radio
când doarme. Într-una din zilele astea o să adorm de tot...*

Moțâind:

*...o să ies de pe drum și-o să sfârșim amândoi închiși în rulota asta,
în mijlocul unui loc, Dumnezeu-știe-unde.*

Bătând cu podul palmei în volan:

...și cu nenorociții de vulturi mâncându-ne ochii.

Fratele T era întins pe o pătură, ocupând două locuri. Nu se simțea în largul lui dormind în „costumul cel bun”, cum îl numea el, preferând scaunul dublu din spatele șoferului, în timp ce rulota gonea pe auto-stradă. Trăgea un pui de somn, adunându-și puterile pentru confruntare. Așa își numea el întâlnirile, *confruntări*.

"Asta facem noi, Mordie, ne confruntăm cu diavolul, zicea el. O să-l înngenunchem iar diseară pe puiul ăsta de cățea înconjurat de flăcări, spunea el. Să-l slăvim pe Dumnezeu, ca să-l slăvim pe Iisus."

Ca și cum s-ar fi dus la război său la vreun alt necaz ca ăsta.

Dar șoferul nu se plângea. Era cea mai bună slujbă pe care-o avusese vreodată, chiar dacă nu-i plăcea să conducă pe câmpii întinse, unde puteai să închizi ochii zece minute, apoi să-i deschizi și să-ți pară că ești în același loc în care i-ai închis.

Deodată, tresări.

— Pffui, zise el în șoaptă.

Departe, în față, un indicator dansa ca Fata Morgana. Se chinui să vadă mai bine prin ochelarii de soare: Brady – trei kilometri.

— Îți mulțumesc *li-suse*, zise el cu voce tare, imitându-și șeful cu propriul lui accent tremurător din sudul Georgiei.

În spatele lui, Fratele T se mișcă. Se ridică într-un cot, își întinse și-și răsuci gâtul, scoțându-și mușchii în evidență. Era un bărbat voinic, cu păr lung, blond, care îi atârna pe umeri, și-o barbă deasă.

— Unde suntem? Întrebă el cu o voce joasă ca o șoaptă și aspră ca o pilă.

— Ne coacem în cuptorul Domnului.

Fratele T își puse ambele palme sub bărbie, ridică din sprâncene și își alungă somnul, frecându-se la ochi cu degetul arătător de la fiecare mână.

— Uneori cred că Dumnezeu a luat o sută de acri pătrați din Kansas, i-a copiat la xerox și i-a răspândit peste tot mijlocul țării.

— Cam flirtezi cu blasfemia acum, Mordie.

— Flirtez cu adevărul, asta fac, răspunse Mordachai, încetinind și virând la dreapta, pe o șosea asfaltată, îngustă, cu două benzi.

— Mai spune-mi o dată, cum se numește locul acesta?

— Brady. Cam la vreo treizeci și cinci de kilometri pe partea asta e North Platte.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Am condus ceva mai mult de trei sute douăzeci de kilometri. Am traversat mai bine de jumătate din Nebraska de când am plecat din Omaha. Este plictisitor, cald, și n-am văzut nici o mașină de cel puțin o oră.

Fratele T deschise ochii și se holbă prin orbitele albe ca laptele. Se holba fără să vadă ceva.

— Ar trebui să te simți exact ca acasă. Seamănă cu sudul Georgiei.

— Nu sunt copaci. Nu crește nimic decât fân peste tot.

— Grâu, Mordie, grâu. Fânul e ceea ce rămâne după ce grâul e cules din sânul pământului.

— Aș vinde bucuroș o sută șizeci de kilometri de ce-spui-tu-că-e-asta pe un singur pin înalt.

— Nefericit, Mordie? Îl dojeni blând Fratele T.

— Doar necăjit.

Fratele T chicoti.

— E bine pentru sufletul tău.

— Și mă scald în sudoare. De vreme ce tu nu transpiri niciodată, mă topesc eu pentru amândoi.

— Iisus este marele egalitarist.

— Ție ți-e ușor s-o spui, tu nu ești ca un robinet.

— Așa e. Ție-ți place mai mult frigul. Fratele T se scutură involuntar la gândul acesta, își frecă brațele, apoi căută, pe podea, cutia frigorifică. O deschise repede, luă o cutie de Coca, o desfăcu și trase o dușcă bună. Ah...

suspină el. Gura îmi era uscată ca o felie veche de pâine prăjită.

Lângă cutia frigorifică, pe podea, se aflau patru cutii plate, lăcuite.

Dintr-una se auzi un sunet. Ușor, ca un bebeluș care lovește în somn o jucărie.

— Ușurel, copii, zise blând Fratele T, aplecându-se și mângâind cu vârfurile degetelor capacul neted al uneia dintre cutii. Încolăciți-vă și adormiți la loc. Apoi către Mordachai: Ce mi-ai aranjat?

— O să stai la unul dintre predicatori, pe nume Harmon Jasper. A făcut o cameră deasupra hambarului pentru un ajutor de la fermă, dar individul a plecat și s-a mutat la Lincoln.

— Are familie?

— Soție.

— Copii?

Mordachai tăcu o clipă.

— Mordachai...

— O fiică la liceu.

— Câți ani are?

Șoferul se uită stânjenit în oglinda retrovizoare, la Fratele T, înainte să răspundă.

— Nu știu. Cînșpe-șaișpe. Predicatorul sorbi o gură de Coca. Apoi începu să-și mângâie șuvițele blonde cu o mână, zâmbind. Cu toată publicitatea pe care ți-am făcut-o la radio și în ziarele din tot statul, zise Mordachai, s-ar putea să vedem vreo sută sau două de inși astă-seară. Dar aici, în mijlocul ținutului nimănui, drace, n-o să facem mare brânză. Timpurile sunt așa de grele, că nimeni nu poate pune doi bani deoparte. Se opri un moment, apoi adăugă: Dacă am fi stat pe lângă Omaha vreo două nopți, pun pariu că am fi strâns o mie de oameni în fiecare noapte, poate patru, cinci mii, poate chiar zece mii într-o noapte.

— Știi că nu-mi plac orașele mari. Presa e prea băgăcioasă.

— Oamenii nu dau doi bani pe asta. Tu ai apostoli, T, *apostoli*. Ei recunosc minciunile când le citesc.

— Îți apreciez înflăcărea. Predicatorul se întinse la loc și mai sorbi o înghițitură din cutie. Și-apoi, am avut câteva nopți bune în ultima vreme, de două mii de dolari. Se așază pe locul dinainte, privind din când în când, pe marginea drumului, printre gene. Spune-mi ce vezi.

— Secetă. Câmpiile arse, pământul crăpat peste tot și prăfuit, căldura pustiind totul... o fermă pe stânga, câțiva stejari care țin umbră casei și în spate un hambar cu o reclamă pentru tutun de mestecat, pictată pe o parte... nu pot să spun de care e, totul e șters și crăpat.

— Ce pitoresc!

— Toți de pe-aici o duc greu. Ai putea pune o vorbă pentru ceva ploaie diseară.

— Excelentă idee. Fratele T își dădu capul pe spate, ca un lup care urlă, și vocea i se ridică brusc, încă aspră și chinuită, dar tremurând de emoție. Te implor, bunule *Ii-sus*, în numele fraților mei suferinzi și al surorilor mele... scaldă acest praf însetat cu lacrimile tale... și dă viață pământului ars și fructelor veștejite.

— *Amin, Doamne, a-min!* Din ce carte e asta?

— Din comoara mea personală de dispoziții, răspunse fratele T și chicoti.

Casa fermei Jasper era plăcută și un pic spartană, cu un gard alb și o verandă mare, care o împrejmuia. Un Chevrolet roșu, prăfuit era parcat lângă casă, iar un hambar solid care arăta proaspăt vopsit se ridica în spate. Cincisprezece sau douăzeci de porci slăbănogi râmau și se îngrămădeau într-o cocină, pe o parte a hambarului. În spatele lor, un câmp de grâu pârjolit se întindea peste pământul plat până la orașelul Brady, aflat la doar câțiva kilometri depărtare, un ciorchine mare de clădiri joase, înconjurate din patru părți de silozuri care, la distanță, în aerul clar încărcat de căldură păreau

sentinele păzind o fortăreață în prerie.

Cortul cel mare, întins la vreo cincizeci de metri de casă, la marginea unui câmp parcelat, avea părțile laterale rulate și legate. O briză înșelătoare și nepotrivită ridica iarba în jurul lui. În apropiere, multe vehicule de toate felurile și modelele erau parcate la întâmplare de-a lungul drumului și pe câmp.

Era o atmosferă de petrecere aici, de oameni care abia așteptau momentul tovărășiei și al salvării; o duzină de femei și copii alergau de colo-colo, sporovăind, râzând și așezând farfurii de plastic și tacâmuri pe patru mese lungi; o fetișcană îmbrăcată într-o rochie albastră se învârtea și dansa după un cântec pe care-l fredona în gând; un băiețel stătea jos pe pământ, privind mut o veveriță într-unul dintre stejari, în timp ce alți copii se jucau „de-a prinselea” în jurul unuia dintre copacii mai mari; doi bărbați în cămăși aveau grijă de mai multe bucăți de carne de pui care sfârâiau deasupra unui jar aprins, pus în bidoane de douăzeci de galoane; patru femei se agitau în jurul unei mese încărcate cu castroane cu brioșe, salată de varză, iahnie de fasole, știuleți de porumb, prăjituri de ciocolată și urcioare pline cu limonadă proaspătă.

La un capăt al drumului murdar care ducea la fermă, un indicator mobil anunța:

Întâlnirea Renașterii – astă-seară la ora 7:30

FRATELE TRANSGRESOR

Pastorul de la Biserica lui Hristos Rătăcitorul

„Pregătirea pentru Parousia”

Puteți mânca orice doriți la o cină de țară, doar pentru trei dolari.

6:00-7:30

Mordachai pășea pe pământul tare, făcându-și aer cu cămașa udă descheiată la piept. Întrebă pe cineva unde-l putea găsi pe Jasper și fuse îndrumat spre un bărbat scund și cam greoi, cu păr rar, castaniu și o piele foarte bronzată. Strângerea de mână a lui Jasper era viguroasă și cinstită.

— Mă aștept la o mulțime bunicică, zise el entuziasmat, cu o voce plată și cam nazală. Vin oameni de la North Platte și de la bisericile de pe partea asta. S-ar putea să se strângă chiar vreo trei sute.

— Ei, asta, cu siguranță, îl va face fericit pe Fratele T.

— Așa preferă să i se spună, Fratele T?

— Așa ar fi tocmai bine.

— Și dumneata ești...?

— Fratele Mordachai.

Ciudat individ, gândi Jasper.

Mordachai îl domina. Înalt și slăbănog ca un cocean de porumb, cu o față lungă și îngustă, un nas ascuțit și ochi strălucitori care oglindeau soarele la asfințit. Transpirația abundentă formase o pată întunecată pe pieptul cămășii sale albe, șifonate, și la subsuori, iar el își tot îndepărta părul negru, ciufulit, care-i intra în ochi.

— Hai să mergem, aș vrea să-ți prezint pe doamna mea și pe fiica noastră, zise Jasper, conducându-l pe Mordachai spre micul grup de femei care aranjau mâncarea. Avem nevoie de Renașterea asta, frate. Seceta asta este cea mai rea pe care mi-o amintesc. Credința oamenilor începe să se clatine când lucrurile merg rău și n-au nici o șansă de îmbunătățire. M-am rugat ca bunul Frate să ne poată aduce mesajul său.

— Și Domnul a răspuns rugii dumitale, de-asta ne aflăm aici, frate Jasper. Fratele T v-a auzit rugăciunile și a dat atenție chemării voastre.

— Eu și familia mea suntem de două ori onorați că bunul Frate T își va petrece nopțile în casa noastră. Nu avem aer condiționat, îmi pare rău. Avem doar ventilatoare.

— Cu cât se face mai cald, cu atât mai mult îi place Fratelui T.

— Domnul fie lăudat!

— O, da, lăudat fie //i-sus!

Mordie parcase rulota în spatele cortului cât de aproape putuse, pentru a-i face Fratelui T o intrare cât mai ușoară. Când se întoarse Mordachai, predicatorul stătea în fotoliul pivotant, lângă fereastra rulotei.

Se spălase și buclele de culoarea mătăsii de porumb îi străluceau. Purta un caftan lung până la glezne, de culoarea pământului, cu o cruce brodată pe piept și mâneci largi care-i atârnavă până la coate. Avea în poală Biblia scrisă în Braille, iar într-o mână ținea un ciorchine de struguri Concord. Ciugulea câte un bob din când în când, storcând și sugând carnea moale din fiecare, în timp ce asculta vocile oamenilor, râsetele copiilor și lătratul vesel al unui câine.

— Cum stau lucrurile cu fratele Jasper? îl întrebă pe Mordachai, care își ștergea transpirația de pe frunte cu palma unei mâini, prăbușit pe un scaun.

— E un tip cumsecade. Fir-ar să fie, soarele e deja aproape de asfințit și e încă o căldură ca-n iad aici. Sper că o să faci un dans al ploii pentru ei diseară.

— S-ar putea s-o fac. Eu și prietenii mei.

— Știi ceva? Dacă chiar ar începe să plouă, s-ar putea să fii ales guvernator de Nebraska.

Fratele T zâmbi.

— Interesantă noțiune. La ce oră este confruntarea?

Accentuă prima silabă, pronunțând cuvântul *con*fruntare.

— Pastorul Jasper va începe la ora șapte și jumătate, va face puțină încălzire cu localnicii și te va aduce și pe tine pe la 7:45.

— E bine. Ar trebui să terminăm până la nouă. Poate, mai devreme, dacă începe să plouă.

— Da, sigur, râse Mordachai.

— Povestește-mi despre fata Jasperilor. Ai întâlnit-o?

— Î-hî. Ajută la servit, la masă.

— Descrie-mi-o, zise Fratele T, fiind încă atent la sunetele de la masă.

— Nu e genul tău, T.

— *Descrie-mi-o!*

— E destul de scundă, un metru și cincizeci și cinci de centimetri, păr șaten. Ochi de culoare deschisă, albaștri sau verzi, nu prea știu sigur. Cam șaiszeci de kilograme.

— Știi ce vreau să-mi spui, hârâi predicatorul.

Mordachai ezită și privi spre podea.

— Are... sâni frumoși, plini. Și un trup mic, vânjos.

— Cu ce este îmbrăcată?

— Cu o rochie de bumbac. Albastră.

Fratele T se aplecă spre urechea lui Mordachai și vocea îi deveni doar o șoaptă:

— Este nevinovată, Mordachai? Poți să-mi spui dacă este nevinovată?

— La dracu', nu știu dacă este... dar, în ținutul ăsta, cred că da. E un oraș mic, iar ea nu poate să aibă mai mult de șaisprezece ani. Probabil că da.

— Și care este numele mielușelului?

— Penny.

— Penny. Minunat. Și e deșteaptă, pun pariu.

— Pare destul de isteță, o trompetă a Bibliei, îți spun eu. A citat ceva din Psalmi, dar nu-mi amintesc ce era.

— Splendid. Dar mama?

— Of, lisuse, T...

— Sunt doar curios să-mi cunosc adunarea, Mordachai.

— Ei bine, ea, cu siguranță, nu este genul tău și, *cu siguranță*, nu e o sfântă.

Fratele T râse.

— De ce nu-i sugerezi domnișoarei să-mi pregătească o farfurie cu mâncare și să mi-o aducă aici?

— Ei, uite ce e, T... lucrurile merg chiar bine pentru noi. Nu ne trebuie

necazuri. De ce nu...

— Gura, Mordachai! Taci chiar acum și fă ce ți-am spus.

Spășit, Mordachai se crispă și se ridică.

— Trebuie să-mi schimb cămașa, zise el îmbufnat.

— Atunci, grăbește-te, mi-e foame.

Privea scena ca printr-un geam aburit, fără culori și nuanțe. Imagini gri pluteau prin câmpul lui vizual. La dreapta lui, Mordachai verifica interiorul cortului și instruia mica echipă de ajutoare. Predicatorul închise cu grijă obloanele și se uită pe furiș, prudent, în jur, privind prin crăpătura îngustă dintre pervaz și oblon, uitându-se printre gene pentru a focaliza mai bine imaginea. În cele din urmă, se ridică și, folosindu-și degetele arătătoare, își împinse lentilele de contact gri sub pleoapele de jos ale ochilor. Imaginea se clarifică, culorile apărură în scena din fața lui, iar el se concentrează pe fata care puneă mâncare pe farfurie; o privi cum studiază fiecare știulete de porumb înainte de a-l alege pe cel mai bun, cum linge urmele de ciocolată de pe un deget, cum își mângâie obrazul cu sticla înghețată a paharului de limonadă; îi ascultă râsul aproape copilăresc, fermecat de felul nerușinat cum își lăsa capul pe o parte, părul blond închis căzându-i pe față. Artera de pe gât începu să-i pulseze, respirația i se îngreună. Îi urmări fiecare mișcare până când ea se îndreptă spre rulotă, apoi se întinse la loc în fotoliu, își puse la loc lentilele de contact, închise ochii și așteptă.

Trecu un minut. Apoi îi auzi pașii lângă ușa rulotei. Ea ciocăni ușor.

— Este deschis, zise el, îndulcindu-și vocea cât mai mult.

Își ținu ochii închiși, auzi ușa deschizându-se și vocea:

— Frate T?

— Da?

— V-am adus ceva de mâncare, domnule.

— O, mulțumesc, draga mea.

El se îndreptă în fotoliu și-i făcu semn să intre.

Ea intră cu grijă, aproape cu venerație, uitându-se uimită prin interiorul slab luminat al rulotei.

Era frumos mobilat și picturi religioase umpleau aproape fiecare spațiu liber de pe pereți. Picturi clasice – Cina cea de taină, Hristos cu brațele întinse și inima însângerată, un crucifix – apoi îl văzu pe el și o teamă respectuoasă îi tăie respirația.

— Tu trebuie să fii Penny, zise el.

— D-d-da, domnule, se bâlbâi ea, cu o voce la fel de moale ca o pală de vânt.

El ședea într-un fotoliu, lângă una dintre ferestrele mari, cu degetele urmărind caracterele Braille, în timp ce citea Biblia cu vârfurile degetelor. Ea se holbă la el, fascinată de părul care-i cădea pe umeri încadrându-i fața frumoasă, înfățișarea lui ce radia forță și seninătate, caftanul din pânză de sac. Privirea i se mută către imaginea lui Hristos și făcu imediat comparația. El zâmbi, apoi deschise ochii, iar ea rămase atât de buimăcită, încât aproape că vărsă limonada. El o privea fix, cu ochii albi, ambigui, goi, care păreau să i se strecoare din inima în suflet și să-i citească gândurile.

El întinse mâna și-și trase o măsuță pe roțile în față.

— Pune-o aici, zise el.

Ea se supuse, așezând farfuria și paharul pe masă, punând cuțitul și furculița din plastic lângă farfurie.

— Așază-te aici, lângă mine, zise el și, când ea trase mai aproape un scaun îmbrăcat în pânză, adăugă: Vreau să te privesc.

— Să mă priviți?

El se întinse spre vocea ei, îi găsi obraji cu vârfurile degetelor și începu, încet, să-i atingă pielea moale. Ea închise ochii când degetele lui îi trecură peste pleoape, îi mângâiară nasul și buzele. Respirația ei se iuți, și își simți

sângele urcându-i-se în obraji.

— Perfectiune, șopti el. *Tu ești trandafirul de Sharon și Lăcrămioara. Ești frumoasă, ai ochi de porumbiță, iar buzele tale sunt ca purpura, ești frumoasă pentru că nu există nici o pată pe tine.*

— Cântecul lui Solomon, murmură ea.

— Ai fost salvată? Ești în grația lui?

— Da, răspunse ea cu o voce tremurată ca un abur.

— Atunci, vom vorbi pentru tine din amvon, iar mai târziu te voi unge cu uleiul mântuirii. El își lăsă mâinile să alunece pe gâtul ei și apoi le retrase încet. Acum, stai cu mine cât timp mănânc.

Începură să vină pe la ora șase și jumătate. Mordachai îi văzu primul, un nor de praf venind spre ei pe șoseaua murdară, ridicând și mai mulți vălătuci în spate, ca fumul care urmează focul.

— Ce dracu' mai e și asta? zise el.

Fratele T se odihnea pe canapea, în partea din spate a rulotei.

— Ce este, ce?

— Arată ca o furtună de praf ce vine pe șosea.

— Este parada, zise Fratele.

— Ce vrei să spui cu „parada”?

— Vin la spectacolul cu grozăvii, Mordie. Nu vin pentru mântuire, nu vin ca să fie salvați, vin pentru spectacol.

— Ei, haide, nu începe iar...

Fratele se ridică în capul oaselor și-și aruncă picioarele pe podea.

— Nu-i nimic. Îi vom scutura bine până vom termina. Nu contează ce-i aduce aici, ci ceea ce se întâmplă când se implică, asta e important.

— Iisuse, aș vrea să poți vedea asta, Frate. Norul acela de praf trebuie să fie lung de aproape patru sute de metri.

Fratele se duse la fereastră, în spatele lui Mordachai, și se chinui să vadă prin fereastră. Un vârtej de praf se mișca spre ei.

— Ai ascultat la radio? Întrebă el.

— N-am avut timp, zise Mordachai. Eu n-am niciodată timp pentru o confruntare, știi asta. Am prea multe de făcut.

— Un front de nori se mișcă spre noi.

— Drace, se pare că un front se mișcă pe șosea, spre noi.

— Nu mă ascuți, Mordie.

— Da, da, un front...

— Cred că o să se scuture aici pe la opt, opt și jumătate.

— Am mai văzut nori și înainte, T, norii nu înseamnă neapărat ploaie.

— Plouă în Kansas. Într-un oraș numit Cedar Bluffs. Unde e asta?

Mordachai ridică din umeri. Deschise un sertar și luă atlasul rutier Hammond. Frunzărindu-l, găsi Kansasul și urmări, cu degetul, șoselele și drumurile.

— Ei, ca să vezi, lată-l. Puțin mai la sud de aici, cam... optzeci-nouăzeci de kilometri.

— Și ce-ți spune norul acela de praf, Mordie?

Bărbatul cel slab privi cu atenție pe fereastră, se uită la felul în care se ridica praful și cum începea să se disperseze, apoi cum se răsucea spre ei.

— Vântul bate spre noi?

— Bate spre noi, direct dinspre Cedar Bluffs.

— Ticălosul!

— Hai să-ți spun că diseară o să ne rugăm pentru ploaie, așa cum nu ne-am mai rugat niciodată. Ne vom ruga și vom cânta, vom dansa și vom aduce ofrande ploii în seara asta. Vreau să revii lângă mine, chiar lângă cort. Tu ești un vechi muncitor agricol, Mordie, și poți mirosi ploaia în aer. Dacă se apropie, dă-mi un semn, zornăie-ți tamburina aceea a ta. Asta când vom aduce ofrandele, iar dacă vine ploaia, Dumnezeuule, ne vor da tot ce au. Drace, ne vor

da chiar și *verighetele*.

Mordie se aplecă în față și-și făcu palmele căuș la ochi.

— Iisuse, T, trebuie să fie vreo douăzeci – treizeci de mașini pe drum.

— Păi, da, desigur. Este parada, Mordie. Fratele T își ridică brațele deasupra capului și vocea îi tremură într-o predică batjocoritoare: Frați și surori... rugile voastre au fost ascultate... mâncați cât vă ține burta... priviți spectacolul cu *grozăvii*... totul pentru trei amărâți de dolari. Își coborî brațele și chicoti. Ce învoială. Afacerea anului.

Mașinile se întindeau într-un șir lung, aproape bară la bară pe terenul de lângă șosea, unde Harmon Jasper pusese cortul, formând o parcare. Un autobuz școlar, închiriat pentru aceasta ocazie, sosi cu treizeci și cinci de adepți ai unei congregații a Bisericii Domnului, de la șaiszeci de kilometri depărtare. Mai erau caravane de patru-cinci mașini de la alte biserici din zonă. Una dintre ele, neagră, un model nou de turism, se opri lângă cort și un tânăr în ținută militară ieși din mașina și se apropie de Jasper. Vorbiră un minut sau două, apoi fermierul arată cu degetul spre rulotă. Soldatul deschise ușa din spate a mașinii și din ea ieșiră doi bărbați, unul în uniformă militară, iar celalalt într-un costum negru de afaceri. Aceștia se îndreptară spre rulotă.

— Se pare că avem și niște VIP-uri, Frate.

Uitându-se peste umăr, predicatorul îi văzu pe cei doi oameni ca prin ceață.

— Vezi ce vor.

— Sigur.

Mordachai ieși în întâmpinarea celor doi vizitatori. Schimbară câteva cuvinte, apoi Mordachai îi conduse la rulotă. Ciocăni și-și băgă capul pe ușă.

— Sunt doi oameni din statul Montana care ar vrea să-ți zică ceva, Frate.

— Condu-i înăuntru, Mordie.

Mordachai îi invită în spațiul de locuit al rulotei. Bărbatul în uniformă era mai scund, cam un metru și șaptezeci și cinci de centimetri, cu o înfățișare foarte milităroasă și, evident, teribil de ordonat, cu o piele foarte bronzată. Își scoase brusc chipiul, dezvăluind un păr negru, tuns foarte scurt. Expresia îi era la fel de rigidă ca și ținuta și avea vulturi de colonel pe guler. Celălalt bărbat avea puțin peste un metru și optzeci de centimetri. Părul lui castaniu era îngrijit pieptănat; fața avea acel ten rumen, al unui bărbat cu o tensiune arterială mereu crescută. Costumul lui de in prezenta urmele unei călătorii lungi. În ciuda căldurii, amândoi bărbații erau uscați ca niște schelete în deșert.

— Frate Transgresor, numele meu este Lewis Granger, zise cel înalt.

Asociatul meu prezent aici este colonelul Shrack.

— Un om al armatei, colonele?

— Patriotii Montanei.

— Este o echipă de fotbal?

Granger începu să râdă, dar colonelul nu văzu nici un pic de umor în această remarcă.

— Miliția statală, zise el tăios.

— Îmi pare rău. Nu știu prea multe despre sporturi sau miliție.

— Nu face nimic.

Fratele T întinse mâna între cei doi, iar Granger i-o strânse. Colonelul păși încet în spatele lui Granger, uitându-se fix în ochii voalați ai predicatorului, studie camera, verifică totul, dar nu dădu mâna cu predicatorul.

— Bine ați venit în umila noastră biserică, zise T. Căutați mântuirea? Apoi zâmbi. Sau, poate, ați venit pentru... o donație?

— Ne place mesajul dumitale. Ne place ce ai de spus, Frate. Vorbești pe limba noastră.

— Vorbesc limba lui Dumnezeu, domnule Granger.

— Cu puțină politică amestecată în ea, zise Granger cu un zâmbet.

— Misiunea mea este să mă asigur că turma mea este informată. Viața

este plină de ocazii, domnilor. Îmi place să cred că discipolii mei își cunosc toate opțiunile.

— Sunt surprins că n-ați avut probleme cu Fiscul, zise Granger. Ei devin nervoși când politica și religia se amestecă.

— Eu sunt o biserică. Trăiesc numai prin donații. Toată averea noastră este acest vehicul. Mordie ține registrele excelent, întotdeauna la îndemână pentru ei.

Granger se uită în spate, la Mordachai, dădu din cap, apoi se întoarse spre predicator.

— O să trec la subiect, zise el. Am participat la adunările dumneavoastră de multe ori: Missouri, Kansas, săptămîna trecută în Omaha. Întotdeauna plecați dintr-un oraș când audiența este în creștere.

— Mă duc unde mă îndrumă Domnul. Și unde suntem bineveniți.

— Păreți a avea o aversiune față de publicitate.

— Publicitatea îi corupe pe cei mai buni oameni.

— Îmi place asta, îmi place foarte mult, domnule.

Fratele T stătea pe scaun și se uita absent la spațiul dintre colonelul Shrack și Lewis Granger, vederea sa periferică urmărind silueta omului în uniformă de camuflaj, în timp ce acesta trecea în revistă interiorul rulotei.

Granger rupse tăcerea.

— Toate bune și frumoase, domnule. N-aș sugera altceva doar dacă... ei bine, vreau să spun că mesajul dumneavoastră trebuie să fie auzit de mai mult de câteva sute de oameni pe seară, nu credeți?

— Cum este voia Domnului.

— Am avut și eu câteva discuții cu Dumnezeu, Frate. Din cauza aceasta sunt aici. Dumnezeu mi-a spus că mesajul dumitale are nevoie de o audiență mult mai mare.

Colonelul interveni brusc în discuție:

— Ar trebui să vorbești tuturor celor oprimați. Oamenilor uitați de guvernul lor sau celor trădați de acesta.

Expresia feței Fratelui T rămase neschimbată, ochii lui alburii privind drept înainte.

Granger se aplecă mai aproape de el, ochii strălucindu-i cu anticipație.

— Cum ți-ar plăcea să transmiți acest mesaj către vreo două milioane de oameni pe săptămână, și totuși să nu te miști nici măcar un kilometru?

Fratele zâmbi.

— Ei, dar acest lucru ar fi un adevărat miracol, nu-i așa, Mordie?

— Domnul fie lăudat. Ar fi chiar un miracol.

— Crezi că asta l-ar face fericit pe Dumnezeu? Întrebă Granger.

— Nu știu, Domnul nu-și discută ideile cu mine.

Granger râse.

— Îmi place că ai simțul umorului, Frate.

— *O glumă prosperă în urechea celui care o aude, niciodată pe limba celui care o spune.*

— Este un citat din Biblie?

— Shakespeare.

— Frumos l-ați citat, zise Granger, apoi se opri, stânjenit de gafa sa. Îmi pare rău.

— Nu trebuie să vă pară. Este o figură de stil. De fapt, Mordie citește. Eu doar ascult. Mai lăsa câteva clipe să se scurgă, apoi spuse: Ce aveți în minte, frate Granger?

— O emisiune radio, Frate. Eu dețin șase stații radio, dar fac parte dintr-o rețea care are treizeci de stații în nord-vest. Montana, Idaho, Utah, Wyoming, Colorado. Un punct de vedere foarte conservator, care se potrivește perfect cu al dumitale. Am tot încercat să facem o emisiune religioasă, care să combine punctul de vedere creștin cu agenda noastră politică.

— Și care este aceasta?

— Conștiința de sine.

— Conștiința, zise colonelul Shrack cu o voce plată, autoritară. Să trezim tigrul care doarme.

Granger se uită tăios la Shrack și făcu o mișcare cu mâna, ca să-i tempereze tonul.

— Vorbim despre unde lungi și scurte, zise Granger. Ne vor recepționa cam două-două milioane și jumătate de oameni. O emisiune excelentă, un punct de vedere creștin, conservator. Seara noastră de audiență maximă este miercuri. Am vrea ca dumneata, Frate T, să iei în considerare această ofertă. O emisiune radio. Câte o oră în fiecare miercuri seara, la ora șapte. Îți vom pregăti un cor frumos, documente, un predicator renăscut să te prezinte așa cum trebuie în fiecare săptămână. Dacă va avea un succes atât de mare pe cât sperăm noi, am putea să ne extindem, poate să formăm chiar o organizație mare. Gândește-te la asta. În timpul emisiunii, de aproape treizeci de minute în fiecare seară, să fii ascultat de milioane de oameni însetați să audă adevărul așa cum îl vede Dumnezeu.

Fratele nu zise nimic. Stătea pe marginea scaunului, cu spatele rigid și mâinile încrucișate în poală.

— Desigur, vă vom plăti cu generozitate atât pe dumneata, cât și echipa. Fratele așteptă. Și vă veți lua partea din profiturile din reclame și donații. Fratele încă aștepta. Fără fotografii personale, fără publicitate, exact așa cum vă place. Îi va da o nota de mister. Vom înregistra predica dumată și vom adăuga corul și introducerea după aceea. Nici nu este nevoie să vă arătați fața. Granger se uita fix la el. Predicatorul tot nu zicea nimic. Înțelegeți ce vreau să spun, frate?

— Desigur, domnule Granger.

— Mă cheamă Lew. Te rog, spune-mi Lew.

— Și dumneata o să fii angajatul meu, Lew?

— Deloc. Va fi emisiunea dumneavoastră, domnule. Cuvintele dumneavoastră, gândurile dumneavoastră. Am vrea să credem că, hm, am putea să vă sugerăm câteodată un vers sau două din Biblie, care să vă inspire. Poate să vă sugerăm o temă pentru predică din când în când, dar numai dacă sunteți de acord. Fără cenzură. Cu toții credem ferm în Constituție.

Predicatorul se ridică și merse încet spre chicinetă.

— Dorește cineva o limonadă? întreba el, deschizând ușa de la frigider și luând o cană mare de suc roz pal.

— N-am vrea să vă deranjăm.

Fratele începu să deșurubeze capacul căni, dar Mordie se grăbi să ajungă lângă el.

— Lasă-mă pe mine să fac asta, zise el.

Fratele râse.

— Nu voiam ca oaspeții noștri să creadă că sunt neajutorat, Mordie, zise el, dar așteptă până când ajutorul lui umplu un pahar și i-l puse în mână. Mulțumesc, zise el și-și căută drumul înapoi spre fotoliu, punând mâna pe umărul colonelului Shrack în timp ce trecea pe lângă el. Pe epolet se aflau două baionete încrucișate pe un câmp albastru, mânerul lor având forma unor cruci. Nu putu să deslușească cuvintele care înconjurau scutul, dar pe steagul care flutura în jurul celor două săbii scria cu roșu SANCTUAR. Trebuie să înțeleg că îmi oferiți o emisiune radio proprie de o oră și ne veți plăti, pe mine și echipa mea, și îmi veți da un procent în profituri și nu-mi veți cenzura în nici un fel predicile. Corect?

Granger încuviință din cap, apoi adăugă repede:

— Corect. Am fi bucuroși să-i oferim avocatului dumneavoastră un contract convenabil și...

— Nu am avocat, domnule. N-am avut niciodată nevoie. O să mă rog pentru asta. Între timp, puteți întocmi ceea ce credeți că este un contract convenabil, iar Mordie și cu mine ne vom uita peste el.

— Să înțeleg că vă interesează?

— O să-l discut cu Dumnezeu. Vă rog să vă lăsați cartea de vizită la

Mordie, ca să știm cum să luăm legătura cu dumneavoastră.

— Vom petrece noaptea la un motel din afara orașului. Poate... vom lua micul dejun împreună mâine, ca să ne continuăm discuția?

— Poate. Vă va anunța Mordachai.

— Excelent. Vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat. Și pentru faptul că ne-ați luat în seamă propunerea.

— Când ați vrea să începeți această emisiune radio? Întrebă Mordie.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Bărbatul îi dădu lui Mordie un plic. O mică donație, pentru că v-am răpit timpul... și, poate, ca să vă convingem că suntem serioși. A fost o plăcere, Frate T.

Se întinse și strânse mâna predicatorului. Colonelul nu zise nimic în timp ce amândoi părăsiră rulota.

— Iisuse, T, ai vrut să-i dai gata pe tipii ăștia, zise Mordachai, privindu-i pe cei doi bărbați care mergeau cu pași mari spre mașină.

— O, nu cred asta, răspunse predicatorul și zâmbi.

Mordie deschise plicul și scoase conținutul, împrăștiind bancnotele de câte o sută de dolari pe masă, ca un pachet de cărți. Fluieră.

— Zece de-astea mari, T. O mie de parai.

— Se dau mari, zise predicatorul cu un chicotit.

— E calea către inima unui om.

— Calea către buzunarul din spate al unui om, vrei să zici. Scutură o momeală prin fața noastră.

— Mă întreb ce e cu tipu' ăla militar.

— Îți mai amintești ce mi-ai citit despre Sanctuarul lui Dumnezeu?

— Parcă. Îți citesc tot ce scrie în nenorocitu' ăla de ziar, în afară de reclame. Câteodată și pe ele. Nu pot să-mi amintesc totul.

— Paramilitarii, Mordie. Foarte direcți.

— Și de ce s-a asociat colonelul cu tipu' de la radio?

— Pentru ca amândoi sunt buni creștini. Sunt copiii Bibliei.

Mordie râse.

— Nu-ți bate joc de mine.

— Ei duc un război sfânt care nu tolerează nici o slăbiciune.

— Un război sfânt?

— Dumnezeule, Mordie, îmi citești despre ei cel puțin o dată pe săptămână. Fac tot posibilul ca să provoace o confruntare cu guvernul.

— Sunt doar niște ticăloși înarmați, care se joacă de-a soldățeii la sfârșit de săptămână.

— O, nu cred asta, Mordie. Cred că misiunea lor merge mult mai departe. Cât e ceasul?

— Șapte și un sfert.

— Cred că-mi voi revizui puțin predica. Să le dau băieților un pic din ceea ce vor.

— Crezi că o să fie afară, în mulțime?

— Desigur. Probabil că vor înregistra întregul spectacol.

— Drace, dar nu e legal.

Predicatorul începu să râdă.

— Sunt sigur că asta este treaba lor.

— Ce spui, uite că-și iau ceva de mâncare. Ai dreptate, se țin aproape. Se opri un moment. A dracului ofertă, T.

— Poate fi îmbunătățită. Și vom vedea cum arată hârtia lor.

— Crezi că au scris deja contractul ăla?

Predicatorul zâmbi.

— O să-ți spun ce n-au făcut, n-au venit tot drumul până aici din Montana ca să împuște ciori, Mordie.

Trei sute de oameni umpleau cortul de rugăciune, încercând să se apere de căldură cu ziarele și cu mâinile. Harmon Jasper dădu din cap a încuviințare

către Penny, și ea merse nervoasă în partea din față a scenei improvizate. Zâmbea timid, deoarece, în spatele ei, doi adolescenți, o fată și un băiat, ea cântând la chitară și el la muzicuță, țineau un ritm lent, aproape de înmormântare. Vocea lui Penny tremura, dar era clară și dulce.

În rulotă, predicatorul stătea lângă o fereastră deschisă și asculta, mișcat și excitat de inocența ei.

— O, da, își zise în sinea lui.

Când ea termină de cântat, Harmon Jasper se duse la microfon. Cei doi tineri cântau „Voi zbura departe”. Băiatul începu un dans vioi. Oamenii începură să bată din palme. Câteva voci se alăturară muzicanților:

*Într-o dimineață frumoasă
Când viața aceasta se va sfârși,
Voi zbura departe...*

De la al doilea vers, adunarea intrase în ritm. Tropăind din picioare și bătând din palme, se alăturară cu toții cântăreților.

Fratele T închise fereastra și chicoti pentru sine.

— E vremea să dansăm, șopti el. Își ridică toiagul și Biblia; celelalte accesorii erau deja puse la locul lor pe scenă. Îl luă de braț pe Mordachai și merseă împreună la cort. Când cântecul se sfârși, el împinse pânza ce ținea loc de ușă și intră în cort, bocănind cu bastonul în fața lui. Adunarea de oameni tăcu. Fratele T merse singur pe platformă. Se opri când simți marginea scenei improvizate. Lăsă bastonul să cadă pe podea, iar ochii lui lăptoși se holbară la public.

Ținea Biblia sus, deasupra capului.

— Lăudat fie Domnul!

— *Lăudat Fie Domnul!*

— Lăudat fie IISUS!

— *Lăudat fie IISUS!*

— Cuvântul..., hârâi vocea lui, este Dumnezeu!

Se auziră câteva cuvinte „Amin” din public.

— Sunt timpuri GRELE, prieteni. Timpuri foarte grele.

— *Amin!*

— Aceste timpuri vă pun la încercare credința...

— *Amin!*

— Aceasta este vremea Slujbei.

— *Amin! Amin!*

— Dar... ascultați bine ce vă spun... dacă îl veți nega pe DUMNEZEU, mai bine părăsiți locul acesta *acum*, pentru că DUMNEZEU ESTE cuvântul, și dacă nu credeți *asta*, puteți ieși chiar acum pe ușă. Ieșiți de aici și urcați-vă în mașini, duceți-vă acasă și stați în întuneric... pentru că asta e tot ce veți obține fără dragostea lui DUMNEZEU.

— *Aleluia!... Amin!*

Se opri pentru câteva clipe.

— Sunt aici ca să vă spun, dacă mă credeți, că DOMNUL DUMNEZEU va veni printre voi. Va sta lângă voi. Vă va călăuzi prin acest abis. David vă spune în capitolul doi: *Este cineva dintre voi suferind? Lăsați-l să se roage! Este cineva dintre voi bolnav? Puneți-l să-i cheme pe bătrânii Bisericii și lăsați-i să se roage deasupra lui, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului... rugăciunea făcută cu credință îl va salva pe cel bolnav și Domnul îl va ridica din patul în care a zăcut...*

— *Amin... Amin!*

— Ei bine, frați și surori, *noi* suntem suferinzi. Inimile noastre sunt bolnave. De ce? Pentru că pământul acesta moare în jurul nostru... un singur lucru ne poate salva, un singur lucru, frați și surori – CREDINȚA. Credința în Dumnezeu, deoarece, dragi inimi, numai credința vă va menține puternici. Doar rugăciunea vă va aduce eliberarea.

— *Amin.*

Predicatorul aruncă Biblia pe podea. Aceasta căzu, ridicând praful când lovi platforma.

— Nu am *nevoie* de Biblie pentru a vă vorbi în seara aceasta. N-am nevoie de Scripturi. Nu-mi trebuie David, Marcu, Luca sau Ioan ca să vă spun ce va să vină. Citiți despre acest lucru în fiecare zi. Vedeți la televizor. Vedeți când vă uitați afară pe fereastră. Ei fac o gaură în cer și soarele pârjolește câmpiile și ne seacă izvoarele și cine îi lasă să facă asta? Cine îi acoperă? Guvernul vostru, iată cine. Și cine este guvernul? Oamenii pe care voi îi puneți în slujbă. Le este teamă să nu-i jignească pe marii afaceriști, pentru că de la ei primesc toți banii de care au nevoie. Iar când câmpurile voastre sunt arse și râurile s-au transformat în praf, cine va veni să vă ia fermele? SIT¹ – Serviciul Infernal de Taxare.

Publicul păstra o tăcere adâncă.

— Ei ne-au vândut pădurile sălbatice tăietorilor de lemne. Uitați-vă la copiii voștri... hai, priviți-i chiar acum. Știți de ce vă spun asta? Pentru că ei se vor sufoca și vor muri dacă noi nu-i oprim. Copacii trimit oxigenul în aer, iar fără ei, vom muri cu toții. Guvernul îi cocoloșește pe cei ce poluează cu monoxizii și dioxizii lor, spunându-le: „Haideti, împutiți pământul, otrăviți apa și aerul.” Vreți să vorbim despre Armaghedon? Frați și surori, el este chiar acolo... în pământul vostru pârjolit. Parousia depinde de noi. Diavolul însuși și-a adus flăcările din iad aici și le-a întins peste pământul roditor al Domnului. Asta nu e drept...

— AMIN!

— Nu este drept...

— AMIN!

— Să plătești un om ca să are sub recolta lui și să-i iei altuia ferma când timpurile sunt așa de grele. Dumnezeu este supărat. Dumnezeu este sătul să își vadă creația distrusă de lăcomie.

Și mai multe „Amin”- uri.

— NU VĂ AUD! *Eu zic, DUMNEZEU ESTE CUVÂNTUL.*

— Amin! Amin! Amin!

— Credeți în Dumnezeu? Aveți încredere în DOMNUL?

— Daaa!

— Bunul Dumnezeu Atotputernic. El este cu noi în seara aceasta.

— *Amin!*

— Domnul este cu noi în acest cort, vecinii mei, Dumnezeu ne iubește pe toți, pe fiecare bărbat, femeie și copil de aici laolaltă. Îi vom oferi această melodie, este un fel de istorie a lumii în trei minute. Știți, frați și surori, de câte ori ascult știrile, acest cântec are și mai mult sens.

Muzicuța și chitara impuseră ritmul, un ritm rapid, care-ți făcea picioarele să tropăie. Fata de la chitară închise ochii și începu să cânte:

*Atât de adesea când oamenii sunt binecuvântați
cu prosperitate,*

Ei nu mai văd

Bunătatea și mila Domnului.

Ei își cântă ruga către El

Și-i oferă dorințele lor,

Apoi își întorc fața de la Dumnezeu

Și fac așa cum le place.

Așa cum un vultur

Își îndestulează cuibul

Astfel încât puii

Să aibă ce e mai bun...”

Melodia era tot mai plină de viață. Cu cât ei cântau mai tare, cu atât mai iute dansa el. Hop, hop, țop, hop, hop, țop. Undeva, într-o parte, o femeie își

¹Serviciul Intern de Taxare

ridică ambele mâini deasupra capului și începu să rostească o rugăciune nedeșluită, apoi alta i se alătură și încă una. Frenesia era tot mai mare. Predicatorul se duse, dansând, spre una dintre cutiile lăcuite de pe masa lui de lângă amvon.

Ochii i se făcură și mai mari, ritmul se întee. Un fior nervos scutură mulțimea.

În timp ce se apropia de cutii, îl văzu pe Mordachai intrând în cort. Își lovea tamburina de picior, privind afară, spre cer. Lovi tamburina tot mai repede.

Fratele T se uită într-una dintre cutii. Doi șerpi cu clopoței de culoarea nisipului zăceau pe fundul cutiei. Deschise brusc capacul cutiei. Zornăitul mânios din interior era înăbușit de cântec, de „Amin”, de vocile bolborosind într-o limbă ciudată, necunoscută.

Predicatorul își înălță vocea peste haos:

— Marcu, Capitolul cincisprezece: *Și aceste semne vor însoți pe cei ce vor crede: în numele meu vor scoate demoni; vor vorbi limbi noi; vor lua în mână șerpi...*

Își afundă mâna în cutie, luă din mijloc unul din cei doi șerpi și-l scoase afară. Plecă, dansând, de lângă cutie, mângâind șarpele, simțindu-i mușchii unduindu-se în palmă; scoase limba și lăsa limba despicată a șarpelui să o atingă pe a sa.

Mulțimea înnebuni. Se părea că din șarpele care-și zornăia clopoței se scurgea electricitate în mulțime. O văzu pe Penny, în rândul al doilea, cu ochii închiși, cu capul dat pe spate, bătând sălbatic din palme. Predicatorul ridică șarpele deasupra capului și își continuă dansul spasmodic.

Căută în cutie și luă și celălalt șarpe. Își înfășură primul șarpe în jurul gâtului, scoțându-l pe al doilea din cutie cu ambele mâini.

— Doamne, supușii tăi prea plecați te imploră, adu-ne ploaia. Ne amintim vorbele tale în epistola lui Iacov, Doamne Dumnezeule. *Nu vă temeți, fiți veseli și bucurați-vă, căci Dumnezeu va face lucruri mărețe. Pentru că, priviți, cel ce a format munții și a creat vântul și i-a pus omului gândul lui, DOMNUL, DUMNEZEUL mulțimilor, este numele LUI.*

Auzi prima picătură de ploaie pe pânza cortului, apoi încă una. Își eliberă o mână, ținând șarpele la o lungime de braț, în timp ce cu cealaltă îl căută pe celălalt, care părea intrat în transă, legănându-se în jurul gâtului său.

— *Să nu vă fie teamă, voi animale ale câmpului: pentru că pășunile din sălbăticie înverzesc, pentru că pomii își leagă fructele, smochinul și via își dau puterea. Bucurați-vă întru DOMNUL DUMNEZEUL vostru, și EL va face să cadă peste voi... ploaia. Și pământurile vor fi pline de grâu, și butoaiele se vor umple cu vin și untdelemn...*

Începură să cadă mai multe picături. Ca un foc de mitralieră, ele loveau pânza cortului. Afară, gheizere de praf se ridicau în jurul picăturilor de ploaie care plesneau pământul tare.

Predicatorul căută primul șarpe, încercă să și-l ia de pe umeri, și când făcu asta, șarpele își reveni din letargie. Capul i se ridică brusc. Gâtul i se răsuci înapoi. Fălcile i se deschiseră brusc. Predicatorul îl vedea cu încetinitorul. Gura deschisă la aproape o sută optzeci de grade. Colții scânteind de venin. Apoi atacă, o fâșie aurie și bang! Colții i se înfipseră adânc în antebraț.

Simți ca și cum cineva l-ar fi lovit în braț cu o bătă de baseball. Simți colții intrând adânc în mușchi. Brațul îi era cuprins parca de flă-cări ce urcau. Celălalt șarpe își întoarse capul spre mâna care îl ținea și începu să se răsucescă la loc.

Predicatorul prinse primul șarpe chiar de fălci, îl strânse și îl smulse din brațul lui.

Mulțimea își ținea respirația. Câțiva oameni începură să țipe. Cei care se aflau mai aproape de platformă se dădură în spate.

— Nu vă opriți, țipă predicatorul. Cântați mai tare. Faceți-l să plece.

Afară, Shrack, Granger și tânărul sergent priveau din mașină cum îl atacase șarpele.

— Iisuse! exclamă Shrack.

Granger se holba doar, cu oroare mută.

Durerea se întindea în tot brațul predicatorului și i se înnoda în umăr.

Veninul îl ardea adânc în carne. Brațul începu să-i amortească.

Aruncă primul șarpe în cutie. Acesta se târî într-un colț și se încolăci, pregătindu-se să atace din nou. Îl aruncă pe al doilea peste primul, distrăgându-i atenția pentru o clipă și închise capacul cutiei.

Mordie și Harmon Jasper alergară să-l susțină.

— Continuați, continuați îi zise el cu respirația întretăiată lui Jasper, iar lui Mordachai: Du-mă afară.

Jasper apucă microfonul și începu să cânte mai tare, în timp ce Mordie îl ducea pe Fratele T afară prin ușa din spate a cortului.

Fulgerul tăie o cărare portocalie, în zigzag, pe cer. Ploaia turna cu găleata.

— Te duc la rulotă.

— Nu, zise predicatorul cu o voce subțire și slabă. Așază-mă pe masă. Vreau să simt ploaia. Sunt în flăcări.

— Cât este de rău?

— Uitasem ce rău doare. Încerca să-și mențină respirația. Îmi sfâșie pieptul.

Mordie mătură, cu mâna, farfuriile de hârtie, sticlele de sos și șervețelele de pe masă și îl ajută pe predicatorul bolnav să se întindă. Acesta se întinse pe spate și își sfâșie caftanul aproape până la talie. Brațele îi căzură în lături, ca și cum ar fi îmbrățișat furia furtunii.

— E așa de bine, Mordie. Ploaia e așa de plăcută.

— Dar tu? Tu cum te simți?

— Amorțit. Mă simt... departe.

— Rămâi aici, bătrâne.

— Fă-i să cânte în continuare, Mordie. Fă coșurile să circule peste tot.

Spune-le că eu sunt aici, afară, pentru ei – luptându-mă cu diavolul.

Din mașină, cei trei oameni priveau drama care avea loc lângă cortul de rugăciune.

Shrack luă un trabuc, îi scoase învelitoarea și mușcă un capăt, scuipând un pic de tutun pe fereastră.

— Ar trebui să aibă un doctor la îndemână când face tâmpenia asta, zise el.

— Nu va accepta ajutor medical, zise Granger. Este un test al credinței.

Colonelul aprinse trabucul cu o brichetă Zippo, întorcându-l încet în flacăra până se aprinse cum trebuie.

— Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că are nevoie de o slujbă nouă, la radio. Asta dacă n-a murit deja.

— Dacă în asta crede, asta este. Eu nu mă împotrivesc niciodată crezurilor cuiva. Asta este între el și Dumnezeu.

— Să-ți înfigi un șarpe nebun în fața? Al dracului mod de a te juca de-a Dumnezeu. Și apoi să refuzi un doctor?

Dădu din cap.

— Nu iei șerpii în mâini dacă nu crezi că ești sfânt. În sufletul lui, el crede că, dacă moare, se duce direct în brațele Domnului. Dacă trăiește, înseamnă că Domnul îl iubește și mai mult.

— Tu crezi toate prostiile trâmbițate de Biblie, nu-i așa, Lewis?

— Ei bine, încă mai admir cuvintele, dar am ieșit din grațiile Lui cu mult timp în urmă.

— De fapt, eu îmi amintesc un singur vers din Biblie, dar mă definește foarte bine, zise Shrack.

— Care este acela?

— *Nu este altceva mai bun pentru un bărbat decât să mănânce și să bea, și să-și înveselească sufletul cu ce este bun din munca lui.*

— Ecleziaștul, spuse tânărul sergent. Capitolul al doilea.

Colonelul zâmbi amar.

— Foarte bine, fiule. Bătrânul meu a lătrat Biblia pentru întregul stat Montana. A pompat-o în mine dimineața, la prânz și seara, până în ziua în care am plecat în armată. Dacă făceam o greșală de pronunție sau citeam greșit din Biblie, mă ducea afară la hambar, îmi încrucișa mâinile, mă lega de încheieturi, le atârna de un cârlig și îmi tăbăcea fundul cu o curea, citind tot timpul din afurisita de Biblie. Mi-a făcut asta până când am făcut șaisprezece ani și eram prea mare ca să se mai pună cu mine. Când m-am întors din Vietnam, nu m-am mai dus niciodată acasă.

— Ați revenit în Montana și nu v-ați dus niciodată să vă vedeți familia? zise sergentul.

— Mama a murit când eu eram plecat, zise colonelul, uitându-se cu atenție prin binoclu la predicatorul care zăcea nemișcat ca un buștean pe masa de picnic. Bătrânul s-a însurat cu una de vreo șaptesprezece ani, două luni mai târziu. N-aveam nevoie de un nerod credincios cu coșuri pe față să-mi vândă mie rahat. Pufăi din trabuc, apoi adăugă: Știi ce mă surprinde? Faptul că șerpilor sunt de-adevăratelea. Am crezut că le-a scos veninul înainte de slujba... dar bunul frate de colo este acum doar o păpușă bolnavă.

— Scuzați-mă, domnule colonel. Treaba e că el crede, zise sergentul, fără să se întoarcă. Își pune viața în mâinile lui Dumnezeu, domnule. *Și atunci țărâna se întoarce în pământul din care a fost luată, iar sufletul se va întoarce în Dumnezeu, care l-a dat.*

Colonelul privi fix ceafa sergentului preț de câteva clipe, apoi spuse:

— Dacă zici tu, sergent.

— Solomon a zis asta, domnule, nu eu.

— *În Numele Meu vor scoate demoni; vor vorbi limbi noi; vor lua în mână șerpi; și dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu-i va vătăma,* zise Granger. Tot Ecleziaștul. Colonelul se uită surprins la Granger. De fapt, am citit câte ceva despre mânduitorii de șerpi, zise Granger.

— Ai memorat citatul acela?

— M-am gândit că o să-l pot folosi vreodată.

— Ești un ticălos al naibii de viclean, Lewis, zise colonelul, privind încă prin binoclu masa pentru picnic.

— Așa am ajuns să fiu proprietarul tuturor acelor stații de radio și bănci, Harry.

Picioarele predicatorului începură să tremure și întregul corp începu să fie scuturat de spasme.

— Hristoase, are o criză.

— Se luptă cu Diavolul, șopti sergentul cu o teamă respectuoasă. Aleluia.

— Aleluia, pe dracu'. Are de gând să zacă acolo și să moară chiar în fața noastră.

Un bărbat înalt și foarte slab, îmbrăcat într-un costum alb ieși din cort și se îndreptă spre masa de picnic. Mordie îl opri înainte să ajungă lângă predicator.

— Mai bine lasă-l singur, frate. Roagă-te în continuare pentru el.

— Sunt doctor.

— Nu vrea nici un doctor. N-are *nevoie* de nici un doctor.

Doctorul se holbă în jos la predicator. În lumina ce cădea oblic de la cortul din apropiere, văzu un om a cărui piele era gri, a cărui respirație era neregulată și chinuită, al cărui braț era umflat cât o portocală, care tremura de parcă avea un atac de epilepsie și ai cărui ochi păreau să picure sânge. La colțurile gurii i se forma mereu spumă. În spatele doctorului, tânără Penny ieși din cort, îndreptându-se spre masa pregătită pentru picnic. Stătea în ploaie și se uita în jos la Fratele T, cu o combi-nație de frică și teamă respectuoasă. Doctorul apucă mâna bărbatului de la încheietură, căutându-i pulsul, dar predicatorul și-o trase brusc, începu să vorbească întretăiat:

Își reconsideră norocul. Pentru toată lumea, este mort. Vor trece săptămâni întregi până ca cineva să-i caute cadavrul, asta în caz că se vor deranja. Trebuie să-și ia niște haine și mâncare și s-o facă fără să lase

vreo urmă. Are nevoie de o nouă identitate. De îndată ce furtuna se va opri și vremea se va îmbunătăți, poliția va veni să cerceteze casa. Vor mirosi, vor căuta urme și bucățele, umplând spațiile libere din povestea lui Aaron și a Rebeccăi. Are la dispoziție două, poate, trei zile ca să plece de acolo.

Când se lasă noaptea, se duce jos la cabană. Cheia este acolo unde o lasă ea întotdeauna, într-o cutie magnetică lipită sub burlanul de aluminiu de lângă ușa din spate. Trebuie să fie atent. Vorbește șoptit cu sine însuși. "Nu pot să las vreo urmă, nu pot să le dau vreun indiciu că am fost pe aici."

Ferestrele sunt bătute în scânduri. Este întuneric complet, cu excepția a două-trei raze înguste de lumină, care se strecoară prin crăpăturile scândurilor. El se află acum înăuntru, imaginându-și planul căsuței. Un pod aranjat pentru dormit deasupra bucătăriei, în partea din spate a camerei mari. O baie și o toaletă la etaj, o chiuvetă la parter. Rafturi de cărți pe dreapta, boxe stereo în colțurile opuse ale camerei.

Trebuie să aibă grijă să nu deranjeze nimic, nici măcar pânzele de păianjen. Își scoate pantofii uzi și șosetele și merge în picioarele goale pe podeaua rece de lemn spre bucătărie, unde pune pantofii în chiuvetă. Își caută, pe pipăite, drumul spre pod și verifică dulapul, găsește o pătură cu care să se învelească. Găsește un radio vechi, cu bateriile consumate de mult și o lanternă, de asemenea moartă. Și niște lumânări. Aprinde una dintre ele. Cărțile sunt îngrămădite pe rafturile aliniate pe un perete. Sunt multe grămezi de discuri, unele antice, cu 78 de rotații pe minut. În cameră, în mod uimitor, nu e nici un fir de praf. Lucrurile par a fi fost lăsate exact unde le folosea ea ultima dată – în urmă cu trei ani.

Se duce la rafturile cu cărți, recunoaște un titlu și ia cartea, o deschide și găsește o frază pe care el o subliniasse cu creionul cu mulți ani înaintea, un proverb chinezesc: "Există numai doi oameni perfecți – unul mort, celălalt nenăscut." Mută cu grijă câteva cărți de pe un raft și trage o scândură liberă.

Caută în spațiul întunecat și simte sub mână cutia din metal în care țineau banii. Banii lor de evadare, acum doar ai lui. Scoate banii și pune la loc scândura și cărțile. Se duce sus, în pat, și îi numără la lumina lumânării.

Opt mii nouă sute de dolari.

Îți mulțumesc, dragă. Îți mulțumesc, dragă Rebecca.

Face o listă cu lucrurile absolut necesare.

Stă în fața uneia dintre ferestrele acoperite de scânduri, privind cu atenție, printr-o crăpătură îngustă, micul cătun.

Așteaptă până după miezul nopții și pleacă. Ia rucsacul Rebeccăi cu el. Se furișează prin întuneric printre două case. Se află lângă clinica lui Charlie Koswalski. Doctor, antreprenor de pompe funebre, optician. Se uită pe fereastra sălii de așteptare. Apoi vede ceva. Încearcă fereastra. Nu se mișcă. Verifică încuietorea – nimeni nu încuie ferestrele în Crikside. Deschisă. Ciocane în pervaz, dă jos zăpada înghețată și deschide fereastra. Intră în sala de așteptare și se apleacă în fața unei vitrine de pe tețghea.

Ochelari de soare. O, da!

Ei nu vor căuta niciodată un orb.

Magazinul de produse feroase este peste drum, o clădire lungă, joasă, cu acoperiș de tablă și interiorul slab luminat, cu o expoziție de topoare, lămpașe cu ulei, hamuri, salopete, cămăși din flanel și tot așa. Apoi iată farmacia lui Walenski și primăria, apoi vechea băcănie a lui Clyde Boise. Mai sus, pe stradă, este magazinul Miranda, unde se vând în special haine de sărbătoare pentru femei și copii, iar vizavi de el este

café-barul lui Early Simpson și apoi un magazin cu băuturi. Casa de lângă el este bătută în scânduri, deși firma este încă vizibilă pe fronton: Avery Daggett, Consultanță Legală și Servicii de Secretariat.

Strada este goală. Țâșnește din umbră pe partea opusă a drumului. Ușa din spate a Ferometalului este descuiată. Își ia baterii pentru lanternă și pentru radio. Își umple, cu grijă, rucsacul, luând haine de pe raftul din spate: două perechi de izmene, o pereche de cizme, mănuși, două cămăși din flanel, două perechi de pantaloni de salopetă, o jachetă îmblănită și o cutie de agrafe de birou. Apoi se întoarce la băcănie. Din nou alege produse din partea din spate a rafturilor, unde nu li se va observa lipsa: conserve pe care le poate mânca reci, ton, șuncă presată, fructe, biscuiți, unt de arahide, dulceață de căpșuni, o sticlă cu suc de mere, aspirină. Rucsacul este plin. Se întoarce în cabană în mai puțin de o oră.

Se duce la baie, aprinde câteva lumânări, închide ușa. Întinde prosoape de hârtie pe podea, își face o gustare și deschide radioul. Un crainic reamintește povestea Rebeccăi și a lui Aaron: "Aceasta nu este o legendă, nici un mit strălucitor ca povestea lui Bonnie și Clyde. Este o poveste de groază a zilelor noastre, despre doi criminali în serie care au început acum zece ani în micul orașel Crikside, din Kentucky. Acum Rebecca, o învățătoare psihopată, zace la morga poliției din Cook, iar elevul și amantul ei, Aaron Stampler, este mort pe fundul aceleiași mine de cărbuni de care îi era teamă când era copil..."

Stampler zâmbește. Povestea are o frumoasă aură biblică. Se întinde pe spate în pat, amintindu-și-o pe Rebecca. Își amintește școala formată doar din două încăperi, unde ea preda elevilor de clasă întâi până la a opta în aceeași cameră. Și-o amintește îmbrăcată cu o jachetă de doc peste o cămașă cu flori, o fustă lungă până la glezne și ghete negre. Îi vine în minte părul ei des, roșu ca flăcările, vârstat cu argintiu și legat la spate într-o coadă de cal. Fără bijuterii sau machiaj, era frumoasă și fără ele. El stătea într-un colț al camerei, tânjind după ea, simțind cum se excită doar gândindu-se la ea. Avea treisprezece ani pe atunci. Ea îl învață totul, îl încurajează să citească, iar când el împlinește paisprezece ani, îi deschide ochii spre lume.

Ea stă pe podea cu picioarele încrucișate, iar el îi citește. Ea știe ce se va întâmpla, știe că trebuia să se întâmple de mult. – Po' să te-ating? întreabă el cu o voce tremurată.

— Nu se zice „po”, se zice „pot”.

— Pot. Pot, pot, pot... zice el.

Ea își descheie încet nasturii de la bluză.

El se întinde pe pat excitat, cu inima spărgându-i pieptul și cu gura căscată, amintindu-și cum se dusesse lângă ea, abia atingându-i pielea cu vârfurile degetelor, deschizându-i cămașa, holbându-se cu o teamă respectuoasă la sânii ei, cu mâinile la câțiva centimetri de sfârcurile ei.

— E în regulă, șoptește ea și îi ia mâinile într-ale ei, punându-i-le pe ea, iar el simte cum sfârcurile se întăresc sub palme.

Singurul mod de a fugi de acolo este cu camionul de lapte, dacă acesta mai vine din Somerset în fiecare dimineață. Trece prima noapte, dar mașina de lapte nu vine. Încă mai ninge. Poate va veni mâine. Doarme ca un iepure în timpul zilei, tresărind la fiecare zgomot. În a doua noapte își înfășoară pantofii și șosetele în prosoape de hârtie și le pune în rucsac, se îmbracă cu haine călduroase, curăță orice urmă a prezenței sale acolo. Ia numai bastonul ei. Va fi gata dacă apare camionul. Iese în noaptea întunecoasă și se ascunde în umbra băcăniei. Și așteaptă.

Cu o oră înaintea ivirii zorilor îl aude, lanțurile roților spărgând gheața și zăpada de pe șosea. Parchează în față băcăniei, și șoferul începe să descarce lăzile cu sticle de lapte, ducându-le în spatele magazinului.

Aaron aleargă până la camion și se ascunde printre lăzile cu lapte din frigorifer. Aude pașii șoferului scârțâind prin zăpadă, se ascunde în partea din față a camionului și aude cum șoferul trăneste ușa.

Șoferul oprește într-o parcare să bea o cafea, lângă intrarea pe autostrada Cumberland.

El se strecoară afară din camion și se uită grijuliu în restaurant. Este aglomerat, așa că așteaptă lângă ușă. Un cuplu stă la o masă din apropiere. Bărbatul se apleacă peste masă, dă din cap spre Stampler și apoi se apropie de el.

— Scuză-mă, frate, localul este aglomerat, dar eu și soția mea mai avem un loc la masă. Am fi încântați dacă te-ai așeza la masa noastră.

Până aici toate bune.

Numele bărbatului este Isiah Shackelford și este pastor fundamentalist. El și soția lui, Lee Ann, se îndreaptă către o bisericuță de lângă orașelul Bybee, din Tennessee, unde își vor petrece iama predicând. Pot să-l ia cu mașina până la Manchester, de unde poate prinde un autobuz spre Chattanooga și încă unul în jos spre Atlanta. Le spune că numele lui este Travis. Pe drum, Stampler și Isiah încep un duel de citate din Biblie.

— Hei, frate, chiar cunoști Scriptura.

— Doar ce mi-a citit mama când eram mic, minte el.

Se întreabă ce-ar putea fi în cutia de lemn acoperită cu o pătură care se află la picioarele lui pe podea. Apoi aude foșnetul.

— Ce-aveți aici în spate de face zgomotul ăsta?

Isiah face o pauză de câteva clipe înainte să răspundă.

— Șerpi, frate Travis. Sper că nu ți-e frică. Sunt încuiați bine.

— Sunt animalele dumitale de casă ?

— Noi luăm șerpilor în mâini, frate Travis. Biserica lui Iisus Rătăcitorul. Din când în când, luăm și niște stricnină.

— "Marcu, Capitolul cinci", răspunde el. Și aceste semne vor fi arătate celor care cred; în Numele Meu vor alunga demonii; vor vorbi..."

Cei doi Shackelford i se alătură:

„... limbi noi; și vor lua în mână șerpi."

— De ce nu rămâi în Bybee peste noapte? Sunt sigur că te va găzdui careva dintre membrii adunării, îi sugerează Isiah.

— Gătesc foarte bine, promite Lee Ann.

— O, într-adevăr, de ce nu? E perfect.

Stă cu ei două luni. Isiah ține câte o predică în fiecare seară pentru treizeci și șase de credincioși. Timp de o săptămână el doar asistă. În a doua săptămână începe să țină predici. Doarme în camera de oaspeți a unei familii numite Fortside. Într-o seară, la cină, aude pentru prima dată numele Enigma. Pastorul lor tocmai a murit de la o mușcătură de șarpe.

În prima seară îl vede pe Isiah dansând un dans nebunesc cu trei șerpi cu clopoței și un șarpe mocasin în jurul gâtului, și câte unul în fiecare mână. Omul este în extaz, pe altă lume.

Stampler este atras de șerpi, așa cum un păcătos este ispitit de către Diavol.

Totul merge bine până când soția vine în patul lui într-o noapte. Era nesătulă în dragoste. Pentru el este prima dată când face sex în aproape patru ani.

În a doua noapte îi face o vizită fiica de cincisprezece ani.

E timpul să plece mai departe.

Se află pe drumul spre libertate. Își amintește numele.

— Enigma, zise el cu voce tare. Începu să respire mai tare, gura tânjindu-i după picăturile de ploaie. Deodată, deschise ochii lăptoși și zise, destul de clar: Enigma.

— Ce este enigma? întrebă Penny.

— Un orașel departe, în Sud. Unde a început prima lui biserică. Eram acolo în prima seară când a venit, s-a urcat acolo și a luat în mâini șerpii ăștia doi, i-a ridicat și a început să predice cum nu mai auzisem niciodată înainte. Nici măcar nu avea unde să locuiască. L-am luat acasă la mine, i-am pregătit masa. Am avut grijă de el mereu de atunci.

Își amintește de Enigma. Fiecare amănunt. Coboară din autobuz. Bea o cafea în stația de autobuz. Face pe orbul. Pipăie marginea ceștii și amestecă frișca. O întreabă pe chelneriță:

— *Ați putea să-mi spuneți unde este Biserica Domnului?*

— *Eu nu m-aș duce acolo, domnule. Sunt nebuni. Lasă vipere și șerpi cu clopoței să alerge liberi pe-acolo, în timp ce ei țin predici.*

— *Șerpilor nu-i mușcă pe orbi.*

Chelneriță, nesigură:

— *Haida-de. Asta nu e adevărat. Așa e?*

— *Păi, eu n-am fost mușcat de nici unul.*

Râsete.

Urcă pe macadamul de pe marginea drumului. Un vechi magazin de feronerie. Strane făcute de mână. Icoane cu Iisus în rame de plastic ce imită lemnul. Bărbați îmbrăcați în cămăși albe, încheiate până la gât, fără cravate. Cu bretele atașate la pantaloni cu curea. Pantofi de lucru. Femei în rochii de bumbac, unele închise în nasturi până la bărbie. Pantofi fără toc. Nemachiate. Părul neîmpodobit. Pe chipurile lor greutatea au săpat riduri adânci. Un bărbat și o femeie stau pe o platformă și cântă la chitară. Aproape aceleași cuvinte ca și cei care vorbesc neînțelese, cu ochii închiși, cu mâinile ridicate către Mântuitor: „Abbada ba soshashashe...” Și cântecul: „O, Doamne, condu-mă spre lumină...” Își face loc spre platformă, bocănind cu bastonul prin mica mulțime, iar pastorul care dansează se oprește. Se uită în jos la bărbatul orb, în costum negru, ieftin, care se împiedică în timp ce urcă pe platformă. Șerpilor își zornăie cozile în cutiile lor făcute de mână, lăcuite, cu balamale din alama, mișcându-se în ritmul muzicii, chemându-l spre ei. Dă drumul bastonului de trestie, pipăie capacul unei cutii și-l deschide. Acolo găsește doi șerpi de culoarea nisipului, de aproape doi metri lungime, cu cozi tremurătoare, ochi negri și limbi roșii care gustă aerul.

Caută cu mâna în cutie, ia unul din șerpilor cu spatele de culoarea diamantului, de la aproape o jumătate de metru de cap, și-l ridică din cutie. Îl lovește. Începe dansul nebunesc. Ridică un picior. Sare de două ori pe celălalt picior. Schimbă piciorul. Hop, hop. Schimbă. Hop, hop. Schimbă. Deschide cutia din nou. Celălalt șarpe începe să se răsucescă. Inima îi bate să-i spargă coastele. Gura îi este uscată, iar gâtul i se strâmtează. Hop, hop. Schimbă. Hop, hop. Schimbă. Merge la lumină. Merge la lumină. Ei i se înfășoară în jurul brațelor, cozile zornăindu-i prin fața ochilor. Mușchii se umflă și i se răsucesc în mâini. Ce nebunie!

Eu sunt Dumnezeu. Sunt Dumnezeu și Diavolul, și toți sfinții, și păcătoșii. Forța Naturii este în palmele mâinilor mele.

Euforie.

Fratele T își mișcă brațul, întinzându-l, ca și cum ar fi căutat ceva.

— M-M-Mordie? murmură el.

— Sunt eu, Penny, zise ea.

— Ești un înger? întreba el. Ai venit să mă conduci spre ceruri?

— Nu, d-d-domnule, doar Penny.

— Tu m-ai condus prin tunelul întunecat, zise el. Te-am văzut în nebunia mea.

Bărbatul se ridică în coate și, în timp ce se chinuia să stea așezat, ea îi puse un braț în jurul umerilor și-i luă mâna.

— Acum vă simțiți mai bine? îl întrebă ea cu o voce în care se simțea teama.

— O să-mi treacă.

— Credeam că o să muriți.

— Domnul a avut alte planuri. M-a binecuvântat în seara asta. Sunt sfințit.

— Lăudat fie Domnul.

Se luptă să se așeze în capul oaselor și, tremurând, își lăsă picioarele peste marginea mesei. Un gust de fiere îi venea în gât, și se aplecă în față, căzând aproape de pe masă. Ea îl sprijini, iar el îi simți căldura trupului lângă al său.

— S-ar putea să mi se facă iar rău, zise el și-și lăsă capul în jos.

Ea îl ținu până îi trecu greața.

Apoi își reveni, devenind conștient de ceea ce se întâmpla în jur, auzi vocile oamenilor care cântau încă în cortul de rugăciune, ploaia care cădea printre copaci, bătaile inimii care îi răsunau în urechi.

— Cât a durat?

— Cam o oră.

— Câteodată durează toată noaptea.

Cu ajutorul ei, se chinui să se dea jos de pe masă și să stea în picioare pe iarba udă. Picioarele îi erau nesigure, iar genunchii începură să-i tremure.

— Ar fi mai bine să vă întindeți la loc.

— Nu, ajută-mă să intru.

Penny îl conduse înapoi în cort și-l ajută să urce pe platformă. Tremura, iar picioarele nu-l țineau, dar se duse până la marginea scenei și luă microfonul de la Harmon Jasper.

— Dumnezeu m-a condus în seara aceasta aici, zise el cu o voce tremurată. Dumnezeu m-a supus la acest test, a adus ploaia și m-a condus prin tunel. Lăudat fie Domnul în înțelepciunea Lui, lăudat fie Domnul, pentru belșugul Lui. Să-L slăvim pe Dumnezeu.

Mulțimea se apropie de el, strigând „Amin”, „Lăudat fie Domnul” și „Aleluia”. Încercau să-l atingă, cu ochii sclipind din cauza lacrimilor de recunoștință și adorație. Îi atingeau caftanul ud și mâinile întinse.

În partea din spate a cortului, Shrack, Granger și tânărul sergent priveau pelerinajul de fermieri, afaceriști, soții și copii mișcându-se către scena improvizată.

— Ei, ce zici, Harry? întrebă Granger.

— Să sperăm că apucă micul dejun, zise colonelul.

În spatele casei lui Jasper, predicatorul zăcea dezbrăcat între cearceafurile de bumbac puse pe o saltea moale, pe care doamna Jasper o așezase într-o boxă, în partea din spate a hambarului. O transformaseră într-o cămaruță pentru el, cu o lampă și o masă lângă pat. Mulțimea de oameni se împrăștiase, lăsând în urmă o contribuție generoasă.

Cortul flutura gol la marginea câmpului. Singurul sunet era al ploii, bătând încă intermitent pe acoperiș, iar singurul miros era cel al fânului ud. Fratele T privea țintă tavanul și respira rar și adânc. Brațul îi zvâcnea dureros, iar durerile de la încheieturile mâinilor și ale picioarelor erau profunde.

Să-i mulțumesc lui Dumnezeu sau Diavolului? se întrebă el. Oricui. Faptul că șarpele ăla m-a mușcat a fost miracolul. A făcut credincioși din toată gloata aia. Aleluia și amin.

Auzi ușa hambarului deschizându-se cu un scârțâit și așteptă. O clipă mai târziu, ea apăru în ușă. Un înger într-o cămașă albă, strălucind în lumina lămpii.

— Eu sunt, Frate T, zise ea moale. Penny.

— Trandafirul meu din Sharon, zise el, îngerul meu păzitor.

Ea zâmbi, stânjenită și flatată de vorbele lui.

— Ți-am adus niște lapte, iar tata ți-a trimis una dintre cămășile lui de noapte.

— Toți sunt atât de buni. Atât de generoși.

— Dumneata ai fost generos, dându-ți aproape viața pentru noi. N-am văzut niciodată atâta curaj.

— Am fost în mâinile Domnului, zise el, ridicându-se.

Lăsă cearceaful să-i cadă până la talie.

Ea se holbă la brațele lui puternice și la pieptul lui și simți un tremur familiar mai jos de stomac. El începu să tremure, iar ea veni lângă el și-l ajută să-și pună cămașa, trăgându-i-o în jos, pe cap, mâinile alergându-i peste trupul lui tare.

— Domnul m-a binecuvântat în seara asta, zise el, luându-i mâinile în ale sale. Am fost purificat, așa cum ești tu.

Mâinile ei tremurau, nu fără teamă, dar și cu așteptare.

Își lăsă mâinile să alunece pe brațele ei, în sus, spre umeri și apoi pe gât, pe obraji, până când vârfurile degetelor îi mângâiară buzele. Își auzea inima bătând cu putere. O trase foarte tandru spre el, îi simți sânii mișcându-se pe pieptul lui, îi simți respirația pe gât. Brațele lui o înlănțuiră.

— Te voi binecuvânta, așa cum am fost, la rândul meu, binecuvântat, șopti el. Te voi mirui cu sămânța mea și voi împărtăși cu tine dragostea lui Dumnezeu.

O întinse în patul lui.

2

10 IULIE

Sheffield, Illinois, aflat la aproape zece kilometri la sud de Chicago, un oraș bogat, de peste șapte mii de locuitori, majoritatea din clasa mijlocie sau mijlocie-superioară, care fie veneau la Chicago în fiecare zi, fie lucrau într-o ramură în plină dezvoltare a industriei electronice, care asigura mai mult decât venitul mediu salariaților cu gulere albe. Chiar și orașul păstrase atmosfera anilor cincizeci, pe strada principală fiind aliniate mici afaceri particulare care erau susținute de către localnici. Un magazin en-gros și un restaurant fast-food se aflau doar la câțiva kilometri de oraș, dar exista un fel de loialitate a celor din Sheffield pentru magazinele deținute de vecinii sau prietenii lor. În Sheffield avuseseră loc foarte puține crime. Spre sfârșitul anilor 1990, acesta era un anacronism, un oraș care încerca să-și păstreze istoria și valorile în timp ce progresul se răsucea în jur.

Era un loc perfect pentru proces, deși localnicii erau foarte nemulțumiți de reprezentanții presei care dădeau buzna în oraș, umplând vechiul hotel cu patru etaje, motelurile de la periferii și cele trei restaurante mari din centru. Dube cu antene satelit montate pe capotă aglomerau locurile de parcare din jurul tribunalului, o clădire veche și maiestuoasă, care de curând fusese sărbătorită pentru cea de-a o suta aniversare.

Cafeneaua Sheffield, care se afla în capul străzii ce forma centrul atenției, devenise locul de întâlnire al mass-mediei. Ei ocupau tot spațiul, bând cafea și devorând specialitățile zilnice. La început, localnicii se plânseseră amarnic că acești nou-veniți puseseră stăpânire pe oraș, dar acum, în ajunul procesului, se aventurau în față, amestecându-se cu presa, ascultând teoriile și zvonurile și, în general, lăsându-se prinși în emoția celui mai mare eveniment din istoria

orașului. Cei șaisprezece jurați și rezervele care urma să fie sechestrați la începerea procesului câștigaseră statutul de celebrități locale.

Jack Connerman stătea la o masă mică din colțul cafenelei, cu vedere la tribunalul din josul străzii. Reporterul se afla în Sheffield de două zile, vorbind cu localnicii și încercând să prindă culoarea locală. Măsuța era acoperită cu carnețele, ziare locale și un blocnotes, pe care mângălea notițe, referindu-se constant la cercetările sale. Era foarte concentrat în munca sa, așa că n-o văzu pe femeia cea înaltă intrând în restaurant, uitându-se în jur și apoi îndreptându-se spre masă lui.

— Jack Connerman?

Buimăcit, el privi în sus tăios și își smuci de pe nas o pereche de ochelari nu prea moderni, cu rama de corn. O recunoscă imediat pe brunetă. Îmbrăcată cu un costum negru și o bluză albă de mătase, era uluitoare; arăta mai drăguță în realitate, mai puțin oficială, poate și mai blândă decât apărea la televiziune. Purta cu ea o servietă din piele, verde-crud.

— Domnișoară Azimour, zise el, ridicându-se și întinzând mâna.

Strângerea ei de mână nu era deloc moale.

— Îmi pare rău că vă întrerup. Sunteți în criză de timp?

— Nu.

— Bine. Pot să stau aici câteva clipe? Îl întrebă ea cu o voce plăcută.

— Vă rog.

Ea se așeză în fața lui și zâmbi când văzu dezordinea de pe masă. El strânse grămadă carnetele și ziarele și puse blocnotesul deasupra, cu fața în jos.

— Nu e nevoie să faceți astă din pricina mea, zise ea.

— Nu este masa mea, zise el cu un zâmbet copilăresc.

Connerman era un bărbat slab, cu părul grizonat și o față tânără care-i contrazicea cei patruzeci și opt de ani. Era îmbrăcat, la întâmplare, cu un costum șifonat din poplin maro închis și o cămașă bleu descheiată la guler.

— Cum este mâncarea? Întreba ea, privind meniul. Sunt moartă de foame. Mâncarea din avion are pe zi ce trece un gust tot mai pronunțat de carton. În accentul ei puteai ghici un iz puțin britanic.

— Ca la mama acasă, zise el. Fac un șnițel grozav.

Ea făcu cu mâna unei chelnerițe și comandă un șnițel și un pahar de Budweiser.

— Am ajuns acum o oră, zise ea. N-am putut obține o cameră la hotel. M-au cazat la Motelul Sunflower, care e pe undeva, prin Kansas.

Bărbatul începu să râdă.

— Ești răsfățată, zise el. Ești doar la cincisprezece minute de oraș. N-ai putut să tragi niște sfori pentru hotel, nu?

— Nu prea cred c-au auzit de World Wide News pe aici. Ea dădu din cap. Îmi place să fiu acolo unde e acțiune.

— Păi, aici este acțiune toată ziua. Noaptea, toți ne strângem la Restaurantul Hamicker, chiar... Se întoarce și arată cu degetul peste stradă... acolo. Se transformă în bar când opresc grătarul, pe la ora nouă.

— Ești de mult aici?

— De două zile. Se opri o clipă, apoi o întrebă: Pot să fac ceva pentru dumneata?

— Înțeleg că ești biograful oficial al lui Martin Vail.

El râse din toată inima.

— Neautorizat doar, zise el.

— Toată lumea spune că ești expert în Vail.

— Îl tot urmăresc de colo-colo de vreo cincisprezece ani.

— Am auzit că ai scris douăzeci sau treizeci de articole de revistă despre el.

— Patru e mai aproape de adevăr. Plus câteva editoriale.

— Liber profesionist?

— Ziarist cu contract la *City Magazine*, și mai scriu câte un editorial

pentru *Trib*, duminica. Cam asta.

— Sunteți prieteni?

— Ei bine, hai să zicem așa, niciodată nu și-a bătut joc de mine.

— Își bate joc de oameni?

— E o figură de stil. Connerman își scoase portofelul, frunzări câteva cărți de vizită dintr-o despărțitură, scoase una și i-o dădu. Numele Vail era tipărit în colțul din dreapta, sus. În centrul cărții erau două cuvinte: FĂRĂ COMENTARII.

— Așa e de dur, hm? Întrebă ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei, nu e prea vorbăreț.

— Crezi că o să accepte un interviu între patru ochi?

Connerman își dădu capul pe spate și râse atât de tare, încât jumătate din oamenii din restaurant își întoarseră ochii spre el.

— Dacă după asta umbli, ai făcut un drum lung degeaba.

— Mi s-a mai spus asta.

— Așa cum ți-a spus și Castro?

— Soldații lui au făcut-o. Fidel a fost ușor de abordat când am scăpat de gărzile de corp și de ajutoarele lui.

— Ce lovitură!

— Ai văzut-o?

— O, da. Și nici măcar nu mă interesează Cuba.

— Toată lumea până acum mi-a spus că Vail e ca un ghimpe în coastă.

— E un tip tare, doar că nu-i place să vorbească prea mult în afara tribunalului. Are o adevărată pică pe avocații care-și încearcă norocul pe scările tribunalului.

— Mă interesează de ce.

— De ce?

— De ce s-a hotărât să preia Western Pulp and Paper și Atlas Chemical.

— Este mai mult de atât în afacerea asta.

— Nu mai mult decât este interesată presa națională. Știi că ambele lor acțiuni au scăzut brusc la vestea aceasta?

El dădu din cap.

— Tipul ăsta, Vail, candidează pentru postul de guvernator sau altă funcție?

— Vail nu face nimic de dragul spectacolului. Și n-a candidat niciodată în viața lui pentru o funcție publică. Mă îndoiesc că o va face vreodată.

— A fost avocat al poporului în Chicago, înainte de a deveni procuror general. Cum s-a întâmplat asta?

— A fost numit procuror șef în Chicago și a devenit avocat al poporului când șeful lui a murit din cauza unui accident vascular. Guvernatorul l-a numit procuror general când predecesorul lui a fost prins, ăă, în flagrant, după cum merge vorba.

— A fost o știre de prima pagină în toată lumea. Vreau să spun, indiscrețiile fostului procuror general, nu numirea lui Vail.

Chelnerița îi aduse șnițelul, și ea îl atacă precum un țăran în pauza de prânz de cincisprezece minute.

— Și ce vrei de la mine, domnișoară Azimour?

— Spune-mi Valerie, bine?

— De acord.

— Nici tu nu ești chiar un izvor de informații, Jack. Pot să-ți spun Jack?

— Toți îmi zic așa.

— Vreau doar să-mi dau seama ce e cu tipul ăsta. De ce ar prelua cazul a două dintre cele mai puternice corporații din lume?

— După cum spuneam, sunt mai multe la mijloc.

— Cum ar fi...

— Un întreg ținut a fost lăsat în paragină. Acesta este un caz RICO, domnișoară... Valerie. Încearcă să dărâme patru membri ai unor comisii, vreo doi băieți de la mediul înconjurător, o bancă. Și probabil că o să producă un șoc de 200 000 volți înainte să încheie afacerea.

— Repet: de ce?

— Ei bine, în primul rând, pentru că trei corporații majore se înghesuie să mituiască oficiali din domeniul public și anchetatori ai statului, deturnând bani de la tot felul de programe guvernamentale și folosindu-i în scopuri proprii, spălând bani prin intermediul băncilor pe care le controlează, mușamalizând una dintre cele mai grave probleme cu poluarea din întreaga țară și corupând un ziar local și pe reporterii care lucrează acolo ca să-și mintă cititorii, așa încât oamenii să nu știe ce se întâmplă. Se opri un moment și apoi adăugă: Pe de altă parte, poate că s-a enervat din altă pricină.

Acum fu rândul lui Azimour să râdă, ținând un șervețel în dreptul gurii.

— Un irlandez cu sângele iute, nu-i așa?

Connerman se sprijini cu spatele de scaun și o privi cu atenție.

— Ce știi despre Vail?

Ea ridică din umeri, apoi deschise servieta, scoase mai multe reviste și un vraf de tăieturi din ziare și le puse pe masă, în fața lui.

— E clipa mărturisirilor. Am citit toate materialele pe care le-ai scris despre el.

El răsfoi articolele cu un deget și dădu din cap.

— Ei bine, sunt flatat. Acum știi tot ce știu și eu.

— Ei, haide.

— Ce-aș mai putea să-ți spun?

— Aș vrea să-l cunosc pe tip în profunzime. Ce-l pune în mișcare, ce fel de viață personală are, de ce a început afacerea asta? Vreau să spun, se ia la trântă cu niște adevărați rechini, cei mai duri avocați de corporație din țară.

— Poate că tocmai din cauza asta o face, zise Connerman cu un zâmbet subtil.

— Atunci, nu-și face griji?

— Glumești? Dădu din cap. Îți spun un lucru: când Martin Vail va intra mâine în sala tribunalului, are de gând să câștige, în stil mare, și n-are nici un dubiu în privința asta.

— Deci îl cunoști destul de bine pe tipul ăsta?

— De fapt, aș putea spune că ne-am maturizat împreună, pe plan profesional, desigur.

— În ce fel?

— L-am văzut într-o mulțime de procese. S-a transformat dintr-un avocat apărător, arrogant și cam nesimțit, într-un procuror dur și apoi într-un tip care crede cu adevărat în legea organică.

— Domnul Încredere-în-Sine? Hm?

— Poți să-l numești și așa, mă îndoiesc că a pierdut măcar cinci minute de somn din cauza acelor rechini de corporație pe care i-ai menționat. Vail este unul dintre cei mai buni avocați în viață. Și pun pariu cu tine pe fiecare bănuț pe care-l voi scoate din povestea asta că nu vei obține mai mult de trei cuvinte de la el. Primul va fi „Bună”.

— Ești chiar atașat de tipul ăsta, nu-i așa?

— Admir perfecțiunea.

Vail își conduse cu grijă autoturismul negru prin garajul subteran al hotelului și îl parcă chiar lângă liftul de serviciu. Poliția ținea presa la distanță de garaj. Sună la recepție, folosind telefonul său celular.

— Bună, sunt Martin Vail. Sunt jos, la liftul de serviciu. Mulțumesc.

Închise rapid telefonul, îl puse în buzunar și rămase în mașină până se deschiseră ușile. Ieși, apoi intră repede în cabină.

— E vreo problemă, Jerry? îl întrebă pe detectivul în civil care supraveghea liftul.

— Nu. Câțiva fotografi s-au strecurat în hotel ieri dimineață, dar i-am prins până să ajungă în hol.

— Faci treabă bună, detectiv Fennerman.

— Mă descurc destul de bine pentru un polițist de orășel.

— Dacă vrei vreodată să ieși în lume, anunță-mă. Mai am ceva influență pe la departamentul de poliție din Chicago.

— Nu, mulțumesc. Ultima omucidere care a avut loc în orașul nostru a fost acum patru ani. Și ultima dată când s-au tras focuri de armă din mașini a fost când un adolescent a împușcat pasărea unui prieten de-al lui.

Vail chicoti.

— Aș sta și eu aici la voi, Jerry.

Coborî la etajul al șaselea. Echipa sa pusese stăpânire pe jumătate din etaj, iar tâmplarii blocaseră holul. Singura cale de a intra în „statul major” al procuraturii generale era prin liftul păzit.

Naomi Chance, care, de fapt, conducea întreaga operațiune, zâmbi când el intră în apartamentul principal. În spatele ei, câțiva funcționari erau ocupați cu aranjarea fișelor, a dosarelor, pregătind totul pentru a doua zi. Biroul lui Vail se afla într-un apartament alăturat.

— Salut, șefule, ai călătorit bine?

— Dacă poți numi o zi petrecută la închisoarea Joliet o zi plăcută, mda.

— În regulă, măcar a fost un succes?

— Veriga lipsă.

— Nu mai spune. Asta e bine, hm.

— I-am făcut o ofertă lui Jimmy Fox „Doctorul” acum o lună. Astăzi s-a hotărât că îi place.

Naomi îl privi preocupată.

— Doar n-ai de gând să faci un târg cu ticălosul ăla, nu-i așa?

— Jimmy Fox execută între zece și douăzeci de ani pentru crimă de gradul doi. A făcut cinci, așa că ar putea fi eliberat condiționat peste încă doi ani. Îl transferăm la o închisoare mai bună, cum ar fi Statesville, și garantez că iese în doi ani.

— Un ucigaș cu sânge rece?

— Tot ce fac e să-l mut de la Joliet. E văzut bine acolo, va face pe dracu'n patru și va ieși, oricum.

— La ce a renunțat?

— O să-ți povestesc totul după ce fac un duș. Trebuie să-mi scot mirosul de închisoare din nas. Ceva nou pe aici?

— A sunat Shaughnessey, zise Naomi nepăsătoare.

— Glumești.

— El stă la etajul al treilea, în apartamentul prezidențial, firește. A întrebat dacă vrei să treci pe la el, la un pahar.

— Este seara dinaintea procesului și vrea să trec să beau un pahar?

— De fapt, a fost foarte drăguț cu mine. De obicei, mă tratează de parcă aș avea o boală contagioasă.

— Shaughnessey este ceva contagios.

Ea râse.

— Vrei să-i spun că nu ai timp?

— Avem ceva vești de la Abel?

— Acesta este cel de-al doilea mesaj. Cina cu domnul misterios la șapte și jumătate, la Coq d'Or. Au o sufragerie privată în spate. Dermott și Abel îl aduc, pentru a fi siguri că nu este urmărit. Erau cam îngrijorați că îl aduc aici.

— Deștepți. Se uită la ceas. Era patru și jumătate. Sună-l pe Shaughnessey. Spune-i că am cincisprezece minute la ora cinci.

Ea râse.

— Iisuse, Marty, ai de gând să-l enervezi chiar înainte să cobori la el.

— Vreau doar să mă asigur că știe că procurorul general al statului îl întrece în rang pe un senator al unui stat mititel.

— Ce crezi că vrea de la tine?

— El e o târfă a PAC. Va încerca să facă un târg pentru amicii lui.

— Crezi că Dillmore este îngrijorat? Alături de Jane, el este cel mai dur avocat de corporație din stat.

- Acesta este un caz penal.
- Din cauza asta l-a luat pe Neil Jarmon alături de el.
- Naomi, Shaughnessey are un as în mânecă, pun pariu pe un dolar.
- Nu pot să-mi permit un pariu la banii pe care mi-i dă statul.
- Tânjești după vremurile de demult, când lucram pe strada Gaylord?

Naomi lucra cu Vail încă de când el începuse să-și construiască reputația de cel mai temut avocat apărător al statului, cu șaptesprezece ani în urmă. Lucraseră lângă casa lui Vail, într-o zonă reconstruită a orașului, până când el devenise procuror.

— Glumești? Banii erau frumoși, însă clientela...

Lăsa propoziția în suspensie.

— La dracu', Naomi, clientela este aceeași ca întotdeauna, doar că acum suntem de partea cealaltă.

Vail intră în baie și își aruncă apă rece pe față. Naomi stătea cu un prosop lângă el când termină.

— Ce vârstă are acum bătrânul Roy? N-ar trebui să se pensioneze în curând? întrebă ea.

— Nu sunt sigur. Șaizeci, șaizeci și cinci, ceva pe aici. Și nu se va pensiona niciodată. Va fi ca Strom Thurmond, un moș senil, fără dinți, care vorbește prostii în legislatura.

— Cu siguranță, s-a umflat în ultimii doi ani. Este cât o namilă.

— O să-i spun că ai zis așa.

— Să nu îndrăznești.

Fusesse o vreme când reputația lui Roy Shaughnessey, de cel mai temut politician al statului, era pusă la îndoială. Fostul politician din Chicago devenise, din membru al Congresului, procuror general, iar mai târziu secretar de stat. Fusesse marele preot politic al statului, un ciomag care-i ținea pe tinerii începători și pe cei nou-veniți la respect, dar încercase să candideze pentru guvernator și suferise o înfrângere atât de răsunătoare, încât puterea începuse să-i pălească. Tinerii și ambițioșii pistolari politici, crezând că e terminat, l-au provocat. Mare greșală. Shaughnessey îl sprijinise pe Cleveland Briggs, un necunoscut, în campania acestuia pentru postul de guvernator împotriva unui fost aliat, transformat apoi în dușman, susținutul Harold Gross. Shaughnessey organizase campania lui Briggs, apelase la ani întregi de favoruri politice, amenințase, lingușise și fermecase voturile, și-i înmânase lui Briggs o victorie uimitoare. Rezistase timp de patruzeci de ani, cinci administrații, și criticilor neofitiilor și dovedise că era cel mai bun politician.

Nu putea să trăiască destul de mult ca să profite de favorurile pe care le făcuse multor oameni din tot statul. Tineri democrați plini de speranțe, care încercau să ajungă în birouri naționale călătoreau din toată țara ca să-l invite la prânz sau cină, sperând să primească sfaturile lui în schimbul mesei.

Iar guvernatorul Briggs îi era foarte îndatorat. El era biciul care înăsprea legislația favorită a guvernatorului și care obținea voturile necesare pentru a dărâma tot ce nu-i plăcea lui Briggs. Nu numai un veteran tremura când Shaughnessey telefona sau se oprea pentru o mică discuție.

Martin Vail era unicul ghimpe care-i rămânea ferm înfipt în coaste. În mod ironic, Vail devenise din cel mai pătimăș avocat al apărării, procuror și apoi procuror general datorită lui Shaughnessey. Ironia era că Shaughnessey îl convinsese să se schimbe din cel mai periculos apărător din stat în procurorul șef al orașului Chicago. Era necesar pentru politică să fie de partea statului, și fusese o mișcare înțeleaptă, numai că prima acțiune a lui Vail fusese să acuze o corporație și doi consilieri ai orașului pentru afaceri ilicite și ratase cu puțin să-l acuze pe Shaughnessey, care se retrăsese pe ascuns și cu succes din corporație. Ca să scape de Vail, Shaughnessey îl convinsese pe guvernator să-l numească pe acesta procuror general – nefericitul titular, Oscar Levinson, fiind prins, de un paparazzi întreprinzător, îmbrăcat cu un șorțuleț și cu tocuri înalte, hârjonindu-se cu o târfă de o mie de dolari pe noapte, care purta un penis artificial legat cu curelușe. Levinson demisionase înainte ca ediția de dimineață

a ziarelor să apară pe stradă.

Acum, se aflau iarăși în opoziție. Vail îi acuzase pe consilierii economici a două dintre cele mai mari companii industriale-gigant din țară, pe șeful Diviziei pentru Siguranța Mediului Înconjurător, pe doi dintre agenții de teren ai acestuia, pe patru membri ai unor comisii districtuale și pe șeful celei mai profitabile companii de îmbunătățiri funciare din stat – toți aceștia fiind fie contribuabili grei la PAC, fie susținători înflăcărați ai guvernatorului și, majoritatea, aliați ai lui în legislatură. Acuzația era de afaceri ilegale și includea corupția oficialilor aleși, spălare de bani, folosirea în alte scopuri a fondurilor statului, violarea legilor statale cu privire la mediul înconjurător și alte variate delict. Ironia cea mai mare era că Vail însuși rescrisese statutul afacerilor ilegale, folosind ca model statutele federale RICO, atacând majoritatea portitelor de scăpare. Apoi își prezentase cu succes statutul și acesta fusese trecut prin legislatură. Făcuse acest lucru cu foarte puțin zgomot. Majoritatea legislatorilor abia dacă citiseră amendamentele.

Cazul atrăsese atenția națională, de vreme ce includea două dintre industriile majore ale țării, care erau acuzate, printre alte lucruri, de a fi violat cu bună știință legile antipoluare și de a fi mituit anchetatorii de la ESD, pentru a falsifica nivelurile periculoase de produse poluante, pe care le eliberau în aer, apă și pământ. Acesta era doar vârful aisbergului corupției. Formaseră o alianță nu prea sfântă cu cei de la Dezvoltare și, ani de-a rândul, cele trei corporații conduseseră ținutul după bunul lor plac, având la mână politicieni, controlând un ziar rușinos de necinstit prin reclame, chiar evitând taxe de milioane de dolari, deoarece evaluatorii de taxe erau cumpărați de ei. Tentaculele acestei alianțe amorale pătrunseseră adânc în ținut, corupând consiliile zonale, consiliile responsabile cu sănătatea, șefii de departamente, chiar controlând ambele partide politice locale. Se infiltrau în cele mai murdare afaceri ale puterii și distrugeau orice persoană sau lucru care le provoca imperiul.

Vail epuizase optsprezece luni și energiile tuturor tinerilor care lucrau în echipa lui, cunoscută sub numele de Gașca de Nebuni a lui Vail, pentru a construi un caz RICO, care să măture totul, împotriva președinților și directorilor economici ai celor trei corporații, a patru membri ai diferitelor comisii, a doi alți oficiali, a trei angajați ai statului, a managerului districtual și a șase membri ai consiliului pentru probleme de sănătate. Cazul atrăsese foarte repede presa națională și urma să fie transmis pe postul național de televiziune.

Vail era considerat acum un tun periculos și necontrolabil de către structura politică.

Lui nu-i păsa prea tare. Din această cauză, el era singurul om capabil să-l enerveze pe Roy Shaughnessey.

În mod obișnuit un om corpolent, băutura, mâncărurile delicioase și traiul bun îl transformaseră pe Roy Shaughnessey într-un Buddha imens. Mâinile îi erau ca niște pepeni cu gropițe. Fața îi era ca un balon în care se adânceau ochii sclipind de zgârcenie. Degetele masive erau încrucișate și ținute pe piept, degetele mari frecându-se tot timpul. Buzele sale, tipice unui om cu coles-terolul mărit, erau curbate disprețuitor în ceea ce unui necunoscut i-ar fi părut a fi un zâmbet, și era chel ca un glonț.

Domina o sofa dublă din centrul camerei de zi a apartamentului prezidențial. O canapea asortată era așezată cu fața la el de partea cealaltă a unei măsuțe pentru cafea de mărimea unei mese de biliard. Barul special din colțul camerei era la fel de bine și scump aranjat ca și cel de la Ritz. Când Vail intră în cameră, Shaughnessey îi făcu semn cu mâna și îi arată canapeaua.

— Pregătește-i domnului o băutură și apoi du-te la plimbare o vreme, George, îi zise Shaughnessey barmanului, fără să-l privească. George pregăti cocteilul, i-l aduse lui Vail și plecă, fără să spună vreun cuvânt. Shaughnessey oftă și dădu din cap. Ce naiba să mă fac cu tine, Marty? De câte ori te las liber, te întorci și-mi tragi un pumn sub centură.

Vocea lui Shaughnessey era ca un mârâit, pe jumătate în șoaptă.

— Ciudat, eu credeam că guvernatorul m-a numit să-i rezolv treburile lui

Oscar.

Shaughnessey își coborî bărbia și își ridică sprâncenele.

— Hai să nu ne jucăm, bine? Și-acum ce vrei, să vină guvernatorul aici din Springfield și să te pupe-n fund, pentru că îi strângi de gât pe câțiva dintre cei mai mari contribuabili politici? Crezi că genul ăsta de spectacol ambulant arată bine în centrul statului?

— Roy, nu dau nici o ceapă degerată pe ceea ce arată bine la centru. Îmi fac meseria.

— Meseria ta. Nenorocita ta de *meserie*! Să distrugi un ținut întreg, să arunci sute de muncitori pe drumuri. Asta nu e scârboasa ta de meserie. Am fost și eu pe vremuri procuror general, după câte îți amintești. Știu care este meseria unui procuror general, și nu e asta.

— Meseria mea este așa cum hotărâsc eu că trebuie să fie.

— Prostii. Cazul ăsta îi va costa pe contribuabili două milioane de dolari până se va termina.

— Ei, speram că compensațiile le vor micșora durerea.

— Doamne, tu n-o să te schimbi niciodată. Shaughnessey se aplecă în față și schimbă tactica. Se forță să-i zâmbească lui Vail. Uite ce e, puștiule, ce-ar fi dacă ți-aș spune că sunt autorizat să-ți fac, în schimb, o ofertă serioasă. Să-i scutim pe cetățeni de mai multe cheltuieli și să te eliberam de nimicurile astea, ca să faci afaceri la nivel înalt.

— Vorbim aici despre crimă, peste altă crimă, peste altă crimă. Oamenii ajung la închisoare, Roy. Te-aș sfătui să te distanțezi de ei. Lucrurile încep să pută.

— Tom Lacey este în Consiliul Economic al președintelui, pentru numele lui Dumnezeu. Iar Harold Grossman este președintele onorific al Asociației Naționale Împotriva Cancerului.

— Fac un pariu cu tine, Shaughnessey. Înainte de începutul procesului chiar, președintele va accepta demisia lui Lacey, care este scrisă și semnată deja - tot ce au de făcut este s-o dateze. Iar oamenii care au cancer se vor debarasa de Grossman.

— Întotdeauna ai fost un optimist. Chiar ai crezut că Stamper avea o dublă personalitate. Și ai căzut direct în capcana ticălosului, nu-i așa?

Vail zâmbi și dădu din cap.

— Mereu uit că ești maestrul loviturilor ieftine.

— Ei, ce naiba. L-a păcălit pe judecător, pe procuror, pe toată lumea. Apropo, ce mai face domnișoara Venable? V-ați gândit vreodată să vă căsătoriți?

— N-am discutat asta niciodată, domnule senator.

— Cum e să fii cuplat cu o femeie care scoate câteva milioane pe an, în timp ce tu trăiești din pomana statului?

Vail nu mușcă momeala. Dădu din cap și zâmbi cu tristețe.

— Am uitat că nu ai nici clasă.

Zâmbetul batjocoritor al lui Shaughnessey dispăru. Ochii îi sclipeau de furie. În cele din urmă, zise:

— Sunt aici doar ca să încerc să rezolv o situație neplăcută. Nimeni nu vrea ca morile astea să fie închise și nici ca cineva să meargă la închisoare. Ți-am spus că am o ofertă. Vrei s-o auzi?

— Cred că te-ai îngrozit când ai aflat că Patricia Robert va fi judecătorul. Nu unul dintre bătrânii aceia corupți pe care îi ai pe statele de plată de când au învățat să scrie. Ci o doamnă cinstită, aspră, pe care nu o poți atinge.

— Te-am întrebat, vrei să auzi oferta?

— Îmi faci o ofertă pentru că nu-l poți aranja pe judecător, nu-l poți mitui pe procuror și nu poți ajunge la jurați. În schimb, noi avem un teren neted de acțiune, Roy. Cum ți se pare asta?

— Vrei să auzi nenorocita aia de ofertă sau nu?

— Chiar nu pricepi. Aici nu e vorba de bani. Vreau să afle toată lumea cât poate fi un district de corupt și cum se ajunge la asta. Noi transmitem un

mesaj. Dacă unii dintre *conducătorii* districtului fac ceva pușcărie și ies și despăgubiri substanțiale, astfel încât oamenii obișnuiți din statul ăsta să primească ceva înapoi, e perfect.

— O să mă duc înapoi și o să le spun că ne-am făcut cu un procuror arogant, care umblă după titluri prin ziare. Că va însemna un mare succes la apel – dacă va trebui să facem apel, ceea ce este puțin probabil.

— Să „facem”? Credeam că ești doar un mijlocitor în interes public. Îți spun eu ce să le transmiți amicilor tăi. Du-te și spune-le că nu facem nici un târg – doar dacă n-ar vrea să semneze cu toții niște declarații complete și să se arunce la picioarele Curții, cerșind milă.

Zâmbetul strâmb al lui Shaughnessey reapăru.

— Și care ar fi procentajul în chestia asta?

— Nici o demascare în public, cu excepția declarațiilor, și nici un proces prelungit acolo unde ei sunt capul de afiș al știrilor în fiecare zi, o lună sau două.

— Or să te învingă, Marty. Or să te spânzure afară, ca să te usuci la fel ca atunci... când era asta, acum douăzeci de ani? Să fiți chit. Nu te înfuria, fii chit... cântecul acela de leagăn irlandez. Ai adus presa din toată țara ca să privească asta. Biluțele tale o să se usuce până când or să ajungă de mărimea boabelor de mazăre, când vor termina cu tine.

Vail ridică din umeri.

— Poate că sunt deja așa, zise el și începu să râdă. Merse spre ușă, se opri și se întoarse spre politician. Fii deștept, Shaughnessey, stai la distanță de glumeții ăștia. Așa cum fac președintele și cei de la Cancer. Nu-ți iau nici un ban pentru sfatul acesta.

— O să-ți dau și eu unul la fel. Ești terminat în statul ăsta. Nu vei mai avea nici un birou public niciodată și fiecare judecător din stat te va călca în picioare de câte ori vei intra în tribunal. Mai bine spune-i vechii tale prietene să-și păstreze slujba zilnică.

— Vă fi ușurată să știe asta, Roy. Ne vedem la tribunal.

Coq d'Or era cel mai bun restaurant din oraș, servind mâncare franțuzească foarte bună și având un bucătar șef excelent. Vail ajunse acolo primul, strecurându-se în sufrageria privată, prin bucătărie. Trei dintre anchetatorii săi se aflau în bucătărie, doi îmbrăcați cu hainele bucătarului, iar unul purtând un costum de chelner, care încuviință din cap spre ușa ce ducea la camera privată.

Era o încăpere mică, confortabilă, cu o masă mare, cu opt locuri, deși erau doar două scaune puse la un capăt. Pe masă se aflau o farfurie cu alune și grisine, și o sticlă cu vin roșu. Vail se așează și începu să ronțăie alune. Trecură cinci minute până când ușa se deschise. Abel Stenner și Dermott Flaherty intrară primii, ținând ușa pentru Herman Kramer, care se opri în ușă.

Kramer, fost administrator la Grand County, purta un costum strâmt, reiat, cămașă albă și o cravată cu albastru și roșu. Era un bărbat spre cincizeci de ani, cu părul rar, greoi și îndesat, cu bărbie dublă, arătând ca un om care s-a îngărașat de curând. Ochii lui atenți alergară prin cameră și, în sfârșit, se fixară pe Vail, care stătea la masă și îl privea fix cu ochii lui reci, gri.

Kramer intră, iar Flaherty și Stenner ieșiră din cameră și închiseră ușa.

Acum erau doar ei doi.

— Domnule Kramer, eu sunt Martin Vail.

Se ridică și întinse mâna. Kramer i-o strânse prudent. Mâna îi tremura.

— Nici nu sunt sigur că ar trebui să fiu aici, domnule Vail. Domnul Stenner și...

— Flaherty.

— Da, Flaherty. Mi-au spus că este spre binele meu să vin aici și să iau cina cu dumneavoastră.

— la loc, domnule Kramer.

— Poate că ar fi fost mai bine să-l sun pe domnul Jarmon.
— Nu este o idee bună.
— Pur și simplu, nu știu. Vreau să spun, de ce sunteți interesat să-mi faceți cinste cu o cină?
Vail zâmbi.
— Din prietenie. Cordialitate. N-o să mă credeți domnule Kramer, dar eu vă vreau binele.
— Da, sigur, de aceea m-ați acuzat pentru o mulțime de lucruri, mai puțin că aș fi furat Statuia Libertății.
— Aceasta nu este o depozitie, domnule Kramer. Este perfect legal ca noi doi să luăm cină împreună. Dar dacă nu vă simțiți bine...
— Mă gândeam că aș putea foarte bine să-i spun totul doamnei, la depozitie.
— Domnișoara Parver și cu mine suntem cam nelămuriți asupra unor lucruri, Herman. Pot să-ți spun Herman?
Kramer încuviință, tulburat.
— Bun. Poți să-mi spui Marty. Oricum, mă gândeam să le punem la punct înainte să intri în boxa martorilor. Vreau să fiu cinstit cu tine.
— De ce te îngrijorează persoana mea? întrebă Kramer suspicios.
— Pari un om drăguț. O familie simpatică, copii drăguți. Nu-mi place niciodată să-i văd suferind pe cei mărunți.
— Nimeni nu mă va face să sufăr. Am cei mai buni avocați din țară.
— Tu chiar crezi că Roger Dillmore și Neil Jarmon sunt de partea ta?
Kramer se aplecă peste masă și zise sarcastic:
— Sunt avocații mei, *Marty*.
— Nu, sunt avocații lui Tom Lacey și ai lui Harold Grossman. Ei îi plătesc și pe ei îi protejează. Chiar crezi că-și vor pune pielea în saramură pentru Herman Kramer?
— Ei știu că eu...
Se opri în mijlocul propoziției.
— Știi că tu ce?
— Putem să bem un pahar înainte de masă? zise Kramer, schimbând subiectul.
— Desigur.
Vail apăsă un buton de sub masă, și membrul echipei îmbrăcat în chelner intră cu meniul.
— Ce bei, Herman?
— Martini cu vodcă și o măslină, simplu.
— Și dumneavoastră, domnule? întrebă chelnerul.
— Perrier cu gheață. Vom comanda când te vei întoarce.
— Foarte bine, domnule.
Chelnerul plecă.
— Nu bei?
— Tocmai am băut ceva cu un prieten de-al meu, Roy Shaughnessey, poate l-ai cunoscut.
Kramer îl privi pentru o clipă, surprins.
— Domnul Shaughnessey este prieten cu dumneavoastră?
Vail luă o mână de alune și le aruncă în gură.
— De fapt, Roy a fost responsabil de ascensiunea mea în postul de procuror general.
— Glumești.
Kramer părea îngrijorat.
— Îl cunoști?
— Ne-am întâlnit o dată.
— Ți-a ținut discursul, nu-i așa?
— Ce?
— Știi tu, să nu-ți faci griji. Totul este în siguranță. Lucruri de genul ăsta. Kramer nu răspunse.

— Roy e un individ foarte convingător, Herman. I-ar vinde un frigider și unui eschimos. Bănuiesc că ți-a vândut pontul că n-ai de ce să-ți faci griji. Ei tratează crima ca pe un tichet de parcare.

— Crima?

Chelnerul intră cu băuturile și un coșuleț cu pâine cu unt.

— Haide, Herman, poți comanda orice mâncare de pe meniu. Eu iau o salată Cezar, friptura de porc în sânge și un cartof copt.

Rupse o bucățiță de pâine franțuzească și luă o mușcătură fără unt. Kramer comandă supă de ciuperci, coaste de miel și cartofi prăjiți pai. Vail comandă o sticlă de vin roșu Sancerre, pentru a se potrivi cu mâncarea lui Herman.

— Pâinea este grozavă, Herman.

— Ce-ai vrut să spui despre crimă?

— Eu cred că este o crimă ce i-au făcut companiile Western și Atlas, și Lakeside lui Grand County. Ce-ți face familia?

— Este puțin cam greu. Liceenii pot fi de multe ori plini de cruzime, știi. Le tot zic puștilor mei că am furat bani de la district. N-am furat niciodată măcar o jumătate de cent...

— Nimeni n-a zis că ai făcut-o. Noi am spus că ai folosit fondurile în alte scopuri.

— Nu m-am ales cu nimic din afacerea asta.

Vail se aplecă spre Kramer, zâmbi și zise blând:

— Nu-ncerca să păcălești o vulpe, Herman.

— Cum...?

— Crezi că noi - biroul procurorului general - am inventat toate astea? Că am ghicit? Haide, știi prea bine ce aproape suntem. Oricum, nu din cauza asta luăm noi doi cina.

— Dar de ce *luăm* cina, domnule Vail?

— Marty.

— Cred că o să rămân la „domnul Vail”.

— Vreau să-ți vorbesc despre viitorul tău.

— Viitorul meu este bun. Am o slujbă bună, pentru toată viața...

— Așa ți-a spus Lakeside? Acolo te-ai dus să muncești când ai părăsit slujba la district, nu-i așa?

— Într-adevăr, în departamentul domeniului public.

— Și vei rămâne acolo pe viață.

— Așa este.

— Probabil că ei îți apreciază foarte mult calitățile de manager.

— Bănuiesc că da.

— Cât timp ai lucrat pentru district?

— Optsprezece ani.

— Și cât câștigai când ai plecat?

— Nouăzeci și două de mii cinci sute. De ce?

— La Lakeside scoți o sută douăzeci și cinci de mii, așa-i?

— Și?

Vail dădu din mână.

— Întrebam doar. Trebuie să fii *foarte* bun în ceea ce faci.

Sosi cina, iar chelnerul se chinui puțin până deschise sticla de vin. Dopul se rupse și, în final, împinse o parte din el în sticlă. Un mic gheizer țâșni, stropind din plin cămașa chelnerului. Vail se uita în jos și-și dădu ochii peste cap.

Herman își înclină capul și rosti o rugăciune.

Frumoasă mișcare, își zise Vail.

— O sută douăzeci și cinci, zise Vail, continuând conversația. O mulțime de bani pentru cineva care a folosit greșit fondurile, a pierdut dosare...

— Asta spui dumneata, zise Kramer supărat.

— Îmi pare rău. Vorbă vine că ai făcut toate acele lucruri.

— Poate că ar trebui să-l sun pe domnul Jarmon...

— Slujba domnului Jarmon este să te liniștească, Herman, zise Vail și începu să mănânce. Slujba domnului Jarmon este să se asigure că respecti povestea pe care ți-au fabricat-o ei. Meseria domnului Jarmon este să-și protejeze clienții. Sunt sigur că nu-ți va spune că este vorba despre mărturie mincinoasă și posibilă complicitate la crimă, când se va termina procesul.

Herman aproape că sări de pe locul său.

— *Crima?* Ce... ce... se bâlbâi el.

— Vom ajunge și la asta. Am câteva întrebări cu privire la unele dintre răspunsurile tale din depoziția luată de domnișoara Parver.

— Nu, nu. Ce e cu crima, ce-ai vrut să spui?

— Îți amintești de un individ numit Doc Vulpoiul?

Bărbatul păli.

— Vulpoiul?

— Da. Doc Vulpoiul. Numele lui real este Jimmy. Poate îl știai ca Jimmy Fox.

— Nu-mi amintesc...

— Face închisoare pe viață la Joliet pentru uciderea unui bărbat pe nume Morgan.

— Bob Morgan.

— Exact. Acum ți-l amintești?

— Îl știam pe Bob Morgan de câțiva ani.

— Vreau să spun, pe Jimmy Fox. Ți-l amintești pe Jimmy Fox, nu-i așa?

Mărgele de transpirație ieșeau prin toți porii de pe fruntea lui Kramer. Furculița în care avea o bucățică de miel îi rămăsese suspendată în aer. Un tip scund, cam slăbănog. Cel puțin, acum așa arată. Cred că cinci ani la Joliet ți-l scot din minte.

— Nu-mi amintesc...

— Lasă-mă să-ți reîmprospătez memoria. Ai mers cu mașina până la un orașel numit Tallman. La un motel numit Bavarian Inn. Era într-o joi noaptea. Ora zece. Camera... aa... 111, la primul etaj. Camera avea o ușă de legătură cu 112. Ai bătut în acea ușă, Jimmy Fox a deschis, s-a identificat cu permisul de conducere, iar tu i-ai dat un pachet. Acum îți amintești?

— Cred că v-a vorbit despre altă persoană.

— După cum arată fișierul computerului hotelului, te-ai înregistrat cu numele adevărat. Herman A. Kramer. Ai plătit cu cartea de credit personală.

Gura lui Kramer era uscată. Bău dintr-o suflare o jumătate de pahar cu apă și apoi o înghițitură de vin.

— Nu îmi... aa...amintesc.

— Ca și faptul că ai semnat contractul cu districtul și n-ai citit condițiile?

Asta-ți amintești, din depoziția ta, nu-i așa?

Kramer își linse buzele și mai bău puțină apă.

— Mda. Parcă. Asta a fost mai de curând. Când, acum patru, cinci luni?

Oricum, aceea a fost, știți, doar o misiune. Dați-mi voie să vă spun, domnule Vail...

— Marty.

— Așa e, Marty. Bine, scuză-mă. Chicoti nervos. Știi, foarte rar am lipsit câte o zi. Am avut o dată gripă, cam atât.

— Admirabil, Herman. Ai avut un contract cu Grand County pentru cât timp?

— Mai întâi, pentru trei ani, reînnoit pentru șapte, apoi încă șase.

— Și contractul tău cu districtul stipula că erai pe deplin conștient de toate legile statului implicate în îndeplinirea slujbei tale, corect?

— Uite ce e, am lămurit definitiv acest lucru. Cred că n-am citit contractul înainte de a-l semna. Am clarificat asta.

— Și acum înțelegi legea?

— O, da, acum o înțeleg.

— Să zicem că ai vrea să mi-o explici.

— Ei bine, înseamnă... că nu poți să iei bani dintr-o oală a guvernului și să-i pui într-alta. Vreau să spun că nu poți să muți banii ăștia după cum ai chef.

— Deci, ai o cotă guvernamentală în scopuri educaționale și nu poți să pui aceste fonduri în, să zicem, fondul general, corect? Sau în orice alt loc, *în afară* de scopul pentru care sunt alocați, corect?

— Da, am recunoscut asta.

— Nu chiar, Herman. Vezi, aici avem una dintre probleme. Ai afirmat mai devreme că n-ai înțelege această regulă.

— Acum o înțeleg.

— Dar la depozitie n-ai înțelege-o, chiar dacă asta este legea, iar când ai preluat funcția de administrator al districtului, ai depus un jurământ care includea o declarație că *știa* legea și erai familiarizat cu responsabilitățile tale.

— Aa...

— Vezi, aici avem o nouă problemă, faptul că funcția ta de administrator cerea... *cerea* să înțelegi și să respecti legile și procedurile cu privire la folosirea fondurilor guvernamentale. Ca administrator, ai avut frecvent de-a face cu banii alocați de stat și fondurile generale. Și, pentru a-ți îndeplini îndatoririle în litera legii, *trebuia* să știi care erau regulile.

— Ți-am spus că am lămurit asta.

— Într-una o dată, Herman, ai acceptat slujba de administrator, fără să fii conștient de responsabilitățile legale ale acesteia. Când i-ai spus domnișoarei Parver în depozitia ta că nu erai conștient de consecințele schimbării fondurilor, comiteai o crimă. Jarmon nu ți-a explicat asta?

— Crimă?

— Este o violare a actului de stat RICO să accepți o poziție care implică mănuierea regulată a unor sume de bani, dacă acceptând această slujbă confirmi că înțelegi regulamentele care sunt implicate cu ea. Așa că, dacă ai mințit în legătură cu asta și apoi ai schimbat destinația unor fonduri, te faci vinovat de două crime - folosire nepotrivită și sperjur.

— Sperjur!

— Fie că ai mințit când ai spus că n-ai înțelege legea, când ai acceptat slujba, fie ai comis o crimă dacă ai înțelege legea și ai mers înainte, schimbând destinația acelor fonduri.

— Nu știu ce se întâmplă aici.

— Îți spun eu ce se întâmplă, zise Vail. Crezi că îi ai pe marii meșteri în spate? Trezește-te, Herman. Te vor lăsa de izbeliște mai repede decât poți tu să falsifici registrele, pentru că ei se duc la fund și se duc repede, și, dacă nu ești isteț, nu numai că te duci și tu cu ei, dar, când se va termina procesul, va trebui să te închidem pentru complicitate la crimă. Și pentru sperjur. Pari a avea treizeci de ani, iar patruzeci de ani în închisoare grea, sunt greu de suportat. Fără eliberare pe cuvânt de onoare.

Herman își puse furculița înapoi pe farfurie.

— Poate că ar fi mai bine să-l sun pe domnul Jarmon, zise el pe jumătate șoptit.

— Domnul Jarmon nu dă doi bani pe tine. Domnul Jarmon ar dansa în mijlocul străzii, dacă ai lua o pușcă și ți-ai zbură creierii chiar acum.

— Nu știți despre ce vorbiți.

— Singurul interes al lui Jarmon pentru tine este să te menții pe poziție. Să fie sigur că o să continui să minți în boxa martorilor. Crezi că va avea grijă de tine când se va termina procesul? Cine o să plătească onorariul lui de douăzeci de mii de dolari pe zi? Compania Western Pulp and Paper. Sau Atlas Chemical? Deșteaptă-te, Herman, zâna dinților a murit. Dar..., Vail își scoase telefonul celular și îl așeză în fața lui Kramer. Dacă te face să te simți mai bine, sună-l pe Jarmon. Apoi o să plătesc cina și-mi văd de drum, iar data viitoare vom vorbi în boxă.

— Boxă?

— Boxa martorilor.

— El spune că s-ar putea să nici nu fie nevoie să depun mărturie. Că s-ar putea să nici nu mă citeze.

— Dacă n-o face el, o fac eu. Gândește-te la asta până îți termini coastele

de miel.

— Eu, hm... m-am cam săturat.

— Ți-ai pierdut apetitul?

Kramer nu răspunse. Se holba la farfurie și răscolea, absent, cu furculița, mâncarea care mai rămăsese în ea.

— Ce caut eu aici? șopti el, în cele din urmă.

— Vreau să te trezești. Să-ți dai seama că singura ta responsabilitate, aici și acum, în această cameră, este față de Kramer Herman, de nimeni altcineva. Chiar acum ești pus în fața mai multor lucruri, ca: proastă administrare, folosire ilegală a unor fonduri, sperjur... lista poate să se mărească mereu. Dar eu sunt mai interesat de bătrânii băieți buni, care sunt în spatele acestei afaceri. Băieții Dillmore și Jarmon chiar sunt reprezentativi. Băieții care ți-au spus ce să faci și când. Căci tu, de fapt, ai făcut doar ce ți s-a spus, nu-i așa Herman? Nici un răspuns. Și vreau să te gândești la Jimmy Fox și la pachetul pe care i l-ai livrat la Bavarian Inn din Tallman. Știi ce era în pachet, Herman? Herman negă încet din cap. Zece bătrâne. Zece mii de dolari. Atât a costat ca să-l răcească pe Bob Morgan.

— Nu m-am uitat niciodată în pachet, domnule Vail, jur pe Dumnezeu. Nu știam pentru ce era.

— Cine ți-a dat pachetul? Mărul lui Adam tresărea în gâtul lui Kramer, ca o plută de undiță. Cine ți-a dat pachetul și ți-a spus ce să faci în noaptea aceea, Herman?

— Or să mă omoare și pe mine, zise el răgușit.

— Dacă faci ceea ce trebuie, nimeni nu te va atinge. Asta ți-o promit eu.

— Ce vreți să fac?

— Simplu. Spune adevărul. Nu invoca al cincilea amendament. Doar spune adevărul. Este ușor. Nu trebuie să-ți amintești ce să minți, nu trebuie să-ți fie teamă că faci vreo greșală. Doar să spui totul așa cum s-a întâmplat.

— Dar toate acele acuzații? Dar chestia cu crima?

— Nu pot să promit nimic. Dar, dacă povestești așa cum s-a întâmplat, îți promit ceva. Voi încerca să-l conving pe judecător să aibă grijă să nu fii închis deloc.

— Inclusiv cazul cu crima?

— Cine ți-a dat pachetul?

— Jeffrey Summers.

— Vicepreședintele Companiei Lakeside?

El încuviință.

— Jeffrey Summers.

— A văzut cineva când ți l-a dat?

— Mai era un tip acolo.

— Consilierul Stewart.

— Știați și asta, da?

— El a luat primul legătura cu Fox.

— Eram într-o parcare, în mașina lui Sid, în spatele cinematografelor de lângă magazinul en-gros. Era în jur de opt și jumătate seara.

— Și ce ți-au spus?

— Doar să mă duc cu mașina până la Tallman și să-mi iau o cameră la Bavarian Inn. Sid mi-a spus că făcuse el deja rezervările. A zis că Jimmy Fox se va identifica, arătându-mi carnetul de conducere. Apoi să-i dau acest pachet și să mă-ntorc.

— Adevărați prieteni, Herman. Țștia sunt oamenii care or să te scoată de la pușcărie, nu? Ți-au înscenat o complicitate la crimă.

— Eu n-am vrut niciodată să fiu amestecat în toate astea. În schimbarea fondurilor și celelalte. Dar ei aveau puterea, dom-

nule Vail. Ei conduceau totul. Era ca și cum... ei puteau să aranjeze orice. Toată lumea era la mâna lor.

— Bob Morgan n-a fost.

Kramer se uită la Vail și-i dădură lacrimile.

— Vrei să spui că i-am ajutat să-l omoare.

— Nu ai știut ce faci. Uită asta. Doar dezvăluie totul când vei intra în boxă. Spune exact cum s-a întâmplat. Hai să-ți spun ce se va întâmpla mai departe, Herman. Ne terminăm cina, plătesc nota, iar domnul Stenner și domnul Flaherty te duc acasă. După ce pleci în seara asta, nu mai vorbim nici un cuvânt, până nu-ți iau interogatoriul la proces. Gândește-te la asta. Discută cu soția. Nu pomeni nimănui de întâlnirea noastră. Și ține minte, nu e niciodată prea târziu s-o iei de la capăt.

— Pot să intru în programul acela de protecție al martorilor?

— Tu fă ceea ce trebuie. Apoi vom vorbi despre viitorul tău. E hotărârea ta. Termină-ți cina.

— Doamnelor și domnilor jurați, numele meu este Martin Vail. Sunt procurorul general al statului Illinois. Mai întâi de toate, vreau să vă mulțumesc pentru că v-ați sacrificat timpul dumneavoastră și al familiilor dumneavoastră pentru a face parte din acest juriu. Nu vreau să vă amănesc, aceasta va fi o experiență tensionată și care vă va consuma mult timp. Dar, în final, sper că va fi și o încercare mulțumitoare, lămuritoare și satisfăcătoare pentru fiecare dintre dumneavoastră.

Cazul pe care vi-l prezint cade sub incidența legii împotriva Organizațiilor Corupte și a Activităților Ilegale, cunoscute sub denumirea RICO. Va fi un caz complicat și, de aceea, voi încerca să vă explic și să vă ilustrez de ce crimele pe care vi le voi prezenta violează acest act. Știu că majoritatea dumneavoastră crede, probabil, că ilegalitățile implică gangsteri – Mafia, droguri, jocuri de noroc și prostituție – dar, sub incidența legii RICO, activitatea ilegală este definită ca *orice* act sau *amenințare* care implică răpire, crimă, incendiere, jaf, mită, extorcare, însușire a fondurilor statului, fraudă bancară; influențare a unui martor, a unei victime sau a unui informator, spălarea instru-

79

mentelor monetare, violarea legilor statului cu privire la mediul înconjurător sau orice altă ilegalitate legată de activitățile de mai sus.

Sunt o mulțime de lucruri, nu-i așa? Ei bine, chiar sunt. Acest stat are cea mai aspră și cuprinzătoare lege RICO din țara noastră. Și acest caz implică o mulțime de crime incluse în acest act.

Victimele acestor crime au fost contribuabilii, proprietarii de case și persoanele cu drept de vot din districtul Grand. Oameni ca și dumneavoastră, care au avut încredere în funcționarii lor aleși și în cei care le conduc afacerile și care au fost trădați, victimizați și, în unele cazuri, puși în pericol de moarte din cauza acestei încrederi. Actele pe care vi le vom prezenta sunt demne de dispreț și adesea de neînțeles.

Statul va demonstra, printr-o preponderență de fapte grave, susținute de dovezi circumstanțiale, că inculpații din cazul acesta, în perioada ultimilor zece ani, au conspirat să încalce majoritatea acestor legi, cu dispreț total pentru cei care au avut încredere în ei.

Câțiva dintre acești inculpați sunt oameni proeminenți, importanți, unii chiar faimoși. Unii dintre aceștia sunt funcționari aleși. Unii sunt angajați ai statului și ai districtului – ai dumneavoastră. Iar unii sunt infractori cu caziere încărcate.

Pentru a proba acest caz, trebuie să dovedim că cel puțin în două dintre actele acestea ilegale au fost implicați *toți* inculpații. Cu alte cuvinte, persoanele citate în această acuzare au lucrat împreună la țeserea, cu bună știință, a unei pânze de minciuni, înșelăciuni și activități criminale, acoperind o perioadă de mai mulți ani, care i-a costat pe contribuabilii și votanții din districtul Grand milioane de dolari prin taxe, le-a distrus sănătatea și liniștea și le-a controlat salariile și proprietățile. Inculpații au înșelat statul cu privire la taxele lor și i-au lipsit pe oamenii districtului de vocea legală care să-i reprezinte în

propriul lor guvern.

Vom arăta că trei corporații au conspirat la nerealizarea acestor acte. Că, în mod sistematic și conștient, au otrăvit aerul, apa

80

și pământul acestei regiuni, au falsificat registre medicale care dezvăluiau defecte din naștere și morți cauzate de aceste încălcări ale legii. Că au pus în pericol viața prietenilor lor, ale vecinilor și angajaților lor. Că au mituit oficialități ale districtului și statului, au acoperit violări ale legii care îi protejează pe cetățeni de poluare, punând în pericol sănătatea tuturor oamenilor comunității. Că au încălcat ordonanțele zonale locale în beneficiul lor și al coconspiratorilor lor. Că au corupt șefi de departamente, reporteri ai unor ziare, avocați, medici și alți cetățeni ca și dumneavoastră, pentru a-și continua această întreprindere ilegală și criminală. Și, în final, că au schimbat destinația unor fonduri statale și federale în beneficiul propriu.

Vă voi duce cu zece ani înapoi, pentru a vă dovedi că această activitate ilegală este insidioasă și perpetuă.

Vă vom dovedi că trei oameni, funcționari executivi majori ai celor mai puternice și respectate corporații din America – Tom Lacey, de la Western Pulp and Paper, Harold Grossman, de la Atlas Chemical, și Warren Smith, de la Lakeside Company – au colaborat și condus, în cunoștință de cauză și cu premeditare, aceste activități... o adevărată schemă de lăcomie și violare a interesului public. Este un comentariu șocant, nesănătos și tragic asupra abuzului imoral de putere. O schemă atât de înșelătoare, încât am cerut și am obținut o schimbare a locului de judecare a procesului, pentru că nu ne putem încrede în judecătorii și oficialii răspunzători cu legea din districtul Grand.

Nu vă lăsați înșelați de pozițiile sau titlurile acestor oameni, de faima sau farmecul lor. Ei sunt criminali ale căror crime au distrus căminele unor oameni nevinovați, ca dumneavoastră, oameni care au avut încredere în ei și au fost înșelați, deposezați și trădați de această încredere. Vă vom arăta că, atunci când au fost provocați de către oameni nevinovați, care sperau să schimbe ceva, acești oameni, cu mândria lor fragilă și venală, au răspuns adesea distrugând malițios viața și cariera acelor care au îndrăznit să le pună metodele sub semnul întrebării. Nimeni nu a fost imun la avariția și aroganța lor.

Vă cer să studiați dovezile cu grija. Vă implor să nu vă lăsați intimidați de nume și titluri. Vă rog să vă puneți în pielea cetățenilor din districtul Grand.

Vă vom îndruma prin acest labirint de minciuni, fraude și duplicitate, cu hărți și mostre, care să arate cum au fost legate între ele aceste crime.

Așa că, dacă legea însăși poate fi greu de înțeles, faptele nu vor fi.

În sfârșit, vă cer să-i pedepsiți pe acești criminali și să transmiteți un mesaj către restul țării, că oamenii cinstiți nu se vor mai supune criminalilor care se deghizează în lideri ai comunității.

Vă mulțumesc pentru atenție și pentru timpul acordat.

Timp de cinci săptămâni, Vail și ajutoarele sale, Shana Parver și Dermott Flaherty, au prezentat martor după martor, documente juridice, registre de bancă, teancuri de dovezi care, încet-încet, au construit o plasă în jurul lui Grossman, Lacey și Lakeside Co. Angajații au depus mărturii despre deversări de acizi în râuri la miez de noapte, scurgeri accidentale care erau minimalizate, niveluri toxice în plante, care erau ținute în secret. Darryl Hamilton, inspector la Divizia Statală de Siguranța a Mediului, a recunoscut că fusese „curtat” chiar de către Lacey la o petrecere și apoi mituit pentru a falsifica raporturile asupra mediului. Unii ziariști au declarat că articolele lor fuseseră schimbate sau interzise. Membrii unor comisii fuseseră mituiți cu orice, de la un set nou de dinți falși până la o fermă în Ohio. În vârtejul acesta al corupției erau prinși cei patru consilieri ai districtului. Dacă cei „grei” erau orchestratorii înșelătoriei, consilierii erau jucătorii. Când și-a terminat de prezentat cazul, Vail mai avea încă de prezentat dovezi incriminatoare care să-l implice direct pe Warren

Smith, președintele lui Lakeside, în acest complot. Avea o mulțime de dovezi circumstanțiale, dar Vail știa că acest caz depindea de dovada colaborării celor trei companii.

Herman Kramer avea să facă acest lucru. El acceptase mita de la directorii companiei, mutase bani din fondul educațional în fondul general și de aici la lucrările publice, unde erau folosiți

82

pentru a defrișa teren, a construi șosele și a largi străzi, chiar pentru a umple mlaștinile de lângă lacuri, astfel încât Lakeside să se poată extinde mereu, mereu. Herman Kramer era omulețul care știa tot ce se întâmplase. El era legătura.

Primul martor citat de Neil Jarmon a fost Herman Kramer.

Ce naiba se întâmplă, își zise Vail.

Kramer nu se uită la Vail când se așează. Jarmon, un tânăr new-yorkez șmecher, îmbrăcat cu un costum Armani, nu pierde timpul. După întrebările preliminare, cine, ce, de ce, începu chestionarea cu o întrebare directă.

— Domnule Kramer, în funcția dumneavoastră de administrator districtual, ați folosit sau schimbat, cu bună știință, destinația unor fonduri, violând astfel Secțiunea 2365 a codului statului?

— Domnule, refuz să răspund, pe motiv că răspunsul meu m-ar incrimina.

Vail se lăsase, șocat, pe speteaza scaunului. Ticălosul ăla mic se retrăgea. Se uită la Kramer pe parcursul interogatoriului, dar martorul se uită drept înaintea tot timpul cât își recită răspunsul la următoarele douăsprezece întrebări.

— Domnule, refuz să răspund, pentru a nu mă autoincrimina.

Înainte de ultimul refuz al lui Kramer, Vail știa ce avea de făcut.

— Nu mai am alte întrebări, doamnă judecător, zise Jarmon.

— Domnul Vail? Întreba judecătorul, dând din cap spre el.

Vail se uita la ceas. Era 4:55. Se ridică.

— Doamnă judecător, nu am nici o întrebare în acest moment. Un murmur de dezaprobare străbătu sala, mai ales dinspre un grup de cetățeni care călătoriseră aproape două sute de kilometri din districtul Grand, pentru a asista la proces. Totuși, cer ca domnul Kramer să fie reținut.

— Obiectez, zise Jarmon. Domnul Kramer se află aici, gata să depună mărturie acum. Dacă domnul Vail nu are nici o întrebare, domnul Kramer ar trebui să fie liber să plece.

— Doamnă judecător, este ora cinci. Tot ce vă cer este o noapte. Aș dori ca domnul Kramer să fie sechestrat în camera martorilor și să apară aici la prima oră, când o putem lua de la început.

Judecătorul Patricia Robert, o femeie frumoasă, cu un sardonice simț al umorului și un simț al dreptății înnăscut, se gândi un moment și zise:

— Nu este o cerere exagerată. Reamintesc juraților să nu discute acest caz. Domnule Kramer, va aștepta aici devreme și proaspăt. Curtea se retrage până la ora nouă, mâine dimineață.

Bătu cu ciocănelul și se ridică de pe scaun.

— Crezi că i-a povestit totul lui Jarmon? Întrebă Shana.

— Nu. Cred că Jarmon s-a crezut foarte deștept. Kramer a făcut doar ce i s-a spus.

— De ce-a făcut Jarmon asta?

— Prima lovitură a tunului lui. Își bătea joc de noi, arătându-ne că nu vom scoate nimic de la nici unul dintre martorii lui.

— Și acum ce facem? Întrebă Flaherty. Avem nevoie de Kramer pentru a implica Compania Lakeside împreună cu Warren Smith.

— Îi păcălim, răspunse Vail.

În vremea aceasta, Jarmon își mutase cazul pe scările din fața tribunalului, și mass-media îi sorbea fiecare cuvânt. Vail, Parver și Flaherty plecară din sala de judecată pe ușa deținuților și se strecurară afară pe ușa laterală. Abel

Stenner aștepta în mașină.

— Abel, zise Vail. Am o trebușoară pentru tine.

Kramer se afla în camera martorilor cu puțin timp înainte de ora nouă. Era nervos până pe punctul de a se sufoca. Drace, tot ce făcuse era ceea ce îi spusese Jarmon să facă – să se prevaleze de cel de-al Cincilea amendament, la întrebările avocatului său.

— Dar toți vor spune că sunt vinovat, se tânguise Kramer când Jarmon îi ordonase să pledeze autoincriminarea.

— Și ce dacă? răspunsese Jarmon. N-au ce să facă. Tu fă doar ce-ți spun eu și nu fi îngrijorat.

Dar Kramer era îngrijorat. Dacă închisese portița pe care Vail o deschisese pentru el?

La noua fix ușa de la camera martorilor se deschise și Abel Stenner intra. Se uita împrejur și apoi îl chemă pe Jimmy „Doctorul” Fox.

Kramer era prăbușit pe scaunul său. Buzele îi tremurau în timp ce Stenner îl conduse pe Fox, care avea cătușe la mâini și la picioare, la un scaun și îi spuse să se așeze. Fox se așeză și începu să fixeze cu privirea peretele opus al camerei.

Kramer se foia nervos pe locul său. O auzi pe doamna judecător intrând în sală de judecată și auzi când ea bătu cu ciocănelul în masă. Apoi, brusc, deținutul slăbănog, cu o înfățișare de șoim, se întoarse și-l privi drept în ochi pe Kramer, cu ochii săi bleu, reci ca gheața. Expresia feței nu i se schimbă.

— Nu ne-am văzut de mult, Herman, zise el cu o voce plată, răgușită.

Apoi se mulțumi să fixeze peretele.

Aprodul deschise ușa de la sală.

— Domnule Kramer, poftiți.

Kramer se ridică. Tremura și-și șterse palmele de transpirație. În timp ce ieșea, îl auzi pe Fox zicând:

— Sunt chiar în spatele tău, Herman.

— Bună dimineața, domnule Kramer. Sper că ai avut o noapte odihnitoare, începu Vail.

— A fost în ordine.

— Bun, atunci putem s-o luăm de la început, odihniți.

— Da, domnule.

— După câte îmi amintesc, ai invocat Amendamentul al cincilea la treisprezece întrebări ieri după-amiază. Corect?

— Cred că da. Da.

— Acum, că ai avut șansa să te mai gândești, poate că o putem lua de la început. Se postă direct în fața lui Kramer, cu

85

mâinile în buzunare, calm și relaxat. Unde ai urmat colegiul, Herman? Pot să-ți spun Herman?

— Da. Desigur. Am urmat Universitatea din Illinois.

— Ai absolvit-o?

— Mi-am luat masteratul în Administrarea Afacerilor.

— Ai fost al cincilea din grupă, nu-i așa?

— Da, este adevărat.

— Ai absolvit cu magna cum laudae?

— Da.

— Când s-a întâmplat asta?

Kramer se gândi puțin și răspunse:

— În 1973.

— Și te-ai căsătorit imediat după absolvire?

— Da, într-adevăr.

— Ai obținut o slujbă bună?

— Da, domnule, am lucrat pentru Hildebrand Cairo în St. Louis.

— Consultanță în problema impozitelor.

— Da, domnule.

— Și apoi?

— Am fost angajat ca administrator adjunct în districtul Torrence. Și apoi, doi ani mai târziu, administratorul și-a dat demisia, iar eu am fost avansat.

— Cum ai ajuns la districtul Grand?

— Eram acolo de trei ani când ei – cei de la Grand – m-au contactat să vadă dacă eram interesat de o schimbare.

— Cine a venit la tine?

— Consilierii Sid Stewart și David Cutler.

— Câți bani câștigai la vremea aceea?

— Treizeci și două de mii.

— Și ei cât ți-au oferit?

— Șaizeci și șase de mii cinci sute.

— O mărire substanțială.

— Da, a fost.

— Altceva?

— O mașină.

— Așa. Când s-a întâmplat acest lucru, cu cincisprezece ani în urmă?

— Șaisprezece.

— Deci, aveai cam treizeci și unu, treizeci și doi de ani pe atunci?

— Treizeci și unu.

— Doi fii?

— Da. Chip și Barry.

— Deci, atunci când te-ai angajat la districtul Grand, erai într-o poziție foarte buna, așa-i?

— Da, eram.

— Mândru de tine. Șaizeci și șase de mii cinci sute de dolari erau buni în vremurile acelea.

Kramer încuviință din cap.

— Încă mai sunt.

— Și cum erai tratat?

— Minunat. Eram invitați la picnic, la pescuit. Lucrurile mergeau foarte bine.

— Ți-ai cumpărat o casa?

— Da, domnule.

— Cât a costat?

Jarmon sări în picioare.

— Obiectez, doamnă judecător. Este irelevant.

— Domnule avocat Vail?

— Fundamentez cazul, doamnă judecător.

— Bine, domnule avocat. Dar te avertizez. Nu construi o casă. Se respinge, domnule Jarmon. Răspundeți la întrebare, domnule Kramer.

— Șaizeci de mii.

— Barca?

Kramer încuviință:

— Treizeci și două de mii.

— Încă o mașină?

— Da, domnule, pentru soția mea. O Honda Accord.

— Cât a costat, încă douăzeci de mii?

— Douăzeci și două.

— Băieții erau înscriși la școală particulară?

— Da.

— Te-ai ajuns destul de repede, nu-i așa, Herman? Cum s-a întâmplat asta?

— Sid m-a prezentat unui vânzător de mașini, iar eu am fost interesat și el mi-a spus: „Nu-ți face probleme, se poate aranja.” Banca mi-a acordat împrumuturi bune. M-au ajutat foarte mult.

— Vorbești despre Fidelity Trust?

— Da.

— Cum ai reușit să-i contactezi?

— Domnul Summers m-a prezentat lui Charles Thornton, președintele băncii.

— Adică, Jeffrey Summers, vicepreședintele Companiei Lakeside?

— Da.

— Cum l-ai cunoscut?

— El, Sid Stewart și alți consilieri mergeau de multe ori la pescuit.

— Femei, jocuri, băutura?

— Nimic din toate acestea. Doar câteva beri în barcă.

— Deci acum aveai o casă de șaizeci de mii de dolari, soția ta avea o mașină, tu aveai o barcă nouă. Amândoi băieții mergeau la școală particulară. Este o povară greu de purtat.

— Destul de greu.

— Și a venit o vreme când Sid Stewart te-a rugat să-i faci un serviciu?

Kramer făcu o pauză înainte de a răspunde:

— Da.

— Era ceva ieșit din comun cu serviciul acesta?

— Da. M-a rugat să scriu un cec și să transfer o jumătate de milion de dolari din fondul educațional în cel general.

— În fondul general, deci.

— Da.

— Și asta e o ilegalitate, nu-i așa, Herman? Kramer încuviință. Și amândoi știați că era o ilegalitate, corect?

Jarmon, roșu la față și înfuriat, sări din nou în picioare.

— Obiectez! Domnul Kramer nu poate depune mărturie despre ceea ce știa sau nu știa domnul Stewart.

— Voi reformula, zise Vail. Cum ți s-a făcut această cerere de transfer, Herman?

— Eram în barcă.

— În barca ta?

— Nu, în a lui Sid Stewart. Eu stăteam în spate. Sid a venit și s-a așezat lângă mine, am discutat câte ceva apoi a zis: „Cum stai cu banii?”, iar eu am zis că eram cam strâmtorât, atunci el mi-a spus: „Poate că am putea avea grija de plata mașinii tale.” L-am întrebat: „Ce vrei să spui?” și el mi-a răspuns: „Am nevoie de o favoare. Nimic important. Dar avem nevoie să acoperim o mică lipsă.” Apoi mi-a spus că, dacă aș putea să mut 600 000 de dolari din fondul educației în fondul general și apoi să-i canalizeze în lucrări publice, plata mașinii va fi satisfăcută.

— Așa a zis el, va fi „satisfăcută”?

— Chiar așa. Da.

— Nu era riscant? Oamenii n-ar fi aflat ce se întâmplase?

— Trebuia să falsific și registrele, pentru a acoperi transferul.

— Deci ai comis două ilegalități – ai transferat ilegal fonduri și ai aranjat registrele pentru a acoperi transferul – iar consilierul Stewart, domnul Summers și domnul Thornton au avut grijă de chitanța mașinii tale.

— Da.

Jarmon plesni în masă cu palma.

— Obiectez, doamnă judecător. Sunt pure supoziții. Ghicitori.

— Voi reformula, zise Vail. Domnul Summers ți-a menționat vreodată această tranzacție?

— Da. O săptămână sau două mai târziu, mi-a spus că Lakeside Company îmi era profund îndatorată și dacă ar putea face ceva pentru mine, să-i sun. Mi-a mai spus să trec pe la Charlie Thornton. Așa mi-a spus „treci”. Așa am

făcut și Charlie mi-a spus ca Lakeside plătise mașina și mi-o închiriau pentru un dolar pe an. Și am semnat pe foaia roz.

Kramer rămase în boxa martorilor timp de două zile. După mărturia lui, cedară și alți doi acuzați. Apărarea fu făcută praf.

Doc Fox nu depuse mărturie.

La ora șapte și treizeci de minute avionul cu reacție ieși din plafonul de nori de ploaie, survolă la mică distanță autostrada și ateriză pe singura pistă asfaltată care servea orașul Sheffield. Vail stătea în picioare sub umbrelă la capătul pistei în timp ce avionul rulă pe pistă și parcă.

Jane Venable plecase din Germania în seara precedentă, zburase toată noaptea și apoi luase un avion particular spre Sheffield. Coborî din avion arătând de parcă abia ieșise de la coafor. Costumul ei verde de mătase arăta ca scos din cutie. Își dădu la o parte părul de pe față și zâmbi. Peticul negru de pe un ochi, ochiul pe care-l pierduse când o atacase Aaron Stampler, cu mulți ani în urmă, era provocator, ca întotdeauna.

E uimitoare, gândi el. Ea coborî și-și aruncă brațele în jurul lui, iar el scăpă umbrela. În ploaia dimineții, sărutul lor fu grăbit și pasionat.

— Doamne, ce dor mi-a fost de tine.

— Tot mă mai iubești? Întrebă ea, ținându-i fața în palme.

— Mai mult decât oricând. Știi la ce mă gândeam?

— Sper că știu.

— Mă gândeam că ne-am putea întoarce la hotel, să luăm micul dejun în pat.

— Nu trebuie să fii la tribunal la ora nouă?

— Nu. Așteptăm verdictul. Am terminat totul ieri după-amiază.

— O, nu! Felicitări. Îmi pare rău că am pierdut pledoaria ta finală. Am zburat tocmai din Germania și am ratat-o. Ai fost strălucitor ca de obicei?

— Ca de obicei.

— O să câștigi, Vail?

— Nu fac niciodată pronosticuri.

Femeia îl înconjură cu brațele și îl sărută. Era un sărut flămând. Se țineau de mână în timp ce mergeau spre mașină. Ea își lasă capul pe umărul lui.

— Șase săptămâni. Niciodată, *niciodată* nu te voi mai lăsa singur șase săptămâni. Nici măcar trei săptămâni. A fost ca o agonie.

— Nu te-a urmărit nici un duce german arătos?

— Mai mulți. Dar le-am spus că trebuie să mă întorc la hotel să-mi văd soțul, pe WWN. Erau cu toții interesați de acest proces.

— Da, o cotoroanță a vrut să-mi ia un interviu.

— Oh...

— Naomi a dat-o afară. Nici n-am apucat să vorbesc cu ea.

— Cum o chema?

— Nazimova, cam așa ceva.

— Valerie Azimour?

— Da, parcă așa.

— O *cotoroanță*. E cea mai sexy tipă din televiziune. Bărbaților le lasă gura apă după ea. Cotoroanță, pe naiba.

— Pe Janie, după cum ți-am spus, n-am întâlnit-o deloc.

— Mai bine.

— Ți-e foame?

— Sunt moartă de foame.

— Atunci, cred că va trebui, mai întâi, să mâncăm.

Comandă o cană mare cu suc proaspăt de portocale, ouă Benedict, cafea și-o mulțime de frișcă și zahăr, în timp ce ea își schimba hainele pe care le purtase timp de zece ore. Când ieși din baie, purta un halat negru din mătase,

care-i scotea în evidență părul roșu ca focul.

— Oho! exclamă el.

Ea zâmbi și se răsuci pe călcâie, părul mângâindu-i fața.

— L-am luat de la Paris. M-am furișat într-un week-end până acolo.

Îi aruncă o pereche de bikini negri de mătase, bărbătești. El îi ridică și o privi pe deasupra lor.

— Și dacă am un accident de mașină când îi port?

— Asistentele vor fi aliniate la ușa camerei tale de spital. Iar eu voi fi înăuntru cu o pușcă AK-47.

Îl împinse pe spate în pat și se așează peste el, sprijinindu-se pe coate.

— Vrei să sun la recepție să țină toate apelurile? Întrebă el.

— Aștepti un verdict, Marty.

— Shana sau Dermott va afla toate amănuntele.

— Ești aiurit.

— Sunt excitat la culme.

— Nu la fel de excitat ca mine.

— Vrei să punem pariu?

— Punem pariu pe o mie de dolari că eu termin prima.

— Întotdeauna termini prima.

— Nu fi malițios.

— Ce înseamnă asta?

— Arogant.

Ea își desfăcu picioarele și se mișcă încet deasupra lui, apoi își deschise halatul și se aplecă înainte. El își plimbă limba în jurul sfârcului, apoi îl prinse cu buzele. Ea gemu, se ridică ușor, abia atingându-l și începu să se miște în cercuri mici deasupra lui, simțind cum el se excită și mai tare.

— O, Doamne, ce mult te iubesc, Martin Vail, șopti ea cu o voce răgușită.

Era cuibărită în brațele lui, iar el avea fața îngropată în părul ei când sună cineva la ușă.

— Serviciul la cameră, zise vocea moale.

Jane se ridică pe marginea patului și-și trase halatul pe ea.

— Nu te deranja să te ridici, zise ea.

— Nu pot să mă ridic, zise el, trăgând așternuturile și acoperindu-se. Sunt gol.

— Unde sunt bikini?

— Nu știu. Pe undeva pe sub astea.

Se uită pe sub așternuturi.

Ea se duse la ușă și un adolescent cu o față de înger intră, împingând o măsuță pe roțile.

— Bună dimineața, domnule Vail, zise el, apoi dând din cap către Jane: doamnă Vail.

Ea își puse mâna la gură și-și ascunse un chicotit când chelnerul trecu pe lângă ea.

— O să-ți falsific semnătura, zise ea, acceptând nota de plată.

— Aș putea să te arestez pentru asta, știi?

— Pierdere de timp, zise ea, mângâindu-i semnătura pe foaie și dând chelnerul afară. Am cel mai rău avocat din lume.

— Rău, hm.

— Dar iubăreț.

— Cred că acum ar trebui să mâncăm.

— Ouăle Benedict sunt mortale când sunt reci.

El se ridică și-și trase bikinii de mătase.

— Ce zici? Întrebă el, pozând.

— Cred că paparazzi ar da o avere pentru o fotografie ca asta.

El trase scaunele lângă masă și se așezară să mănânce.

— Eram moartă de foame, recunosc eu.

— Eu încă sunt excitat.

— Martin, tu întotdeauna ești.

— Cine vorbește!
Ea râse și sorbi din sucul de portocale.
— Ce-o să fac eu peste o lună? zise Vail. În noiembrie o să rămân fără slujbă.
— O să te gândești tu la ceva.
— Până acum nu m-am gândit. La ceva serios, vreau să spun. M-am gândit să scriu o carte. Poate să predau la Facultatea de Drept din Chicago. Nimic nu sună prea interesant. O să fie greu să închid cazul ăsta.
— Ce zici de practică privată? Ai putea deschide o firmă. Îi ai pe Naomi, Shana, Derm și Meyer. Abel nu se va pensiona, el e un bătrân dependent de acțiune, ca și tine. Toți sunt.
— Am discutat cu ei, dar nici unul nu vrea să se întoarcă în apărare.
— De ce nu ne luăm o vacanță de o lună sau două? Am ceva timp liber, după ce termin slujba asta din Germania, încă două-trei săptămâni. Putem merge la cabană pentru o lună, doar noi doi. E o vreme superbă. Telefonul începu să sune. O, *la dracu!* izbucni ea.
El răspunse, ascultă un minut și zise:
— Vin imediat, apoi închise.
— Avem un verdict, zise ea sec.
— Avem la dispoziție treizeci de minute.
Ea oftă.
— Am zburat tocmai din Germania și nu pot nici să-mi termin micul dejun.
— Trebuie să fac un duș.
— Nu fără mine.
— Am doar treizeci de minute.
— Ei bine, zise ea, frecându-se de el, după cum ai zis, Shana și Dermott vor avea toate amănuntele.

Jane stătea în rândul întâi chiar în spatele lui. Se întinse peste bara care îi separa pe spectatori de participanți și își puse blând mâna pe cotul lui. Nici un tremur. Juriul intră în sala veche de judecată. Doamna judecător Robert se uită la ei și zâmbi.

— Bună dimineața, doamnelor și domnilor, aveți un verdict pentru noi?
Președinta juriului, o femeie abia trecută de cincizeci de ani, cu păr argintiu și un zâmbet plăcut, zise:
— Avem, doamnă judecător.
— Și cum ați hotărât?
A fost un vot unanim. Vinovați. Vinovați. Vinovați. Vinovați. Vinovați. Și așa mai departe. Adevărata victorie veni când judecătorul citi sentințele și amenzile.

— Western Palm and Paper, Atlas Chemical și Lakeside au fost amendate cu câte treizeci de milioane de dolari fiecare.

Comaniilor Western și Atlas li s-a ordonat să-și înceteze activitatea până vor putea dovedi că lucrează la standarde EPA.

Lacey, Smith și Grossman au fost condamnați fiecare la câte o pedeapsă între doi și cinci ani de închisoare. Au stat împietriți cât timp judecătorul a citit veștile rele.

Cei patru consilieri au primit între cinci și zece ani.

Herman Kramer a primit o pedeapsă cu suspendare și muncă în folosul comunității.

Shana și Dermott au ținut conferința de presa.

Jane și Martin s-au întors la hotel și s-au urcat direct în pat.

Valerie Azimour n-a obținut niciodată interviul.

Johnny Baylor se lăsă greoi pe scaunul mașinii sale cu farurile stinse, cu o țigară ascunsă în palmă, privind seiful exterior al Seattle Bank and Trust. El se afla peste drum, în parcare a unui restaurant deschis non-stop. Nimeni nu-i dăduse atenție. Nimeni cunoscut nu venise la restaurant. Așteptă până când strada rămase pustie și veni pe partea opusă, parcând lângă bancă; se întinse, deschise fanta de oțel și dădu drumul plicului în safe, cu mâna înmănușată. Apoi plecă de acolo.

În timp ce se îndepărta, verifică în oglinda retrovizoare. Nu era nici o mașină în spatele lui. Până aici, toate bune.

O jumătate de oră mai târziu, dispecerul de la Pacific Armored Transport văzu familiarul Camaro roșu apărând la poarta principală. Dispecerul fu surprins văzând cu coada ochiului pe monitorul de supraveghere cum mașina se oprește în parcare operațională. Johnny Baylor coborî din mașină, căută în portbagaj, luă de acolo o undiță și un coșuleț și le duse la ușa masivă din oțel de la intrare. Soneria de alarmă începu să sune în sistemul de securitate al clădirii. Baylor se aplecă mai aproape de camera video și zâmbi:

— Hei, Patch, trezește-te, țipă el în microfon.

— Te-am văzut, zise dispecerul, privindu-și ceasul. Era puțin după ora trei a.m. Ce naiba faci aici așa de devreme?

— Sunt deranjat la stomac. N-am închis un ochi toată noaptea. M-am gândit că mai bine vin aici decât să stau acasă.

— Și cu undița ce faci? Nu mușcă aici în noaptea asta.

Dispecerul apăsă un buton și ușa se deschise, bâzâind. Printr-o serie de monitoare video îl privi pe Baylor intrând pe coridorul din oțel.

— Mă duc la pescuit în week-end, zise Baylor când prima ușa se deschise în spatele lui și se apropia de a doua ușa din coridorul îngust, monitorizat, antiglonț, plin cu microfoane. Nu vreau să-mi las sculele în mașină.

Dispecerul apăsă un alt buton și ușile liftului se deschiseră. Dispecerul râse și zise:

— Crezi că o să-ți spargă cineva mașina în afurisita asta de fortăreață?

Așteptă până Baylor intră în lift și-l puse în mișcare. În timp ce liftul cobora în centrul clădirii subterane, Baylor privi în sus, la camera video, și scoase limba. Când ușa liftului se deschise, Baylor se află în fața altei uși. Introduse cartela sa de identificare într-o mică deschizătură și așteptă până când dispecerul descuie ușa. Baylor intră în centrul de comunicații, trecu pe lângă vestiare, baie și dușuri, și prin hol, către semicercul de sticlă antiglonț, care-i oferea dispecerului o imagine completă a garajului și a celor două intrări ce duceau spre el. Monitoarele erau aliniate pe un perete al camerei, iar panoul electronic din fața lui îi oferea acces la tot echipamentul radio și la toate camerele de supraveghere a proprietății.

Bărbatul gras, mai vârstnic, se întoarse cu scaunul rotativ și-l cântări din ochi pe bărbatul mai tânăr.

— Arăți de parcă te-a ciufulit o pisică pe alee, zise el și chicoti. Voi, tipii ăștia tineri, sunteți toți la fel.

— Prea mult Tex-Mex și Corona, murmură Baylor.

— Fără señoritas?

Baylor mustăci.

— Și ele.

— Răzbunarea lui Montezuma...

— Sper că pot să mă abțin până facem primul rond.

— Primul s-a dus de patruzeci și cinci de minute, zise dispecerul.

— Of!

— Așteptă până la cinci să intri în serviciu. Știi ce ciudați sunt cu orele suplimentare. E un film bun polițist în programul de dimineață, *The Spoilers*. Ia-ți o ceașcă de cafea. Abia am făcut-o.

— Glumești? O gură de cafea și explodez. Mă duc să-mi schimb hainele.

Baylor se duse la vestiarul său, deschise încuietoarea cu cifru, își luă uniforma, atârână umerașul de mânerul vestiarului alăturat și puse undița și coșulețul în partea din spate a raftului. Se îmbracă în uniformă: pantaloni strâmți, negri, cămașă albă, cravată neagră legată lejer, jachetă din piele neagră cu emblema companiei pe partea stângă a pieptului. Își puse jacheta și pantalonii pe umeraș, înapoi în vestiar. Apoi îngenunche, deschise coșulețul pentru pescuit și scoase o tăviță cu momeală. Sub ea era un mic computer PSION 3 C, o cutie neagră de cincisprezece centimetri lungime, un centimetru lățime și douăzeci de milimetri grosime; un minimodem, care era un tub oval de numai cincisprezece centimetri lungime, având atașat un cordon telefonic; și un telefon celular. Puse computerul într-un buzunar al jachetei, modemul în celălalt și strecură micul telefon în buzunarul de la spate. Puse tăvița la loc și închise coșulețul, încuie vestiarul și se întoarse, prin hol, la camera de odihnă. Fără să aprindă lumina, se întinse pe canapea, așezându-se într-o poziție din care să-l poată vedea pe dispecer, care stătea sprijinit pe spătarul scaunului, uitându-se cu atenție cum John Wayne și Randolph Scott se băteau de zor pe micul ecran al televizorului din colț.

Dar Baylor nu se uita la dispecer. Ochii îi erau ațintiți la sertarul din dreapta-sus de la biroul dispecerului, la cheile care atârnavă în yală.

A făcut hărțile. Știe că prima tură a trecut de patruzeci și cinci de minute, așa că a făcut hărțile. Aștept să iasă. O să lase cheile în broască, așa face mereu.

Până aici, toate bune.

Cincisprezece minute mai târziu, filmul se terminase. Dispecerul se ridică și se întinse. Își puse pumnii în șale, relaxându-se, apoi traversă holul și-și băgă capul pe ușa camerei de odihnă. Baylor părea să doarmă adânc. Dispecerul îl plăcea pe Baylor, un fost soldat în marină, care fusese rănit în timpul Operațiunii Furtună în Deșert. Era un erou de război cinstit până la Dumnezeu, un luptător clasă întâi, întotdeauna punctual și bine dispus. Dispecerul plecă încet, prin hol, spre camera de baie.

Baylor se rostogoli în liniște de pe canapea și se duse la ușa chiar în timp ce dispecerul intră în chicinetă. Intrând repede în camera operațională, Baylor deschise sertarul. Hărțile erau acolo.

Îl auzea pe dispecer mișcând cămile de cafea.

Scoase o diagramă transparentă din buzunar.

Dispecerul spăla cana.

Baylor întinse diagrama peste hartă și trasă ruta cu degetul, în timp ce, cu cealaltă mână, notă mai multe coordonate pe o fâșie de hârtie. Auzi ușa cuptorului cu microunde trântindu-se. Acum, dispecerul își încălzea chifla cu scorțișoară.

Baylor puse harta la loc în sertar, se strecură înapoi în cameră și se întinse repede pe canapea. Un moment mai târziu, dispecerul venea cu cafeaua și chifla.

Baylor așteptă o jumătate de oră, apoi se duse la dispecer.

— Cum te mai simți?

— Mă duc la toaletă. Dacă nu mă întorc într-o jumătate de oră, cheamă salvarea.

— Ai luat ceva pentru asta? Întrebă dispecerul, în timp ce puștiul se ducea spre toaletă.

— Am mâncat o pungă de grisine, zise Baylor peste umăr.

— Pâinea albă e mai bună. Te strânge la burtă.

Baylor intră în camera de baie cu faianță strălucitoare, intră într-o cabină, încuie ușa în spatele lui și se așeză pe scaunul de toaletă. Scoase din buzunar computerul și îl deschise, scoțând la iveală o claviatură și un ecran încastat în capac. Scoase din celălalt modemul și introduse micul jack într-o mufă aflată pe

partea laterală a computerului. În sfârșit, racordă telefonul celular la modem. Deschise computerul, forma un număr pe telefonul celular și, când acesta începu să sune strident, intră pe modulul de fax al computerului și imprimă:

„MOISE.”

„TAURUL ÎȘI IA AVÂNT”, veni răspunsul.

„INPROG...0101.6; H301.2... F300.6; H301.2...F3000.6; 0226.3...I406.1; 0226.3...I406.1; F304.0...”

Când termină de introdus toate coordonatele în aparat, așteptă. Trecu un minut, apoi primi mesajul: „F300-I406.”

Degetul lui Baylor urmărea coordonatele.

Hamley și Irving, perfect.

Se uită la ceas și începu să scrie în ETA, când auzi ușa de la baie deschizându-se. Își ținu, în mod inconștient, respirația.

— Totul e-n regulă, puștiule? îl strigă dispecerul.

Umerii lui Baylor se destinseră.

— Da, e bine.

Mai imprimă „720...END” și închise încet capacul.

— Știi, mă gândeam că aș putea să-ți chem pe altcineva în loc, dacă vrei.

Baylor decupla modemul și celularul și puse aparatele înapoi în buzunare.

— Cred că m-a ajutat faptul că am mâncat grisinele, Patch. Totul o să fie bine.

— Trei milioane de parai în hârtii frumoase și foșnitoare de douăzeci, cincizeci și o sută, domnule Rosario, spuse dispecerul malițios. Semnați aici.

— De ce trebuie să fiu mereu numai eu? oftă Rosario, luând blocnotesul și mângăind o semnătură.

— Privilegiul puterii, căpitane Rosario. Tu ești omul care răspunde azi, custodele a trei milioane. Omul responsabil să aibă grijă ca această încărcătură minunată... ridică un teanc de sute și le trecu pe sub nas, mirosindu-le cu adorație... este livrată la West Coast Tool and Die și la alte trei filiale de bănci de pe peninsulă. Aruncă pachetul în sac: Îți doresc o zi bună, bătrâne.

— Du-te naibii, Patch.

Dispecerul începu să râdă și se întoarse în birou. Cei doi ofițeri de paza, Solomon și Weldon, se urcară în compartimentul de oțel al mașinii blindate.

— Chiar ca este cald aici, Rosie, zise Solomon.

— O să pornesc aerul condiționat, zise șoferul. Fiți cu ochii-n patru, băieți.

— Întotdeauna suntem, zise Weldon când Rosario trânti ușile grele de oțel.

Cei doi gardieni încuiară și asigurară ușile. Se așezară pe bancheta tare care era de-a lungul unui perete al compartimentului. Solomon bău dintr-o sticlă de apă de la gheața. Weldon, ca de obicei, desfăcu ziarul *Post Intelligencer* la pagina cu cuvinte încrucișate, o împături cu grijă și o puse pe genunchi.

Rosario se urcă în cabină și trase ușa grea. Baylor se afla deja așezat pe locul pușcașului. Motorul greu începu să huruie sub capotă. Rosario dădu drumul aparatului de aer condiționat.

— Încuie și încarcă, zise Rosario, iar Baylor apăsă pe butonul care activa sistemul interior de securitate al cabinei.

— Ce-ți mai face stomacul?

— Mă simt bine, zise Baylor, scoțând plicul care conținea harta cu traseul de parcurs și deschizându-l.

— De ce ne mai deranjăm cu toate măsurile astea de siguranță? zise Rosario. Dick Tracy, ăla din spate, tocmai a făcut nenorocita de listă cu clienți. Sunt surprins că n-a dat telefon la una dintre emisiunile de dimineață, că s-o facă publică. Deschise microfonul stației de radio și apăsă pe buton cu degetul mare. Mai ești treaz acolo, tu ăsta, cum-te-cheamă?

— Stăteam și mă holbam la telefon, așteptând apelul vostru, căpitane, căpitanul meu.

— Ne-am încuiat și ne-am asigurat. Deschide porțile de aur.

— Care este codul? Întrebă dispecerul.

Rosario oftă. Alte jocuri.

— Parola, dă-o dracu'.

Dispecerul începu să râdă.

— Aveți grijă cum conduceți.

Ușile grele de oțel începură să se deschidă în fața lor și o rază de soare abia apărută se strecură în garaj, lărgindu-se pe măsură ce distanța dintre uși se mărea. Rosario își verifică ceasul.

— Al meu este 6:31.

— Verificat.

— Te sunăm de la punctul de control unu.

— Nu și dacă vă sun eu primul.

Era un dispecer bun. Îi verifică la cinci-șase minute, chiar dacă regulamentul prevedea doar verificări la zece minute, pe lângă apelurile de rutină ale celor din mașină, făcute din punctele de verificare însemnate pe foaia de parcurs.

Rosario ieși din garajul subteran, iar Baylor verifică linia roșie care indică traseul.

— Intră pe Strada 520, ia-o pe 405 și apoi spre sud.

— Spre sud pe 405, repetă Rosario.

Își începuseră drumul.

Baylor devenea tot mai nervos. Se apropiau de punctul de schimbare a direcției și dispecerul nu-i sunase de șapte minute. Erau la două minute de Hamley și Irving.

— Continuă să mergi până la primul bloc și virează la dreapta pe Hamley, zise Baylor.

— Ce-o fi pățit Patch? Ne aleargă prin tot orașul.

— E paranoic.

— Am fi mai bine pe o șosea interstatală cu trafic decât pe străzile astea lăturalnice pustii.

— Nu e nimeni pe aici, în cartierul ăsta plin cu depozite, la ora asta, Rosie. Ne aflăm la vreo zece minute de prima livrare, ne duce prin spate.

— De douăzeci și doi de ani călăresc caii ăștia din oțel pe aici, și nimeni nici măcar n-a părut să se gândească să ne atace.

— Nu e niciodată prea târziu.

Vocea mormăită a dispecerului le întrerupse conversația.

— V-a fost dor de mine? Întrebă el.

— O, da, răspunse Rosario, tocmai mi-am șters o lacrimă.

— Ar trebui să ajungeți la West Coast Tool and Die pe la 7:25, exact după program.

— Asta, pentru că suntem perfecți, Patch, zise Rosario.

Se apropiau de Irving.

— Întoarcem aici, murmură Baylor cu jumătate de gură.

— Mai vorbim când ajungem acolo.

— Nu și dacă vă sun eu primul.

— Du-te naibii pisălogule.

— Și tu la fel.

Baylor arătă cu degetul prin parbriz.

— La primul colț virezi la stânga.

— În regulă.

Rosario viră pe strada Irving. Pe ambele laturi ale străzii se aliniau depozite cu câte trei și patru etaje, care păreau pustii la aceste ore foarte matinale.

— Avem o dubiță albastră în spatele nostru, interveni brusc Weldon prin interfon.

— Ne urmărește? Întreba Rosario, privind în oglinda laterală.

— Este parcată. Cu fața în direcția opusă.

— O văd. Pare destul de inofensivă. Fii cu ochii pe ea.

— Am înțeles.

Rosario mări puțin viteza, în timp ce continua să conducă pe strada pustie, privind încă dubița în oglindă.

În spate, Weldon urmărea dubița prin mica deschizătură făcută în ușă.

— Stau pe loc, Rosie, trebuie să fie o...

Explozia îi curmă propoziția. Cutremurat, Rosario văzu capacul unei găuri de canal, aflată la doi metri în fața mașinii, sărind în aer, urmat de o explozie. Răsuci volanul, dar era prea târziu. Roata dreaptă din față intră în gura de canal descoperită. Cauciucul greu, învârtindu-se cu cincizeci de kilometri pe oră, lovi partea opusă a găurii; marginile tăioase intrară în cauciuc și acesta explodă. Rosario fu aruncat în față. Capul i se lovi violent de volan și o tăietură lungă și adâncă îi despică fruntea.

În același moment, capacul de oțel al canalului se lovi de parbrizul antiglonț. Roțile din spate, abia atingând asfaltul, scârțâiau și cauciucul aproape luase foc, pentru că piciorul lui Rosario încă apăsa accelerația la podea.

Baylor, cu brațele proptite de bord, primi izbitura în umeri. Smulse radioul, așa încât Rosario să nu poată ajunge la el, și apăsa pe buton, deschizând ușile cabinei.

Afară, câteva bombe fumigene atașate pe stâlpii de lumină, fură activate de la distanță. Fumul răbufni din bombe și învârti mașina.

În spate, Weldon și Solomon, luați complet pe nepregătite, fură aruncați în peretele etanș al cutiei de oțel. Solomon căzu pe podea inconștient, iar Weldon, amețit, se luptă să se ridice în picioare și smulse o pușcă de pe peretele lateral. Se duse, clătinându-se, spre spatele mașinii.

În față, Rosario se holbă la Baylor, văzând microfonul din mâna acestuia.

— Cheamă-l pe Patch, spune-i că am fost loviți, bâigui el.

Ușa de lângă el se deschise brusc. O mână înmănușată apărură prin fum și îl trase pe Rosario de pe scaun afară, în strada.

Rosario, cu ochii plini de lacrimi din cauza fumului, se chinui să vadă, prin ceață, o figură în uniformă cu mască de gaze pe față.

— Fiu de... Începu el să zică.

Individul îl îmbrânci cu pistolul în piept, dându-l un pas în spate, și îi făcu o gaură în piept.

În mașină, Weldon se împleticea către ușile din spate. Fumul îl împiedica să vadă prea bine. Apoi văzu câțiva indivizi mișcându-se prin norii deși de fum. Un moment mai târziu, cele două uși din spate fură, literalmente, spulberate din balamale. Explozia îl aruncă pe Weldon înapoi în peretele de oțel. Pe jumătate conștient, văzu doi bărbați apărând în cadrul distrus al ușii, văzu o pușcă ridicându-se, auzi și văzu flacăra glonțului care-l omorî o clipă mai târziu. Nu mai auzi împușcătura care-l omorî pe Solomon.

Trei bărbați săriră în camion, în timp ce dubița, cu ușă laterală deschisă, trase repede lângă ușă. Începură să arunce sacii cu bani în dubiță.

Baylor, amețit de izbitură, se trase cu ambele mâini spre ușa cabinei.

— Aveți o mască și pentru mine? întrebă el.

Pușca apărură la o jumătate de metru în fața lui Baylor.

Acesta văzu flacăra, simți valul de căldură arzându-i fața, dar nu auzi împușcătura.

— Îmi pare rău, soldat, mormăi o voce din interiorul măștii de gaze. Așa-i la război.

Răsuci cadavrul lui Baylor și îi luă computerul, modemul și telefonul celular din buzunare.

Sus, deasupra lor, exploziile treziră din somn un vagabond care trăia într-un pod părăsit, la etajul al treilea. Acesta se uită înfricoșat peste cadrul ferestrei și privi în mijlocul străzii.

Văzu bombele fumigene legate de stâlpi, producând valuri de fum ce se vâlătuceau în mijlocul străzii. Deodată, o dubiță ieși în viteză din fumul produs intenționat și luă colțul, scârțâind. Vagabondul se ascunse sub tocul ferestrei, de teamă să nu fie văzut. Prudent, se ridică și mai privi o dată jos, în stradă.

Fumul se împrăștie încet, și văzu, dedesubt, camionul blindat schilodit, cu ușile din spate zăcând pe stradă, și doi bărbați căzuți lângă el. Unul nu mai avea față.

4

12 IANUARIE, 3:30 P.M.
ORA MUNȚILOR STÂNCOȘI

În apropierea unei culmi colțuroase din munții Bitterroot, un om singuratic, cocoțat pe un bob, studia, prin binoclu, panta din fața lui. Cunoștea prea bine și iubea sunetele făcute de vântul aspru care trecea peste el în jos, pe panta abruptă, spre trecătoare, gemând peste culmile stâncoase, șuierând pe lângă tulpinile uscate de iarbă, pocnind prin tufișurile de un verde crud și prin ramurile pădurii de pini care se întindea pe o distanță de aproape un kilometru, izbucnind apoi liber printre copaci, avântându-se urlând peste o stâncă abruptă, o pajiște înzăpezită, luând pe sus pale de zăpadă în goana lui.

Omul îndreptă binoclul spre trecătoare, urmărind drumul spre sud, care se curba ușor pe o distanță de șase sute de metri, apoi făcea o întoarcere bruscă spre est vreo câteva sute de metri, înainte să o ia din nou spre sud. Drumul fusese curățat, dar vântul îl acoperise cu zăpadă proaspătă de pe pante. Era o prăpastie dezolantă și pustie, în forma de V, între cele două lanțuri muntoase, minunată în solitudinea ei.

O clipă mai târziu, huruitul nefiresc al celui de-al doilea bob acoperi șuieratul vântului. Acesta se năpusti peste creasta muntelui și se opri lângă primul bob. Cei doi bărbați îmbrăcați în costume albe de camuflaj, cu fețele protejate de vânt de măștile de schi, se ghemuiră unul în celălalt, să țină piept furtunii aprige.

Primul își ridică ochelarii de protecție pe frunte și studie cerul. Soarele scăpăta în spatele culmilor, iar dincolo de munți se învâlmășeau nori cenușii.

— Se întunecă, spuse el.

Aburul respirației lui ieșea prin gaura făcută în mască în dreptul gurii.

Ace de gheață înconjurau deschizătura în jurul căreia respirația se condensase și înghețase.

— Ce s-a întâmplat, tată, e prea frig pentru tine?

— N-a venit încă ziua aia.

Băiatul zâmbi și urmări privirea bărbatului mai în vârstă.

— O să ne mai aducă ceva zăpadă, spuse el.

— Mda. Hai s-o luăm printre pinii ăștia.

— Bine. Eu o iau pe partea mai înaltă a crestei. Poate dăm peste vreun cerb.

— Ne întâlnim pe Widow's Peak. Tatăl începu să râdă. Fii cu ochii în patru la pădurari – și încearcă să nu mă-mpuști.

— Și eu voiam să-ți spun același lucru.

— Ești cam șugubăț pentru un băiat de șaisprezece ani.

— Da.

Tânărul râse și se răsuci, ambalând mașina și virând într-o parte, aruncând o trombă de zăpadă peste tatăl lui. Se îndreptă spre panta cea mai înclinată a pădurii de pini.

Tatăl o luă spre poalele muntelui. Panta era atât de abruptă, încât el se înclină cât mai mult spre deal, ca să nu alunece bobul de sub el. Îndreptă mașina de-a lungul lizierei mai joase a pădurii și întoarse volanul, ocolind cu

îndemânare copacii, înainte de a se opri la marginea unei prăpăstii. La o sută de metri sub el se afla prima curbă. Se mișcă repede, legă mai întâi o bucată de frânghie groasă de unul dintre pinii mai mari și o lăsă să cadă peste marginea prăpastiei. Luă un pachetel pătrat dintr-un rucsac, îl îndesă în jachetă, apoi se lăsă repede peste marginea stâncii. Alunecă aproximativ cincizeci de metri, examinând cu atenție fața stâncii și se opri brusc lângă o adâncitură plată din stâncă. Pachetul era înfășurat într-un material impermeabil și sigilat într-o pungă de plastic. Băgă pachetul cu grija în adâncitură, apoi luă din buzunar un tubuleț de circa zece

105

centimetri lungime și-l răsuci în pachet. Apoi se cățăără la loc pe stâncă.

Băiatul îl aștepta pe Widow's Peak, capătul sudic al pădurilor, unde copacii formau un fel de tunel și se sfârșeau la baza stâncii.

— Ai văzut ceva? întrebă băiatul.

Tatăl clătină din cap.

— Nu cred că e vreo ființă aici, sus. E prea frig.

— N-am văzut nici măcar o urmă de iepure.

— Hai acasă.

Tatăl își întoarse bobul și o luă printre copaci, fiul său urmându-l. Merseă până aproape de capătul pădurii de pini când bărbatul ridică brusc mâna.

Încetini și apoi se opri, derapând ușor în zăpadă. Fiul făcu același lucru.

— Ce..., începu băiatul să zică, dar tatăl își duse un deget la gură.

Căută într-o teacă de piele și își scoase carabina. Arma era echipată cu amortizor. Se târî vreo cinci-șase metri prin zăpadă și se opri în spatele unui copac căzut, sprijini cu grijă țeava puștii de un buștean și privi prin lunetă. Îl focaliză cu grijă la patru sute de metri depărtare și văzu un alt bob huruind prin zăpadă, într-un pâlc de copaci din spatele lor, spre nord. Băiatul își scoase binoclul și îl duse la ochi. Se târî lângă tatăl său și zise:

— Ce faci, tată? Acela e Floyd.

— Liniște, suieră tatăl printre dinți.

Băiatul se apropie și-i șopti la ureche.

— Floyd nu ne va face probleme.

Tatăl recunoscu emblema Serviciului Forestier pe partea laterală a bobului și numărul 6 deasupra. Chip avea dreptate, era Floyd Tracy. Mișcă ținta până când putu ochi direct inima pădurarului. Mâna i se încordă puțin când ridică piedica trăgaciului.

— Ce faci? îi șopti fiul speriat. E prietenul nostru, știe că nu suntem braconieri.

Gura băiatului se uscă. Se așeză în zăpadă urmărind țeava puștii tatălui său mișcându-se încet, în timp ce pădurarul își croia drum prin zăpadă și scruta muntele cu binoclul.

Mintea tatălui o luă razna.

Dacă ne vede, îl omor? Ce-o să fac cu el? Și ce-i spun lui Chip?

Băiatul își înghionti tatăl și îi șopti la ureche:

— La stânga, la marginea copacilor. Într-acolo se uită.

Tatăl își îndreptă arma spre nord. Un cerb enorm, de opt puncte, se deplasa cu greu prin zăpada care-i ajungea până la genunchi. Mergea încet, adulmecând aerul, mișcându-și nervos urechile, mâncând câte puțin din frunzișul scund al pâlcului de pini din apropiere.

— Minunat, șopti tatăl.

Își puse arma la locul ei și îl urmări pe Floyd cu binoclul. *Așa, amice, du-te acasă*, își spuse.

Pădurarul mai scrută o dată cu binoclul fața muntelui, apoi se urcă în bob și se îndreptă spre nord. Cerbul, speriat de zgomot, sări prin zăpadă, luând-o la vale. Tânărul se întoarse pe o parte și se sprijini într-un cot în zăpadă.

— Ce-a fost asta? întrebă el.

Tatăl nu-i răspunse. Se ridică în genunchi, se mai uită o dată în spate și spuse:

— În ordine, a plecat.

— De ce îl țintea pe Floyd? Tatăl își strecură arma înapoi în teacă. Mi-ai spus să nu îndrept niciodată arma spre ceva dacă nu am de gând să trag, continuă tânărul.

— Pe dracu', voiam doar să mă distrez puțin, Chip. Repetiția e mama învățaturii.

— Îți amintești când m-ai prins țintind spre unul dintre puii domnului Henderson cu pușca mea de calibrul 22? Era chiar în ziua în care o promisem – prima mea pușcă – și tu ai încuiat-o în dulap timp de două săptămâni. Asta mi-ai spus: „Să nu țintești niciodată nimic, dacă nu vrei să-l împuști”, așa ai zis.

— Asta era acum patru ani. Ai ceva memorie, Chip.

— Unele lucruri nu se uită.

— O să-mi iei arma? Întrebă tatăl și chicoti.

Băiatul se gândi o clipă și răspunse:

— Nu, nu sunt încă destul de mare. Poate la anul.

Începură amândoi să râdă, ridicându-se în picioare și scuturându-și zăpada de pe haine.

— Uite cum facem, luăm urma cerbului și tu tragi primul.

— Atât o să fie, o singură împușcătură. O singură împușcătură și dus este.

— Atunci, ar fi bine s-o faci cum trebuie.

— Mai bine l-am găsi întâi.

— Eu o să merg prin spatele lui, îl gonesc în sus, pe creastă, spre tine.

Asigură-te că folosești amortizorul, ca să nu declanșezi o avalanșă.

Tatăl își făcu drum printre copaci, ghidat de urmele clare. În sfârșit, văzu animalul gălbui alergând în zigzag printre copaci și sărind prin zăpadă. Rămase la douăzeci-treizeci de metri în spatele cerbului, uitându-se din când în când în sus, spre deal.

Deasupra lui, Chip văzu și el cerbul și accelerează, venind în zigzag printre copaci, până ajunse în fața lui. Se opri, sări din bob și își scoase pușca. Cerbul fugea în sus, pe deal, la o distanță de vreo treizeci de metri de el. Sprijini țeava puștii de un copac, urmări cerbul fugar și ținti în pieptul lui. Apoi strigă:

— Uup!

Cerbul, speriat de strigăt, se opri timp de o secundă, care îi fu fatală, cu urechile ciulite spre locul de unde venea zgomotul. Băiatul apăsă pe trăgaci, privind cerbul neliniștit, ochii îngroziți ai acestuia. Cerbul se dădu înapoi un pas sau doi și picioarele din spate îi cedară. Căzu pe spate. Picioarele din față cedară și ele și se prăbuși în zăpadă.

Tatăl urcă printre copaci și se opri lângă animalul doborât. Chip i se alătură.

— Drept în inimă! Se aplecă și pipăi trupul cerbului. Tipul ăsta s-a hrănit foarte bine. Trebuie să cântărească vreo cinci sute de kilograme. Privi spre Chip, ochii îngustându-i-se în timp ce zâmbea sub mască. Vom mânca friptură de vânat toată iarna.

Din spațiul pentru depozitare de sub scaun, Chip scoase o prelată împăturită și o întinseră împreună pe panta dealului, lângă cerb. Băgară o parte pe sub cerb, apoi îl ridicară și împinseră pânza dedesubt, astfel încât să fie bine așezată sub animal. Apoi rostogoliră cerbul pe prelată. Împăturiră pânza de cort peste el și îl legară în câteva locuri cu frânghie groasă, apoi îl remorcară în spatele celor două boburi.

— Îl pregătim diseară?

— Nu, răspunse tatăl. Îl punem în adăpostul pentru carne. Am o întâlnire la biserică.

Urcându-se în sanie, tatăl se întoarse și își puse mâna pe umărul fiului său. Băiatul îl privi cu atenție.

— Frumoasă împușcătură.

— Mulțumesc, spuse băiatul, mândru. Făcu o pauză și adăugă sarcastic: Eu când țintesc ceva, trag.

— Bună împușcătură, repetă tatăl, pornindu-și bobul.

O luară la vale, pe panta din spate a muntelui, cărându-și după ei trofeul.

5

12 IANUARIE, 10:15 P.M.,
ORA MUNȚILOR STÂNCOȘI

Șoferul camionului kaki se înclină în față până ce nasul aproape că îi atinse parbrizul. Fulgii de zăpadă se turteau de camion, iar ștergătoarele parbrizului îi transformau, pur și simplu, în zăpadă muiată. Abia vedea autocamionul Humvee la cincisprezece metri în față. Șoferul de schimb studia o hartă pe care o avea întinsă pe genunchi. Ținea între dinți o lanternă cu halogen, îngustă.

- Ne apropiem de trecătoarea despre care ne-au spus, domnule sergent.
- Cheamă-l pe Riley și spune-i. Zi că abia îi vedem farurile din spate.
- Am înțeles.
- Iisuse, de ce dracu' ne-au trimis pe drumul ăsta?
- Au zis că o să fie liber, răspunse tânărul fruntaș.
- Așa sunt nenorociții ăștia de meteorologi de la armată.

Convoiul armatei transporta o încărcătură de arme și muniție de la un depozit aflat lângă localitatea Spokane, statul Washington, până la baza aeriană Mountain Home, în Utah. Ruta îi ducea prin Missoula, Montana, apoi spre sud, pe Șoseaua U.S.93, în Utah, spre Autostrada 84. Drumul din sudul Missoulei îi ducea prin Bitterroot Valley. Era străjuit la vest de înalții munți Bitterroot, un hotar colțuros între Montana și Idaho, ale căror piscuri de trei mii de metri priveau adesea la pereți abrupti de granit. Spre est, râul Bitterroot mărginea drumul, iar dincolo de el se aflau vârfurile scânteietoare al munților Sapphire. O regiune muntoasă.

Drumul șerpuia spre sud până la optzeci de kilometri de Missoula, unde forma un unghi drept spre est, pe o distanță de lungimea unui teren de fotbal, apoi se întorcea iarăși spre sud. Trecătoarea era cunoscută sub numele de Lost Trail Pass, o prăpastie veche, îngustă, în formă de V aflată între lanțurile muntoase Bitterroot și Anaconda, descoperită în 1804 de către Lewis și Clark, care căutau o cale de trecere spre nord-vest. Într-o zi senină, valea ar fi fost doar o serpentină pitorească. Dar un front noros apăruse pe neașteptate și acum, în mijlocul ținutului nimănu, crivățul se năpustise peste ei. Întunericul ca de smoală al nopții le redusese înaintarea la aproape patruzeci de kilometri pe oră. Călătoria, care ar fi trebuit să dureze opt ore, părea că va dura douăsprezece sau treisprezece – dacă nu vor face nici o oprire.

- Jag Unu către Jag Doi, mă recepționați?
- Ce vrei? răsună o voce răgușită.
- Peste vreo zece minute vom întâlni o curbă deosebit de periculoasă, spre stânga. M-am gândit că e bine să vă avertizez. În plus, abia vă vedem cu farurile.
- Am înțeles. Vă voi urma când ajungem la curbă, zise vocea din stația radio. Mergeți constant cu patruzeci.
- Am înțeles. Terminat.
- Mai e vreun pic de cafea în termosul ăla, Martinez? întrebă sergentul.
- Da, sigur. Fruntașul desfăcu un termos mare, îl înclină lângă picior și turnă cafea într-o cană. Ține.
- Mulțumesc. Fir-ar să fie, noaptea asta n-o să se sfârșească *niciodată*. Greșea amarnic.

La vreo cinci kilometri în față convoiului, câteva figuri fantomatice se strecurau printre copaci și luau poziție în spatele stâncilor ce străjuiau Șoseaua 93, în locul în care șoseaua șerpuia prin trecătoare; spectre în haine albe de

camuflaj, măști albe de schi și căști albe, mișcându-se repede și cu precizie. Vântul, învolburat printre munții sinuoși, se tânguia peste capetele lor. În valea cea îngustă era înfricoșător de liniște. Comandantul se afla pe partea de nord a trecătorii. Radioul se trezi parcă la viață.

- Apașul către muntean.
- Recepționat.
- Zece minute.
- Înțeleș.
- Nu există trafic spre nord sau sud.
- Recepționat. Terminat.
- Își porni stația de emisie-recepție.
- Detașamentele, gata?
- Gata, Unu.
- Gata, Doi.
- Gata, Trei.
- Zece minute, zise comandantul.

Închise stația și i-o dădu unui bărbat de lângă el, apoi luă un pistol Eagle, de calibru 50, din toc și îl încărcă. Auzi armele automate țâcănind în întuneric. Așteptă stoic, la fel de înghețat ca și vremea.

Câteva minute mai târziu auzi convoiul, șerpuind și huruind în jos, apropiindu-se de curba strânsă. Se ridică și privi cu atenție printre copaci, văzu farurile celor trei vehicule la câțiva metri depărtare.

- La unu, lansatorii, șopti el în aparatul de emisie-recepție.

Așteptă până ce ultimul camion Humvee intră în trecătoare, apoi apăsă cu degetul mare pe butonul stației.

- Trei, doi, unu...

La unison, doi lansatori de rachete își uimiseră proiectilele în camionul din față și în cel din spate.

În cabină, sergentul și fruntașul rămăseseră împietriți la vederea flăcării care venea în linie dreaptă, fluierând prin întuneric și sfâșiind partea laterală a camionului Humvee din fața lor. Acesta explodează, aruncându-și șoferul, care căzu de-a berbeleacul, pe șosea. Ceilalți trei militari erau sfâșiați de schije metalice ale vehiculului distrus. În oglinda retrovizoare, sergentul văzu cum camionul din spate este și el lovit în plin și izbucnește în flăcări.

— Iisuse Cristoase! țipă șoferul cu jumătate de glas, apăsând frânele până la podea.

Două spectre în alb apărură în întuneric și săriră pe laturile cabinei.

Sergentul se holba îngrozit la măștile albe de schi cu găurile lor obscene făcute în dreptul gurii, văzând pistoalele cu un moment înainte ca atacatorii să tragă prin ferestrele laterale. Fruntașul căzu pe ușa din dreapta. Al doilea glonț îi trecu prin craniu, împrăștiind sângele pe fereastră. Primul glonț îl nimeri pe sergent în gât. Respirația i se tăie și un val de sânge roșu îi izbucni din gură. Al doilea glonț îl lovi în ochiul drept.

- Liber, țipă unul dintre pușcași.

Ușile fură deschise și cele două cadavre fură târâte afară din cabină, în timp ce primul ucigaș sări la volanul camionului uriaș.

- Gata de drum, strigă el în aparatul de emisie recepție.

Comandantul ieși pe șosea și merse pe lângă ultimul Humvee, în timp ce oamenii lui trebuiau în jur și trăgeau în cei patru soldați răniți sau morți din vehiculul distrus. Își controla ceasul din mers. Două minute.

Excelent.

Patru dintre soldații-fantomă stăteau în fața primului Humvee și trăgeau în oamenii deja ciopârțiți, în timp ce altul stropea cu spumă, dintr-un stingător de incendiu, caroseria distrusă. Târără repede victimele afară și le așezară pe marginea drumului.

În spatele convoiului distrus, cadavrele militarilor erau și ele scoase în afara drumului.

Comandantul ajunse lângă portiera din partea șoferului.

— Dă-i bătaie, zise el.

Șoferul trecu în marșarier și dădu în spate până la camionul în flăcări, îl scoase de pe drum și plecă mai departe.

În întuneric, comandantul auzi sunetele grave de-a lungul marginii drumului.

Ziiiipppp. Ziiiippp...

Coborî lângă șirul de soldați morți, fiecare vârat în câte un sac verde pentru cadavre și închis cu fermoar.

Cu excepția unuia. Unul dintre soldații fantomă privi în sus la șeful care se apropia.

— N-a murit încă, domnule.

Comandantul se aplecă și trase un singur glonț în fruntea muribundului.

— Închide fermoarul, ordonă el.

Trei Jeep-uri ocoleau colțul sudic al trecătorii și-i adunau pe soldații fantomă. Comandantul sări ultimul într-un Jeep. Se uită la ceas. Patru minute. Perfect. Luă un mic transmițător radio din buzunar, apăsă pe butonul de "Pregătire", apoi pe butonul "Foc".

În spatele lui, sus, pe vârful stâncilor, o sută de grame de dinamită C-4 explodă despicând o parte a stâncii. Zăpada de deasupra ei porni în cascadă în jos, ducând cu ea copaci și pietre. Rostogolindu-se în noapte, mica avalanșă căzu pe partea de nord a trecătorii și blocă șoseaua.

Ultimul Jeep ieșea prin partea de sud a trecătorii. Comandantul detonă o a doua încărcătură. Era de două ori mai zgomotoasă decât primă, producând alunecări de teren pe ambele părți ale drumului.

Șeful își verifică din nou cadranul luminos al ceasului.

Cinci minute.

Hoții dispărură în vârtejul de zăpadă.

6

13 IANUARIE, 4:35 A.M., EST

Imediat ce sună telefonul, Marge Castaigne se trezi de-a binelea. Noptiera era aranjată cu grijă. Veioza de noapte, cu butonul de la bază ușor de atins și de apăsător, un ceas electronic digital, așa că putea să știe imediat ce oră este, un telefon sigur, portabil, conectat direct la Casa Albă. Nici nu începu să sune bine, că ea ridică repede receptorul, uitându-se la ceasul de culoare verde, în timp ce răspundea. Era 4:36 A.M. Nu era de bine.

— Aici Castaigne.

— Doamnă general Castaigne, sunt Claude Hooker. Președintele ar dori o întrevedere cât mai curând posibil. Cât de repede puteți veni aici?

— În douăzeci de minute. Ce s-a întâmplat, Claude?

— Nu știu, dar este foarte nervos. Are privirea aceea în ochi.

— Hm.

— Limuzina este în drum spre dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Castaigne era foarte meticuloasă. Totul era pregătit înainte de culcare, în caz că telefonul roșu ar fi sunat, așa cum se întâmpla deseori. Hainele erau deja pregătite, servieta la fel, cafetiera gata de pornit. Aruncă pe ea un halat, fugi în bucătărie, porni filtrul și apoi făcu rapid un duș.

Ar putea fi orice. A murit cineva. Un membru al cabinetului poate. Sau un judecător de la Curtea Supremă. Nu. Asta nu l-ar fi făcut pe el nervos. Era supărat, deci era un fel de criză. La dracu', va afla cât de curând.

Se îmbracă repede, pune o linguriță rasă de zahăr într-o ceașcă din plastic cu cafea, luă o înghițitură, apoi se duse în dormitor, luă pistolul Glock de 9 mm din tocul atașat sub tăblia noptierei și îl puse în poșetă. Făcuse duș, se îmbrăcase și ieșea pe ușă în numai nouă minute. Limuzina aștepta. Zece minute făcea până la Casa Albă.

Lovit de vânt, elicopterul huruia spre Bitterroot Valley la treizeci de metri deasupra râului, luminând drumul cu fasciculele puternice ale farurilor. Pilotul elicopterului se aplecă în față, chinuindu-se să vadă prin parbriz. Era un bărbat morocănos, voinic, cu mâinile aspre și o barbă stufoasă.

— Aveți mare curaj, domnule Hardistan, zise el. Orice s-a întâmplat acolo jos, la Lost Trail, n-o să fugă, cel puțin până când nu se mai îmbunătățește vremea.

William Hardistan, directorul executiv al Biroului Federal de Investigații și al doilea om ca importanță din Birou, era îmbrăcat cu o haină groasă de iarnă, pe care i-o împrumutase unul dintre agenții din Butte, și nu zicea nimic. Ochii lui priveau ținută înaintea, urmărind cursul râului de dedesubtul lor.

Pilotul ridică brusc aparatul la aproape șaiszeci de metri. Nu mai vedeau râul din cauza vârtejurilor de zăpadă, iar farurile erau înghițite de întuneric. Hardistan înțepeni și se mișcă neliniștit în scaun.

— Nu vă enervați, trecem peste Sula. E doar o răspântie, dar au o biserică mare. Ar fi păcat să sfârșiți atârnat de o clopotniță.

— Apreciez asta, spuse Hardistan cu o voce groasă, gravă, fără vreo urmă de nervozitate.

— Faceți des asemenea lucruri?

— Nu și dacă le pot evita. Dar tu?

Pilotul râse.

— Numai când nu am altceva mai bun de făcut.

Hardistan privea sătucul alunecând sub ei. Erau câteva lumini aprinse în case, în rest, orașul era întunecat.

— În zece minute suntem acolo.

— Asta chiar e o veste bună, nu pentru că nu mi-ar plăcea cum zbori, Sid.

Hardistan nu cunoștea celălalt nume al pilotului. Fusese prezentat cu numele de Sid și asta rămăsese singura prezentare. Pilotul nu știa că pasagerul sau era numărul doi din FBI, un veteran care stătuse în umbră și reușise să înfrunte regimul Hoover, scandalurile Waco, Ruby Ridge, Oklahoma City și pe cele din laboratoarele FBI-ului, și se ridicase mereu deasupra tuturor.

Hardistan crezu că vede în fața lor lumini reflectându-se în zăpadă.

— Ce sunt acelea? întreba el.

— Oamenii dumitale au cumva lanterne de căutare, acolo jos?

— Probabil. Au adus o mașină de serviciu din Missoula. Are de toate în ea, o saună îi mai lipsește.

— A, o saună, uite o idee bună. Un minut mai târziu, pilotul zise: Da, se pare că au instalat câteva reflectoare de zece mii de wați. O să fie ușor.

Manevră elicopterul pe deasupra luminilor și se uită după fire, apoi coborî printre doi stâlpi de curent electric. Se așeză ușor pe pământul înghețat. La cincisprezece metri distanță, în ceață, luminile reflectate de zăpadă scoteau la iveală stâncile, copacii, noroiul și molozul care blocau intrarea în trecătoarea Lost Trail.

— Ce s-a întâmplat, a fost o alunecare de teren? întreba Sid, în timp ce Hardistan își desfăcea centura de siguranță.

— Așa se pare.

— FBI a început să investigheze avalanșele acum? întreabă pilotul, zâmbind.

Hardistan schiță un zâmbet:

— Chiar așa. Mulțumesc, Sid. Dacă mai am nevoie de un pilot bun, o să te chem.

— Elogiu de la Cezar, spuse pilotul, strângându-i mâna lui Hardistan.

Directorul adjunct sări din elicopter și alergă, aplecându-se, pe sub vârtejul făcut de elice. Geoff Isaac veni în întâmpinarea lui Hardistan. Isaac era agentul de serviciu al Biroului din Missoula și, la douăzeci și nouă de ani, era cel mai tânăr agent din FBI.

— Domnule Hardistan, zise el, strângând mâna înmănușată a bărbatului mai în vârstă.

— Hei, Geoff. Nu-mi vine să cred că ai condus duba aceea până aici pe o asemenea vreme.

— Mie nu-mi vine să cred că ați zburat până aici într-un elicopter, strigă Isaac, încercând să acopere zgomotul elicopterului care decola. Haideți să intrăm în mașină, e puțin mai cald decât aici, afară.

Rulota era un laborator mobil, decorat cu un arsenal de echipament electronic, o antenă satelit pentru reportaje vizuale, două paturi și o chichinetă. Un generator de mare putere huruia afară. Vântul lovea marea mașină de croazieră, furișându-se pe la ferestre și uși, strecurându-se prin sistemul de încălzire.

Isaac întinsese două harți pe masă. Îi explică repede lui Hardistan unde se aflau și ce capricii avusese vremea. Apoi îi dădu șefului un scurt raport despre ambuscadă, în timp ce acesta își lua notițe, stenografiind de zor.

— A fost totul planificat strălucit. Au prins convoiul în cursă aici, în trecătoare, au scăpat de mașina din față și de cea din spate, i-au omorât pe toți cei zece oameni din convoi, au pus explozibil în ambele capete ale trecătorii și au provocat alunecări de teren care au blocat ambele intrări. Prin întuneric, prin viscol, au intrat și au ieșit în numai cinci minute.

— De unde știi asta? Întrebă Hardistan.

Isaac se duse la un magnetofon.

— Ascultați aici. Numele tipului este Norman Shields. Este vânător, pescar și radio-amator, trăiește undeva, acolo sus... arată cu mâna spre munți... și a auzit atacul. Toate liniile telefonice de pe aici sunt moarte, așa că a luat legătura prin radio cu un amic de-al lui din - atenție - Maine. Amicul lui l-a pus pe microfon, a chemat Missoula, apoi au luat legătura cu noi.

— Miracolul comunicațiilor moderne.

Isaac porni magnetofonul, iar Hardistan ascultă cu atenție.

— Domnule Shields, sunt Geoff Isaac, agentul de serviciu din Missoula.

— Da, domnule, eu sunt Norman Shields.

— Am înțeles că ați auzit niște zgomote aseară.

— Așa este. M-am dus la culcare pe la ora zece, nu aveam nici telefon, nici curent electric, s-au oprit pe la ora șapte, și m-am trezit brusc când am auzit exploziile. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit la ceas, era 10:27. Apoi am auzit două explozii, una după alta, cam așa: Bum-bum. Pe urma ceva ca niște artificii, apoi iar bum! O bubuitură mare și, după vreo treizeci de secunde, încă două și mai asurzitoare. Asta-i tot. Totul s-a terminat la 10:32.

— Ați auzit zgomotul unor mașini grele după a doua explozie?

— N-am auzit altceva, decât ce v-am spus. Vântul era să mă arunce de pe munte, am avut noroc că am auzit ceva. Am socotit că s-a auzit dinspre nord-vest, probabil de la trei-patru kilometri depărtare. Vreau să spun că nu părea să fie în curtea din spate sau ceva de felul ăsta. M-am sculat și am deschis fereastra, ca să ascult mai bine.

— Sunteți sigur în privința orei?

— În fiecare duminică îmi potrivesc ceasul după semnalul Greenwich de la radioul public.

Isaac închise magnetofonul.

— Avem un martor care doar a auzit, zise Hardistan.

— A cronometrat timpul. Cinci minute, domnule. Avem de-a face cu adevărați profesioniști. Hardistan încuviință din cap. Am luat cinci oameni cu mine, continuă Isaac. Am fost la locul faptei, am filmat și am făcut fotografii cu Polaroidul, dar echipamentul îngheață și nu poți sta prea mult afară. În două

ore întregul loc se va afla sub zece centimetri de zăpadă.

— Vă dispărea orice dovadă fizică.

— Mi-e teamă că da. Încercăm să catalogăm ceea ce este. Nici unul dintre camioane nu mai valorează doi bani. O mulțime de fiare. Ce a mai rămas din cele două Humvee. Isaac se duse la ușă. Vreau să vă arăt ceva acolo, afară. N-o să vă vină să credeți.

Gardianul în uniformă, de la poarta Casei Albe – care făcea parte din Serviciul Secret – salută când văzu cine stătea pe bancheta din spate a limuzinei.

— Bună dimineața, doamnă general, zise el, permițând accesul limuzinei.

— Bună dimineața, Chet.

Limuzina se opri la intrarea aripii de vest a Casei Albe, iar agentul FBI sări din mașină și deschise portiera. Procurorul general se aplecă, turnă înapoi cafeaua care mai era în ceașcă, luă un șervețel dintr-o cutie aflată în spate, îl îndesă în ceașcă și puse ceașca pe podea, în partea din spate a limuzinei. Garda de la ușă îi urmărea ritualul cu cafeaua, familiar deja, și se uita la ea în timp ce se apropia de el. Era o femeie frumoasă, de vreun metru șaptezeci, cu păr castaniu-închis și ochi căprui, îmbrăcată elegant, într-un costum gri de lână și o eșarfă bleumarin în jurul gâtului. Fără palton. Luă poziția de drepti când ea se apropie de postul lui.

— Bună dimineața, doamnă, zise el.

— Bună, Ed, zise ea, fluturându-și legitimația spre el. Cine a mai venit?

— Sunteți prima, răspunse el, deschizându-i ușa.

— Bun, zise ea și făcu cu ochiul când intră în liftul pentru etajul întâi, unde o aștepta Hooker, fără să zâmbească, cu o expresie severă, ca întotdeauna.

Consilierul pentru securitatea statului nu zâmbea niciodată. Era îmbrăcat într-un costum bleumarin, cămașă albă și o cravată roșu-închis. Ca de obicei, arăta de parcă era treaz de ore în șir.

— Cafea și produse de patiserie, zise el, conducând-o în Biroul Oval.

Trebuie să coboare imediat.

— Nu poți să-mi spui chiar nimic? Întrebă ea.

— Să nu-i stricăm surpriza președintelui.

— Cine mai vine la petrecere?

— De-ai casei.

Dragul de Claude, Domnul știe-tot-dar-nu-spune-nimic.

— Ești un adevărat izvor de informații în dimineața asta.

Se duse la serviciul de cafea din argint, își turnă o ceașcă de cafea, își alese un fursec și se așeză pe canapea.

Lawrence Pennington dădu buzna pe ușă un minut mai târziu. Era un bărbat înalt, solid, foarte bronzat, cu părul încăruntit, tuns scurt, cu o față de vultur și ochi căprui. Urmă subțire a unei cicatrice ce începea de deasupra sprâncenei drepte și ținea până la maxilar dădea un aer amenințător frumuseții sale aspre. Orice școlar și adult din țară știa că își căpătase rana într-o luptă corp-la-corp cu o gherilă din Vietcong, în Vietnam, o luptă care-i adusese o Stea de Argint și o Inimă Purpurie. Măi știau că Pennington absolvise foarte onorabil Academia Militară West Point, fusese erou de război în Coreea și Vietnam, fusese general la comanda în operațiunea Furtună în Deșert, devenise cel mai bun militar și se retrăsese din cariera militară cu cinci stele, pentru a deveni șef al Executivului. Președintele perfect: un erou de război foarte arătos. Acum, tot ce aveau de făcut era să-l mențină în funcție. Pennington fusese ales de o majoritate covârșitoare din toată țara, dar Congresul, gelos, dominat de adversarii săi politici, îi ridiculizase programele și îi luase în râs lipsa de experiență în colaborarea cu parlamentarii. Acum, la doi ani de la alegeri, era prins într-o bătălie mult mai mare decât fusese vreodată pe câmpul de luptă.

Era îmbrăcat într-un echipament de jogging gri și teniși albi, avea maxilarele încordate și o expresie îndârjită.

A-ha, președintele nostru nu este prea fericit, gândi Castaigne, ridicându-se să-l salute.

— Bună dimineață, domnule președinte, zise ea.

— Doamnă general. Dădu din cap. Îmi pare rău că te trezesc la ora aceasta. Scuză-mi ținuta. Sper să pot alerger puțin după întrunirea noastră. Luă o cutie de Coca Cola dietetică dintr-o frapieră mare, plină cu gheață, o deschise și bău o înghițitură. Ea știa că era mai bine să nu-i pună marea întrebare. Îi va spune el când va fi pregătit. Personalul nu s-a trezit încă, zise el cu o voce răgușită. Dar sunt sigur că ne vom descurca. Harry, Wayne și Wendell vor sosi din clipă în clipă.

Hooker, Simmons, Brodsky și Harrison își zise ea. Securitatea Națională, FBI, Departamentul pentru Interne, Armata și procurorul general. Ei, grozav amestec.

— Ce mai face Emilio? o întrebă președintele, forțându-se să zâmbească.

— Grozav, mulțumesc. Termină facultatea în iunie. Între primii zece. Nu mă pot plânge.

— Oho, cred și eu că nu, zise el, dând iute din cap. Între primii zece la Drept, la Harvard. Cred că țopăi de bucurie.

— Într-adevăr, zise ea.

Se auzi un ciocănit în ușă și Hooker îi lăsă să intre pe Harry Simmons, directorul FBI; pe Wayne Brodsky, de la Alcool, Tutun și Arme de Foc; și pe Wendell Greer, secretarul Departamentului de Interne. Minte ei începu să facă asociații. Ce s-ar fi putut întâmpla ca să-i adune laolaltă pe procurorul general, pe cei patru bărbați și pe președinte la ora cinci dimineața? Își dădură „bună dimineața” și se duseră la cafetieră.

Toți arătau așa cum trebuia să arate, se gândi Castaigne. Simmons era înalt, avea un fizic de culturist, o față de bătaș și un vârtej în mijlocul frunții, făcut de părul lui negru, care-i dădea o înfățișare satanică. Lucrase ca șef al poliției din Detroit și New York înainte să preia postul lui Robert Lewis, a cărui administrație se sfârșise cu scandal. Brodsky era chel și gras și mergea țăntoș. Urmase o carieră militară, ajungând cel mai puternic om de la Ministerul Apărării, care acum se lupta din răspuțeri să nu fie înrolat în FBI. Aveau o singură trăsătură comună – ochi puternici, aroganți – ai lui Simmons adânciți în orbite, iar ai lui Brodsky acoperiți de pleoape cărnoase. Wen Greer nu avea nimic în comun cu nici unul din ei. Era un bărbat foarte înalt și subțire, cu un zâmbet plăcut, ochi senzuali și păr blond. Părul îi dădea înfățișarea de surfer, ceea ce și fusese în adolescență, înainte să intre în Serviciul Forestier și să muncească timp de doisprezece ani în Munții Stâncoși. Bunica lui pe linie maternă fusese o indiană din tribul Cherokee. Greer era prima persoană cu sânge de piele-roșie care lucra în postul de secretar de interne, lucru ironic, având în vedere faptul că pieile roșii stăpâniseră odată *tot* teritoriul Statelor Unite.

Hooker, înalt, stoic, fost pușcaș marin, fost membru al CIA, îmbrățișa paranoia așa cum alții ar face-o cu o iubită, cu ochii permanent îngustați în două fante, din cauza anilor întregi de suspiciuni despre *orice*. Era un om lipsit de emoții, ale cărui buze abia se mișcau când vorbea, un consilier al Securității Naționale perfect. Hooker era o enigmă. Zvonurile despre faptele întunecate din Vietnam și Nicaragua roiau în jurul lui ca albinele. Era confidentul președintelui, un fapt prin care-i stăpânea subtil pe ceilalți. Hooker își servea președintele bine și discret, iar Pennington învățase cu mulți ani în urmă, când era ofițer de armată, că nu trebuia neapărat să-i placă cineva, ca să-l respecte și să-i exploateze talentul.

Președintele o plăcea cu adevărat pe Margaret Castaigne, primul procuror general de origine portorică din istorie, o fostă procuror federal dură și apoi judecător federal în sudul statului Florida.

Era, în general, văzută de presă ca fiind nu doar cel mai eficient membru al formidabilului cabinet al lui Pennington, ci și, în termenii poziției ei, cel mai puternic și de temut membru. Era în funcție doar de șase luni, dar învățase

repede că puterea ei se baza, în parte, pe alianțe. Hooker își vedea de treabă, dar nu puteai conta mereu pe el pentru ajutor. Simmons nu era un aliat. Era doar un animal politic, a cărui menire era să protejeze FBI și să-i repare imaginea terfelită la Ruby Ridge, Waco și în propriile-i laboratoare. Omul care conducea, de fapt, Biroul, se afla acum într-o rulotă, în mijlocul viscolului din munții statului Montana. Castaigne era, de asemenea, foarte conștientă că Simmons nu o plăcea ca șefă a lui și că, în secret, el făcea anticameră pe la prietenii din Congres pentru a fi ridicat într-o poziție mai bună a acestui cabinet.

Stăteau pe două canapele identice, față în față, între ei aflându-se o măsuță de cafea. Președintele stătea la un capăt al mesei, într-un scaun rotativ, savurându-și băutura. Hooker stătea deoparte, într-un scaun aflat lângă ușă, cu un computer laptop pe o măsuță de lângă el, bătând ușor darabana cu degetele pe genunchi.

— Am vești tulburătoare, zise președintele cu o voce gravă. A avut loc un atac terorist asupra unui convoi al Armatei, în Montana. Zece oameni sunt morți și un camion uriaș, plin cu arme și muniție, a fost deturnat.

Reacția celor din cameră fu bolboroseala bruscă ce exprima șocul la aflarea veștii. Întrebările începură să-l asalteze. Își ridică o mână.

— După toate aparențele, atacul a avut loc ieri la ora 22:30, ora Munților Stâncoși. Se uită la ceas. Acum vreo cinci ore. Cam asta e tot ce știm, deocamdată. Avem totuși un lucru bun. Billy Hardistan era în Butte pentru o prezentare. A luat un elicopter pe o vreme extrem de capricioasă și este acum la fața locului. Aștept vești de la el în orice moment. Se făcu liniște, căci membrii cabinetului digerau ceea ce tocmai auziseră. Înainte ca vreunul dintre voi să spună ceva, zise Pennington, cred că putem presupune că acesta nu este un atac străin. Nu-mi pot imagina teroriști străini întinzând o capcană ca asta.

— Toți oamenii au fost uciși? Întrebă Marge.

Pennington încuviință din cap.

— Îmi vine greu să cred că niște americani ar face așa ceva.

— Ei, haide, doamnă general, zise Simmons. Cum e cu World Trade Center sau cu orașul Oklahoma?

— La Trade Center au fost străini. Iar la Oklahoma câțiva nebuni din miliție. De data aceasta, în mod evident, au fost implicați o mulțime de oameni.

— O mână. Zece sau doisprezece, zise Pennington. Au avut de partea lor elementul surpriză - întunericul, o furtună. Zece oameni puteau face toată treaba cu ușurință și foarte repede. Bing, bang, bum și gata. Asalt de gherilă clasic.

Telefonul roșu începu să sune și Hooker aproape smulse receptorul.

— Claude Hooker la telefon... Alo, domnule Hardistan, așteptați puțin să vi-l dau pe domnul președinte, vă rog.

Pennington luă receptorul.

— Alo, Billy, îmi pare rău că ești prins acolo, dar nu mă pot gândi la un om mai bun pentru scena crimei. Te trec pe difuzor.

Apăsă pe un buton și închise receptorul. Vocea lui Hardistan se auzi puternică și clară:

— Mulțumesc, domnule președinte, mi-e teamă că nu avem prea multe de făcut în momentul acesta. Încă mai ninge și probabil că nu se va opri până spre mijlocul dimineții. Este mai frig decât în inima unei vrăjitoare, iar acesta este cel mai întunecos loc pe care l-am văzut în viața mea. Vă descriam scena.

— Perfect, spuse Pennington. Vorbea cu Hardistan, de parcă acesta se afla în cameră cu ei: Deci ce ai pentru noi?

— Domnule președinte, acesta a fost un atac plănuț cu foarte multă grijă. Au înlăturat zece oameni și două vehicule, au furat un întreg echipament militar și au închis ambele intrări ale trecătorii unde a avut loc atacul în numai cinci minute. Zăpada le-a fost de ajutor. Presupunerea mea este că au obținut informații despre momentul de plecare al convoiului, știau unde se duce și au repetat această operațiune până la perfecțiune. Convoiul a plecat de la un

arsenal de lângă Spokane seara trecută la ora 5 P.M. Destinația lui era baza aeriană Mountain Home, Idaho. În mod normal, o călătorie de cinci-șase ore. Au fost trei vehicule, două camioane Humvee, cu câte patru soldați fiecare, și un camion cu optsprezece roți, încărcat cu arme și muniție, un șofer și un șofer de schimb. Cele două Humvee încadrau camionul cel mare.

— Ce dracu' făceau în locul acela uitat de Dumnezeu, în plin crivăț? întrebă Pennington.

— Este procedura standard ca atunci când este mutată o astfel de încărcătură să se conducă noaptea, când este foarte puțin trafic. Furtuna de zăpadă a venit pe neașteptate, o schimbare bruscă a vremii. Dețin aici lista încărcăturii, transmisă prin fax colonelului Hooker și domnului director, dar cred că merită menționat că o parte a transportului consta din patru mii cinci sute de kilograme de explozibil C4 în pachete de câte două sute de grame.

Pennington știa ce putea face o cantitate de două sute de grame de C4. Această cantitate de explozibil moale, de plastic putea doborâ un avion 747. Un kilogram, dispus strategic, putea spulbera un întreg complex en-gros. Era greu de fabricat și extrem de scump pe piața neagră de armament.

— Dumnezeule, zise Pennington. Pentru ce trimiteau C4 unei baze aeriene?

— Încărcătura urma să fie transportată pe calea aerului la Fort Ord, domnule. Oricum, o curbă în călătoria lor îi ducea pe Șoseaua U.S. 93, la sud de Missoula, spre Idaho. Drumul este mărginit la vest de munții Bitterroot. Foarte colțuroși. Culmi de până la trei mii cinci sute de metri. De partea cealaltă a drumului este râul Bitterroot și lanțul muntos Anaconda, de asemenea un teren foarte abrupt. La un moment dat, Șoseaua 93 face un unghi spre est cam vreo sută de metri, apoi se întoarce iarăși spre sud. Stânci foarte înalte pe ambele părți ale șoselei. Este numită trecătoarea Lost Trail. Adecvată denumire.

Avem un martor care a auzit totul și spune că atacul a început la 10:27 și zgomotul a încetat la 10:32. Cinci minute. Judecând după scena crimei și spusele martorului, când convoiul a intrat în linia dreaptă de est, în mașina din față și cea din spate s-a tras cu rachete incendiare. În același timp, o forță de atac a sărit asupra cabinei camionului și i-a omorât pe cei doi șoferi. Evident, au avut grijă să nu tragă nici un foc asupra transportului. Toți cei opt soldați din mașinile însoțitoare au fost uciși, mulți dintre ei cu un glonț în spatele urechii. Au fost provocate explozii la ambele capete ale trecătorii, ceea ce a creat mici avalanșe și a blocat trecerea. Bănuiesc că uriașul camion deturnat s-a dus spre sud. Dacă l-ar fi întors în spațiul acela îngust, ca să se îndrepte din nou spre nord, ar fi fost dificil și le-ar fi luat mult timp, iar descrierea martorului indică faptul că ieșirea spre sud a fost blocată ultima. Au fost puse două încărcături de explozibil.

— Nu avem chiar nici o urmă, Bill? întrebă Simmons.

— Nici una. Era aproape ora 11 când au fost raportate exploziile și încă o oră până când a ajuns poliția locală acolo. Forțele statale au ajuns la 12:30, iar Geoff Isaac, de la biroul nostru din Missoula a ajuns la fața locului la ora 1:30, cu o dubiță de serviciu complet echipată și cu cinci agenți speciali.

Eu am ajuns aici la 2:30, cu un elicopter de la Butte. Până acum, organizatorii ambuscadei au un avans de aproape cinci ore. Iar noi suntem ținuti în loc de viscol. Meteorologii spun că vremea se va însenina pe la mijlocul dimineții, dar până atunci se vor așeza mai mult de treizeci de centimetri de zăpadă peste întreaga zonă. Va fi imposibil să le luăm urma. Dacă sunt urme adânci, vor fi acoperite de zăpadă și spălate când se va topi. Dovezile vor fi și ele sever compromise, dacă există vreuna. Indivizii ăștia au fost foarte conștiincioși.

Aștept să vină agenți din Butte, Missoula și din sud, chiar de la Salt Lake. Armata mai trimite aici cincizeci de oameni. Am ordonat să se facă o cercetare masivă a zonei cu elicopterele de îndată ce va permite vremea, dar avem de-a face cu un teren muntos, văi adânci și multă ceață joasă în unele zone.

Oamenii noștri vor coordona căutarea de dovezi fizice și vor vorbi cu

localnicii cu ajutorul șerifului și al oamenilor lui. El cunoaște pe toată lumea din zonă. Ar mai fi ceva, domnule președinte.

— Da, Billy?

— Au pus toate cele zece victime în saci pentru cadavre și le-au așezat pe marginea drumului, după modelul militar.

— Dumnezeu! Președintele se înroși la față. Își strânse pumnii și lovi cu ei brațele scaunului. *Dumnezeu să-i pedepsească!*

— E și mai rău, domnule. Credem că unul dintre militari era încă în viață. A fost împușcat în frunte în timp ce zăcea în sacul de cadavre. Am recuperat glonțul de pe pământ, de sub capul său. Probabil un pistol Israeli Eagle, calibrul 50. Până acum, este singura probă adevărată pe care o avem.

Pennington se ridică și traversă încăperea spre biroul său.

— Vreau părerea ta sinceră, Billy. Crezi că a fost o operațiune a miliției?

— Ei bine, în mod cert, a fost bine plănuită. O muncă de profesionist de pe front. Iar felul în care au așezat cadavrele ar putea însemna un fel de onor militar ciudat.

— O mână de sălbatici. Un act de terorism împotriva cetățenilor Statelor Unite, pur și simplu. Îmi miroase a Sanctuar. Cred că Engstrom, în sfârșit, a ieșit la lumină. A declarat război deschis Statelor Unite.

— Da, domnule.

— Ești de acord?

— Domnule, mă aflu în acest loc de treizeci de minute și nu văd dincolo de șosea. Nu-mi place să fac presupuneri în acest moment.

— Acesta a fost un raport remarcabil, în condiții foarte dificile, Billy. Vei fi recompensat. Mulțumesc. O să mă ții la curent?

— Absolut, domnule.

— Vreau să-i raportezi direct lui Claude Hooker.

— Afirmativ, domnule.

— Îți mulțumesc.

Hardistan încheie convorbirea și se întoarce spre Isaac.

— Punctul unu de pe listă, domnule Isaac: Găsește nenorocitul ăla de camion.

După convorbire, fața președintelui rămăsese roșie de furie. Lovea cu pumnul în palma celeilalte mâini.

— Ticălosul ăla de Engstrom, zise el.

— Scuzați-mă, domnule, dar nu este puțin cam prematur... zise Simmons.

— Ai auzit ce-a spus Hardistan, mârâi Pennington, tăindu-i vorba. O operațiune militară bine planificată și chiar în grădina lui Engstrom. O ambuscadă organizată cu sânge rece, cu pierderi de vieți omenești și echipament militar american. Un afurisit de act terorist. Cine altcineva ar putea fi în spatele lui?

— Miliția, evreii, neonaziștii. Ar putea fi oricare dintre ei.

— Crezi că un grup de puști plini de coșuri pe față, cu capetele rase, ar putea organiza o cascadorie ca asta?

— Unii dintre ceilalți ar putea.

Pennington se întoarce lângă ceilalți.

— Gândiți-vă la un lucru. Singura miliție destul de apropiată ca să organizeze asta ar fi arienii din Utah. Ceilalți ar fi trebuit să călătorească sute de kilometri pe un teren străin. Nu pare prea probabil. Și ce să facă ei cu camionul? Drace, ce-ar putea să facă *oricine* cu acest tir uriaș? E greu să treacă neobservat.

— Dacă au fost atât de deștepți ca să dea lovitura asta, puteți fi sigur că știau precis ce au de gând să facă cu el, zise Marge Castaigne.

— Și până la răsăritul soarelui, vor avea un avans de șase, șapte ore față de noi. Ascultați-mă, Engstrom o fi el un nebun religios, dar este și un tactician strălucit. Îmi miroase a fi mâna lui.

— Am spus doar că trebuie să fim discreți...

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, Harry. N-am de gând să țin o

conferință de presă și să acuz Sanctuarul. Dar acesta este primul punct pe agendă. Ne-a luat o veșnicie să atragem atenția asupra faptului că Engstrom și tovarășii lui erau amenințări reale. Acum va trebui să recuperăm timpul pierdut.

— Nu vă înfierbântați, domnule președinte. Avem un dosar despre gruparea Sanctuarul Domnului care ar umple Muzeul Smithsonian și nici măcar o dovadă care să-i acuze de ceva.

— Scuzați-mă, domnule președinte, zise Margie Castaigne, aș vrea să fac o sugestie.

— Chiar te rog.

— De mai bine de un an ne tot învârtim în jurul generalului Engstrom și al Sanctuarului, dar până acum n-am găsit nimic. Dacă sunteți convinși că sunt implicați în lucruri serioase – crimă, jaf, spălare de bani, crime împotriva guvernului – atunci aș vrea să aduc aici un procuror special, să formeze o echipă... și să le organizăm un caz RICO.

— O, Doamne, zise Simmons, dând din cap.

— Ce vrea să însemne asta? îl întrebă Pennington pe directorul Biroului.

— Vreau să spun, ce ar putea să facă în plus un procuror special, față de ce am făcut noi deja? se lamentă Simmons.

— Să se concentreze asupra problemei, zise Castaigne cu o voce fără expresie. Simmons se încruntă spre ea, dar nu zise nimic. Dacă avem aici vreun caz, o să aflăm, adăugă ea.

— Se pare că ai deja pe cineva în minte pentru slujba asta, zise Hooker.

Ea încuviință din cap.

— E adevărat, am.

— Și cine e vrăjitorul ăsta al legii? întrebă Simmons cu sarcasm.

— Martin Vail.

— Cel care a furat cazul din Illinois de la Pete Riker? întrebă Hooker.

— Când e vorba de un caz RICO, nimeni nu-l poate întrece. A obținut cea mai bună judecată RICO din istorie. Nouăzeci de milioane.

— E vorba de cazul Atlas-Western, nu-i așa? zise președintele. I-a pus jos pe Tom Lacey și pe, cum îl cheamă – cel de la Atlas...

— Grossman, zise Simmons.

— Exact, Grossman. Au luat amândoi pedepse serioase, nu-i așa? zise Pennington, zâmbind. Nu mi-a plăcut niciodată nici unul din ei.

— N-au contribuit nici cu o jumătate de cent la campania dumneavoastră, zise Hooker.

— Poate că acesta este motivul.

Începură toți să râdă.

— Mă iertați, domnule președinte, Biroul este și așa destul de restrâns, îl imploră Simmons. Un caz RICO cere o participare foarte mare...

— Sunt conștient de lucrul acesta, Harry. Dar mai știu că, dacă Sanctuarul – sau orice alt grup paramilitar – devine... periculos, va trebui să le dăm prioritate maximă.

— Așa vom face, domnule președinte. Îl am pe directorul adjunct la locul faptei...

— Norocul, Harry, norocul, îi tăie vorba Pennington. Hardistan s-a întâmplat să fie doar la o sută șaiszeci de kilometri depărtare.

Îmbufnat, Simmons se așează la loc pe canapea și începu să se uite fix la podea.

Ca și toate celelalte ființe umane, Pennington era un om cu defecte. Marele lui defect era că simțea lucrurile prea în adâncime, puneă prea multă pasiune în prietenii lui, în munca lui, în mânie, dragoste, război și ură. Membrii cabinetului său îi recunoșteau furia ciudată, controlată, însă și vulcanică. Putea încheia o discuție doar cu o privire, prin felul cum își dregea vocea, sau printr-o tăcere împietrită. Într-un moment putea face față unei calamități naturale de foarte mari proporții cu un calm inuman, iar în următorul moment un simplu act de abuz sau răutate putea provoca o implozie.

Acum era gata să explodeze doar gândindu-se la generalul Joshua Engstrom, la Sanctuarul Domnului și la Mânia lui Dumnezeu. Nu se simțea obligat să explice personalului său de ce simțea această furie sau de ce știa – *știa* – ca Engstrom se afla în spatele ambuscadei din trecătoarea Lost Trail.

În cameră se lăsă tăcerea. Pennington se duse la fereastră, uitându-se pe deasupra grădinii cu trandafiri și gândindu-se la fiul și nepotul său care exersau figuri de fotbal european pe gazon.

Presupunând ca ar fi ei, gândi președintele, presupunând că ei ar fi întinși acolo, în frig, în sacii de cadavre. Copii inocenți făcându-și datoria. Aș suferi mai mult decât acum? Răspunsul era nu. Avu o scurtă amintire din Vietnam, când stătea în cameră lui din Saigon, scriind scrisori de condoleanțe părinților din țară.

— Acesta este un lucru personal, zise el. Se întoarse lângă ajutoarele sale. Înțeleg ce spune Marge. Organizezi o forță de serviciu și pui ca șef persoană potrivită, iar ei o să rezolve totul. Dacă acolo e buba, o vor scoate la iveală.

— Lucrurile acestea durează ani întregi, zise supărat Simmons. Au fost necesari câți, șase ani, ca să fie prins Gotti?

— Doamnă general, cât timp i-a luat omului dumitale să-i doboare pe Lacey și ăă...

— Grossman, zise procurorul general.

— Da.

— Mai puțin de doi ani, răspunse Castaigne.

— Și ce va implica acest lucru? Întrebă președintele. Vreau să spun, care este scopul acestui proiect?

— Va trebui să strângem dovezi pentru a demonstra colaborarea criminală dintre grupările care compun Sanctuarul.

— Sunt biserici, zise Simmons. Asta amplifică problema.

— Nu chiar, îl dezaprobă procurorul general. Construim cazul și căutăm martori împotriva șefilor și a subalternilor lor. Probabil generalul Engstrom, comandantii celor patru unități și încă alți câțiva, plus orice cetățean sau instituție – bănci, afaceri, posturi de radio, orice lucru folosit ca front pentru activitatea criminală care are legătură cu acuzații. Dacă aceste instituții se întâmplă să fie biserici, asta este. O dată ce am început, lucrăm fără mânuși.

— Treaba asta o să coste o mulțime de bani, remarcă Brodsky.

— O mulțime, zise Castaigne, încuviințând din cap. Nici n-aș putea să ghicesc costul. O dată ce punem toate datele la un loc și avem un caz va trebui să găsim un judecător federal, care să ne acorde mandate de acoperire, deoarece cele patru biserici sunt localizate în două state diferite. După ce am făcut și acest lucru, putem începe acțiunea legală împotriva lor, le putem confisca proprietățile, inclusiv armele, vehiculele, conturile bancare, orice a fost obținut cu fonduri criminale.

— Și începe distracția, zise Simmons.

— Ce vrei să spui? Întrebă Pennington.

— Să-i aducem la tribunal. Nu se vor lăsa ușor, și procesul ar putea dura doi sau trei ani.

— Eu voi fi părăsit cabinetul până atunci.

— Domnule președinte, zise Hooker, veți mai fi aici pentru încă cel puțin șase ani.

Membrii cabinetului aprobă în unanimitate această remarcă.

Brodsky zise:

— Ar putea fi o lovitură pentru noi în relațiile cu publicul dacă am demonstra că oamenii aceștia deturnează camioane, omoară oameni, jefuiesc bănci, spală bani.

— Nu vom mai avea alt Waco sau Ruby Ridge, zise Pennington autoritar. Străbătu camera, cu pași mari, se întoarse și se opri în fața canapelelor. Îmi place ideea, generale.

— Dacă vom avea un caz..., zise Simmons.

— Vom avea, zise Castaigne pe un ton sever, întrerupându-l. Îi vom doborî

pe marii rechini, le vom lua toate jucăriile, îi vom scoate din afaceri, îi vom înfunda pe militari pentru câte douăzeci de ani fiecare și îi vom amenda cu câteva milioane de dolari. Asta va face cea mai mare impresie asupra publicului... și asupra celorlalte grupări ale urii.

— N-aș vrea să dam impresia că suntem împotriva tuturor milițiilor, zise președintele. Unele dintre ele sunt perfect legale.

Wen Greer interveni.

— Domnule președinte, am petrecut doisprezece ani în Munții Stâncoși, mare parte din ei în Montana. Sunt oameni minunați și mă îndoiesc că l-ar simpatiza pe Engstrom și mișcarea lui, dar au un simț al corectitudinii înflăcărat și mult bun-simț.

— Am reținut, Wen.

— Dacă sunt nevinovați, zise Castaigne, nu au nici un motiv de îngrijorare.

— Generalul Engstrom ar putea fi o problemă, zise Simmons. A fost erou în trei războaie, decorat în Coreea când avea nouăsprezece ani, a ținut piept la Chosen Reservoir.

— Cine n-a ținut? răbufni președintele.

— Desigur, domnule, spuneam doar...

— Știu ce spuneai, dar îți spun că e doar un ticălos de băiat faimos ce propovăduiește Biblia. Un învins. S-a făcut de râs și s-a pensionat înainte de vreme. Acum vrea să fie chit, aruncând în aer întreaga țară.

— Are în jurul lui oameni chiar mai periculoși decât el.

— El este capul răutăților, zise președintele ferm.

— Desigur, desigur. Voiam doar să spun, știți, că încă mai are adepți. N-am vrea să creăm un alt John Brown.

— Am făcut-o deja, ripostă Brodsky. E un nebun de legat.

— Dacă facem asta, zise Pennington, aș vrea să-i văd la judecată în optsprezece luni. Ar fi de mare folos pentru următoarele alegeri.

— Ce știm, de fapt, despre tipul ăsta, Vail? zise Hooker.

Castaigne deschise servieta și scoase un dosar. L-l înmână președintelui.

— Acesta este un raport strict secret despre Vail și echipa lui. Mai este și o stenogramă a procesului din Illinois. Transcrierile ne-au fost trimise zilnic.

Președintele era impresionat.

— De când te gândești la asta, doamnă procuror general? întrebă el.

— De când am început să vorbim prima dată despre Engstrom și Sanctuar. Cam de un an.

Președintele o privi pe Castaigne.

— Poate să pregătească un caz RICO într-un an și jumătate?

— Asta chiar nu știu. Va trebui să-l întreb. Apropo, nu l-am întâlnit niciodată. S-ar putea să ne refuze. Este un om foarte independent.

— Ce face acum?

— Nimic, răspunse ea.

— Cât de repede poți să iei legătura cu el?

— Trebuie să ajung în Saint Louis în seara asta. Aș putea să zbor până la Chicago și să am o discuție cu el.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Astăzi este luni. Putem să-l invităm aici pentru o întâlnire, să zicem, miercuri dimineață?

Expresia feței ei nu se schimbă.

— Da, domnule, dacă este interesat în afacerea asta, replică ea.

Pennington zâmbi.

— Dacă se dovedește dificil, spune-i că președintele vrea să-i ceară o favoare.

Telefonul celular sună a doua oară până ce Vail se întoarce, cu un geamăt, și bâjbâi după el prin întuneric, căutând comutatorul electric.

— Alo.

Somnoros.

— Domnul Vail?

— Da?

— Îmi cer scuze că vă trezesc la ora aceasta. Sunt Margaret Castaigne, procurorul general.

El nu răspunse câteva secunde. Se ridică într-un cot și aprinse lampa. Jane scoase un sunet și se întoarce pe o parte, ferindu-se de lumină. Câinele nu se mișcă.

Margaret Castaigne?

Procurorul general?

Al Statelor Unite?

Nu.

— Cine este, de fapt, la telefon?

— Știu că nu este prea ortodox, domnule Vail. Dar eu chiar *sunt* Marge Castaigne. Dacă vreți să verificați, puteți lua numărul Casei Albe și să-mi telefonați.

— Aha... bine... O să vă sun eu, zise el și închise imediat.

Se ridică în capul oaselor în pat și se frecă la ochi. Jane se întoarce la loc și se uită la el printre pleoapele umflate de somn.

— Cine era? Întrebă ea morocănoasă.

— Margaret Castaigne, zise el.

Ochii ei se deschiseră brusc.

— *Acea* Margaret Castaigne?

— Așa s-a recomandat.

— Procurorul general?

— Da, zise el. Obțin numărul de la Informații și, formându-l pe tastele telefonului celular, zise: Trebuie s-o sun la Casa Albă.

— La Casa Albă? Martin, visezi? De ce te-ar suna pe tine procurorul general la ora asta?

— O să-ți spun într-un minut... Da, bună dimineața, aici Martin Vail. Am primit instrucțiuni să sun... Mulțumesc... Acoperi microfonul cu mâna. Cred că este într-adevăr ea. Mi-a răspuns centrala Casei Albe și ei... Alo, aici Martin Vail.

— Îmi plac oamenii prudenți, domnule Vail, zise Marge Castaigne.

— Ei bine, știți, nu poți fi niciodată prea prudent, nu-i așa?

Jane se uită la el printre gene, își dădu ochii peste cap, dădu negativ din cap și-și îngropă față în pernă.

— Domnule Vail, voi ajunge în Chicago în aproximativ nouăzeci de minute. Mă întrebăm dacă ați putea lua micul dejun cu mine?

— Micul dejun? În nouăzeci de minute?

— Știu că termenul este prea scurt. Îmi cer scuze.

— Eu, hm, știți, nu pot ajunge în oraș în nouăzeci de minute, doamnă Castaigne.

— Da, știu. Am înțeles că aveți un teren mare între cabană și lac. Aș putea trimite un elicopter la dumneavoastră în, să zicem, o oră?

— Ați putea să-mi spuneți despre ce este vorba?

— Mai bine nu la telefon. Aveți alte planuri?

— Doamnă Castaigne, sunt în vacanță. Singurul lucru pe care îl am de făcut înainte de prânz este să-mi duc câinele la plimbare.

— Atunci e bine într-o oră? Ați mai putea încă să vă plimbați puțin cu domnul Magoo.

— Într-adevăr. Mulțumesc, domnule.

— *Eu* vă mulțumesc, domnule. Ne vedem cam în nouăzeci de minute.

— Ei...? Întrebă Venable.

Vail coborî din pat și-și puse pe el halatul de baie.

- Ea era, să știi.
- Martin, i-ai zis „domnule”.
- Ești sigură?
- Da, sunt sigură. Aștepta o explicație. Ei?
- Vom lua micul dejun în oraș.

O luă spre camera de baie.

- Când?

— Într-o oră și jumătate. Trimite un elicopter să mă ia. Doamne, ce frig e aici.

— Asta e o *glumă*? Întotdeauna e frig aici dimineața. Eu mereu mă trezesc prima și dau drumul la încălzire.

- A, mulțumesc.

- Marty? Vorbești serios?

- Da, trebuie să fie vreo patruzeci de grade aici.

- Mă refeream la procurorul general.

- Mda.

El se ridică, păși peste câine, care dormea adânc pe podea lângă pat, și se duse la baie. Un moment mai târziu, băgă capul pe ușă și arată spre câine.

— Țsta e un câine ciobănesc alb, rasă pură, cu pedigree, ruda de departe a lupului, care este cel mai deștept animal pe patru picioare. Ai crede că telefonul ar trebui să-l trezească, să latre și el o dată sau de două ori, nu?

- De ce? Doar nu trebuie să răspundă el.

- Nu m-am gândit la lucrul ăsta.

Vail intră din nou în baie și apoi își iți încă o dată capul pe ușă.

- Știa cum îl cheamă.

- Cine?

- Procurorul general. Știa numele lui Magoo.

— Doar este procuror general, pentru numele lui Dumnezeu. FBI-ul lucrează pentru ea.

— O, asta explică tot. Pe de altă parte, poate că este doar o glumă. Poate că mă voi trezi de tot și mă voi îmbrăca, iar cea care m-a sunat adineauri mă va suna din nou la ora șase și va zice ceva de genul: „Păcăleală de ziua Proștilor din Ianuarie.”

- Du-te și fă un duș.

- Corect.

Ea stătea lângă fereastra bucătăriei, ținând în mână o ceașcă de cafea, privindu-l pe Vail și pe Magoo jucându-se lângă lac. El nu avusese niciodată un câine și fusese, evident, sceptic când ea i-l dăduse pe Magoo de ziua lui, un ghem de blană albă de vreo zece kilograme, cu ochi aurii și niște enorme urechi ascuțite. Acum, cei doi erau nedespărțiți, și Vail sugerase să-i facă rost de o prietenă. Avea nouă luni și vreo patruzeci și cinci de kilograme și încă era în creștere. Arăta ca o fantomă, tropăind printre copaci, urechile lui ascuțite mișcându-se în față și în spate la fiecare sunet, cu nasul ridicat adulmecând aerul rece al dimineții după mirosul de iepure sau de hermină. Îl auzi pe Vail fluierând, îl văzu pe Magoo întorcându-se brusc și alergând lângă el și amândoi se îndreptară, peste crusta de gheață, spre casă.

Vail admiră cabana, cum făcea de fiecare dată când venea dinspre lac. Era un hambar cu două etaje, pe care Jane și un arhitect îl transformaseră într-o casă minunată. La primul etaj era un dormitor pentru oaspeți, pe care nu-l folosisese nimeni niciodată și o sufragerie enormă care se înălța până la acoperișul ascuțit al bătrânului hambar. Avea două șemineuri, unul în camera de zi și unul în colțul bucătăriei spațioase. La etajul al doilea, era dormitorul lor și baia lui Jane, pe o laterală a casei, iar biroul pe partea cealaltă. Camerele erau legate printr-un fel de pod peste partea din spate a sufrageriei. Vail își avea baia proprie lângă birou.

- Știi cât ești de norocos? îi zise el lui Magoo, care tropăia pe lângă el, cu

nasul mirosind pământul. Gândește-te puțin, ce afacere ai făcut. O căsuță frumoasă lângă lac, un apartament grozav, cu vedere la lac, în oraș. O stăpână frumoasă și bogată. Pe mine. Magoo se opri și mirosi o gaură din zăpadă, apoi alergă mai departe. Până când Jane și cu mine ne-am hotărât să locuim împreună, nu mă gândisem niciodată prea serios să am un câine sau o casă la țară. Niciodată. Puteai să ajungi în vreo amărâtă de căsuță, cu o curticică îngrădită, știi. Ia gândește-te la asta. Magoo se uită în sus la el și căscă. Știi ce cred eu, amice? zise Vail, scoțând mici vârtejuri de abur din gură. Cred că ai nevoie de o prietenă. Orice bărbat are nevoie de puțină dragoste în viața lui.

Își scutură cizmele de zăpadă, înainte de a intra în bucătărie. Magoo se strecură în fața lui și se duse direct la vasul lui cu mâncare. Jane îi dădu lui Vail o ceașcă de cafea.

— Voi doi faceți o pereche frumoasă.

— Devine din ce în ce mai deștept.

— Așa te duci îmbrăcat? Întrebă ea pe un ton firesc.

— De ce nu?

— Iei micul dejun cu procurorul general al Statelor Unite. Nu crezi că un sacou și o cravată ar fi mai potrivite decât o pereche de pantaloni din bumbac cu dungi, o cămașă flanel și o jachetă de aviator?

— Probabil că vrea să-mi facă scandal, pentru că am furat cazul Grand County de la departamentul ei, zise el, sorbindu-și cafeaua. De ce ar trebui să mă îmbrac frumos pentru atâta lucru?

— Sunt sigură că are lucruri mai importante pe agenda de lucru.

— Nu știu prea multe lucruri despre ea. Nu a fost judecător în al doilea tur?

— Ba da, dragă. Și fost procuror federal, iar mai înainte, un demon în comunitatea apărătorilor – ca și altcineva pe care-l cunosc bine. Voi doi aveți multe lucruri în comun.

— Singura dată când am lucrat pentru guvern a fost în armată și n-a fost o experiență prea plăcută.

— E dură, Marty. Am auzit că trage șuturi peste tot pe Colina Capitoliului. Când a venit în funcția asta, o mână de kongresmeni decrepiți a încercat s-o modeleze după ei, să o calce-n picioare, s-o învețe cum să se poarte la Washington, orice dracu' înseamnă asta. De fapt, i-a modelat ea pe ei și încă o face. Știi ce s-a întâmplat cu soțul ei, nu-i așa?

— A murit, nu?

— Își apăra un coleg avocat într-un caz de spălare de bani, doar la două uși depărtare de unde ea avea proces și a căzut mort în timp ce interoga un martor.

— Nu-i un mod rău de a muri.

— Ei nu i-aș spune asta.

— Sunt sigur că prăbușirea soțului ei în tribunal nu va ieși la iveală.

— Erau o pereche pe cînste. Asprul judecător federal s-a căsătorit cu cel mai dur avocat.

— Cum de știi atât de multe lucruri despre ea?

— Este cel mai bun avocat al țării. Îmi place să-mi cunosc concurența.

— Ai de gând să intri în serviciul guvernului?

— Voiam să spun că îmi place să văd cum se ridică o femeie la suprafață în capitală. Unii dintre ticăloșii ăia bătrâni din Congres nu suportă să vadă cum unul dintre prietenii lor intimi este depășit, în special de către o... *femeie*.

Făcu semnul ghilimelelor cu degetele în aer când zise „femeie”.

— Îți voi face o caracterizare în amănunt când mă voi întoarce, zise Vail.

Apropo, tipul pe care îl apăra soțul ei când a murit a obținut încheierea procesului datorită unei erori de procedură. A făcut un târg și n-a executat nici măcar o zi. Unii oameni cred că domnul Castaigne a murit în sala de tribunal doar ca să câștige procesul. Întotdeauna am apreciat un om care ar face orice ca să câștige. Desigur, faptul că a murit a fost un pic cam exagerat. Se apropie de ea și o sărută. Hai să facem chiftele de vită și ouă la prânz. Gătesc eu.

— N-o să te întorci până la prânz.

— De unde știi?
— Intuiție feminină.
— Bine, o să-i spun doamnei Castaigne că are un fan.
— Și nu i te adresa cu „Doamnă Castaigne”.
— Atunci cum să-i zic?
— Doamnă general, firește. Repede mai uiți.
— Nu mă simțeam niciodată în largul meu când oamenii îmi ziceau „generale”. Eu îmi închipui un general, știi, stând pe bancheta din spate a unui jeep și fluturând mâna spre oamenii pe care tocmai i-a eliberat. Patton, Eisenhower, Norman Furtunosul, ei, aceia erau generali.

- Martin?
- Da?
- Zi-i „generale”.
- Desigur.
- Ai de gând să-ți schimbi hainele?
- Nu.

Magoo auzi primul elicopterul bătând aerul cu elicele. Se duse la fereastra din sufragerie, se uită fix peste lac și începu să mârâie.

— Telefonul îi sună direct în ureche, și el doarme tun. Dar aude un elicopter de la cincisprezece kilometri depărtare.

- Ți-am spus de ce. El nu trebuie să vorbească la telefon.
- Dar ce, are de gând să facă, să zboare cu elicopterul până în oraș?
- Nu m-ar surprinde defel.

Își puse brațul în jurul ei și privi cerul.

— Despre ce naiba crezi că e vorba? zise el, cu jumătate de gură.

Jane nu îi răspunse. Dar știa în adâncul inimii că viața lor se va schimba. Radical.

Lawrence Pennington stătea în picioare lângă masa de lucru, trecându-și degetul peste lista de întâlniri din ziua aceea. Secretara lui, Mildred Ewing, aștepta răbdătoare.

- Ce e cu cafeaua cu delegația din Missouri de la șapte și jumătate?
- Este întreaga delegație a Congresului. Povestea cu veteranii?
- A, da. La ce oră este?
- La șapte și douăzeci și trei de minute, domnule președinte.
- Sunt aici? Ea încuviință din cap. Lasă-mă cinci minute.
- Da, domnule.

Femeia se întoarce și părăsi Biroul Oval, iar Hooker intră în cameră.

- Aveți un minut liber, domnule președinte?
- Ce s-a întâmplat, Claude?

Consilierul de securitate ocoli masa de lucru și se opri în spatele ei. Se aplecă și șopti la urechea președintelui. Întotdeauna șoptea când erau singuri, de teamă ca aparatele de înregistrat să nu îi prindă vorbele.

- Acesta este un truc riscant, domnule general. Chestia asta RICO.
- Cum așa, Claude? zise președintele, fără să se întoarcă.
- Dacă omul ăsta nu predă...
- Totul este riscant în politică, colonele.
- Dar dacă nu aduce cazul acesta în...
- Nu-ți face griji, Claude, asta este problema lui Marge Castaigne.
- Dacă acum nu merge, ar putea exploda în următoarea campanie.

Se întoarce cu fața la Hooker.

— Cunosci riscurile, zise el sec.
— El nu este un jucător, domnule președinte. Vail ăsta e un adevărat ponei sălbatic.

— O, da? zise președintele laconic. Să-ți spun ceva, Claude. Nu sta în calea lui, dar fii cu ochii pe el. Dacă tot ești atât de îngrijorat, domnul Vail va fi responsabilitatea ta. Iar dacă este un ponei sălbatic, este poneiul tău.

CARTEA A DOUA

PONEIUL SĂLBATIC

*Pentru cel ce-a avut parte de onoare,
Dezonoarea este mai rea decât moartea.*
Bhagavad Gita

8

Elicopterul se așează ușor într-un colț îndepărtat al Aeroportului O'Hare. Un bărbat înalt, de culoare, care părea abia trecut de treizeci de ani, stătea în apropiere cu mâna băgată în jacheta tivită cu blană. Pe gulerul jachetei era o insignă. Vail sări jos și, în timp ce alerga aplecat pe sub elice, bărbatul veni la el și-i întinse mâna.

— Domnul Vail?

— Da.

— Roger Nielson, FBI, zise el. Urmați-mă, vă rog.

Deasupra lor, în turnul de control, un bărbat cerceta cerul prin binoclu. Își îndreptă privirea spre elicopterul care tocmai aterizase și-i urmări pe Nielson și Vail care traversau pista spre un avion 737 alb, parcat într-un hangar. Avionul avea steagul SUA pictat pe coadă, iar pe lateral scria DEPARTAMENTUL DE JUSTIȚIE AL STATELOR UNITE.

— Mă tem că trebuie să vă percheziționez, domnule, se scuză Nielson. Vail își ridică mâinile lateral, iar mâinile lui Nielson verificară expert dacă are arme. Vă mulțumesc, domnule.

Îl îndrumă pe Vail, în sus pe scări, unde un bărbat mai tânăr, mai scund, brunet, îmbrăcat într-un costum albastru, aștepta în capul scărilor.

— Domnule Vail, sunt Paul Silverman, zise el, stewardul. Vă rog să intrați. Procurorul general va veni imediat, a trebuit să răspundă la un telefon.

Vail intră în avion. La stânga ușii se afla ceea ce părea a fi o combinație între o sufragerie și o cameră de conferințe care se întindea pe toată lățimea avionului. Zece fotolii, prinse de podea, înconjurau o masă de abanos. Un televizor cu diagonala de nouăzeci de centimetri era încastrat în peretele camerei, iar o ușă ducea către partea din față a avionului. La dreapta era ceva ce Vail presupuse a fi o cameră de zi. O canapea mare era lipită de peretele avionului, cu o măsuță joasă separând-o de trei fotolii. Televizorul de șaptezeci de centimetri, construit în interiorul acestui perete, era dat pe canalul de știri WWN, dar sunetul era oprit. Pe măsuță se afla o copie proaspătă a revistei *USA Today*. Îmbinarea de culori din interiorul avionului, mocheta cafenie și mobila albastru regal peste tot – era plăcută și odihnitoare.

— Cafea, domnule? întrebă stewardul.

— Mi-ar face o mare plăcere.

— Trei lingurițe de zahăr și una de frișcă, nu-i așa? Vail îl privi surprins pe steward și aprobă, dând din cap. Procurorul general și-a permis să comande micul dejun. Pepene, ouă Benedict cu sote de legume și pâine de secară prăjită. Vă convine, domnule?

Vail dădea mereu din cap. Știa numele câinelui său, știa cum îi place cafeaua și care e micul dejun preferat. Ce dracu' mai știa despre el? se întrebă el.

— Faceți-vă comod, domnule.

— Mulțumesc, domnule Silverman.

— Vă rog să-mi spuneți Paul, domnule.

Vail se așează într-unul dintre fotolii, iar stewardul îi aduse cafeaua într-o

ceașcă de porțelan Spode. Vail trase cu ochiul la televizor și o recunosc pe Valerie Azimour, reportera care încercase să-i ia un interviu în timpul procesului Atlas-Western. Era înfoclită într-o jachetă foarte groasă, cu blana glugii încadrându-i fața, iar respirația i se transforma în aburi din cauza frigului. Stătea în întuneric, cu o față serioasă, și vorbea la microfon. Deoarece sunetul era închis, el nu-și putu da seama unde se afla ea sau despre ce calamitate vorbea, așa că își mută privirea asupra ziarelor și citi repede titlurile. Un moment mai târziu, procurorul general intră în cameră.

Margaret Castaigne era puțin mai scundă decât și-o imaginase Vail, o femeie cochetă, cu ten brun, un păr foarte negru, care începuse să încărunțească, și ochii căprui-închis.

Era arătoasă, nu frumoasă, o doamnă elegantă, de vreo cincizeci și cinci de ani. Ea îi zâmbi, dar el îi văzu ochii reci, cântărindu-l.

— Bună dimineața, domnule Vail, zise ea.

— Bună dimineața, doamnă general, răspunse el.

Avea o strângere de mână ca a unui docher.

— Bine ai venit la AMOC.

— AMOC?

— Centrul de Operațiuni Mobile Aeropurtate. Să nu mă întrebi de unde vin acronimele acestea, probabil de la vreun student din Phi Beta Kappa, care n-are altceva de făcut decât să viseze noaptea și să le compună. Îți mulțumesc că te-ai trezit când abia se crăpase de ziuă ca să mi te alături. Sper că merită călătoria.

— Înainte să-mi iau vreun angajament, aștept să văd cum au ieșit ouăle Benedict.

Ea începu să râdă și dădu din cap.

— Destul de cinstit. Vrei să vezi cum trăiește Departamentul de Justiție?

— Depinde, zise el, zâmbind. Cât costă un tur?

— Nimic. Femeia zâmbi și arătă spre partea din față a avionului. Acolo, în față, este cabina de zbor, bucătăria și sala de conferințe care ține loc și de sufragerie. Aceasta este camera de zi, rezervată de obicei pentru conversații politicoase. Iar acesta..., îl conduse în următorul compartiment... este biroul meu.

Era un compartiment simplu: o masă de lucru cu un scaun tapițat în spatele ei și două scaune așezate cu fața la ea. Pe masă nu se afla nimic altceva decât o fotografie cu doi bărbați tineri, a cărei ramă era ancorată de tăblie, și două telefoane, unul negru și altul roșu. În perete se afla montat un monitor TV cu diagonala de nouăzeci de centimetri.

— Fiii dumneavoastră? Întrebă Vail, arătând spre fotografie.

— Da. Cel mai tânăr, din stânga, este Emilio. Peste puțin timp va absolvi Dreptul la Harvard, cu mențiune. Arnie, cel din dreapta, este răzvrătitul familiei. Este arheolog. Acum este în Egipt, caută de zor mormântul lui Alexandru cel Mare sau cam așa ceva.

Vail zâmbi și se uita prin micul birou.

— Vă uitați destul de mult la televizor pe aici, nu?

— Sunt toate interconectate, domnule Vail. Putem ține o video-conferință cu aproape oricine din lume sau putem privi reportaje pe circuit închis despre diferite evenimente, în direct. Televizoarele sunt, de asemenea, legate și la computerele de la ComOp. Toate sunt codificate și sigure, cu excepția programelor prin cablu normale și a canalelor TV. Deschise ușa spre următorul compartiment. Acesta este ComOp, inima și sufletul AMOC-ului.

Compartimentul lung și întunecos, ca o celulă, era un adevărat bazar de echipament electronic: un sistem de computere video cu șase monitoare, o antenă satelit, telefon și fax sigur, un telefon roșu de alarmă, direct cu Casa Albă, un monitor de supraveghere în direct, camere video digitale, casetofoane DSS, video direct cu AWACS și un televizor cablu/rețea prin satelit cu un alt monitor de nouăzeci de centimetri.

Castaigne îi descrie tot echipamentul, deși părea puțin confuză în

legătură cu ce era în jur.

— Geniul meu în electronică s-a dus la poarta de îmbarcare să cumpere un ziar local. De fapt, eu cred că îi place să vadă fetele din aeroport.

— Sunt fete în aeroport la ora aceasta? zise Vail sardonice.

— Ei bine, dacă sunt, Jimmy le va găsi, răspunse ea. Aici, în spate, mai este o sală mai mică de conferințe, cu un computer și un televizor și dormitorul comandantului navei. Comandant este un titlu cam pompos pentru cel care răspunde de avion. Avem un echipaj de opt oameni plus un echipaj de zbor format din patru oameni, și spațiu pentru încă douăzeci.

— Iar eu plătesc taxe pentru asta?

— Ați fi surprins câte ore am petrecut în acest avion, zise ea, bătând puțin în retragere. De fapt, avem patru asemenea AMOC-uri. Sunt operative cea mai mare parte a timpului.

— Nu mă plângeam, zise Vail.

— Nici nu mi-am închipuit c-o faceți, domnule Vail, murmură ea, întorcându-se în partea din față a avionului.

Silverman își făcu apariția și anunță că micul dejun era gata. Intrară în sufragerie, unde masa era așezată cu serviciu de argint și șervețele de în. Tot confortul unei case.

— Deci, aveți întrebări? îl întrebă Castaigne, în timp ce se așezau să mănânce.

— Da, zise Vail. Cum se face că știți cum îl cheamă pe câinele meu?

Ea începu să râdă.

— Mărturisesc că am făcut verificări personale despre dumneata - am citit toate articolele lui Jack Connerman, răspunse ea. Connerman pare să știe mai multe lucruri despre dumneata decât oricine. Sunteți prieteni?

— Bem câteodată un pahar împreună.

— Mai am și o stenogramă a procesului de la Grand County. O consider un manual despre cazurile RICO. Strălucită treabă.

— Mulțumesc. Am bănuț eu că m-ați târât jos din pat ca să mă certați în legătură cu acest lucru.

— De ce? Pentru că i-ai smuls cazul lui Peter Riker?

— N-am furat nimic de la el, îi scăpase din mână.

— Era un caz federal, domnule Vail.

— Iar eu l-am făcut un caz de stat, doamnă general.

— De ce nu-mi spui Marge? Toți ceilalți îmi spun așa.

— Bine, îmi poți spune Martin sau Marty, sau..., Vail făcu o pauză și zâmbi..., cum îmi spune Riker.

Ea îi întoarse zâmbetul.

— Nu într-o conversație politicoasă.

— Aa, deci asta facem acum, o conversație politicoasă?

— Așa sper.

— Bine. Atunci îți pot spune în mod politicos că n-am furat nimic de la Peter Riker. El a așteptat prea mult. Îi lipsea veriga.

— Veriga?

— Știi cât de complicat e un caz RICO. În cele din urmă, trebuie să găsești veriga, ceva sau pe cineva care să poată lega toate acele cazuri la un loc. Eu am avut noroc, am avut veriga, el n-a avut-o niciodată. Din cauza asta clocea cazul.

— Ai fost norocos?

— Am zis că am avut noroc, generale, nu că am fost norocos. Norocul nu câștigă procesele, dar puțin noroc ajută întotdeauna. Se opri un moment și întrebă: Ai obținut meniul pentru micul dejun tot de la Connerman?

— Mi-a spus despre masa ta favorită. Și mi-a mai spus că ești un alergător căruia îi place riscul, că-ți place să-ți încerci șansele.

— Ei bine, Connerman nu știe chiar totul. În momentul de față, sunt sigur că nu știe trei lucruri.

— O, da? Care sunt acelea?

— Nu știe că ești o atât de mare admiratoare a lui, nu știe că sunt aici și nu știe de ce.

Ea râse.

— Punct lovit.

— O să ajungem vreodată la subiect?

— Poate voiam să împart pâinea cu tipul care i-a doborât pe Tom Lacey și pe Harold Grossman.

Vail chicoti.

— Da, sigur. Iar eu am venit să gust faimosul sos olandez al lui Paul.

Ea își șterse buzele cu șervețelul și, aproape cu indiferență, zise:

— Președintele vrea să-ți ceară o favoare.

Spatele lui Vail înțepeni. Se așează mai bine pe scaun și puse furculița pe masă. O fixă cu privirea câteva secunde.

— Îți joci atuul întotdeauna mai devreme, nu-i așa? zise el într-un târziu.

— Câteodată.

— Asta chiar a fost bună.

— Știu.

— O să ne jucăm de-a „douăzeci de întrebări”?

— Nu, zise ea, râzând. Credeam că voi termina micul dejun înainte să devenim serioși.

— Deci ne facem și serioși? Își puse furculița deoparte. Micul dejun a fost delicios, iar sosul olandez incomparabil. Acum, ce-ai de gând?

Îi plăcea Vail. Recunoștea aroganța și obraznicia despre care auzise, dar era relaxat și avea un jucăuș simț al umorului și, așa cum îi spusese și Connerman, era dezarmant de direct.

— Ce știi despre mișcările milițiilor paramilitare din aceasta țară? întrebă ea.

El se gândi un minut, apoi ridică din umeri.

— Ceea ce am citit în ziare, nu prea mult. Am urmărit cazurile Waco și Oklahoma City. O mână de punkiști neonaziști și fanatici religioși. Am avut întotdeauna nebuni din ăștia în societatea noastră.

— Îi consideri periculoși?

— Nu-i iau în seama deloc.

— Vreau să-ți arăt ceva, zise ea. Se ridică, iar Vail o urmă înapoi la ComOp. Un moment mai târziu intră și expertul în electronică. Martin, acesta este Jim Hines. Domnul Vail, Jimmy.

— Bună, domnule Vail, zise el și își ocupă locul în fața consolei întinse. Hines era viguros, cu un corp evident modelat în sala de gimnastică. Avea păr roșu ca flacăra, piele palidă și pistrui care se asortau cu ea, precum și un zâmbet răutăcios. Ar fi putut fi luat drept un adolescent. Vail îi aprecie vârsta cam pe la douăzeci și șapte de ani.

— S-ar putea să primim o știre în direct de la Hardistan, zise Hines.

Recepția nu este încă prea bună, dar se lucrează la ea.

— Bun. Arată-ne dosarul H în timp ce așteptăm, zise Castaigne.

— Desigur. Închise dosarul la care lucra și aprinse ecranul principal al computerului. Ce nivel? întrebă el.

— Alfa, zise ea. Să-i arătăm domnului Vail cum operează. Hines mută cursorul peste o imagine și apăsă imediat un ecran alb urmat instantaneu de cuvintele: „CONTROL DE SIGURANȚĂ: VOCE, IMAGINI, VIZUAL.”

Castaigne își puse palma pe un mic panou, cu degetele desfăcute, privi drept înainte și zise:

— Margaret Castaigne, procuror general.

Toate cele trei căsuțe se făcură verzi aproape instantaneu.

„ACCES PERMIS. NUME DE COD?”

Hines scrisese numele de cod al lui Castaigne care apăsă pe ecran sub formă de șase stelute. Ecranul se clarifică repede și apăsă cuvintele „PRIDAX ALFA, DOSAR?” El bătu „GRUPĂRI EXTREMISTE/LISTA” și apăsă o alta listă.

— Avem o mulțime de verificări de siguranță în sistemul public, zise

specialistul în electronică. Arată spre panoul de monitoare și aparate de înregistrat din fața lui. Avem o cameră video digitală de mărimea unei palme, chiar acolo. Aceasta trimite semnalul vizual la forțele de securitate în același timp în care vocea și amprente ajung în rețea. Dacă nu se verifică electronic, accesul la computer este interzis.

— la un loc, Martin, zise Castaigne. O să-ți arăt o prezentare scurtă a grupărilor extremiste din Statele Unite.

Ecranul se umplu cu o hartă extrem de complexă care trasa, printr-un labirint de linii intersectate, apariția unor grupări extremiste din New England și Tennessee până în prezent. Numele proprii erau în cercuri, organizațiile în dreptunghiuri. Arăta ca o hartă moleculară, cu fiecare nume explodând în alte nume și grupuri. În timp ce Castaigne vorbea, Hines mută cursorul pe hartă, urmărind desfășurarea grupărilor extremiste în SUA.

În timp ce ea descria începuturile Ku Klux Klan-ului în Pulaski, Tennessee, în 1866, care ajunsese să cuprindă o jumătate de milion de membri în patru ani, pe ecran apăreau fotografii și clipuri video. Erau imagini întunecate și supărătoare din trecut: figuri cu glugi pe cap, salutând o cruce în flăcări; un om spânzurat de o creangă de copac, în timp ce o mulțime de bărbați, unii dintre ei aproape copii, era adunată sub el, zâmbind către aparat; un cadavru ars, cu brațele înțepenite în moarte într-o postură de rugăciune; o biserică arzând în flăcări, în timp ce enoriașii negri se holbau muți și înfricoșați la aparat.

— Apoi, în anii 1920, o amenințare și mai mare a venit din New England, continuă Castaigne. Biserica Unității Creștine, un grup de supremație albă care a afirmat că anglo-saxonii albi erau adevărații israeliți și poporul ales al Domnului, în timp ce evreii, negrii și alții de alte rase albe erau „la nivel spiritual egali cu animalele și nu aveau suflet”. Acesta este un citat direct. Și-au găsit repede perechea în Klan și „Imperiul Invizibil” s-a trezit, mai periculos decât oricând și numai în sudul țării...

Acum fotografiile și imaginile din film erau și mai cutremurătoare. Nu mai erau imagini ale istoriei, ci evenimente curente. Era un film făcut la moartea lui Gordon Kahl, maniacul care era membru al miliției, care purta un laț mic, de argint, de spânzurătoare, pe guler. Kahl omorâse doi șerifi ai SUA și rănisese alți doi, începând o vânătoare de oameni care se încheiase cu Kahl rănit foarte grav, țipând un amestec de fraze biblice și obscenități și trăgând cu pușca sa mini-14 din interiorul casei de fermă arzând în flăcări, din Ozarks, care îi devenise și rug funerar.

— Klan-ul a crescut la patru milioane de membri, incluzând și patruzeci de mii de preoți. Unitatea Creștină a generat Frăția Ariană, Patrioții Americani, Promovatorii Libertății, Organizația Minutemen, Uniunea Națională Creștin Democrată și, mult mai recent, Națiunile Ariene, Legământul Sabiei și Brațului Domnului, Sabia Clerului lui Hristos, Garda Civilă a Comitatului și Ordinea.

O altă fotografie apăru pe ecran: doi șerifi ai Statelor Unite zăcând morți pe o șosea din Utah. Și apoi o alta cu un cuplu de negri sub niște cearșafuri, pe o stradă din Carolina de Nord, împușcați de către un punkist din armată ca o parte din „inițiere”.

— Kahl a fost martirizat de întreaga mișcare, așa cum mai târziu au fost și David Koresh și Randy Weaver, zise Castaigne. Cea mai violentă dintre toate grupările extremiste a fost Ordinul, o ramură a Arienilor. O să mă întorc la ei într-un minut. Problema este că au ascuns ura de rasă sub pavăza Creștinismului și apoi i-au adăugat independența de la guvern. Klan-ul are un pamflet numit „Biblia răspunde întrebărilor rasiste”, care începe citând Primul Amendament...

— *Congresul nu va da nici o lege cu privire la stabilirea religiei și nici nu va interzice libera exercitare a acesteia*, zise Vail.

— Îți cunoști Constituția, zise Castaigne, impresionată.

— Mult mai bine decât cunosc Biblia, răspunse Vail.

— Se ascund în spatele bisericilor și al Constituției și condamnă guvernul ca pe un dușman al poporului. Vor ca guvernul să fie din nou ales pe plan local.

Miliția, de exemplu, militează pentru „puterea ținutului”. *Principiile războiului de gherilă* enunțate de Organizația Minutemen predică revoluția totală. Răspunsul lor este „raid, lunetă, ambuscadă și sabotaj...” Un alt citat direct.

Abecedarul tuturor acestor grupări este o carte numită *Jurnalele lui Turner*, care prezice un război de gherilă împotriva guvernului SUA și a tuturor minorităților. Este un manual de tactici de gherilă, cum se pot modifica unele arme, cum se fabrică bombe. Cartea descrie cum se poate face o bombă de mare potențial din benzină și îngrășământ, pe bază de nitrat de amoniu, și cum aceasta este folosită pentru a arunca în aer o clădire federală. *Jurnalele lui Turner* era cartea preferată al lui Timothy McVeigh.

Pe ecran apăru o imagine a ruinelor clădirii Murrah din Oklahoma City, cu cablurile de curent și conductele atârând din găurile adânci ca niște intestine rupte.

— Adevărul este, Martin, că violența a fost trăsătura caracteristică mișcărilor paramilitare cu mult înainte de Oklahoma City. La începutul anilor '80, Ordinul a intrat într-o perioadă foarte activă pe tărâmul ilegalităților. N-au ratat nimic: falsificare de bani, jefuire de bănci, răpiri, spargerii de mașini blindate, crime. Au bombardat sinagogi, au ucis membri pe care îi suspectau că se convertiseră, l-au asasinat pe moderatorul Alan Berg...

Încă două fotografii se luminează pe ecran, un montaj de violențe parcă desprinse dintr-un film de groază: George Matthews, fondatorul brutalului Ordin, murind în mijlocul unui baraj de gloanțe ale FBI pe o insulă în Puget Sound, și cadavrul ciuruit de gloanțe al moderatorului Alan Berg zăcând lângă mașina sa.

— Așa că, în 1984, FBI a organizat un grup de comando și l-a trimis după ei. Răspunsul Ordinului a fost o declarație de război împotriva Statelor Unite. Departamentul de Justiție a început un proces de crimă împotriva a douăzeci și patru de membri ai Ordinului. Șaizeci și ceva de acuzații de falsificare de bani, crimă și jaf. George Matthews n-a primit nici una. În loc de asta, a preferat să moară. Un alt martir. Ceilalți douăzeci și trei au fost condamnați și, în final, Ordinul a dispărut. Bănuiam că majoritatea membrilor care n-au fost arestați au migrat în alte grupări.

— Cât de mare a fost Ordinul? întrebă Vail.

— Nu suntem siguri, probabil mai puțin de o sută de membri.

— Și credeți că publicul îi ia în serios pe nebunii ăștia? întrebă Vail.

— Martin, Liga Anti-Defăimare estimează că ar putea fi cam 75 000 de membri activi ai grupărilor extremiste în țara aceasta. Noi credem că numărul s-ar putea ridica până la 750 000, dacă îi incluzi și pe simpatizanții care nu sunt implicați în mod activ în mișcarea împotriva guvernului. Cifrele au crescut după afacerea Waco și Randy Weaver. Ne așteptam la acest lucru. Ceea ce ne-a șocat a fost că cifrele au crescut brusc și după Oklahoma City.

Unde vrea să ajungă povestea asta? se întrebă Vail. *Și ce dracu' fac eu aici? Când are de gând să treacă la subiect?*

— Jimmy, arată-ne ce ai despre Sanctuar, zise ea. Și apoi către Vail. Ai auzit de un grup numit Biserica Sanctuarului Domnului și Mânia Domnului, Martin?

El se gândi un moment.

— Nu este și un general vestit, din Operațiunea Furtună în Deșert, implicat alături de ei?

— Joshua Engstrom. Dar în Operațiunea Furtună în Deșert era colonel, nu general. Nu a ajuns general decât după ce s-a pensionat și a devenit comandantul Gărzii Naționale a Statului Montana.

Pe ecran apăru o fotografie a lui Engstrom, un bărbat înalt, osos, chel, puțin îngroșat în talie, îmbrăcat într-o uniformă kaki de camuflaj, cu un pistol la brâu, o pușcă automată într-o mână și o Biblie în cealaltă, stând lângă un tanc în deșert, înconjurat de o duzină de soldați. Cei mai mulți bărbați zâmbeau, dar fața lui Engstrom era ca o mască rece, fără expresie.

— Acesta este Engstrom în Operațiunea Furtună în Deșert, în 1990.

— Îmi amintesc fotografia aceasta, zise Vail, uitându-se în ochii lui Engstrom. Avea o poreclă...

— Predicatorul.

— Așa este.

— Arată-ne-o pe cealaltă, Jimmy.

O a doua fotografie apăru în mare contrast cu prima - un instantaneu - cețoasă, voalată, pătată de apă.

— Aici este în Vietnam, în 1973, zise Castaigne.

Engstrom și alți șase soldați se aflau în junglă. Se uitau fix la aparat, cu dispreț, aproape cu furie. Engstrom stătea în mijloc, un bărbat musculos, cu o claie de păr și o barbă care începea să încărunțească. Toți erau fără cămăși și aveau bentițe legate pe frunte. Purtau pantaloni de camuflaj și cizme, din care ieșeau cuțite. Aveau banduliere încrucișate pe piepturile goale, pistoale puse în tocuri jos, pe șold, iar în mâini țineau arme de tipuri diferite: Uzi, AR-14, M1-A, toate prevăzute cu lunetă. Era o fotografie cumplită.

Hines mări fața lui Engstrom. Privirea lui părea fixă, ochii aprinși, de maniac, amintind de viziunile altor fanatici John Brown la spânzurătoare, Jim Jones în Guyana, Vernon Howell, care mai târziu și-a schimbat numele în David Koresh, la Waco în ajunul propriului său Armageddon.

— Tipul de la dreapta lui Engstrom este Robert Shrack, zise Castaigne. Porecla lui este Black Bobby. Lângă el este Dave Metzinger. Shrack este adjunctul lui Engstrom acum, iar Metzinger este pastorul uneia dintre cele patru biserici care formează Sanctuarul. Cel din dreapta, cu o cicatrice în partea de jos a feței, este Gary Jordan. Tipul cu barbă și cu ochelari de soare care stă într-un genunchi, la stânga, ține în mâini o pușcă de calibru 50 cu lunetă Unertl. Pușcă de lunetist, neatestată de guvern. El și tipul din mijloc fie că sunt morți, fie nu putem să-i găsim.

— Nu puteți să le scoateți dosarele de la Armată?

— Nu există nici unul. Engstrom a condus un grup numit Proiectul Fantoma. Dosare negre. Misiunea lor era atât de întunecată, încât toate înregistrările despre ea și despre membrii acestui grup au fost distruse. Nu este nici măcar menționată în dosarul Engstrom. Tot ce se spune este că a servit în Serviciul de Spionaj Militar din Vietnam între anii 1967 și 1975.

— Chiar așa de rău este? întrebă Vail.

— Cred că depinde de punctul tău de vedere, zise Castaigne. Acum uită-te la eroul din Furtună în Deșert. Toți băieții zâmbesc, cu excepția lui Engstrom, a cărui expresie nu s-a schimbat în douăzeci de ani; Shrack, care stă chiar în spatele lui și cei doi tipi care stau într-un genunchi în fața lui. Cel din fața lui este Gary Jordan, iar cel de lângă Jordan este Karl Rentz. Ambii sunt pastori ai lui Engstrom

— Pastori? întrebă Vail.

— Sunt pastori ai celor patru biserici de sub umbrela Sanctuarului.

— Metzinger, pe care l-ai menționat mai devreme, este al treilea pastor.

Cine este al patrulea?

— James Joseph Rainey, care a fost înainte la Cavalerii din Texas ai Cameliei Albe.

— Bunul general face pe nevinovatul.

— Jimmy, pune lângă fotografiile acestea o fotografie a președintelui din timpul Furtunii în Deșert.

— Sigur, zise roșcatul.

O fotografie apăru lângă celelalte, de data aceasta a lui Lawrence Pennington, stând în picioare în fața unei hărți, cu un indicator în mână.

— Este o ironie că Lawrence Pennington este președintele Statelor Unite, iar Engstrom este conducătorul uneia dintre cele mai periculoase grupări extremiste din țară, zise Castaigne.

— De ce este o ironie? întrebă Vail.

— Pentru că Engstrom îl ura pe Pennington, iar Pennington nici nu știa că Engstrom există.

LÂNGĂ KHE SANH, VIETNAMUL DE SUD,
31 IANUARIE 1968

Prima noapte a lui Tet, sărbătoarea vietnameză de Anul Nou închinată Lunii, a fost celebrată de nord-vietnamezi prin lansarea unui atac masiv împotriva trupelor americane și sud-vietnameze. Optzeci și cinci de mii de vietcongi s-au revărsat peste țară, cu alți optzeci și cinci de mii în ariergardă.

— Charlie, aici este Fox, mă recepționezi?

— Te aud, Fox.

— Aici este colonelul Walker, dă-mi-l repede pe colonelul Pennington.

— Este chiar aici, domnule.

Radiotelegrafistul îi dădu aparatul lui Pennington, care era ghemuit la marginea unui lan de orez.

Din când în când bubuiau mortierele, acoperindu-i trupele cu noroi și apă. Era obosit și forța îi era pe sfârșite. Nu-și schimbase șosetele ude sau hainele de două zile. Se întuneca.

— Aici Pennington.

— Larry, sunt Lou Whitaker. Care îți este poziția?

— Ne aflăm cam la douăzeci și patru de kilometri nord de Khe Sanh.

Trupele mele sunt împrăștiate peste tot și sfârșite de oboseală. Ce dracu' se întâmplă?

— Avem tot Cong-ul peste noi și până mai sus de urechi. Suntem atacați masiv pe tot teritoriul țării ăsteia nenorocite. Un escadron sinucigaș a făcut o gaură în zidul ambasadei noaptea trecută și a invadat perimetrul interior. Le-a trebuit celor de la Poliția Militară cinci ore să-i omoare pe toți.

— Hristoase, de unde vin așa de mulți?

— Cine dracu' știe? Se aude că au cucerit orașul Hue de pe coastă, iar noi suntem asediați aici, în Saigon. Și tu, amice, ai vreo zece mii care coboară spre tine, spre Khe Sanh.

— Cum adică *coboară*, sunt peste tot.

— Larry, trebuie să formezi o linie și să-i respingi pe ticăloșii ăștia înainte să ajungă în oraș. Am adus cinci mii de pușcași marini acolo, încercând să păstrăm orașul, și sunt deja depășiți ca număr cu cinci la unu.

— Cine nu e! Ce dracu' vrei să facem noi, Lou, să mergem să-i căutăm?

— Asta ne-ar ajuta.

— Iisuse, oamenii mei sunt frânți de oboseală. Suntem epuizați.

— Cine nu e ? Faceți tot ce puteți, amice.

Pennington și radiotelegrafistul său alergară pe lângă lanul de orez, ferindu-se de focuri de francțiori și mortiere. Își pierduse căpitanul și doi locotenenți cu o noapte în urmă. Timp de o oră munci cu Cobb, sergentul major, pentru a-și regrupa forțele.

— Când vom găsi coloană de întărire a vietcongilor atacăm, îi spuse el lui Cobb.

— Cu ce dracu', domnule? Aproape că am rămas fără muniție, fără grenade. Am rămas deja fără lumină.

— Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, Cobbie. Împușcă-i, înjunghie-i, lovește-i, mușcă-i. Transmite-le ordinul că vreau să aud țipete de rebeli, aclamații ca la fotbal. Dacă nu le putem face altceva, îi vom speria de moarte pe nenorociții ăia.

Două ore mai târziu, Pennington și Cobb conduceau compania într-un golf

și deodată o figură apăru din întuneric la un metru de Pennington. Erau nas în nas cu inamicul. Pennington își ridică pistolul și-și împușcă adversarul în ochi. Pădurea începu să răsună de focuri de armă. Izbucni o luptă corp-la-corp haotică. Pennington era în frunte, trăgând cu pistolul său de 45 mm. Simți o mușcătură în umăr, o alta între coaste, dar continuă să meargă, tăind orbește cu cuțitul în fața sa, folosind pistolul drept măciucă. Străfulgerările focurilor de artilerie păreau în întuneric niște licurici. Bărbații țipau. În spatele lui cineva aprinse un aruncător de flăcări și câmpul de luptă se luminează în roșu. Pennington avu o scurtă imagine clară a împrejurimilor. El și Cobb erau la vreo douăzeci de metri în fața trupei sale, prinși în terenul nimănui, între americani și vietcongi, iar oamenii săi erau la pământ.

— Mișcați-vă fundurile, lua-v-ar naiba! răcni Pennington. Veniți încoace. Și să auzim niște nenorocite de strigăte!

El și Cobb se întoarseră și atacă inamicul. Oamenii lui alergau înainte prin întuneric. Lângă el, Cobb horcăi. Iisuse, țipă el și căzu în genunchi. Pennington sări într-o parte, fiindcă mai mulți pușcași alergau în spatele lor, trăgând orbește în întuneric și urlând ca niște spirite rele.

Pumnul sergentului era îndesat într-o gaură însângărată pe care o avea într-o parte a corpului.

— Hai, să te scoatem de aici, țipă Pennington peste zgomotul asurzitor.

— Unde mergem? gemu Cobb.

— Ce-ai zice de Boston, Cobbie? Vrei să mergem la Boston?

— Nu mă faceți să râd, mă doare prea rău.

Pennington îl răsuci pe Cobb, așezându-l în capul oaselor, îl puse pe umăr și porni înapoi spre marginea pădurii. Un glonț îl lovi în coapsă și, în timp ce cădea, câțiva oameni îi încercuiră.

— Sunteți teafăr, domnule colonel? întrebă o voce prietenoasă.

— Slavă Domnului că sunteți voi, băieți, zise Pennington. Nu știam unde dracu' mă aflu. Avem vreun medic la îndemână? Cred că sângerez de moarte.

— Sunt aici, domnule. O să vă leg un garou chiar aici.

— Ce face Cobb? întrebă Pennington.

— Este într-o situație nesigură, domnule colonel.

— Aveți grijă de el, mă auziți? Lăsați-mă pe mine, îngrijiți-vă de el.

— Da, domnule.

În spatele lui auzi țipetele și focurile de armă slăbind în intensitate.

— Știe cineva ce dracu' se întâmplă?

— Cred că gălbejiții au fugit spre Hanoi, zise medicul zâmbind. I-am pus pe fugă.

— Pui de cățea!

— La fel zic și eu, domnule colonel.

În zori, elicopterele-ambulanță veniră și-i duseră pe răniți înapoi la Saigon. Cobb se afla în primul elicopter. Pennington plecă ultimul. În timp ce elicopterul se ridica, Pennington privi în jos spre câmpul de luptă. Pământul de sub ei era acoperit de morți. Vulturii se adunau deja.

La o sută cincizeci de kilometri depărtare, în aceeași noapte, căpitanul Joshua Engstrom și trei oameni stăteau la pândă pe un mal al râului în Deltă. Fețele le erau vopsite în alb și aveau pe ei numai pantalonii scurți. Engstrom își strânse o curea în jurul taliei și verifică geanta impermeabilă legată de ea. Geanta conținea un pistol automat de calibru 45 mm cu cinci încărcătoare și o hartă. Avea un cuțit prins într-o teacă pe șoldul drept și încă unul prins de curea. Oamenii lui făceau același lucru, își verificau echipamentul, uitându-se mereu în susul râului.

Pe celălalt mal al râului, Black Bobby Shrack era ghemuit într-un adăpost cu o pușcă cu lunetă. Văzu lanterna mascată a lui Engstrom clipind de două ori și răspunse semnalului. Erau gata. Își îndreptă binoclul în susul râului, văzu o rază de lumină și îl fixă pe ea.

Repetaseră operațiunea de multe ori. Predicatorul era obsedat de repetiții. Repetiție și cronometrare. Repetiție și cronometrare. Nimeni nu vorbea. Se mișcau repede, aproape ca niște mașini, folosind semnale făcute cu mâinile în loc de conversație. Ascuns la câțiva metri depărtare, pe malul pe care se afla Engstrom, era un al doilea lunetist, un bărbat slab, cu o barbă neagră și părul lung. Acesta pocni din degete și arătă spre susul râului.

Auzeau foarte slab răsete și frânturi de voci. Oamenii se împrăștiară și așteptară. Barca apăru din întuneric și venea spre ei. Era un schif lat, cu fundul plat, echipat cu două motoare în spate.

Engstrom își scoase cuțitul. Cu jumătate de voce zise: *Și Domnul i-a spus lui Iosif: du-te acolo și gonește-i pe semiți și pe canaaniți și taie-i și trimite-i înapoi de unde au venit. Și Iosif s-a dus înainte să-i împlinească porunca.*

Își puse cuțitul între dinți și alunecă ușor în apă.

În schif se aflau cinci oameni, doi așezați pe butoaie în partea din față a bărcii, fumând, uitându-se printre gene la lanternele mici atașate de copastie. Ceilalți trei erau strânși la un loc în centrul bărcii sub un felinar, frunzărind o revistă *Playboy* ruptă la colțuri. Toți cinci purtau uniforme de soldați nord-vietnamezi. Puntea era acoperită cu pachete învelite în plastic, așezate pe trei rânduri groase.

Soldații nu-i auziră pe Engstrom și echipa lui prinzându-se de o parte a bărcii când aceasta se mișcă și nici când se târără în liniște peste bord.

Membrii echipei se târau spre ei ca niște pisici. Fiecare dintre ei se poziționa în spatele unuia dintre cei trei cititori.

Cele două împușcături abia se auziră. Unul dintre bărbații din fața bărcii căzu pe spate, făcând butoiul să se rostogolească spre margine. Celălalt se ridică în picioare, se întoarse încet și căzu peste bord.

Echipa atacă repede, fiecare înșfăcând o țintă de păr, dându-i capul pe spate și tăindu-i gâtul. Erau tăieturi adânci până la coloana vertebrală. Engstrom își ținea victima strâns, în timp ce omul se zvârcolea în ghearele morții. Aerul îi șuiera ieșind din trahee și improșcă un jet fin de sânge în aer. Când omul nu se mai zbatu, Engstrom îl lasă să cadă pe punte.

— Liber, zise el.

Opri motoarele, iar un alt membru al echipei aruncă un capăt al frânghiei spre lunetistul cel bărbos, care legă schiful de un copac. Cuțitele însângerate sclipeau în lumina lanternei în timp ce echipa tăia fiecare pachet și arunca conținutul peste bord. Engstrom privea cristalele de heroină răsucindu-se și dispărând. Lunetistul cel bărbos de pe mal se aplecă în față, privind râul. După ce restul echipei distruse întreaga încărcătură, el dezlegă barca. Apoi Engstrom porni motoarele și întoarse barca, îndreptând-o spre amonte.

Metzinger legă cârma.

Engstrom se aplecă peste victima sa, care zăcea cu fața în jos pe punte, și-i dădu capul pe spate. Mușchii i se umflară în timp ce înfîșea cu grijă lama grea printre oasele gâtului mortului. Legă capul însângerat de antena radioului.

— *Atunci David a alergat și, recită el, uitându-se în susul râului, călcând pe filistean, luă sabia și, scoțând-o din teacă, îl lovi cu ea și-i tăie capul. Filistenii, văzând că uriașul lor a murit, au fugit.* I REGI, Cartea întâi, Capitolul 17.

Se întoarse, sări peste bord și înotă până la mal. Își înfipse cuțitul într-un trunchi de copac și stătu în picioare în apă până la brâu, spălându-și sângele de pe brațe și de pe mâini vreme îndelungată.

Povestea lui Pennington în Vietnam devenise legendară. Era genul de poveste pe care armata o iubește și mass-media o transformă în legendă; genul de poveste cu care soldații câștigă Medalia de Onoare.

Engstrom era arma secretă a armatei, comandând Proiectul Fantomă cu detașamentele sale spectrale, care operau adânc în teritoriul Vietcongului, toți

experți antrenati în luptele de gherilă, tortură, asasinat, explozibili, toate metodele fiind atât de exagerate, încât toate înregistrările despre acest proiect fuseseră sigilate după război – sau distruse.

Pennington se întorsese din Vietnam fiind întâmpinat cu parade, o stea de general și o Medalie de Onoare. Engstrom se întorsese cu gradul de maior și nu putea nici măcar vorbi despre faptele sale din război.

Lawrence Culver Pennington și Joshua Luke Engstrom intraseră în armată în aceeași zi, 23 august 1952. Având vârsta de șaptesprezece ani și înflăcărați de patriotism, amândoi se înrolaseră fără a aștepta să fie recrutați, nerăbdători să intre în acțiune, în Coreea. Engstrom, fiul unui predicator fundamentalist din Wyoming, era un băiat de la munte, nesofisticat, care abia se strecurase prin liceu. Pennington era absolvent cu mențiune al liceului Arlington din Virginia pentru trupele de ofițeri în rezervă, al cărui tată era diplomat de carieră.

Într-o noapte, în timpul antrenamentului de bază, Pennington îl observă pe băiatul cel uscățiv din Vest stând singur pe treptele cazarmii. Se așează lângă el, scoase o țigară Chesterfield din pachet și i-o oferă.

— Nu, mulțumesc, nu fumez, zise Engstrom.

— Ți-e dor de casă, deja? Întrebă Pennington, în timp ce își aprindea o țigară.

— Nu. Doar că n-am mai fost niciodată într-un loc unde să fie așa de cald.

— De unde ești?

— Dexter, Wyoming.

Pennington fluieră.

— Ești la distanță mare de casă. Eu sunt Larry Pennington, Arlington, Virginia, zise el, întinzând mâna.

— Josh Engstrom.

— Ești cowboy? Întrebă Pennington vesel.

— Nu, zise Engstrom. Nici măcar nu știu să călăresc un cal. Dar am livrat ziare pe bicicletă.

— Eu am vândut abonamente din ușă în ușă la *Saturday Evening Post* într-o vară, încercând să adun puncte suficiente ca să câștig o bicicletă. Ce înșelătorie a mai fost atunci! Unde vrei să intri?

— În corpurile de tanchiști, zise Engstrom.

— Jocheu pe tanc, hm. Asta e un lucru cam dur.

— De multe ori am visat să conduc un tanc, zise Engstrom, uitându-se în sus, spre stele. Ca Patton. După ce se termină războiul ăsta, vreau să rămân în armată.

— Soldat de carieră, ei? Și eu la fel.

— Eu vreau să ajung ofițer. Engstrom se uită la Pennington și zâmbi timid. Aș vrea să ajung general, cândva.

— Nu e nimic rău să visezi, zise Pennington. Eu vreau să ajung într-o zi șeful Statului Major.

Amândoi începură să râdă. După acea noapte nu s-au mai văzut niciodată.

Engstrom a reușit să ajungă în Corpurile de tanchiști, Pennington s-a dus la Școala de Ofițeri. După războiul din Coreea, Engstrom a fost transferat pentru alt fel de pregătire și, în următorii ani, a fost doar un pion pierdut în reorganizarea armatei de după război. Pennington a fost admis la West Point, de unde a absolvit cu mențiune și și-a început ascensiunea în cariera militară. Era genul de ofițer la care visează armata: deștept, fermecător, rafinat, diplomat, un strălucit strateg și acceptabil pe plan social.

De-a lungul anilor, Engstrom zăcuse prin obscure baze militare, rămăsese la rangul de locotenent, în timp ce Pennington se ridicase ferm spre gradul de locotenent-colonel. Cândva, la începutul anilor șaiszeci, chiar înainte de a merge amândoi în Vietnam, Engstrom făcuse o fixație pentru Pennington, amintindu-și de acea noapte din sudul Georgiei. Începuse să bombăne constant că el era un ofițer de infanterie mai bun decât Pennington, dar fusese dat la o parte din

cauză că era un băiat de la țară, ale cărui credințe religioase recunoscute îl făcuseră inacceptabil pe plan social pentru ierarhia militară. Era un grăunte de adevăr în acest lucru. Dar dosarele mai dovedesc că existau plângeri că Engstrom era un bigot care își purifica unitățile de negri, evrei și catolici, citea Biblia cu voce tare în timpul ședințelor de antrenament și obiecta dacă trupele sale beau alcool sau fumau. În Vietnam, armata găsisese locul perfect pentru fiecare din ei.

Mulți ani mai târziu, în ajunul pensionării lor, amândoi ofițerii serviseră în Arabia Saudită. Pennington fusese recunoscut de mass-media ca unul dintre maeștri strategii ai Operațiunii Furtuna în Deșert. Engstrom obținuse o singură fotografie în *New York Times*, cu titlul „Predicatorul”, un colonel dur, care-și conducea oamenii în lupta cu o pușcă într-o mână și cu Biblia în cealaltă.

Un an mai târziu, când Pennington se pensionase ca șef al Statului Major al Armatei, un Engstrom amar era trecut în rezervă. El nu-și câștigase niciodată steaua.

Engstrom îl învinuia pe Pennington că i-ar fi blocat promovarea la gradul de general când se pensionase. Ironia era că Pennington nu avea nimic de-a face cu asta. El nu-și amintea de Engstrom.

Nici măcar nu știa cine era Engstrom.

10

— Deci Pennington își negociază anii de război pe un bilet pentru Casa Albă, iar Engstrom plănuiește a doua Revoluție Americană, zise Vail.

— Așa este, răspuse Castaigne. Engstrom și-a format o armată particulară în Montana. Și-a obținut steaua de comandant al Gărzii Naționale din Montana, a stat destul de mult cât să construiască o armată de aderenți și să fure cei mai buni ofițeri pentru armata sa privată, a demisionat și a fondat Biserica Sanctuarului Domnului și a Mânii lui Dumnezeu. Apoi și-a adus vechii prieteni din Vietnam și din Operațiunea Furtună în Deșert, membri înscriși în Klan, în Miliție și în Legământul Sabiei pentru a deveni ofițeri în armata Sanctuarului. Când a demisionat din funcția de comandant, Sanctuarul era deja alcătuit ca o umbrelă pentru patru biserici. Predicatorii celor patru biserici sunt veterani înrăiți din Vietnam și din Operațiunea Furtună în Deșert.

A avut viziunea unei armate deghizate într-o biserică, armată care, în cele din urmă, să mobilizeze și celelalte miliții într-o forță revoluționară cuprinzând toată țara.

— Cu el în rolul lui Paul Revere, zise Vail.

— Da. Arhitect a ceea ce Engstrom numește Noua Revoluție. Și-a definit misiunea, își regizează strategia și este cel mai eficient recrutor.

— Și FBI-ul l-a ignorat în tot acest timp?

— Au stat mult cu ochii pe el, dar au și ei probleme cu bugetul, ca toată lumea, Martin. Supravegherea continuă costă mulți bani. Iar Engstrom n-a fost considerat o amenințare. A plecat într-un turneu de discursuri, și mesajul lui a fost îndreptat împotriva controlului armelor și a impozitului pe venituri, condimentat cu fervoare angelică. Nu era mare lucru. Biroul n-a început să se îngrijoreze până când el n-a început să țeasă conspirații împotriva guvernului, să-i atace pe evrei și să înceapă rebeliunea deschisă împotriva guvernului. Până atunci își făcuse prozeliti fanatici în cele patru biserici care erau nucleul Sanctuarului. Fiecare dintre biserici devenise o unitate în armata sa particulară. Oameni ai Klan-ului din Georgia, Carolina de Sud, Alabama și Mississippi s-au mutat în Montana ca să intre în armată.

Apoi, luna trecută, Engstrom a organizat o emisiune radio numită „Mânia lui Abraham”. A început ca emisiune de o oră, o dată pe săptămână. Abraham a fost un extremist și un personaj controversat de la început. Mesajul lui este un amestec de ură și instigare la rebeliune împotriva guvernului, rostit cu genul

acela de patimă care îl face pe Engstrom să pară un cercetaș. Emisiunea a devenit un succes peste noapte. Acum are loc de cinci ori pe săptămână, câte treizeci de minute în fiecare seară, și este transmisă în aproximativ treizeci de târguri, majoritatea din vest și din sud. Audiența este estimată la patru-cinci milioane.

— Și furia lui Abraham este...

— Taxe, controlul armelor, homosexuali, avort, evrei, negri, piei-roșii, asiatici. Îi face să intre în panică... pe toți, în afară de bigoții creștini albi. Predică deschis violența, încurajează uciderea unor angajați ai guvernului, cum ar fi polițiștii forestieri și funcționarii din unele birouri. În numai șase luni a devenit vocea națională a mișcării paramilitare. Emisiunea radio este sponsorizată de Sanctuar. Engstrom o prezintă.

— Așa că acum Biroul și DOJ l-au luat în serios, nu?

Ea aprobă, dând din cap.

— Dar până a început FBI-ul să-i acorde atenție, armata lui Engstrom crescuse la cinci-șase mii de soldați activi. Se antrenează la fiecare sfârșit de săptămână în orașele lor natale și o dată pe lună la Fortul Yahweh...

— Care fort?

Hines apăsă pe câteva taste și o imagine apăru pe ecran, un elicopter filmând de sus ceea ce părea a fi o unitate militară.

— Yahweh. Este o variantă a cuvântului ebraic denumindu-l pe Dumnezeu în Biblie. Acesta este un campus de nouăzeci de mii de acri în Munții Stâncoși, la nord de Missoula. Casele și fermele de bază au fost cedate Sanctuarului pentru a evita taxele. Fortul Yahweh este acum un mic orașel. Este un campus militar înarmat.

Ea arată cu degetul spre mai multe clădiri din fotografia aeriană. Două bărci, un depozit de armament, un centru de comunicații, case pentru ofițeri, o fermă cu animale vii și un patruleter în centru pe care se afla o duzină de grupe de soldați în haine de camuflaj verzi, mășăluind într-o formație perfectă. Lângă patruleter era un teren de tir, fiecare despărțitură fiind plină de bărbați și femei care trăgeau cu puști și pistoale.

— Acest film a fost făcut anul trecut, în luna august. Timp de trei luni, vara, Sanctuarul sponsorizează manevre de supraviețuire, tactici de gherilă, modificarea armelor, luptă corp-la-corp, arte marțiale și instrucția tragerii. Este un curs foarte dur care atrage bărbați și femei aparținând grupărilor paramilitare din toată țara. Familii întregi își petrec vacanța de vară antrenându-se cu generalul predicator. Tot mai mulți membri ai Sanctuarului își donează casele și fermele bisericii. Firește, ei pot trăi acolo pentru totdeauna.

— Ceea ce este perfect legal.

— Da. Sanctuarul a devenit un mare proprietar de pământ în stat.

— La prima vedere aș zice că predicatorul s-a descurcat foarte bine. Nimic din toate acestea nu este împotriva legii. Sunt protejați de Primul, al Patrulea și al Șaselea amendament.

— Biroul este aproape sigur...

— Aproape sigur nu este suficient, generale. Puteți dovedi că au făcut ceva ilegal?

— Nu.

— Este ceva rău în antrenarea oamenilor privind tacticile militare la - cum se cheamă - Fort Yahoo?

— Yahweh.

— Mă rog. Fortul Yahweh este o entitate ilegală?

Ea clatină din cap.

— Biserică non-profit.

— Marge, n-ai absolut nimic împotriva ticăloșilor ăstora și o știi.

— Hai să mergem în biroul meu. Am nevoie de încă o ceașcă cu cafea.

Castaigne îi comandă lui Silverman două cafele. Vail stătea în fața ei la masa de lucru.

— Nu știu ce vrei să faci în legătură cu Engstrom și armata lui, zise Vail,

dar, din punctul meu de vedere, Sanctuarul nu a făcut nimic ilegal.

— FBI crede că au fost implicați în două jafuri la bănci, ca și în furtul unor arme militare și muniții de la depozitul de armament al Gărzii Naționale din Helena. Același mod de operare a fost folosit în toate cele trei cazuri.

Planificare militară, cronometrare perfectă...

— Aproape sigur... crede... presupune... nu puteți *dovedi* nimic.

— Nu încă.

— Ce vrei, Marge? Ce naiba caut eu aici?

Ea făcu o pauză în timp ce sorbi o gură de cafea, apoi zise:

— Președintele ar dori să accepte o numire în funcția de procuror general adjunct.

— Ca să fac ce?

— Procuror special. Vrem să organizezi un caz RICO împotriva Sanctuarului și a celor patru biserici ale sale.

Vail era uluit. Oferta era total neașteptată, așa că, timp de câteva minute, nu reacționează în nici un fel.

— Vrei să fac un caz RICO din toată harababura asta? Drace, FBI-ul nu i-a putut acuza nici măcar de parcare ilegală.

— Adu-i pe conducători la tribunal pentru crimele lor, acuză-i, condamnă-i și bagă-i la răcoare pe mulți alții. Oamenii își vor da seama ce e cu mișcarea asta, dacă-i aducem în fața unui judecător și a unui juriu.

— Ce crime? N-au încălcat nici o lege.

— Martin, tu ești cel mai bun acuzator RICO în viață. Îți oferim postul de asistent al procurorului general, cu FBI, ATF, DEA, IRS, Departamentul de Justiție, chiar și Armata, dacă este necesar, la dispoziția ta. Împuternicire direct de la președinte, lucrând cu procurorul general.

— Ce importanță are cine conduce spectacolul?

— Nu a fost până acum o investigație concentrată. Aceasta va fi o forță specială, Marty. O prioritate zero. William Hardistan, al doilea om al FBI, va fi omul tău de bază. Vei avea puterea de a despărți oceanul.

— Asta este politică și m-am saturat de ea până peste cap.

— Vei avea putere deplină, Marty. Vei răspunde doar în fața președintelui și a mea. Billy Hardistan va primi ordine de la tine.

Vail se ridică, se duse la una dintre ferestre și se uită la Nielson, omul de la FBI.

— Ar putea dura câțiva ani, zise el. Să culegi date, să accesezi informații, să încerci să le dai un sens tuturor. Nu vreau să împlinesc cincizeci de ani tot încercând să organizez un caz RICO pentru că un nebun de legat aleargă prin țară predicând despre revoluție, iar președintele consideră acest lucru o răzbunare personală.

Hines bătu la ușă și-și iți capul în biroul ei.

— Cred că avem un raport video de la Hardistan, zise el.

— Mulțumesc, Jimmy. Se întoarse spre Vail. Poate *acesta* ți se va părea important, zise ea, conducându-l pe Vail înapoi la ComOp. Noaptea trecută un convoi cu arme a fost prins într-o ambuscadă în munți, între Idaho și Montana. Două mașini Humvee au fost distruse, un camion uriaș a fost deturnat și zece soldați au fost omorâți.

— Cum?!

— Hardistan se află la locul crimei. Te rog să-l asculți.

Hines interveni.

— Vremea este atât de rea, încât n-am reușit să realizăm un contact vizual, dar sperăm să se mai clarifice puțin.

Imaginea de pe monitor era distorsionată și auzeau vocea lui Hardistan modificată din cauza paraziților, apoi, dintr-o dată, imaginea se clarifică. Hardistan era afară, înfășurat într-o haină groasă, strângând un microfon în mâna înmănușată. Soarele nu apăruse încă în spatele munților.

— Vă recepționăm, domnule Hardistan, zise Hines. Procurorul general este chiar aici.

— Bună dimineața, Marge.

— Bună, Billy. Ai nimerit exact la timp.

— Nu vă putem aduce aici, așa că am de gând să vă descriu scena crimei. Stau pe stânci, pe partea de nord a trecătorii. Au provocat o mică avalanșă aici și au închis autostrada în partea aceasta.

În spatele lui Hardistan fuseseră montate mai multe faruri puternice, pe ambele laturi ale drumului. Camera video se mută de pe agentul FBI și urmărește canionul Lost Trail.

Vail se holbă spre ecran, în timp ce camera prindea cele două caroserii Humvee arse.

— Ce se vede pe marginea drumului? Întrebă el.

— Saci de cadavre, răspunse Castaigne. Toți cei zece soldați din convoi au fost omorâți pe loc sau executați după terminarea atacului și puși în saci pentru cadavre pe marginea șoselei.

— Iisuse! exclamă Vail.

Cameramanul se deplasează spre șirul de saci verzi și se oprește asupra unui. Hardistan intră în cadru și desfăcu fermoarul sacului. O față tânără de culoarea marmurei se văzu din sac. În frunte avea o gaură de glonț. Fulgii de zăpadă tulburau imaginea, sclipind în razele reflectoarelor.

— Acesta este omul care a fost ucis după ce a fost pus în sac, zise Hardistan. Castaigne își întoarse fața de la ecran. Am mai găsit ceva interesant, continuă Hardistan. Merse în spatele uneia dintre epavele mașinilor și îngenunche. Camera se mută pentru a lua un prim-plan. Pe bara de protecție din spate erau arse numerele: 2-3-13. Nu avem nici o idee ce înseamnă, dar au fost, cu siguranță, arse intenționat pe bară. I-am pus pe specialiștii în coduri și criptologie să le descifreze. Orice idee va fi apreciată.

Vail urmărește cum camera se îndepărta pentru a lua un plan general al scenei.

— Asta este tot ce avem până acum, generale, zise Hardistan. Zăpada și vântul fie că au acoperit, fie că au șters urmele. Scena crimei este sever compromisă. Tot ce avem sunt câteva gloanțe și cartușe, glonțul care l-a ucis pe tânărul de acolo și numerele acestea.

— Mulțumesc, Billy. Mă bucur că ești acolo.

— Vom lua legătura din nou mai târziu.

Ecranul se făcu negru.

Castaigne se întoarse spre Vail.

— I-au omorât pe toți acei băieți. Au fost împușcați fiecare în spatele urechii, după ce fuseseră răniți sau uciși în atac. Toți, în afară de tânărul împușcat în frunte. El era încă viu când l-au pus în sac.

Vail nu zicea nimic. Hines apăsase pe butonul antenei de satelit. Derula caseta la prim-planul cu numere și le scrisese pe o foaie de hârtie: 2-3-13.

— Ar putea fi ziua de naștere a cuiva, zise el, mai mult pentru sine.

— Nu știm cu certitudine că Sanctuarul se află în spatele acestei acțiuni, zise Castaigne. Dar președintele consideră că e un act de război.

Se întoarseră în biroul lui Castaigne.

— Tot nu este nici o legătură cu Sanctuarul, zise Vail.

— Este singura grupare paramilitară pe o rază de trei sute de kilometri de locul atacului.

— Asta nu înseamnă nimic, Marge, știi foarte bine. Vei avea nevoie de acces la bănci și registre ale unor corporații, să pui microfoane, acces la computere, supraveghere continuă, dacă vrei măcar să te gândești la un caz RICO. Eu n-aș putea convinge un judecător federal să-mi dea permisiunea să-mi sparg capul cu ceea ce mi-ai arătat până acum.

— Dacă te conving că este vorba de mai mult decât paranoia, vei lua în considerare cererea președintelui? Vail nu răspunse. Vrei să vorbești cu doi oameni?

— Care oameni?

— Gary Jordan este unul din ei.

— Gary Jordan....
— Bărbatul cu cicatrice din fotografia din Vietnam.
— Va vorbi?
— Este un mare lăudăros. Acum se află într-o închisoare federală. Poți zbura până acolo cu acest avion, dacă dorești. A fost interogat de trei ori, de două ori de către Birou și o dată de un membru al echipei mele. Cred că tu ai putea afla ceva ce nouă ne-a scăpat. Am auzit că ești foarte bun la astfel de lucruri.

Vail se uită la ea câteva momente.

— Cine este celălalt? întrebă el.
— Nu îți pot spune numele lui. Dar îți pot promite un lucru. Vei ajunge acasă la timp pentru o cină târzie. Apăsă pe un buton de sub masa de lucru și un moment mai târziu se auzi un ciocănit în ușa biroului. Intră, zise ea.

Bărbatul care intră era înalt și subțire. Fața lui tăbăcită era puternic bronzată, iar pe cap avea o claie de păr alb. Purta o jachetă maro cu croială western, cu petice pe coate, blugi negri și cizme de cowboy.

— Marty, ți-l prezint pe Sam Firestone. L-am furat din serviciul șerifului. Te va însoți toată ziua. Eu trebuie să zbor până la St. Louis, să țin un discurs la prânz. Ia-ți o zi liberă din viața ta înainte să-l refuzi pe președintele Statelor Unite.

— Nu începe cu înțepăturile, zise Vail.

— Nu am timp pentru asta, replică ea cu un zâmbet. Ai o întâlnire la ora 9 A.M., miercuri, cu președintele Pennington. Ar vrea să-ți știe răspunsul până atunci.

În timp ce AMOC 1 decola, omul din turn privea prin binoclu. Îl puse la loc în cutie și se întinse.

— O să iau o pauză, îi zise el supraveghetorului. Mă întorc în cincisprezece minute.

— Bine, zise supraveghetorul. Adu-mi și mie un hotdog cu muștar și ceapă și o limonadă, te rog.

Îi dădu omului o bancnotă de cinci dolari.

— Nici o problemă.

Omul se duse la dulapul său și luă din el un mic computer, un telefon celular și un modem și intră la toaleta bărbaților. Intră într-o cabină, conectă modemul și formă un număr. I se răspunse:

„HOREB CQ. Tu?”

„SIMON?”

„DIN?”

„CYRENE. 2-3-13.”

„EȘTI ACASĂ.”

„ZBOR. AVION AMOC 1. DEST MESA FLATS. ET 093 OMT NICI UN ALT AVION. BYND. PG NOTA BD. SF. UNI DM, DOAR TRECERE.”

„AM COPIAT.”

„POȚI OBTINE PLANUL DE ZBOR DE LA MF?”

„NICI O PROBLEMĂ.”

„SELAH.”

Închise telefonul celular.

— Acum, că ne aflăm în siguranță, în aer, poți să-mi spui unde mergem? întrebă Vail.

— La Coyote Flats, New Mexico, răspunse Firestone cu o voce joasă care aproape se frânse.

— Nu cred că am auzit vreodată de o închisoare federală în Coyote Flats, New Mexico.

— Probabil că nu.

— Ce-mi poți spune despre Gary Jordan?

— Nu prea mult. Eu doar l-am arestat.

— Unde mergem la Coyote Flats?

— O să vă spun când ajungem acolo.

— Nu prea ai multe de spus, nu-i așa, domnule Firestone?

— Domnule Vail, am lucrat în programul pentru protecția martorilor timp de cinci ani. Aș putea să fiu răspunzător de moartea cuiva chiar și numai vorbind în somn.

Firestone închise ochii, își încrucișă mâinile în poală, își lăsă scaunul pe spate și adormi.

— Paul? zise Vail.

Stewardul apăru lângă el.

— Pun pariu că n-ai o sticlă de Coca-Cola de o sută optzeci de mililitri.

— Ba da, domnule. Dispăru și se întoarse într-un minut sau două cu băutura înfășurată într-un șervețel de în. Altceva, domnule?

— Mi-ar fi teamă să cer, răspunse Vail și se întoarse în ComOp.

Hines privea patru monitoare diferite.

— Ai un minut? întrebă Vail.

— Dumneavoastră sunteți comandantul acestui zbor, zise Hines. Trebuie doar să ne spuneți ce doriți.

— Ce-ai zice să-mi afișezi dosarul lui Gary Jordan?

— Nici o problemă, răspunse Hines.

Apăsă pe câteva taste și pe ecran apărură fotografiile din față și din profil ale lui Gary Jordan. Părul lui cărunt era tăiat la câțiva milimetri de craniu. Mușchii puternici îi ieșeau în evidență pe gât. Ochii păreau somnoroși privind la apărat. O cicatrice subțire se întindea de sub sprânceana dreaptă, prin colțul ochiului, până aproape de maxilar. Sub fotografiile, datele biografice se aliniau rapid pe ecran. Hines citea datele pe măsură ce apăreau.

— Gary NMI Jordan, alb, sex masculin, vârsta patruzeci și nouă de ani. Născut în Ada, Kansas. Absolvent de liceu. A intrat în Armată în 1965. Și-a completat pregătirea ca parașutist-infanterist și s-a înscris în Serviciile Speciale. În 1967 s-a transferat la Serviciul de Spionaj al Armatei. A stat în Vietnam din 1967 până în 1975. A luptat în Operațiunea Furtună în Deșert între 1990-1991. Trecut în rezervă, cu serviciul executat ireproșabil, în 1992. Este proprietarul unei mici ferme lângă Butte, Montana. Căsătorit, doi copii. A intrat în Sanctuar în 1992. Hines se întoarse de la monitor și îl privi pe Vail. Jordan este un protestatar împotriva impozitelor. A bătut un încasator de impozite care venise să-i aducă o înștiințare de sechestru asupra fermei, apoi a tras într-un agent IRS (Fisc) când au pus stăpânire pe fermă pentru neplata impozitelor. A fugit și a fost capturat o lună mai târziu de către Sam Firestone în Boise. A primit doi ani pentru evaziune fiscală, tentativă de crimă și violență. Mai știm că a luptat în Vietnam alături de Grupul Fantoma și că era omul numărul trei al Sanctuarului, după Engstrom. Black Bobby era numărul doi.

O serie de fotografii apărură pe ecran: Jordan stând în spatele lui Engstrom la un fel de raliu; o altă cu Jordan, „Black Bobby” Shrack și Engstrom cu capetele apropiate, vorbind la o masă, într-un restaurant; Jordan ținând ceea ce părea a fi o conferință de presă în curtea din fața casei sale; un instantaneu al fermei lui Jordan cu mai multe mașini oficiale parcate în jurul ei; o altă cu el escortat cu cătușe la mâini într-o clădire federală, de către Sam Firestone.

— Avem niște articole din ziare care completează fotografiile. Vi le arăt imediat. Vail le cercetă rapid, dar ele nu adăugau prea multe lucruri la datele biografice. Mai avem și înregistrarea celor trei interviuri și rezumate ale lor, dacă doriți să le citiți, dar procurorul general ar prefera să n-o faceți.

— De ce?
— Poate că vrea să vadă ce puteți scoate de la el fără să fiți influențat de notele respective, zise Hines cu un zâmbet.
— Foarte amuzant.
— Este dură, domnule Vail. De obicei, obține ce vrea.
— De unde te-a luat, Jimmy?
— De la Serviciul Secret. Eram pregătit să intru de pază în garda președintelui când m-a răpit.

Vail era foarte surprins să audă că Hines fusese la Serviciul Secret.

— Mi se pare o slujbă destul de bună aici.
— Ei bine, la început am fost cam furios, dar apoi, când mi-a spus că pot avea orice fel de echipament îmi doresc, m-am gândit că e mai bine. Aceasta este plăcerea unui spărgător de coduri.

— Ai făcut ceva spargerii, nu?

— Am fost un „șoarece de computer” în liceu, zise Hines. N-a fost nimic serios, am intrat în sistemul de computere al liceului și am schimbat notele unui prieten de-al meu. Am primit șase luni de muncă în folosul comunității. Am crezut că n-o să mai fiu niciodată admis în Serviciul Secret, cu povestea aceea la dosar, dar le-a plăcut „talentul” meu, așa mi-au spus. Doamnei procuror general i-a plăcut și mai mult. Se opri când ajunse la unul dintre interviurile lui Jordan. Apropo, domnule Vail, toți cei din avion, inclusiv pilotul, sunt, fie de la FBI, fie de la Departamentul de Justiție. Suntem gărzi de corp foarte bune, pe lângă talentele noastre native, și acest lucru este valabil și pentru Silverman. El îți poate prepara o salată trăsnet cât ai zice pește, dar tot așa de repede te poate arunca din avion.

— Ce încurajator, zise Vail, zâmbind.

Autostrada era o panglică de macadam cu două sensuri, întinzându-se spre linia orizontului peste deșertul plat, galben și arid. Pe ambele laturi ale ei, întinzându-se spre Munții Cenușii de la orizont, terase plate se ridicau din pământ ca niște ciuperci uriașe.

Închisoarea apăru brusc la dreapta lor, mai întâi ca un zid neclar, ca o iluzie optica ce dansa în aerul fierbinte de deasupra deșertului. Când începură să se apropie, zidurile deveniră mai înalte și locul căpătă înfățișarea unui pătrat mare, cenușiu, cu turnuri pentru supraveghere la colțuri. În jurul perimetrului acestui pătrat era o serie de opt sau zece garduri de sârmă, cam la zece metri distanță și trei-patru metri înălțime, protejând fortăreața de invazie sau evadări. În spatele fortăreței era o perdea de munți învăluiți în umbră de soarele acoperit de nori al după-amiezii. Aceasta era închisoarea federală Coyote Flats, după numele celui mai apropiat oraș, aflat la cincisprezece kilometri spre est.

Printre pușcăriași, locul era cunoscut drept Mormântul, o referire la cariera de piatră aflată la șaisprezece kilometri depărtare, unde oamenii munceau șapte ore pe zi, sub o arșiță cumplită vara, și un frig arctic iarna.

Gardul exterior, aflat la câteva sute de metri de ziduri, era o structură de oțel înaltă de patru metri și jumătate, cuprinzând închisoarea și gardurile de sârmă ghimpată în perimetrul lui. Suprafața interioară și cea superioară a grinzilor metalice triunghiulare era șlefuită până la grosimea unei lame de bărbierit. O plasă din oțel, electrificată, acoperea toată structura, la un metru deasupra.

Vail fluieră ușor.

— Deci așa arată o închisoare de maximă securitate, zise el.

— Așa arată *închisoarea* de maximă securitate a țării.

La intrarea în acest complex se afla o cameră de gardă de trei metri pătrați cu pereții din beton, groși de aproape doi metri.

Temperatura era controlată la 70° F și era prevăzută cu televiziune prin cablu, scaune confortabile, un frigider, un dulap și un cuptor cu microunde,

pentru confortul paznicului care stătea singur de veghe; mai avea un panou cu monitoare TV care redau interiorul închisorii și o cameră video care înregistra pe oricine intra în Mormânt. Ferestrele erau puternic vopsite. Paznicii de la poartă aveau doar sarcina de a sta câte șase ore în postul pustiu. Un sertăraș ieși încet din zid și gardianul, o umbră care abia se vedea prin sticla fumurie, zise cu o voce înaltă, amplificată de un megafon:

— Cărțile dumneavoastră de identitate, vă rog, domnilor.

Firestone și Vail dădură drumul legitimațiilor în sertăraș.

— Domnule Vail, ați putea coborî pentru un moment din mașină, vă rog? ordonă vorbitorul.

— Hristoase, acum ce mai vrea? mârâi Vail.

— Identificarea video, zise Firestone. Camera trimite un semnal în clădirea principală și un computer vă scanează fotografia.

— Și de unde dracu' au obținut fotografia mea? întrebă Vail, în timp ce cobora.

— De pe permisul de conducere eliberat de Motor Vehicles din Illinois.

— Hristoase, poliția este pretutindeni, se răsti el.

— E o chestiune de evidență publică, domnule Vail.

Vail văzu camera video montată într-un colț al camerei de gardă. Se uită în sus la ea și zâmbi.

— Păstrați-vă fața nemișcată, vă rog, domnule, îi zise gardianul.

Intrarea se făcea printr-un tunel de fier și sârmă, cu porți de oțel care funcționau pe baza unor ochi electronici, la fiecare cincizeci de metri. Când o mașină trecea de una dintre porți, aceasta se închidea în spatele vehiculului și se deschidea următoarea ușă. Orice vehicul care intra în închisoarea principală trebuia să treacă prin trei astfel de capcane.

Nimeni nu scăpase vreodată dintre zidurile închisorii, deși doi lorzi sud-americani ai drogurilor, care erau condamnați pe viață, fără drept de eliberare condiționată, încercaseră o dată să fugă din carieră. Gardienii doar îi priviseră cum se chinuie să străbată deșertul. Când, în cele din urmă, se prăbușiseră din cauza căldurii și a setei, un elicopter coborâse și planase deasupra lor, provocând rafale de aer timp de zece minute. Nisipul, răsucindu-se într-un vârtej infernal, le rupsesse hainele de pe ei. Au fost aduși înapoi la închisoare goi și sângerând. Pedepsa: timp de șase luni interzicerea poștei, a vizitatorilor, a oricărui contact cu lumea exterioară, iar lumina lăsată aprinsă în celulele lor timp de nouăzeci de zile, douăzeci și patru de ore pe zi.

— Locul este păzit de pușcașii marini, zise Firestone; servesc aici timp de un an. Primesc solda de război.

— Glumești.

— Nu e nici o glumă.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce facem noi aici?

— Veți obține cealaltă față a monedei, răspunse Firestone. Jordan este un membru de bază al Sanctuarului, foarte apropiat de Engstrom. Va face pe Sam cel Tăcut o vreme, dar, dacă nu vă opriți din vorbit, dacă-l faceți să creadă că Generalul e la frigare, s-ar putea să-și dea drumul la limbă. Oricum, va face conversație doar ca să scape de carieră o oră și ceva. Nu vă dezvălui nimic. Orice vă va spune, noi știm deja.

— Atunci, de ce nu mi-ați spus, ca să fim scutiți de călătoria asta îngrozitoare?

— Trebuie să aflați direct de la sursă. Firestone tăcu un moment și apoi, după ce se mai gândi puțin, adăugă: Pentru scopul acestei vizite ați putea spune că lucrați în biroul procurorului general. Spuneți doar atât: „Lucrez pentru procurorul general.” Nu e nevoie să dezvoltați.

— Cred că pot să fac asta, răspunse Vail în timp ce înaintau prin tunelul de sârmă ghimpată și electrificată, cu bare de oțel ascuțite ca niște lame. Se uită în jur și zise: Locul ăsta probabil că le-a luat contribuabililor ceva bănuți.

— De fapt, este eficient. Total autonom, găzduiește două mii cinci sute de criminali înrăiți, pedeapsa minimă fiind de cinci ani. Își cultivă singuri legumele

și ceva fructe. Nu se iese condiționat de aici. Oricine intră în Mormânt, o face pentru mult timp.

— Care este rata sinuciderilor?

— N-am întrebat niciodată.

O dată intrați în închisoarea principală, Firestone și Vail fură conduși spre o mică sală de așteptare. Prezența pușcașilor marini era evidentă peste tot. Holurile și camerele erau de o curățenie fără pată, suprafețele de metal străluceau, tăbliile meselor erau lustruite oglindă. Două mii cinci sute de deținuți erau închiși ermetic în blocurile de celule cu aer condițional ale Mormântului, câte unul în fiecare celulă.

La sfârșit de săptămână, puteau să stea două ore în curte. Fără televiziune, fără radio, fără sală de sport. Putea fi comandat material de citit de pe o listă în fiecare dimineață și era livrat individual, noaptea. Aveau două ore în care să citească, să scrie scrisori sau doar să se holbeze la tavan.

Un pușcaș marin îi aștepta când intrară în sala de așteptare, un tânăr cu o față severă, într-o uniformă scrobită, care stătea în repaus de paradă. Luă poziția de drepti când ei intrară și salutară scurt din cap.

— Domnilor, zise el, bine ați venit la Centrul Militar de Încarcerare Coyote Flats.

Se postă în fața lui Vail, uitându-se la ecusonul acestuia.

— Domnul Vail? Veniți cu mine, vă rog.

Vail se întoarse spre Firestone.

— Vii? îl întrebă el.

Firestone dădu negativ din cap.

— Eu doar îi aduc aici, domnule Vail, nu vorbesc cu ei.

Marinarul-gardian îl conduse pe Vail pe un hol, descuie o ușă de oțel și o împinse.

— Fumați, domnule? îl întreba el pe Vail.

— Mda, zise Vail. Încerc să mă las de trei ani.

Gardianul îi dădu o scrumieră mică din metal.

— O să aduc prizonierul aici, zise el. Nu-l lăsați să se apropie de scrumieră - poate fi transformată într-o lamă de cuțit destul de eficientă.

— O să țin minte. Cum te numești?

— Caporal Becker, domnule.

— În regulă, caporal Becker, mulțumesc.

Camera cea mică i se părea familiară, camerele de interogatoriu erau toate la fel; o masă acoperită cu linoleum, două scaune cu spătar, o fereastră mică, cu gratii aproape de tavan, o lumină foarte puternică încorporată în tavan și protejată de sârme, un iz ușor de dezinfectant. Se așeză, își aprinse o țigară și așteaptă cinci minute, până ce mânerul ușii se răsuci, iar ușa cea grea se deschise din nou.

Omul stătea în cadrul ușii, cu picioarele ferecate în cătușe separate de un lanț gros de doisprezece centimetri, care îl făcea să-și târască picioarele în mers. Își ținea în talie mâinile prinse în cătușe. Avea în jur de un metru optzeci, un trup la fel de tare ca și cariera de piatră în care lucra șase zile pe săptămână, o piele tăbăcită și puternic bronzată, iar părul negru era tăiat la câțiva milimetri de piele. Cei doi ani petrecuți în Mormânt îi adânciseră liniile feței și din jurul gurii, dar avea ochi vii, care scrutau fiecare milimetru al feței lui Vail.

— Caporal Becker, îi poți scoate fiarele, zise Vail.

— Trebuie să stea cu ele, domnule. Acestea sunt regulile închisorii.

Vail se ridică în picioare și zise:

— Ei bine, fac parte din biroul procurorului general și îți spun să i le desfaci.

Becker îl privi fix pe Vail timp de câteva secunde, apoi îi descuie cătușele și le scoase de pe încheieturile lui Jordan.

— Haideți să cedăm fiecare, domnule. Cătușele de la picioare rămân.

Vail se gândi un moment și apoi ridică din umeri.

— Destul de cinstit, zise el și întinse mâna spre Jordan. Eu sunt Martin Vail. Jordan ignoră mâna lui Vail.

— Gary Jordan, zise el cu voce groasă.

Vail făcu semn din cap spre masă și spre scaune.

— la un scaun, îi zise el lui Jordan și apoi lui Becker, o să bat în ușă când termin.

— Dar eu trebuie să...

— Voi ciocăni când voi termina, caporale, repetă Vail, fără să se uite la gardian, și se așează față în față cu Jordan.

— Da, domnule... mormăi Becker și plecă, încuind ușa în urma lui.

Jordan începu să râdă.

— Sunt patru uși de oțel, telecomandate, de aici până în curte. Apoi cincizeci de metri de pustiu și după el un zid de patru metri și jumătate cu sârmă electrică deasupra. Și ai văzut ce e dincolo de ziduri. Dar el tot îmi lasă lanțurile la picioare.

Vail își aruncă pachetul de țigări pe masă.

— Trage un fum, zise el.

Jordan ignoră oferta.

— Ai făcut un drum lung pentru nimic, zise el.

Avea o voce joasă și răgușită, ca a unui fermier care lucrează în mult praf.

— De unde știi de unde vin?

— La dracu', orice loc e unul departe de aici, zise Jordan. Credeam că am vorbit până acum cu toți cei care lucrează în biroul procurorului general.

— Sunt nou.

— Ei, sper că a fost o călătorie plăcută, pentru că a fost o pierdere de vreme.

— De unde știi ce vreau?

— Am fost întrebat tot ce se poate întreba. Pot să rezum totul la un singur răspuns. Se aplecă peste masă spre Vail. Nu... știi.

— Ești un membru al Sanctuarului Domnului și al Mâniei lui Dumnezeu, zise Vail.

Nu era o întrebare.

— A trecut atât de mult timp, încât nu-mi mai amintesc.

Vail se uită peste masă la Jordan și simți un fel de simpatie și compasiune pentru el. Încă nesigur de ce îl interoga pe neplatnicul de impozite, se decise să joace unul din vechile lui trucuri din vremea când era procuror în Chicago.

— De ce ți-e cel mai dor? Întrebă el parcă din întâmplare.

Întrebarea îl intrigă pe Jordan. Se uită spre fereastră și păru pierdut în gânduri.

— Ce vrei, poezie? Mirosul ploii care începe să cadă și al fânului din hambar la sfârșitul anotimpului, să ascult râsul fetei mele, caii fornăind pe nas într-o dimineață de iarnă... Nu-mi lipsește nimic. Toate vor fi acolo când voi ieși.

— Gary... e în regulă dacă-ți zic Gary? Bine. Am venit aici cu o ofertă.

— Ce-ai de gând să faci, o propunere?

Vail zâmbi.

— Bănuiesc că ai auzit despre jafurile de arme.

— Aici auzi despre jafuri în fiecare zi.

— Știi la ce mă refer.

Jordan îl privi fix pe Vail.

— Când a avut loc?

— Noaptea trecută.

— Domnule Vail, noi vom afla despre asta abia când se va anunța la radio.

— Un convoi plin cu armament a fost jefuit în Montana. Zece soldați au fost uciși. Există tendința de a-l pune în cârcă generalului.

— Engstrom?

Vail aprobă din cap.

— *La dracu'*. În nici un caz.

— De unde știi? S-a întâmplat ieri noapte, iar tu ești închis aici de doi ani.

Jordan se uită lung la pachetul de țigări, dar nu luă nici una.

— Chiar *ești* nou în treaba asta.

— Am fost procuror timp de doisprezece ani. Nu prea mai e nimic nou pentru mine. Aș fi în stare să-ți reduc pedeapsa cu câțiva ani. Ai putea ieși de aici în șase-șapte luni, dacă aș reuși să te mut într-un club de țară ca Panama City, ca să execuți restul de pedeapsă.

Jordan se aplecă peste masă, iar când Vail se aplecă spre el, îi șopti cu vocea răgușită:

— N-am absolut nimic să-ți spun.

— Pari destul de sigur că Engstrom nu a fost implicat. Nu dai doi bani pe el?

Întrebarea îl tulbură pe Jordan. Se lăsă pe spătarul scaunului și încercă să-și încrucișeze picioarele, apoi își aminti că erau încătușate.

Se gândi cam preț de un minut, ochii îngustându-i-se din când în când, ca și cum ar fi avut o dispută cu sine însuși.

— Bine, fii atent. Îți voi spune o singură dată. *O dată*. S-ar putea să-i știu sau s-ar putea să nu-i știu pe cei care au luat parte la treaba asta. Oricum, nu-ți va fi de nici un folos – vor fi presupuneri și lucruri pe care le-am ghicit. Dar îți pot spune un lucru, generalul nu a fost implicat în nici un fel în uciderea soldaților americani. Doar dacă...

Se opri câteva clipe, ochii îngustându-i-se, ca și cum s-ar fi gândit serios.

— Doar dacă ce?

— Doar dacă nu sunt pierderi de război.

— Crezi că Sanctuarul a declarat război Statelor Unite noaptea trecută, așa cum a făcut Ordinul în anii optzeci?

— De unde dracu' să știu eu asta?

— Poate pentru că trei dintre soldații uciși erau negri.

— Să-ți spun ceva, domnule, generalul nu este rasist. Și se ține de Biblia ăia a lui foarte bine.

— Crede în Biblie în sens literal? Adică, știi, cuvânt cu cuvânt?

— Cam așa, deși câteodată o mai interpretează și în felul lui.

— Tot așa cum interpretează gunoiul ăla despre canaaniți și despre evrei pe care îl propovăduiește Klanul? Ei citează Biblia. El crede în chestia asta?

— Generalul e un om plin de logică, domnule Vail. Cunoaște diferența între un găinaț de pui și o salată de pui.

— Asta crezi tu că este, Gary? Un găinaț de pui?

— Cred că poți face orice dorești din asta. Nebunul ăla, Abraham, rahatul ăla, puiul ăla de cățea poate face negru din alb, poate transforma noaptea în zi. Se duce la radio și începe să facă pe nebunul, și-a făcut fani ai Bibliei care sar și bolborosesc, din Ozarks până la granița canadiană. A fost mușcat de șerpi de atâtea ori, încât acum are un șarpe în loc de limbă și venin în creier. Să-ți spun ceva, dacă el e predicator, eu sunt o nenorocită de napolitană belgiană.

— Cine este Abraham?

Jordan dădu din cap.

— Omule, *ești* o dulceață. Vocea patrioților, omule. Orb ca Justiția și mai nebun decât un urs dansator. Face scandal de șase ori pe săptămână la vreo cincizeci de posturi de radio, predicând condamnarea guvernului și a tuturor celor ce nu călătoresc cu el în căruța cu fân.

— Înțeleg că nu-i ești credincios.

— Îmi dă impresia unei târâtoare.

— Generalul susține emisiunea.

— Generalul face ce are de făcut. Când îi servește scopurile. Ți-am spus, e un om cu logică.

— Aha. Deci n-are nici o problemă să se amestece cu câinii.

— Asta ce vrea să însemne?

— Știi tu, spărgători de bănci, ucigași pe la spate, rasiști care ies în week-end și-i omoară pe oameni în bătaie fiindcă sunt negri sau homosexuali, sau evrei. Asta e ideea ta despre dreptate și democrație, Gary?

— Ți-am spus, generalul nu e un nenorocit de rasist. El crede în libertate. Crede în dreptate. Doar că vrea ceva mai mult din asta – pentru noi toți. Și îți poate cita lucrul ăsta din Cartea Sfântă de zece ori.

— Iar eu pot cita din Constituție. Din nefericire pentru el, Biblia nu este legea.

— Acolo la ei, este.

— Uite ce e, situația asta se poate înrăutăți foarte repede. Să presupunem că s-ar hotărî să-l acuze pe Engstrom și să-l aresteze?

— Lădat fie Domnul, tot ladul va fi pe pământ pentru asta.

— Ei, haide, e o bătălie dinainte pierdută, și tu știi asta, zise Vail, dând din cap la acest gând. La dracu', nimeni nu e chiar atât de nebun să se pună cu Statele Unite.

— Noi nu vedem așa situația. Noi credem că militarii ne vor susține *pe noi*.

— Nu va mai fi un alt Ruby Ridge. Sau Waco. Asta nu se va mai întâmpla încă o dată.

Jordan râse.

— Știi ce cred eu? Cred că te joci într-un cuib de viespi și crezi că tot ceea ce bâzâie e muscă.

— Asta e tot din Biblie?

Jordan, în sfârșit, trase o țigară din pachetul lui Vail, o ridică și se uită la ea câteva momente.

— Cuvintele de înțelepciune ale fratelui Jordan. Ai un foc? Vail aprinse țigara și Jordan trase adânc din ea, ținând fumul în plămâni câteva clipe, apoi îl suflă afară încet, urmărind șuvița subțire de fum cenușiu dansând prin razele subțiri de soare care intrau pe fereastră. O, da, oftă el, închizând ochii. Stătea cu picioarele întinse, cu spatele drept și ochii închiși, fumând o vreme înainte de a vorbi din nou: Rasismul e pentru Klan, pentru CSA, Miliție și Arieni. Țăsta e oful lor. Sanctuarul este format în cea mai mare parte din separatiști. Noi vrem să ne rupem de Guvern. Generalul crede că există o conspirație evreiască ce încearcă să preia economia, dar nu susține acest lucru împotriva tuturor evreilor. Eu? Aș prefera să n-am nici un lțic pe front cu mine. Sau un baton de ciocolată. Dar în cea mai mare parte suntem speriați de guvern.

— Câți membri are Sanctuarul?

— Drace, nu știu. Sunt patru armate separate, nu e nici un secret. Operează destul de mult pe cont propriu, doar se antrenează împreună și îl consideră pe general liderul lor spiritual. Poate câte o mie sau două în fiecare unitate, plus încă vreo cinci sute în unitatea de bază.

— Patru-cinci mii, mai mult sau mai puțin?

Bărbatul ridică din umeri.

— Și o mulțime de simpatizanți.

— Și unitatea generalului este numită Sanctuarul?

— Sanctuarul le include pe toate. Generalul își numește propria unitate Fort Yahweh.

— Deci, câteva mii de oameni au de gând să se ridice împotriva guvernului Statelor Unite?

— Se vor apăra, dacă este necesar.

— Împotriva Statelor Unite?

— Aceștia nu sunt niște amărâți de războinici de duminică. Sunt bărbați și femei care se antrenează constant. Constant. Concentrat, *cu adevărat* concentrat. Noi suntem *fanatici*. Mai trase un fum, îl expiră încet, apoi zâmbi. E un cuvânt care îmi place. Fanatici. Supraviețuitori, antrenați pentru lupte de gherilă cu orice fel de armă ți-ai putea imagina. Câțiva au participat la Furtună în Deșert, unii ca mine au fost chiar în Vietnam și Nicaragua. Drace, noi – ei – ar putea dispărea sus, în ascunzători, sau și mai sus, în lanțul de munți Bitterroot. De acum în zece ani tot ne-ați mai vâna prin munți. Vom folosi lunetiști, vom ataca depozite de arme, vom jefui bănci, vom distruge clădiri... fără reguli, domnule Vail. Război de gherilă. Noua revoluție.

— Terorism.

— Numiți-l cum doriți. *Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul*, spune Domnul, *ceea ce este și ceea ce a fost și ceea ce va să vină, Mântuitorul*. Veți avea Miliția, Legământul Sabiei jos, în Ozarks, Noua Biserică a Cruciadei Creștine, Patriotii Americani, Națiunile Ariene – toate se vor uni o dată ce va începe. IRA din Irlanda vă spune ceva? Vom uide și vom fugi. Clădiri, baruri, avioane, sinagogi. *Serpii vor cădea din cer, apa se va transforma în foc și copacii în stânci, iar pământul se va deschide și se va transforma în praf și va dispărea în Ceruri*. Poporul american nu se poate descurca în zăpăceala asta.

— Ai participat la Operațiunea Furtună în Deșert?

— O, da, m-a lovit o bucată de șrapnel arab. O grămadă de mâncători de capre ce se târăsc mereu pe burtă, ființe inferioare. Da, mi-am dat partea de sânge pentru ca pisicuța aia de Bush să se poată retrage tocmai când îi pusesem pe fugă, aducând pe toată lumea acasă, ca el să poată avea o paradă și să câștige alegerile. Tot ce a făcut el a fost să-și tragă un glonț în picior. La dracu', n-am câștigat războiul, l-am lăsat baltă. Ticăloșii ăia ne vor gaza pe toți, înainte să ne dăm seama.

— Ai fost ofițer al Sanctuarului, nu-i așa? se prefăcu Vail că ghicește.

— Am fost la Yahweh, aghiotantul generalului. Dar orice om care a petrecut ceva timp într-o închisoare federală va fi tratat cu destulă suspiciune când va ieși și se va întoarce la ei.

— Ei cred că îi vei trăda?

— Uită-te în jurul dumitale. Toți cei de aici ispășesc cele mai grele pedepse. Iar cei din Mișcare, ajungând într-o închisoare federală, sunt transferați aici pentru pedepse grele.

— Nu ți-ai plătit impozitele timp de șapte ani și ai atacat un ofițer federal, Gary.

— Este adevărat. Și am primit cinci ani. Le datoram douăsprezece mii de dolari, și mi-au dat cinci ani aici. Și o amendă de zece mii de dolari, pe care nu pot să sper că o voi plăti vreodată. Mi-am pierdut ferma, animalele, casa. Și am primit asta. Arată cu mâna camera în care se aflau. O duzină de oameni pe an o iau razna în locul ăsta. Au o aripă întreagă în care îi țin pe nebuni, majoritatea în cămăși de forță. Când vii aici, te rad în cap și-ți iau toate lucrurile personale. Nu poți nici măcar să păstrezi o fotografie cu familia. N-ai cu cine să vorbești. Ești singur tot timpul. Câteodată aș da orice doar ca să văd un gândac mergând pe perete. Dacă faci ceva care îi supără, primești zece zile. Asta înseamnă zece zile cu luminile aprinse în celulă, douăzeci și patru de ore pe zi. Te degradează, asta e tot ce fac. Îți frâng spiritul, îți iau identitatea. Când pleci de aici, ești un nimeni, cu o ură mai mare decât oricând. Asta dacă nu devii nebun.

— Deci, te eliberează după trei ani ca să te întorci tot aici?

— Am învățat câteva lecții. Hai să spunem că, dacă ies vreodată de aici, din gaura asta, e sigur ca ladul că nu mă mai întorc.

— Nu, vei sfârși cu creierii împrăștiați de vreun lunetist din armată. E ceva ce trebuie să aștepti cu nerăbdare.

— Nimeni nu așteaptă cu nerăbdare nimic, se răsti Jordan, cu amărăciune în glas. Vorbim despre supraviețuire. Nu contează dacă suntem o mie cinci sute sau cincisprezece mii, așa va fi. Atacă și dispari, ca stafiele.

— Sau Fantomele?

— Oricum îți place.

— Vorbești despre sinucidere.

— Care e de o mie de ori mai bună decât să lași guvernul să vină, să-ți ia tot ce ai, *apoi* să te ucidă.

— Spune-mi mai multe despre general.

— Sunt sigur că aveți un dosar despre el de grosimea unei cărămizi.

— Aș vrea să aud părerea ta despre el.

Jordan se gândi un minut sau două.

— Cel mai bun și afurisit soldat care a trăit vreodată. Pisicuța aia de Pennington este băiețelul frumușel al tuturor. Nu știe nimic despre cum se face războiul. Generalul a fost cel mai bun. Nimeni nu și-a iubit oamenii mai mult decât el. Ne duceam în jungla aia nenorocită pentru câteva luni uneori, și n-a avut nici o femeie. Să-ți mai spun ceva, când unul dintre băieți era lovit, nu era niciodată lăsat în urmă. Duceam saci pentru cadavre cu noi, pentru a lua oamenii înapoi, ca să aibă și ei o înmormântare creștinească. Șase plecau, șase se întorceau. Zece plecau, zece se întorceau. Se ridică și începu să-și târască picioarele prin cameră, continuând să vorbească. Noi am făcut cea mai murdară muncă ce trebuia făcută acolo. Am făcut-o cu rugăciunile generalului în urechi. *Răzbunarea este a mea, zice Domnul.* Și nimeni n-o putea face mai bine. Drace, Oz a răpit un general vietnamez de la două mii de metri depărtare. Gândește-te la asta. Înseamnă douăzeci de terenuri de fotbal.

— Cine este Oz?

— Nu contează, e mort de mult. Problema este că noi n-am fost niciodată recunoscuți pentru ce am făcut. Nici o medalie, nici o citare. Nici măcar un nenorocit de „mulțumesc” din partea cuiva. Ne-au furat identitatea, exact ca aici. Dar generalul ne-a redat-o. Oamenii lui îl iubesc.

— Și tu ești unul dintre oamenii lui.

— La dracu', unul important.

— Ar trebui să știe că nu trebuie să începi o luptă cu guvernul federal.

— Drepturile oamenilor le sunt luate în fiecare zi, omule. Percheziții și arestări ilegale. Intrarea cu forța în casele oamenilor, fără mandat. Urmărirea armelor noastre. Câini care își arată colții la tine fără vreun motiv. Masacrul de la Marion. Waco. Ruby Ridge. Impozitele. Scârbele alea de la IRS vin și-ți iau tot ce ai. Casa, mobila, totul, fără măcar un proces.

— Așa că începi o luptă pe care n-o poți câștiga.

— N-o pot câștiga? Victoria e în Biblie, domnule Vail. Sunt câteva dintre versetele pe care le știu. L-am auzit rostindu-le de multe ori.

Jordan își lăasă coatele pe masă și se uită fix la Vail. Când începu să vorbească, o făcu fără nici un pic de emoție, ca și cum prezenta o știre pe canalul WWN.

— *Și Filistenii stăteau pe munte, de o parte, și israeliții stăteau pe munte, de cealaltă parte: iar la mijloc era o vale. Atunci a ieșit din tabăra filistenilor un luptător cu numele Goliat din Gath. Acesta era la statură de șase coți și o palmă. Pe cap avea un coif de aramă și era îmbrăcat cu platoșă în solzi și avea apărători de aramă la picioare și un scut de aramă pe umeri. Se ridică și începu să-și târșâie picioarele prin cameră, vocea ridicându-i-se ușor. Și David se grăbi și alerga să-l întâmpine pe filistean. Și David își băgă mâna în sac și luă de acolo o piatră și o aținti și o aruncă spre filistean... Se opri și zâmbi... Și piatra îl lovi în frunte; și căzu cu fața la pământ.* Jordan își târî picioarele, lanțul zornăindu-i între glezne, și stătu în picioare lângă Vail. Își întoarse capul spre tavan și vocea îi deveni de predicator: *Așa că David l-a înfrânt pe filistean cu o praștie și o piatră și l-a lovit și l-a tăiat; dar nu era nici o sabie în mâna lui David. De aceea, David a alergat și s-a ridicat împotriva filisteanului și i-a luat sabia și a scos-o apoi din teacă...* Jordan se aplecă, fața ajungându-i la câțiva milimetri de a lui Vail. Vocea i se opri brusc și zise, aproape în șoaptă: *...și i-a tăiat capul cu ea, acolo. Când filistenii au văzut pe campionul lor mort, au fugit de pe câmpul de luptă.* Își șterse transpirația de pe frunte cu dosul mâinii. Samuel I, Capitolul 17.

Vail se gândi un moment și apoi zise cu un oftat:

— Chiar crezi că poți distruge guvernul SUA cu o praștie și o piatră, Gary?

Jordan răspunse blând:

— Așa a fost voia *Domnului*, domnule Vail. Nimic nu e imposibil pentru cei drepecți.

Un fior trecu brusc prin coloana vertebrală a lui Vail, nu din cauza cuvintelor, ci a siguranței și a calmului cu care fuseseră spuse.

— Eu sunt un om cu frica lui Dumnezeu. Mă duc la biserică, dar niciodată n-am reținut prea bine cuvintele. Cu excepția câtorva versete din Biblie, las acest lucru predicatorilor. Zâmbi slab. Nu vreau să le iau pâinea de la gură, mă înțelegeți.

— Crezi că generalul Engstrom va vorbi cu mine?

— De ce nu? El nu se ascunde de nimeni. Cel puțin, nu încă.

— Spui că e un om logic. Poate va asculta de logică.

— Logica dumitale?

— Dai și iei. Ne vom asculta unul pe celălalt.

— Mda, am mai auzit refrenul ăsta și înainte, zise Jordan cu amărăciune.

Guvernul nu-și ține niciodată promisiunile. A rupt fiecare tratat pe care l-a făcut, chiar de la început, cu indienii. Uite c-au trecut o sută cincizeci de ani și încă n-au învățat să-și țină promisiunile.

— Ce promisiune și-au încălcat cu *tine*, Gary? Jordan nu-i răspunse. Uite ce e, dacă nu-ți plătești impozitele ca toată lumea, te duci la fund. Drace, dacă eu aș încerca să-i păcălesc pe cei de la IRS în legătură cu impozitele, m-ar lega la fel de repede ca pe oricine altcineva. Faptul că ai încercat să-l omori pe agentul acela nu ți-a prea fost de ajutor.

— Ce glumă! Era la o depărtare de treizeci de metri. Dacă voiam să-l omor, acum ar fi mort. L-am speriat un pic pe nenorocitul ăla. Oricum, impozitul pe venituri este ilegal. Nicăieri în Constituție nu se specifică faptul că poți să-i impozitezi pe oameni pentru că au muncit din greu o zi întreagă.

— La dracu', dacă le spuneai că îți pare rău și că nu se va mai întâmpla, te descurcai altfel.

Vail făcu o mare greșeală spunând acest lucru. Ochii lui Jordan începură să arunce văpăi, spatele i se îndreptă cu câțiva centimetri, vocea începu să-i tremure cu fervoarea unui evanghelist când începu să scuipe cuvintele.

— *Foița lui Israel nu va ceda și nu se va căi: căci el nu este un om care ar trebui să se căiască.* Samuel I, Capitolul 29. Să-ți spun ceva, când au venit să mă aresteze, a trebuit să-l ascult pe iepurașul ăla spunându-mi că va trebui să *sufăr* pentru că l-am înșelat pe Unchiul Sam. Astea au fost cuvintele lui. *Să sufăr!* Cine era poponarul ăla mizerabil ca să mă judece pe mine? Un amărât care stă cu creionul după ureche fiindcă și-a găsit o slujbă mai bună, care trăiește pe spinarea contribuabililor, să-mi spună mie o tâmpenie ca asta. Am luptat într-un război pentru fundulețul lui. Să mă căiesc? Să-i spun unuia ca el că-mi pare rău? Mai bine sparg stânci în bârlogul ăsta al diavolului încă *douăzeci* de ani decât să încalc cuvântul lui Dumnezeu ca să-mi prezint scuze unui ticălos mititel ca el.

Vail se lăsă pe spătarul scaunului și-și aprinse o țigară. N-avea nici un chef să intre într-o discuție despre impozite cu Jordan sau cu altcineva. Schimbă subiectul.

— Familia ta se află încă în Montana?

— Stau cu tatăl soției mele. Cel puțin, IRS-ul nu l-a jefuit și pe el până acum.

— Poate că ar trebui să-i muți de acolo, zise Vail.

— De ce? Ai auzit ceva? Se întâmplă ceva?

— După câte știu eu, nu.

Jordan se fâțâi pe scaun, apoi își îndepărtă din minte gândul care îl chinuia.

— Unde să se ducă, ăă? Am muncit cu toții din greu pentru ce aveam, tata și bunicul, și cei dinaintea lor. Să se ducă la New York sau la St. Looney, sau Chicago, să trăiască într-o amărâtă de cutie de carton la un colț de stradă? Asta e o sugestie de „du-te dracu”, prima pe care o aud.

— Nu-ți sugerez asta. Îți spun să-ți iei familia din calea pericolului...

Jordan îl întrerupse, cu fața roșie și ochii întunecați de furie.

— Du-te naibii. Nu ne e teama de tine și de prietenii tăi păgâni. Ioan I, Capitolul 3, Versetul 11, zice: *Iubiți-vă unii pe alții. Nu precum Cain, care și-a omorât fratele.* Federalii sunt frații ucigași, iar tu ești unul dintre ei.

Se duse, târându-și picioarele, la ușa camerei și se uită înapoi la Vail cu

ochii îngustați. Lui Vail îi apărură în minte imaginea ochilor lui Engstrom de pe monitorul computerului. Vocea lui Jordan tremura de mânie.

— *La vremea Parousiei, când se vor auzi mari strigăte de la Templul Cerurilor și tunete, și fulgere și va fi un cutremur cum nu s-a mai văzut de când oamenii au apărut pe pământ, și orașele, și popoarele vor cădea, iar insulele se vor scufunda și munții nu vor mai fi de găsit...* În acea zi când va veni Armaghedonul, familia mea va zbura prima la Ceruri. Și tu? Dumnezeu te va judeca pe tine și pe alți păcătoși federali și vă va trimite direct în Iad, unde vă e locul.

Jordan bătu să vină gardianul.

Mai târziu, când se aflau în mașină, Firestone îl întrebă pe Vail despre ce discutaseră.

— Despre moarte și impozite, răspunse Vail. Scoate-mă dracului de aici.

12

În turnul de pe pista îngustă de lângă satul Coyote Flats, pilotul scrută prin binoclu șoseaua cenușie cu două sensuri. Își cercetă ceasul. Era 11:55 după Ora Munților.

— Ar trebui să apară în curând, îi spuse el controlorului de zbor.

— Nu mi-i imaginez stând mai mult decât trebuie.

— N-am fost niciodată acolo, zise pilotul.

Stătea pe marginea consolei mari și-și aprinse o țigară.

— Eu m-am dus o dată acolo, zise controlorul. Și mi-a fost de ajuns.

— Arată destul de înfricoșător și din aer, zise pilotul. N-am nevoie s-o văd de aproape.

Terminalul – dacă putea fi numit așa – era doar o cameră acoperită cu țiglă, cu o mașină de gustări, un filtru de cafea, două bănci lungi și două cabine de toaletă. Turnul cu două etaje era echipat cu un radar și un computer și era condus de un controlor de zbor atașat Biroului Închisorilor.

O dată pe lună, unui avion de legătură i se permitea să aterizeze pe panglica lungă de beton, aducând vizitatori la vorbitor. În rest, terenul era închis traficului aerian particular. Un autobuz îi ducea pe vizitatori la Mormânt. Terenul era înconjurat de un gard electrificat, gros de treizeci de centimetri și păzit de pușcașii marini.

Nici controlorul, nici pilotul nu-l observă pe îngrijitorul care stătea lângă ușa turnului. Acesta se uita în cameră, privindu-l pe pilot mergând la harta pe secțiuni a SUA. Pilotul ținu un capăt al panglicii elastice cu degetul mare peste Coyote Flats și o întinse spre nord-est.

Două mii de kilometri, își zise în sinea lui, apoi se întoarse la masa controlorului și luă un calculator din geanta lui de zbor.

Omul de serviciu ciocăni la ușă și-și iți capul înăuntru.

— E bine să fac curățenie acum? întrebă el.

— Desigur, zise controlorul.

Omul intră în cameră. Pilotul și controlorul îl ignorară în timp ce el trase coșul de gunoi pe roțile și goli o scrumieră în el.

— Ce fel de vânt am spre nord-est? întrebă pilotul.

Controlorul verifică hărțile meteorologice pe computer.

— Cer senin tot drumul spre Canada și spre est până pe coastă, zise el. Se pare că este așa între cincizeci de mii până la treizeci de mii.

Omul de serviciu dădea ușor cu mătura pe podea, un om inofensiv mișcându-se tăcut prin cameră, făcându-și datoria.

— Acum s-au făcut două ore și cincisprezece minute, zise pilotul. Își luă din nou binoclul și scrută autostrada. În depărtare, un vârtej de praf se ridică de pe

drum. Uite-i că vin, zise el.

— Ne vedem mâine, zise îngrijitorul și plecă din turn.

După ce el plecă, controlorul zise:

— Ce destinație ai?

— Fort Wayne, Indiana.

Îngrijitorul intră cu mașina de gunoi într-o stație de benzină părăsită, la periferia satului Coyote Flats, și parcă sub acoperișul dărăpănat, lângă două pompe vechi și ruginite. Conectă mini-computerul și modemul la telefonul celular și așteaptă. La ora douăsprezece și cincisprezece minute văzu avionul cu reacție ridicându-se deasupra deșertului și luând altitudine dincolo de locul în care se afla el. Formă un număr pe computer. I se răspunse:

„HOREB CQ. TU?”

„SIMON.”

„CARE?”

„FARISEI. CFLTS. 2-3-13.”

„EȘTI ACASĂ.”

„DA. LA 12:15. DESTINAȚIE FORT WAYNE, IND. ETA 2:30 CST”

„PASAGER IDENTIFICAT?”

„NICI O IDEE.”

„SELAH.”

Omul ședea pe un scaunel pliant, altoind meticulos un lăstar dintr-o tufă de trandafiri în tulpina celuilalt. Preparase cu grijă un strat pentru noua tufă, măsurând cantitatea potrivită de pământ și de îngrășământ în groapă, înainte să replanteze tufa-mamă. Apoi făcu o tăietură fină în tufă, tăie o ramură din tufa donatoare și îi tăie capătul într-un punct. Îl introduse cu grijă în creștătura din prima tufă și legă lăstarul strâns cu sfoară. După ce termină, stropi lăstarul cu apă și îi legă o etichetă la bază, una pe care imprimase data și cuvintele „Trandafirul lui Elaine”. Aerul din seră era cald și umed, un mediu ideal pentru hobby-ul lui. Aerul rece din exterior, care venea în contact cu sticla caldută, crea în interior un abur subțire, ce se așeza pe bobocii și pe frunzele tufelor de trandafiri. Aerul era cald și umed, iar tufe erau plantate exact la cincizeci de centimetri una de alta, pentru a avea suficient spațiu ca să crească. Boxele protejate împotriva umezelii îi murmurau muzică de Mozart în timp ce muncea. Broboane de sudoare i se adunau pe frunte și pe bărbie. Când termină de pregătit lăstarul, strânse ușor scaunul și-l sprijini de una dintre cutiile lungi în care își creștea trandafirii. Cutiile aveau fiecare câte doi metri și jumătate lungime și aproape doi metri lățime și erau protejate împotriva ruginii și a putrezirii lemnului. Între cele două mese era un spațiu de un metru și tot câte un metru între fiecare masă și perete.

Își construise singur sera, desenând mai întâi planuri complicate pentru înălțime și lățime, unde să fie țevile de apă și cât de mari să fie ferestrele de sticlă. Soția, cu care trăise douăzeci de ani, îl învățase totul despre trandafiri și-l ajutase să plănuiască și să proiecteze sera, dar nu trăise suficient ca să-l vadă terminând-o. Cancerul o răpusese curând după ce el începuse construcția și abandonase proiectul. Don și Elaine Woodbine locuiseră în aceeași casă de la nuntă. Erau un cuplu devotat, fără copii. Când murise Warren Ferguson, Woodbine îi cumpăraseră magazinul de fierărie și devenise unul dintre cei mai de succes oameni de afaceri din Bad Rapids. Localnicii erau foarte mulțumiți de faptul că el nu schimbaseră numele magazinului – încă se mai numea Compania de Unelte Grele și Cherestea Ferguson. Elaine era plină de viață și foarte serviabilă, o femeie frumoasă care fusese atrasă de bărbatul timid, tăcut, cinstit, cu început de chelie, destul de retras. Câțiva dintre scepticii orașelului preziseră un sfârșit rapid al căsătoriei, dar, spre surpriza lor, cei doi Woodbine se apropiaseră tot mai mult și rămăseseră profund îndrăgostiți.

Woodbine mai îndeplinea și funcția de consultant pentru guvern și trebuia să călătorească frecvent, pilotându-și propriul avion, în timp ce Elaine conducea magazinul în absența sa.

Cu trecerea timpului, devenise și el mai deschis. Perechea dădea, ocazional, petreceri în aer liber, în cartier, și timp de două sezoane el antrenase echipa de fotbal din Liga Mică a Bisericii Prezbiteriene.

Chiar când ea se apropia de sfârșit, Woodbine refuzase să accepte faptul că soția lui era pe moarte, și această negare îl dusese la o criză depresivă profundă când ea murise, cu doi ani în urma. Dar după ce ținuse doliu aproape șase luni, Don Woodbine se întorsese brusc la muncă, ocupându-se de proiectul lor mult visat, decizându-se să-l termine ca un tribut adus ei. După ce îl terminase, își căuta liniștea și mângâierea în pasiunea pe care o împărtășiseră amândoi.

Acum, Woodbine mergea în lungul serei, ducând cu el o vaza mică, oprindu-se ca să-i verifice fiecărui boboc aroma, culoarea și mărimea, tăind din când în când câte o floare și punând-o în vază. Când termină, se înapoie în casă, zăpada înghețată scârțâindu-i sub picioare. Își scosese pantofii înainte de a intra pe ușă din spate și simți obișnuită strângere de inimă când intră în casă de țară simplă, din cărămidă, cu trei camere. Încă se mai aștepta s-o vadă pe Elaine stând acolo și zâmbindu-i. Ca și sera, casa era extraordinar de curată și îngrijită. Un serviciu de curățenie venea de două ori pe săptămână, iar între timp, el menținea casa fără pată. Din când în când își prepara singur cina, dar, de obicei, mânca la cafeneaua micuță a lui Dressner, unde mâncarea era ca și cea făcută în casă, așa cum puteai găsi oriunde în micul oraș din centrul Michiganului.

Woodbine își duse pantofii plini de noroi în garaj, se încălță cu ei și se urcă la volanul mașinii, mergând spre cimitirul aflat la câteva minute distanță. Puse cu grijă vaza cu trandafiri în fața pietrei funerare și rămase în picioare un minut sau două șoptindu-i iubitei sale îndepărtate: „Mi-e dor de tine, draga mea.”

Se îndrepta spre sat să mănânce ceva la prânz, când pager-ul de la brâu îi întrerupse reveria. Apăsă pe buton și citi numărul.

— La dracu', zise el.

Întoarse mașina și conduse spre casă. Biroul său era într-un colț al acesteia, iar computerul, care era mereu deschis, clipea. Verifică mesajul care suna simplu:

„Contactează casa.”

Degetele i se mișcară repede pe claviatură în timp ce accesă programul modemului și imprimă un număr. Stătu, ascultând telefonul sunând, apoi sunetul ascutit ce arăta că se făcea legătura. Apoi apăru mesajul:

„HOREB.”

„SIMON.”

„CARE?”

„VRĂJITORUL. 2-3-13.”

„EȘTI ACASĂ. ÎN SIGURANȚĂ. AMOC 1 CU UN PASAGER. EȘTI DISPONIBIL?”

„UNDE?”

„AMOC SPRE FORT WAYNE, IND., 2:30 P.M. CST.”

Woodbine se uită la ceas. Era 11:55. Oftă. Va trebui să se grăbească.

„POT”, scris el.

„NOROC.”

„SELAH.”

Ceru computerului prognoza meteo care și apăru pe ecran în timp ce el chemă magazinul.

— Ferguson, răspunse vocea veselă a lui Charley Moore.

— Charlie, sunt eu, Don.

— Bună șefule, ce s-a întâmplat?

— Am ceva de lucru. O să fiu plecat câteva zile. E vreo problemă?

— Nu, domnule, eu și Hazel ne putem ocupa de tot ce e nevoie.

— Bun. Când ai de gând să te însori cu fata asta?

- De îndată ce îmi măriți salariul, zise Charley, râzând.
- Biata fată, o să ajungă domnișoară bătrână.
- O să-i spun că ați zis asta.
- Mai bine sărut-o pe obraz din partea mea. Ar trebui să mă întorc înainte de sfârșitul săptămânii.
- Călătorie plăcută.
- Mulțumesc.

Vremea se anunța senină și rece pe tot parcursul de la Michigan, spre sud, până la granița cu Ohio. Era un front atmosferic care venea dinspre vest, dar nimic destul de rău ca să-l îngrijoreze. Se duse sprinten în dormitor, își făcu rapid un duș și se schimbă într-un costum uni, gri, de om de afaceri, cu o cravată de culoare închisă pe care o lăsă lejeră în jurul gâtului. Se duse în garaj și trase de la peretele din spate un banc de lucru. Băgă mâna sub cămașă și scoase un lanț de argint cu două chei atârinate de el. Erau genul de chei folosite la seifurile de depozitare a banilor; una trebuia să activeze încuietoarea, iar a doua o deschidea. Le folosi pe amândouă pentru a deschide o ușă înaltă de un metru, dezvăluind un seif din oțel carbon, Malhauser. Răsuci discurile cifrului și deschise ușa grea.

Seiful conținea două valize din aluminiu, un dulap din oțel înalt de șaiszeci de centimetri cu două sertare și două cutii mari din oțel. Alese una din valizele de aluminiu, o puse pe podea și o deschise. Încastate într-o tavă de polistiren se aflau componentele unei puști automate calibrul 50, o lunetă telescopică, un încărcător cu douăzeci de cartușe și un pistol automat Eagle cu două încărcătoare a câte șaisprezece cartușe. În tavă era un loc liber. Deschise buzunarul din capacul valizei și îl goli. Asigurate în buzunarele capacului se aflau șase cutii cu gloanțe cu înveliș de oțel, de calibru 50. Trei sute de proiectile. Luă fiecare piesă din valiză și o studie cu grijă: pat, țeavă, amortizor, telescop și tripod telescopic din aluminiu. Satisfăcut pentru că toate erau curate și gata de acțiune, le puse la loc în sertărașele lor.

Deschise una dintre cutii. Era plină până sus cu bancnote îngrijit așezate în grămezi de zece, douăzeci și cincizeci de dolari. Numără o mie de dolari în diferite bancnote, puse pachetul de bani în locul gol din tavă și închise valiza cu zgomot. Căută în interiorul seifului, deasupra ușii, și apăsă pe un buton de pe o cutie mică și neagră. Apoi închise seiful, răsuci discurile în încuietoare, închise ușa glisantă și o încuie de două ori. Casa era minată cu o cantitate mare de dinamită C4 și mai multe recipiente cu benzină pe care le zidise în pereți. Bomba putea fi dezafectată doar folosind telecomanda care bloca butonul atașat pe încuietoarea ușii seifului. Dacă seiful era deschis sau aruncat în aer, sau ușa interioară a garajului era deschisă, întreaga casă ar fi fost imediat demolată și ceea ce ar fi rămas ar fi ars până în temelii. Trase bancul de lucru la locul lui și cără valiza de aluminiu în casă.

În șifonier ținea o geantă mică cu un schimb de cămăși, șosete și lenjerie, precum și articole de toaletă, suficiente cât să-i ajungă cinci zile. Verifică repede dacă toate ușile și ferestrele erau încuiate, deși nu se înregistrase nici un jaf în Bad Rapids în ultimii ani, și porni alarma împotriva spărgătorilor. Luă valiza, geanta și o servietă, se duse înapoi în garaj și le puse pe bancheta din spate a mașinii sale Four Runner. Apoi conduse cei cinci kilometri până la pista de decolare a terenului de zece acri pe care îl deținea.

Avionul era un Beechcraft Baron D-55 turbopropulsor cu motoare turbo Lycoming de 375 de cai putere. Avea o viteză de croazieră de 480 de kilometri pe oră și o autonomie de zbor de 1600 de kilometri. Cabina presurizată îi asigura o altitudine maximă de zece mii de metri. Era adăpostit într-un hambar reconstruit într-un colț al terenului. Pista de aterizare se întindea de la ușa hambarului încă șase sute de metri până la celălalt capăt al terenului, destul loc pentru avion. *Baron* era aprovizionat cu combustibil și totdeauna pregătit de zbor. Puse valiza cu pușca și geanta în el, pe podea, iar servieta pe scaunul de lângă el, porni aeronava și o scoase din hangar. Coborî, duse mașină înăuntru, închise și încuie ușile. Cinci minute mai târziu decola.

Își verifică ceasul. Era 12:27.

Ceru un program cu atlasul Statelor Unite pe computerul construit în bord și marcă un traseu de la Bad Rapids, Michigan, la Fort Wayne, Indiana; 330 kilometri. Vremea era senină aproape tot drumul într-acolo.

Îl urmăreau pe Sam Firestone de luni de zile, sperând că el îi va duce la Waller. Până acum, toate pistele se închiseseră. Dar atâta vreme cât continuau să-i plătească zece mii de dolari ca să meargă la aceste vânători de găște sălbatice, Woodbine era bucuros să-i îndatoreze. Și dacă se va întâmpla să aibă noroc și să-și încheie misiunea, plata va urca la cincizeci de mii, ceea ce era destul de cinstit.

Își așază busola, se lăsă pe spate și deschise casetofonul cu CD-uri. Vocea lui Sarah Vaughn se auzi din boxe interpretând „My Ship”.

Ce zi minunată pentru o plimbare!

13

Marele avion cu reacție rula, vâjâind, la colțul pistei și depăși micul avion al lui Woodbine. Acesta își deschise servieta, luă din ea o cameră video digitală de mărimea unei palme și, pășind în cadrul ușii, își sprijini un picior pe roată și fixă camera în tocul ușii pentru a sta nemișcată. Mișcările lui păreau firești. Nimeni nu-l remarcă stând în cadrul ușii, părând că se odihnește, un bărbat simplu, îmbrăcat într-un costum gri demodat. Privea cum avionul 737 îl urmează pe bărbatul care făcea parte din echipajul de la sol, spre un anume un loc de pe pistă, și se oprește. Bărbatul din echipajul de la sol ridică o scară portabilă până la ușa avionului și, un moment mai târziu, aceasta se deschise suierând.

Camera video avea pe spate un buton care îi permitea lui Woodbine să filmeze, dar și să ia cadre fixe. Mută butonul pe video și așteaptă. Un bărbat înalt, negru, ieși pe platforma scării și se uită împrejur. Acesta era, probabil, Nielson. În spatele lui, ieși un tip mai scund, într-o jachetă albastră. Îl mai văzuse și înainte, dar întotdeauna prin lentilele unei camere sau prin binoclu. O clipă mai târziu, ieși și Firestone cu pasagerul lui. Îi filmă pe Firestone și pe Vail în timp ce ieșeau din AMOC și coborau scările. Căpitanul avionului îi urma. Acesta își îndreaptă spatele când ajunse pe pistă și-și frecă nasul.

Vail și Firestone discutau ceva. Firestone arăta din când în când spre un avion Cherokee mic, cu un singur motor.

Cine este tipul ăla? se întrebă Woodbine. *Nu pare a fi vreun grangur, după cum este îmbrăcat.*

Woodbine puse camera pe cadru fix și făcu șase fotografii, de la distanță medie, ale pasagerului neidentificat. Se strecură la locul său din avion și puse camera video înapoi în servietă.

Se îndreaptă spre Cherokee, se gândi el. Joacă tare. Dădu din cap. Are sens, toată securitatea asta. Asta e. Se duce la Waller.

Firestone îl conduse pe Vail la Cherokee. Un bărbat, îmbrăcat cu un costum bleumarin și purtând ochelari de soare, zâmbi; își strânsesă mâinile.

— Al Ricardo, Martin Vail. Domnule Vail, Al este de la FBI.

— E toată gașca aici, zise Vail, dând mâna cu Ricardo.

— Are plinul făcut și este verificat pentru zbor, zise Ricardo. Vă așteaptă un Taurus negru cu două uși. Cheia se află în portiera din dreapta.

— Ești un om bun, Al, zise Firestone, urcând în avion.

— Ai grijă, da? A trebuit să semnez pentru mașină și avion.

— Ai încredere în mine, zise Firestone.

— Așa ai zis și data trecută.

Ricardo zâmbi când Firestone închise ușa. Vail urcă în urma lui.

— Dumneata zbori cu pasărea asta? Îl întrebă el pe Firestone.
— Mda. Pilotez de treizeci de ani.
— Ce e cu povestea de data trecută?
— E o poveste lungă. Firestone râse și, ignorând întrebarea, zise: Sper că nu aveți probleme cu avioanele mici, nu-i așa?
— Am zburat o dată o sută de kilometri într-un elicopter în mijlocul viscolului, la altitudine zero, zise Vail.
— Atunci când l-ați urmărit pe Stamper până în Kentucky?
— Și *dumneata* știi despre asta, hm.
— Procurorul general mi-a arătat tăieturile din ziare despre dumneavoastră, domnule Vail.
— Chiar trebuie să fim atât de al naibii de formalisti? De ce nu-mi zici Martin sau Marty, sau cum dorești, iar eu îți voi zice Sam.
— Bine.

Reglă radioul pe frecvența turnului și îi spuse controlorului de zbor că se îndreaptă spre Lima, Ohio, aeroportul districtual, și ceru instrucțiuni de decolare.

— Te recepționez, Cherokee N-32, răspunse turnul. Vei rula pe pista 2. Ai două aeronave în față. Ai un front atmosferic care se îndreaptă spre Lima.

— Am înțeles, Turnule. Poate vi-l trimitem aici.

— Recepționat. Așteptam să plecați.

— Recepționat și terminat.

Urmărindu-i îndeaproape, Woodbine ascultă conversația pe scanner.

Lima, Ohio. Până aici, toate bune.

Deasupra aeroportului Lima, Woodbine stătea în aer la trei sute de metri și privea prin binoclu. Vail și Firestone parcară Cherokee-ul și se urcară în limuzina neagră, îndreptându-se spre nord-est pe șoseaua districtuală spre Lima. La un kilometru și ceva la sud-est de oraș, mașina viră pe Șoseaua Interstatală 75 și se îndreaptă spre sud. Vremea i se împotriva lui Woodbine. Zgâlțâit de vânt și curenți, intra și ieșea din norii întunecați, pierzând din vedere mașina. Coborî la o sută cincizeci de metri pentru a ieși din furtună. Mașinile bâzâiau spre nord și sud pe autostradă. Se menținu la o sută cincizeci de metri, scrutând șoseaua la sud de Lima, căutându-și prada dispărută. În cele din urmă, încă izbit de curenți, intrând și ieșind din norii negri ce se mențineau foarte jos, începu o căutare pe metru pătrat, verificându-și harta automată pe computer și împărțind zona la sud de Lima. Zbură trei kilometri la est de Șoseaua Interstatală, apoi făcu același lucru spre vest, apoi trei kilometri spre sud. De două ori crezu că identificase mașina cea neagră pe drumuri înguste regionale, dar verificase cu binoclul pentru a fi sigur. Zbură în același fel, în pătrate de câte trei kilometri pe latură, până ajunse la optzeci de kilometri sud de Lima. Încă încurcat de vremea rea, în cele din urmă, întoarse și se îndreaptă spre nord.

Șoseaua Interstatală era aproape pustie.

Pierduse mașina.

Firestone ieșise de pe Șoseaua Interstatală pe o șosea cu două benzi. Conduse timp de zece sau cincisprezece minute, apoi se opri la o stație de benzină și parcă sub acoperișul ce adăpostea pompele.

— Ți-e sete? Îl întrebă el pe Vail.

— Glumești? zise Vail cu o expresie de durere pe chip. Am mâncat și am băut întruna de când am urcat la bordul AMOC-ului azi-dimineață.

Firestone se duse lângă automatul cu răcoritoare, demodat, și puse câteva monede în el. Desfăcu repede capacul unei cutii de bere fără alcool în timp ce se întorcea la mașină. Stătea lângă portiera lui Vail, privind atent drumul pe care veniseră.

Era liniște, cu excepția vântului ușor care spulbera zăpada înghețată de pe

marginea șoselei și a zgomotului unui avion care zbura la un kilometru spre nord.

— Te uiți să n-avem vreo coadă, nu-i așa?

Firestone zâmbi, privind în jos, spre el.

— Prudență, este al doilea nume al meu. Aruncă grăbit cutia într-un coș de gunoi și se urca în mașină. Aproape am ajuns acolo.

— Vrei să-mi spui și mie cine, ce sau unde este „acolo”?

— Ralph, Marty. Așa îi vei spune, Ralph. Îți va spune o poveste. Ascultă-l doar, nu-i întrerupe șirul gândurilor. Dacă-l întrerupi, va trebui s-o ia de la început.

— A memorat confesiunea, nu-i așa?

— Mai mult sau mai puțin. După ce termină, întreabă-l orice vrei.

— Protecția martorilor, nu? Firestone încuviință din cap. Nu e de mirare că ești atât de grijuliu. Cineva îl vrea foarte mult pe acest Ralph.

— Toți cei din sistemul de protecție a martorilor sunt pe primul loc pe lista cuiva.

Ferma se afla la câteva zeci de metri de șosea, cu o casă îngrijită cu două etaje, din lemn, albă cu gri. Un drum de țară ducea la o alee circulară în jurul unui hambar dărăpănat, unde era parcat la întâmplare, lângă ușă, un Chevrolet vechi de doi ani. Când Firestone opri mașina, perdelele albe de dantelă se dădură la o parte la fereastra din față și o femeie tânără privi afară cu ochi cercetători. Firestone ieși din mașină și se duse la fereastră. O clipă mai târziu, ușa din față se deschise și femeia ieși din casă.

— Bună, Marie.

— Bună ziua, domnule Firestone.

— Unde este Ralph?

— Afară, pe câmp. A intrat cu tractorul într-o groapă.

— Marie, acesta este domnul Vail.

— Îmi pare bine, zise ea și îi strânse mâna. Arătă spre ușă. Nu-l luați în seamă pe Noah. Intrați.

Era o femeie tânără, fragilă, cu păr blond cenușiu, lung până în talie și strâns într-o coadă de cal la spate. Vail se gândi că fusese odată frumoasă, dar fața îi era acum brăzdată de riduri care trădau o viață dură, iar strălucirea ochilor ei verzi pălise de mult.

Purta o pereche de blugi și o cămașă de flanel verde închis, cu mânecile răsucite până la coate.

Îi conduse pe Vail și pe Firestone în bucătărie, prin camera de zi, care era mobilată sărăcăcios dar cu bun-gust. Pe un perete era un tablou mare al lui Iisus, cu mâinile ridicate ca și cum ar fi binecuvântat casa, iar pe o măsuță se afla o Biblie mare legată în piele. Bucătăria strălucea de curățenie. O sobă mare cu gaz domina centrul camerei, iar într-un colț se afla o nișă pentru micul dejun, cu „Cina cea de Taină” pe un perete.

Femeia deschise ușa din spate și strigă la soțul ei, care se afla pe câmp la douăzeci sau treizeci de metri pe pământul acoperit din loc în loc de zăpadă, stând pe tractor și mișcând comenzile în față și în spate, încercând să-l scoată pe John Deere dintr-o groapă cu noroi înghețat.

— Ralphie, a venit domnul Firestone.

Bărbatul se opri din treaba, opri motorul tractorului, sări jos și tropăi pe pământul înghețat, îndreptându-se spre casă. Își șterse mâinile pe pantaloni și dădu mâna cu Firestone.

— Acesta este domnul Vail, Ralph. Lucrează cu procurorul general și vrea să-ți audă povestea. Ce-ai zice să stăm chiar aici, la masa din bucătărie?

— Sigur. Marie, te rog, fă-ne niște cafea proaspătă, da?

Își scoase pufoaica cea groasă și o aruncă pe un scaun. Purta o pereche de blugi și un tricou alb, gros, și era un bărbat arătos, de vreo douăzeci și cinci de ani, scund, de aproape un metru șaptezeci, și vânjos datorită muncii la fermă.

Părul lui negru era tuns scurt. O barbă neagră îi acoperea partea inferioară a feței și avea ochi căprui care evitau contactul vizual direct. Când vorbea, se uita la bărbia lui Vail. Dar ceea ce îi atrase atenția lui Vail fusese tatuajul de pe brațul lui drept, o pânză de păianjen neagră, amenințătoare, care se întindea de pe biceps pe partea interioară a cotului până jos, spre mână.

Își aminti că văzuse un tatuaj exact ca acesta într-una din zecile de fotografii care trecuseră pe monitorul calculatorului în ziua precedentă, când procurorul general îi prezentase grupările extremiste creștine.

Marie trebuia făcând o cană mare de cafea într-un filtru demodat.

— De unde vreți să încep? întrebă bărbatul cu un accent plat, vestic.

— De la început, răspunse Firestone.

— *Provin dintr-un orașel numit Wolf Point, lângă rezervația indiană Fort Peck, de-a lungul albiei râului Missouri, din estul statului Montana. Aveam o mică fermă, la vreo cincisprezece kilometri de oraș. Vite și cai. Puteam să îmblânzesc un ponei năvălaș cu coama lungă care alergase liber toată iarna, încă înainte de-a avea unsprezece ani. Mama mea era soră medicală. Lucra pentru Doc Zimmerman, care era evreu, lucru rar prin părțile acelea, dar era unul singur pe o arie mare și îl cam scotea din fire pe tata faptul că ea lucra pentru un evreu, dar era cea mai bună slujbă pe care o putea găsi. Tata era cam scund, ca și mine, cu mâini mari, băcătorite, un creștin cu frica lui Dumnezeu, care citea Biblia în fiecare noapte, în timp ce mama cânta la o orgă de demult. Stăteam în jurul șemineului și el ne citea din Scriptură, apoi ne punea întrebări. Sora mea Lorraine și cu mine trebuia să învățăm câte un vers în fiecare seară. Cuvânt cu cuvânt, iar dacă făceam o greșală, se apleca deasupra noastră încruntându-se, cu ochii lui mari și negri și dădea din cap și ne punea să spunem de la început. Tot ce făceam, orice decizie lua el, o lua din Biblie. Fără dans, fumat, băut. Fără televizor. Aveam un radio la care obișnuia să asculte posturile de radio patriotice în fiecare seară.*

Când aveam doisprezece ani, mama s-a îmbolnăvit de pneumonie. Aveam un chioșc foarte frumos în curte, unde stătea patru-cinci zile pe lună când era la ciclu sau purta un copil și a răcit acolo cam de Ziua Recunoștinței și nu s-a mai făcut bine. De Crăciun nu mai putea să respire aproape deloc, și Lorraine i-a luat locul la orgă. Îmi amintesc că eu și tata am ieșit și am găsit un brad de Crăciun perfect, l-am tăiat și l-am adus acasă. Am pregătit tot felul de ornamente pentru el și am făcut un Crăciun cât am putut de fericit. Mama a reușit să treacă de Crăciun, dar a murit în seara de Anul Nou. L-a zdruncinat destul de mult credința tatei. L-a învinuit pe Doc Zimmerman, a zis ca asta era problema țării noastre, că evreii preiau puterea și că ne erau inferiori în tot ce făceau. Îi ura pe negri, dar n-am văzut nici unul de aproape până nu am devenit aproape adult. Tata a fost foarte mult timp supărat după treaba asta, a ieșit pe câmp și l-a blestemat pe Dumnezeu, a arătat cu Biblia spre cer. Dar tot se baza pe Scriptură în viața de zi cu zi, iar citirea Bibliei a continuat ca și până atunci.

Din câte îmi amintesc, o dată sau de două ori pe an veneau la noi niște oameni din Arkansas și Michigan. Se așezau în camera de zi și vorbeau despre cum tata se ducea în lad și totul mergea rău. Când eram mic, nu puteam sta cu ei, dar mă întindeam sus, în capul scărilor și ascultam. Unul dintre ei era domnul Orin Plummer. Avea o înfățișare fioroasă, pentru că își pierduse mână dreaptă făcând o grenadă artizanală, și avea cicatrice urâte pe toată fața și purta întotdeauna un pistol la șold. Mai târziu am auzit că a fost împușcat pe la spate de către poliție. Când venea la noi acasă, alergam și mă ascundeam în grajd, iar el stătea în ușă și râdea și striga la mine să cobor de acolo la ei. Apoi tata îmi ordona să mă dau jos, și-i strângeam mâna de plastic a

maiorului Orin, cum îi spuneau ei. Era întotdeauna rece și cam alunecoasă și-mi dădea fiori.

Când aveam doisprezece ani, tata m-a lăsat să particip la întâlniri. Prima dată când am văzut un AK-47 a fost când maiorul Orin a venit la noi acasă cu un grup de indivizi și ducea una în bandulieră. Am mers cu mașina pe câmp și m-a lăsat să trag cu ea. Era un lucru mare să tragi cu minunăția aia, vă spun eu, am fost extrem de impresionat. Maiorul acela m-a făcut să mă simt bărbat, ca și cum eram adult, dar, în același timp, o parte din mine era totuși copil.

Discuțiile erau întotdeauna aceleași. Uram guvernul, pentru că voia să ne ia armele. Îi uram pe evrei, pentru că ei controlau banii și băncile. Uram cauza Organizației Națiunilor Unite, pentru că era pregătită să devină forța polițienească a lumii și venea în țara noastră să-i anihileze pe toți cei care nu credeau în ceea ce voia guvernul să creadă. Vorbeam despre jafuri la bănci și depozite de arme și cum să adunam arme, iar maiorul vorbea despre felul în care guvernul inventase povestea cu evreii uciși de Hitler și cum toate fotografiile cu trupurile făcute grămada fuseseră realizate la Hollywood, unde evreii dețineau studiourile de film, astfel încât oamenilor să le fie milă de ei. Îi numeam pe președinte și pe membrii Congresului trădători, iar pe noi ne numeam patrioți, iar eu eram tare impresionat că eram considerat unul dintre ei. Îl uram pe cel cu impozitele care putea veni să-ți ia casa fără altă discuție decât „Ce mai faci?” Maiorul Orin îi numea pe cei de la Fisc o șleahță de fraieri prost-crescuți care nu puteau găsi o slujbă în altă parte și trăiau pe spinarea oamenilor și-i tratau urât pe toți pentru că ei înșiși nu valorau doi bani.

Un asemenea vizitator care venea pe la noi era Edie Dukes, era de pe undeva de prin sud și avea un tatuaj cu un pumnal pe mânerul căruia era scris KKK. Vorbea despre cei patru "JB", care însemnau: "Biblie, gloanțe, fasole și bandaje", și eu credeam tot ce spunea. Absolut tot. Ne lăsau cărțicelele lor să le citim, și eu aveam un raft întreg plin cu ele în dormitorul meu. În ele găseam tactici de supraviețuire și mînuire a armelor, și era o carte numită Copiii lui Satana, în care se spunea ca Biblia dovedește că evreii și negrii sunt oameni izgoniți de Dumnezeu și de aceea ar trebui să fie sclavi. Îmi amintesc că în ea era un citat din Apocalipsul Sfânt Ioan, Capitolul doi: Știu blasfemia lor, care spune că ei sunt evrei, dar nu sunt, ci sunt din sinagoga lui Satana. Tata mai dădea citate din altă carte care era numită Răspunsurile Bibliei la problemele rasiale și favoritul lui era din Ezra, Capitolul Nouă: De aceea, nu le dați fetele voastre fiilor lor: căci voi puteți fi puternici și puteți mânca ce e mai bun pe pământ. Dintre toate cărțile, preferata mea era Luptătorul arian, care era despre supraviețuire și arme și cum să iei o poziție de tragere și să faci viziuni de vulpe și altele. Într-o vară m-am dus în pădure, mi-am săpat o tranșee mică și aveam cu mine un pachet cu haine groase, gamela și pușca de treizeci și șase și am stat acolo două zile împușcând evrei și negri, și trădători din guvern – care erau, de fapt, pietre și altele.

Tata ura cel mai mult pe lume evreii și omul de la impozite. Când aveam paisprezece ani, iar Lorraine, nouăsprezece, ea a fugit de acasă și s-a măritat cu Ben Zimmerman, fiindcă știa ca tata va rupe orice legătură cu ea dacă se va mărita cu un evreu. Fuseseră prieteni pe ascuns cât Ben urmase colegiul, iar când el venise într-un week-end acasă, plecaseră amândoi și rămăseseră peste noapte undeva, iar tata nu știuse nimic despre ea, nici eu. Ea a încercat să vorbească cu el despre asta, dar el a avut o criză de furie groaznică. Dădea cu pumnul în masa din sufragerie și a făcut-o tîrfă și în alte feluri. În ziua următoare, ea a plecat și i-a lăsat un bilet, dar el nu a mai vorbit cu ea sau despre ea niciodată. Dar, într-o noapte, la scurt timp după ce plecase ea, m-am trezit și am auzit mare zgomot jos, la parter, și am coborât și l-am văzut

pe tata stând în sufragerie pe întuneric, doar cu lumina de la foc, cu o găleată la picioare, rupea și spărgea toate fotografiile înrămate în care era ea, dădea drumul cioburilor și ramelor în găleată și ardea fotografiile în șemineu. Nu l-am văzut niciodată arătând atât de feroce. Nici eu nu știu unde este ea, n-am mai văzut-o de când a plecat.

Tata refuza să plătească impozitele, pentru că, așa cum spunea el, erau doar bani care se duceau la băieții evrei care țineau strâns de gât guvernul. În cele din urmă, au venit după el. Erau vreo zece-cincisprezece și ne-au aruncat lucrurile în fața casei, ne-au luat ferma și au vândut-o, iar pe tata l-au trimis la un penitenciar federal din Kansas. Aveam șaisprezece ani atunci și, chiar înainte să-l ia, m-a trimis în Arkansas, să locuiesc cu cei din Miliție, într-o tabără pe care o aveau în Ozarks. Nu l-am mai văzut niciodată pe tata, pentru că a fost o încăierare în închisoare, între negri și albi, în curte, și l-au înjunghiat mortal cu o șurubelniță. Îi uram pe toți. Îi uram pe negri, pe homosexuali și pe evrei. Îi uram până la ultimul om pentru ce ne făcuseră, nouă și tatei.

Reverendul Zeke Longfellow, care era un conducător al Miliției, m-a adoptat și de atunci am studiat Biblia, istoria și altele asemenea câteva ore pe zi, apoi, după amiezile ne antrenam pentru tactici de supraviețuire și gherilă. Am învățat cum să fac grenade și să retez țeava unei puști și unde se află punctele de ochit pe corpul uman și cum se fac bombe și sticlele incendiare, am fost instruit cum să ocupăm poduri și relee telefonice, turnuri ale stațiilor radio, aeroporturi și depozite de combustibil. Lovește și fugi, lovește și fugi, acesta era marele secret. Vara plecam cu corturile în nord – în Colorado, Montana, Idaho – și ei ne lăseau singuri prin munți, doar cu un cuțit și o gamelă și trebuia să găsim drumul înapoi și să mâncăm ce ne oferea pământul pe care ne aflam. Îmi plăcea la nebunie.

Când aveam optsprezece ani, reverendul m-a trimis în armată și am ajuns în Divizia 82 Aeropurtată și mi-a dat numele unui om pe care să-l contactez când ajung la Fort Bragg, în Carolina de Nord. Era un sergent pe nume Schmidt, Barry Schmidt – acesta era fascist. Erau vreo patruzeci, și eu m-am adaptat perfect cu ei. Mi-a pus un steag nazist în dulap, și purtam o Cruce de Fier nazistă pe un lanț în jurul gâtului. Purtam părul tuns foarte scurt și ne îmbrăcam la fel când ieșeam din baza militară. Blugi și jachete de aviatori, bretele roșii și cizme negre de luptă cu șireturi roșii, albe sau mov. Pierdeam vremea într-un bar numit Ochiul Rătăcitor și aveam acolo o cameră în spate care era clubul nostru particular. Ne îmbățam, iar stripteuzele veneau și dansau pentru noi și mai făceau și alte lucruri.

Schmidt avea o casă lângă bază, iar noi ne duceam acolo și citeam literatură nazistă și priveam casete cu Hitler pe aparatul lui video. Avea o pivniță rece în care ținea vreo cinci mii de cutii de muniție de calibru mic, câteva kilograme de explozibil și grenade fumigene. Ne dădea ordin să-i aducem marfă, noi furam de la bază, iar el ne plătea pentru asta.

Sâmbătă seara, câteodată, ne duceam la vânătoare. Așa îi spuneam, vânătoare. Urmăream câte un poponar sau o nevăstuică de prispă, unul din modurile în care îi numeam pe negri sau pe evrei, și îl fugăream, îl puneam jos și îi trăgeam o bătaie soră cu moartea. Și apoi, într-o seară, eram în orașelul acela mic de lângă bază, eram cinci, plus Schmidt care avea un Firebird îmbunătățit, și l-am văzut pe soldatul acela fruntaș – un cioroi, care se plimba pe stradă cu o fată albă. Schmidt zice: „Uitați-vă la iepurașul ăla urât din junglă cu fata blondă.” Se oprește și ne îngrămădim și gonim fata de acolo, iar cioroiul începe să se sperie, zice să-l lăsăm în pace și vrea să plece, dar noi îl înconjurăm. Apoi Barry ia o frânghie din mașină și face un laț și îl aruncăm în jurul gâtului cioroiului și el începe să țipe, dar Barry strânge nodul și-l amuțește. N-am văzut

niciodată pe nimeni atât de speriat cum era atunci soldatul acela negru. Ochii lui erau mari, cât o tigaie, și a început să plângă, apoi Schmidt zice: "Laș nenorocit, mori ca un bărbat" și aruncă celalalt capăt al frânghiei peste creanga unui copac și îi leagă mâinile la spate. Îmi zice mie și încă unui băiat să-l ajutăm să tragă de funie și după aia, știți, l-am ridicat de la pământ și am legat frânghia de un copac, iar el atârna acolo, dând din picioare și zbatându-se, în timp ce încerca disperat să respire. Am stat acolo mult timp, iar el atârna zbatându-se mereu și, în cele din urmă, s-a oprit și a rămas nemișcat, iar noi ne-am înghesuit în mașină și ne-am dus înapoi. A doua zi s-a auzit în toată baza că un soldat negru a fost linșat și se spunea că e mâna Klanului. Nimeni n-a spus nimic. Nici unul dintre noi nu era speriat sau îngrijorat din pricina asta. Din câte știu, n-au arestat niciodată pe nimeni pentru crimă.

Când am fost demobilizat, m-am întors în Arkansas. Atunci am auzit prima dată de Sanctuar. Reverendul Zeke m-a trimis acolo. Mi-a zis că ei formau o armată și că ăsta era drumul meu. Am fost primit în Biserica lui Zorepath, care era una dintre brigăzile armatei. Sunt patru, fiecare fiind o brigadă în Armata Sanctuarului. Predicator era Maiorul Metzinger. Am fost făcut locotenent și mă credeam foarte tare. Ei erau organizați, nu ca Miliția sau Națiunile, pentru că generalul avea o viziune. Când l-am întâlnit prima dată pe general, m-am gândit: Acesta este un adevărat erou de război. Stătea acolo, drept ca un stâlp de telegraf, cu o voce ca de tunet, și-mi zice: "Fiule, Mielul Domnului, care a murit pentru păcatele noastre, se întoarce să ne judece sub chipul Leului Tribului lui Iuda. Ne ridicăm la putere și ne ungem cu mir, ca ușile ladului să nu ne înfrângă, căci nici un bărbat nu poate să-i stea împotriva, nici un dușman nu va scăpa și nici un regat nu poate rezista." Îmi spunea asta direct mie și mi-a reamintit Apocalipsul Sfântului Ioan, Capitolul zece: Și am văzut un înger puternic coborând din Ceruri, înveșmântat într-un nor: Și avea un curcubeu deasupra capului, și fața Lui strălucea ca soarele și picioarele Lui erau ca niște stâlpi de foc: Și avea în mână o carte mică, deschisă: Și-a pus piciorul drept pe mare și pe cel stâng pe pământ și a strigat cu o voce răsunătoare, ca răgetul unui leu: și când El a strigat, șapte tunete și-au unit puterea. Mă întorcea la Biblie. Mă ducea înapoi la Scriptură, la calea cea bună.

Ne antrenam din greu. Pentru unii dintre noi era o slujbă serioasă. În fiecare week-end ne antrenam în oraș, iar o dată pe lună ne duceam la Yahweh, petreceam câteva zile antrenându-ne în tehnici de supraviețuire, punând mine, întinzând sârmă ghimpată, trăgând cu pușca cu lunetă, modificând arme și altele. Este o armată grozavă. Până și femeile sunt dure și știu ce au de făcut. Instructorii sunt foști ofițeri de la SEAL, foste berete. Sunt profesioniști în misiuni secrete și de urmărire, și în tactici de gherilă. Generalul vorbește despre Parousia și Ziua-A. Au machete în mărime naturală de bănci, mașini blindate, depozite de arme, de magazine și de clădiri guvernamentale, totul. Centrul de control are cel mai bun echipament electronic pe care ți-l poți imagina. Computere, camere video, aparate conectate la satelit, multe dintre ele nici nu știu ce sunt. Am auzit că au un studio radio și un buncăr plin cu arme și muniție. Nu l-am văzut niciodată, dar am văzut folosindu-se AK-47, Scorpioni polonezi și alte arme interzise. Există un grup special, numit FI., Forța de Invazie, care este format din comandanții brigăzilor și din experți aleși pe sprânceană, care plănuiesc "ieșirile", ceea ce poate însemna orice, de la un jaf la o bancă sau armurărie până la un complex comercial uriaș sau la un magazin de arme. Și îl mai au pe Fratele Abraham, care le popularizează crezul.

Îl au și pe colonelul Shrack, care este șeful FI. și cel mai bun ofițer pe care l-am cunoscut vreodată, dar este rece ca gheața. În urmă cu un an mi s-a cerut să fac parte din FI. la o "ieșire". Era la armurăria Gărzii Naționale din Helena. Plănuiseră această treabă până la perfecțiune.

Știau exact ce vor și unde era localizat acel lucru. Știau unde se află gărziile, liniile telefonice, echipamentul radio, știau totul. Aveam o machetă a clădirii cu mașinuțe de jucărie și repetam operațiunea iar și iar, în timp ce Metzinger ne cronometra. Aveam machete ale generatorului electric și ale rețelei telefonice, ca experții să exerseze pe ele. Nimic nu era lăsat la întâmplare.

Erau doar trei oameni de serviciu în noaptea aceea. De obicei, erau patru, dar unul dintre ei, care era, de fapt, unul dintre băieții noștri, a rămas acasă fiind bolnav, în ultima clipă. Am aranjat o diversiune. Era planificată perfect. Erau doi oameni la liniile de telefon și de curent electric, încă unul care să intre și să se asigure că radioul și computerele nu mai funcționează, doi bărbați care să se prefacă a sta cu mașina în fața ușii principale, un șofer și un pușcaș în dubiță, patru tipi care să intre în clădire, să deschidă ușile și să încarce prada. Doisprezece cu totul, socotindu-l și pe omul care stătea acasă, plus comandantul operațiunii, care era Metzinger, predicatorul meu, și bănuiesc că așa am fost ales să particip, căci Metzinger era ofițerul care mă comanda. Metzinger se afla pe acoperișul unei clădiri la distanță de un bloc, cu un binoclu puternic, dirijând totul, pentru că el avea o imagine completă a întregului câmp de operațiuni. Am condus una dintre mașini, apoi am sărit în dubiță și am ajutat la încărcat. A mers ca pe roate. N-a fost nimeni rănit, și am obținut ceea ce doream, adică mai ales C4, aruncătoare de grenade, gloanțe cu înveliș de oțel și un lansator de rachete manual. Întreaga operațiune a durat doar șase minute. Gărziile au fost lăsate legate fedeleș și cu bandă adezivă la gură. Abia după două ore cineva a observat luminile, când totul se terminase de mult. Noi eram departe atunci. Prada a fost ascunsă în mașini, într-un transport auto. Opt Toyote. Noi... ei dețin transportul, iar noi... ei aveau trei negustori de mașini în armată.

După ce se terminase, unii dintre băieți au început să bea și au vrut să se ducă la un bordel, și așa au făcut, au uitat despre ce era vorba, că era un război creștin cel pe care-l duceam și trebuia să-l purtăm în spiritul Bibliei.

Apoi am fost invitat la o ieșire, de data aceasta la o bancă, iar Metzinger mi-a spus că mă încercam să vadă dacă eram destul de bun pentru FI., căci făcusem treabă bună la depozitul de arme. Am fost foarte încântat de treaba asta. Spargerea era la o bancă de departe. Din Denver. Chiar de la început mi-a dat motive de îngrijorare. Mai întâi, era o operațiune mică - cinci oameni. Un șofer — asta eram eu, trei oameni în bancă, unul afară, cu radioul, cel care era comandantul operației. Era un tip pe care nu-l știam. Am trecut prin aceeași rutină cu machetele și totul a fost ca și la armurărie, așa că ne-am dus la Denver să studiem banca și să fim siguri că totul era în ordine.

Era cu două nopți înainte de spargere. În noaptea aceea s-au îmbătat cu toții și au dus femeii sus, în camerele lor, și au băut și au păcăuit toată noaptea. Am devenit îngrijorat. Căci, ca să faci o treabă ca aceea, toți trebuie să fie în cea mai bună formă. În ziua următoare au ieșit să verifice căile de retragere și toate celelalte, iar eu am stat la hotel. Noi țineam întotdeauna un om în hotel, de pază, când lucram noaptea. Stăteam acolo și mă uitam pe fereastră, iar peste drum rula un film despre care toată lumea spunea că era o mare minciună. Se numea Lista lui Schindler și era despre uciderea evreilor în Cel de-al Doilea Război Mondial. M-am tot uitat spre teatru și mă gândeam la ladul pe care-l provocasem, așa că m-am furișat peste drum și am văzut filmul. O mare parte din el era alb-negru și acea parte era despre lagărele de concentrare și toate ororile acelea, și m-am gândit ce grămadă de minciuni era, dar, la sfârșit, toți acei bătrâni au apărut și au depus mărturie. Partea aceea era color. Atunci am știut că era adevărat.

Oamenii aceștia nu erau în nici un studio din Hollywood, erau în Israel și fuseseră afară. Depuneau mărturie, și eu am început să-i cred, și am știut că era o mare minciună, toată prostia asta despre guvern și altele. Știam că operațiunea de la bancă o să se termine prost, o știam în inima mea.

Așa că am ieșit din teatru și m-am dus la clădirea guvernamentală. Era un birou al șerifului acolo, așa că am intrat și l-am găsit pe domnul Firestone. L-am zis atunci că-i voi mărturisi întreaga poveste, dar tovarășii mei cu siguranță mă vor omorî, așa că trebuia să intru în programul de protecție a martorilor. L-am mai spus că nu voi depune mărturie, pentru că ei sunt peste tot și dacă părăsești cuibul, te găsesc ei. Și apoi, ca o pasăre călătoare, am părăsit operațiunea de la bancă. Poate vă amintiți despre asta. Îi așteptau când F.I. a ajuns acolo și s-a tras de multe ori, trei au fost uciși, iar al patrulea a fost prins și a primit închisoare pe viață, dar nu a recunoscut niciodată că erau o F.I. a Sanctuarului. Iar eu am venit aici. Guvernul mi-a cumpărat ferma aceasta și îmi dă douăzeci și cinci de mii pe an. M-am alăturat bisericii și acolo am cunoscut-o pe Marie și ne-am căsătorit acum șase luni. Aceasta este povestea mea.

Vail era șocat de tonul stoic și monoton cu care Ralph își spunea povestea de groază. El nu arăta nici o emoție sau remușcare povestind-o. Parcă recita într-un restaurant. Vail nu-și luase nici o notiță. Sorbi o gură de cafea și se uită fix la Ralph, care îi privea în continuare bărbia.

- Ce vrea să spună Engstrom când vorbește despre Parousia? Întrebă Vail.
- Este întoarcerea lui Hristos pe pământ. A doua venire.
- Și ce înseamnă Ziua A?
- Ziua Armagedonului. Ziua ultimei mari bătălii între Bine și Rău.
- Sanctuarul plănuiește o mare bătălie în Ziua A?
- Da, domnule, eu asta bănuiesc.
- Și pentru asta se pregătește el? Pentru asta este armata, furtul de arme, jefuirea unor bănci, pregătirea pentru ziua cea mare.
- Eu cred că pentru asta, nu știu sigur.
- Deci generalul nu este niciodată explicit în problema asta?
- Nu, domnule, el n-a spus niciodată exact când se vor întâmpla toate acestea.
- Sau unde?
- Nu, domnule. Nu înțelegeți? Va fi un război sfânt.
- Și Ziua A va fi începutul lui?
- Cred că da.
- Ca și războiul lui Hitler. Cel de-al Treilea Reich era Cea de-a Treia Cruciadă, în mintea lui. A exterminat milioane de oameni în numele lui Iisus Hristos, Ralph, știai asta?
- Păi, da, domnule, auzisem ceva despre asta.
- Dacă-l aducem pe general la tribunal, refuzi să depui mărturie?
- Am făcut târgul ăsta chiar de la început, răspunse el nervos, privind spre Firestone, pentru confirmare.
- Șeriful nu răspunse imediat. La urma urmei, era spectacolul lui Vail. În cele din urmă, Firestone zise:
 - Am făcut într-adevăr înțelegerea asta.
 - Ei bine, *eu* n-am făcut-o, se răsti Vail. Ai un locșor drăguț aici, Ralph. O mulțime de oameni trăiesc cu mult mai puțin decât vă trimite guvernul, ție și lui Marie, în fiecare lună. Nu simți că datorezi ceva pentru asta?
 - Am renunțat la destule lucruri deja, răspunse el.
 - La ce ai renunțat? La o grămadă de vorbe? La viața în Sanctuar? Ai comis o crimă cu sânge rece în Carolina de Nord, Ralph, și un jaf armat la armurăria din Helena. Guvernul a trecut convenabil cu vederea peste asta.

Acum ești cap de afiș pe lista neagră a lui Engstrom. O să tragă un glonte în tine și în Marie într-o secundă. Nu mai au nici un sentiment pentru tine. Ești deja mort în registrele lor. Dar simți că e cinstit să trăiești pentru totdeauna din mila guvernului și să nu ne ajuți să oprim nebunia lui Engstrom?

— Nu este..., începu Ralph, apoi se abținu.

— Nu *este* ce, nebunie?

— N-au ucis niciodată pe nimeni în aceste ieșiri și...

— Au ucis zece soldați ai Statelor Unite noaptea trecută în munții

Bitterroot. Trupurile lor sunt acolo. I-au executat, amice. Ai auzit despre asta?

— A fost ceva la televizor, dar...

— Dar nimic. Au jefuit poporul Statelor Unite și au omorât zece soldați, cu sânge rece. N-a fost nimic sfânt în afacerea asta. Ce dracu' poate fi o mândrie în asta? Știi ceva, Ralph, eu îl calific drept un act laș de terorism. Engstrom își poate flutura Biblia împrejur oricât dorește. Eu voi flutura Constituția Statelor Unite prin fața lui și vom vedea pe care din noi îl vor crede jurații.

Ralph nu răspunse. Se uită la Firestone pentru sprijin, dar șeriful privea în jos la cafeaua sa și nu zicea nimic. Se întoarse spre Marie, care stătea în picioare lângă sobă, cu brațele încrucișate pe piept, privind fix podeaua.

— Poate că a fost..., începu Ralph, apoi se opri la mijlocul propoziției.

— Poate a fost ce? Întrebă Vail, simțindu-i-se mânia în voce.

— Poate a fost un act de război, zise el în șoaptă. Poate că a venit Ziua A.

14

Vail stătea tăcut în mașina pe care Firestone o conducea înapoi spre autostrada interstată. Știa de ce îl trimisese Castaigne să-i intervieveze pe cei doi bărbați. Jordan era adevăratul fanatic, un om care se simțea trădat de guvernul său, care cedase în procesul legal, și era devotat ideii de revoluție, ca și hipioții în anii șaizeci. În multe privințe discursul său fusese mult mai înfiorător decât cel al lui Ralph, care descrisese, fără remușcări, într-un fel constant și monoton, linșarea unui soldat negru, nevinovat. Jordan era un om pasionat, mult mai periculos decât tânărul criminal care fusese antrenat aproape de la naștere să fie un psihopat, necunoscând și constrângerile morale impuse de prețioasa Biblie. Ralph era un parazit care făcea ce i se ordona, fără a ține seama de cele Zece Porunci. Jordan era un conducător ale cărui pasiuni puteau instiga la nesupunere civilă și, în cele din urmă, la violența care o însoțește.

Castaigne se asigurase ca Vail să audă ambii poli ai gândirii Miliției.

Mușchii maxilarului lui Vail se zbăteau când se gândea la Ralph... Și privea încruntat prin parbriz.

Într-un târziu Firestone zise:

— Te-a afectat, nu-i așa?

— Ai putea spune că da.

— Și Jordan nu?

— Știi, am apreciat furia lui Jordan. Nu sunt deloc de acord cu el, dar înțeleg cum a ajuns acolo. El are o viață grea, în timp ce ticălosul ăsta mic trăiește din banii contribuabililor.

— Ne-a dat o mulțime de informații, Martin.

— Știi ce cred eu? Cred că ticălosul ăsta știa că jaful de la bancă va merge prost și n-a vrut să fie implicat. Știa că ori ei, ori noi, îi vom prinde. Pe de o parte, ar fi fost mort, pe de alta, are o crimă la activ și un jaf armat care îi atârnă deasupra capului. Așa că a făcut un lucru isteț. V-a dat informații și s-a ferit de mărturie.

— Nu este un lucru neobișnuit în înțelegerile pentru protecția martorilor.

— În loc să ajungă la închisoare pe viață, fără eliberare condiționată, a făcut rost de o fermă și de o nevestică drăguță, care, probabil, e la fel de

tâmpită ca și el, și și-a șters crima și jaful din dosar.

— Nu insinuezi nimic, nu-i așa?

— Uite ce e, nu te acuz pe tine că ai făcut înțelegerea, și eu am pus câțiva ticăloși în protecția martorilor. Sunt sigur că la acea vreme a părut o mișcare bună.

— Era prima mărturie pe care o aveam despre Sanctuar.

— Să-ți mai spun ceva, eu nu înghit gogoasa aia despre *Lista lui*

Schindler nici o secundă. Tipul ăsta e la fel de rasist și plin de ură cum a fost întotdeauna. Și-a pregătit la rece o înțelegere și Biroul a înghițit-o.

Firestone privi fix înainte la panglica de șosea preț de câteva secunde, înainte să dea din cap.

— N-o să te contrazic în privința asta.

— Așa cum ți-am spus, nu te acuz pe tine, Sam. Dacă vrei să știi adevărul, singurul lucru la care este bun Ralph – cum l-o fi chemând – este coroborarea.

— Numele lui adevărat este George Waller, zise Firestone. Ai putea completa asta cu ceea ce știi despre el. Hardistan și procurorul general sunt singurii oameni care mai cunosc numele real al lui, dar ei n-au nici o idee despre porecla lui sau unde se află.

— Tu ești singurul care știe?

— Nu, acum suntem doi.

Vail cântări puțin situația și apoi zise:

— A dracului responsabilitate.

— Mda. Nu e nevoie să-ți mai spun să nu vorbești nimănui despre acest individ.

— Mi-am dat și eu seama de asta, zise Vail, zâmbind.

— Puștiul are dreptate într-o privință. Dacă îi distrugem acoperirea, ducându-l la tribunal, îl vor omorî.

— Îmi sună pesimist.

— Realist.

— Drace, ar fi cuvântul lui împotriva cuvântului lor, zise Vail, și se vor aduna în jurul lui și-l vor face mincinos. Aș zice doar atât, părea al naibii de serios când a numit ambuscada un act de război.

— Dacă ar fi să-i credem că nu au rănit pe nimeni până acum, atunci ar fi o schimbare serioasă în tactica lor.

— Poate că erau disperați să obțină acel camion cu arme și au vrut să evite o luptă deschisă.

— Schimbă întregul raționament al jocului.

— Așa este. Am uitat să-l întreb cine este supraviețuitorul jafului de la banca din Denver.

— Se numește Luke Sundergard. Execută o condamnare definitivă la Leavenworth.

— Ce-a avut de spus?

— Nimic. Buzele lui sunt lipite cu clei.

— Ei bine, dacă voi accepta slujba asta și am nevoie de amicul Ralphie, acesta va fi la tribunal și poți să pariezi pe salariul tău că n-o să-mi pese câtuși de puțin ce târg a făcut guvernul cu el.

Firestone zâmbi.

— Auzisem că ești dur, zise el.

— Așa ai auzit, nu?

— Mda.

— Dacă nu cooperează, vei afla cât sunt de dur. O să-i spun că am să-l pun sub o acuzare atât de repede, încât nu va avea timp nici să-și împacheteze lenjeria până să vină pe fereastră după el.

— Nu cred că ai face asta, Marty.

— Nu, dar până voi termina cu el, *ei*, cu siguranță, *va crede* că o voi face. Vail căută în jachetă, luă un casetofon mic și-l derulă.

— L-ai înregistrat ? Întrebă Firestone, surprins.

— I-am înregistrat pe amândoi. Firestone nu mai zise nimic. Știu la ce te

gândești. Crezi că benzile nu vor fi admise la Curte, din moment ce nu le-am cerut permisiunea mai întâi.

— Mi-a trecut prin minte.

— Nu le voi folosi niciodată ca dovezi.

— Doar pentru cercetare, nu?

— S-ar putea totuși să găsesc un judecător federal care să le asculte și să devină destul de nervos, încât să ne dea microfoane, mandate pentru supraveghere, cercetare și intrare cu forța. Și, poate, niște fișe secrete de pe computer. Fără ele n-avem nimic.

— Atunci, vei organiza cazul RICO?

— N-am spus asta. Asta voi face *dacă* mă voi decide să mă apuc de treaba asta.

— L-ai putea refuza pe președinte?

— Sam, joc fotbal politic de treisprezece ani, zece ca procuror, trei ca procuror general al statului. Sunt sătul să mă strecur printre politicieni și congresmeni corupți, și printre judecătorii cu prea mulți prieteni în locuri nepotrivite.

— Ziuă de azi nu ți-a schimbat hotărârea?

— Este prima dată în viața mea când sunt liber. Sunt multe de spus despre cum e să fii eliberat de toate constrângerile. M-am jucat cu ideea scrierii unei cărți. Am primit o ofertă de la Facultatea de Drept a Universității din Chicago. Nu am nevoie de lucrurile grave care ar apărea într-un caz ce va sta pe biroul președintelui în fiecare dimineață.

— Și ai de gând să-i spui asta?

— Nu știu ce am de gând să-i spun.

— Ceea ce este important este faptul că Marge Castaigne este la fel de puternică precum cei din guvern. Îi spui regulile tale de bază, și dacă ea este de acord, va fi și Pennington.

— Și ce se va întâmpla dacă Fiscul se decide să-și bage nasul în cazul nostru, căutând bani pe impozite obținuți ușor sau FBI-ul decide să ne preia unul dintre cazurile pe care ne vom sprijini?

— Asta este între tine și procurorul general. Ei toți lucrează pentru ea.

— Va fi o misiune dură pentru ea. Hardistan vine și-i spune că au găsit ceva despre operațiunea cu armele. FBI-ul pare un erou. Procurorul general pare un erou. Iar cazul RICO se duce pe apa sâmbetei.

— Ea este șeful, zise Firestone. Ea este cea care decide când ajunge un caz la tribunal. Dacă Fiscul sau FBI-ul se duc la ea și încearcă să-ți ia cazul RICO, ea ar putea să le pună cazurile la fundul grămezii până în anul trei mii, și ei știu asta.

— Politica, mârâi Vail.

— Cu excepția faptului că, de data aceasta, vei fi la două scaune de omul numărul unu, iar dacă Marge vrea să joace după regulile tale, n-ai nici un motiv de îngrijorare.

— Tu ce ai la afacerea asta, totuși?

— Aș vrea să fiu cel care duce mandatele. Aș vrea să le pun eu cătușele lui Engstrom și Schrack, și restului de nebuni și să-i închid. Se uită la Vail. Apropo, urăsc politica la fel de mult ca și tine.

— De cât timp ești șerif?

— Fac douăzeci și unu de ani în iunie. Înainte am fost în Patrula Statală din Montana timp de șase ani, iar mai înainte am fost trei ani în Marină și unul în Vietnam.

— Este o biografie impresionantă.

— Sunt ca și tine. Îmi place acțiunea. Te menține tânăr.

— De unde ești?

— M-am născut în nord-estul statului Idaho. Sunt pe jumătate indian Nez Perce.

— Nu glumești? Atunci cunoști bine munții de acolo.

— Am crescut între ei. Primii mei zece ani din viață i-am trăit în Rezervația

Indiană Flathead, la nord de Missoula, în valea dintre lanțurile muntoase Bitterroot și Anaconda. Chiar în mijlocul Stâncoșilor din nord. Când aveam zece ani, mama m-a trimis să locuiesc cu bunicii în Seattle. Ei erau albi, așa că am fost crescut în spiritul ambelor culturi.

— Pe care o preferi?

Firestone nu răspunse mult timp, apoi, în cele din urmă, zise:

— Îmi place cinstea indienilor Nez Perce. Au un fel de a tăia până la os. Și religia lor e pură, nu ca toate prostiile astea creștine.

— Cred că noi doi o să ne înțelegem bine.

— Te voi lua să-l cunoști pe tatăl meu într-o zi, zise el. Îți va deschide ochii.

— Pun pariu că așa va face, zise Vail.

La câțiva kilometri depărtare, Woodbine zbura în opturi leneșe când sus, când jos, deasupra autostrăzii interstatale, sperând că va localiza Taurusul negru dispărut, în drumul lui înapoi spre 1-75. Nimic. Renunță și zbură înapoi la aeroportul de țară. Avionul Beechcraft cu două motoare era încă la sol. Se decise să rămână în aer, nedorind să riște a fi văzut dacă ateriza pe câmp. Vremea deasupra aeroportului se însenină ușor. Vremea rea se muta spre est, așa că urcă la patru sute cincizeci de metri, așteptând ca mașina să se întoarcă. Zbură spre nord cam o jumătate de kilometru, ca Firestone să nu devină curios dacă vedea avionul. Cu o autonomie de zbor de o mie șase sute de kilometri, nu-și făcea griji în privința combustibilului. Zece minute mai târziu, văzu mașina virând la intersecție pe autostrada interstatală, mergând pe drumul de țară și intrând pe aeroport.

Își verifică ceasul. O oră și treizeci și trei de minute. Asta îngusta zona de căutare.

Woodbine nu putea ateriza pe aeroportul din Lima. Acolo ar verifica tot ce intră și iese din aeroporturile mici, și închirierile de mașini din întreaga zonă. Își verifică sextantul, măsurând distanțele până la aeroporturile locale ale regiunii, apoi luă o decizie radicală. Va ateriza pe pista regională de la Fort Wayne. De la aeroport era un drum drept spre sud pe o șosea de acces la autostrada interstatală, la zece kilometri de suburbiile orașului New Haven și de intersecția cu Ruta 30, și încă șaiszeci de kilometri până la Lima. Verifică pe hărțile sale AAA. Era un birou de închiriat mașini la aeroport. Sună și rezervă o mașină, apoi căuta la New Haven câteva moteluri și găsi unul la intersecția dintre autostrada interstatală și 30. O oră de condus de la motel la Lima. Zece minute de la motel la aeroport.

Era perfect.

O oră mai târziu intră în hotel, într-o cameră drăguță, pe colț, la etajul al doilea. Chemă serviciul de cameră și comandă o friptură de vită, mai în sânge, piure de cartofi, o salată și o sticlă de Pinot Noir franțuzesc, deși trebuise să se mulțumească cu Chianti. Luă o hartă, un compas și o busolă din servietă. Știa că ei fuseseră plecați timp de nouăzeci și trei de minute. Știa că merseseră spre sud. Stabili trei variante, fiecare bazată pe durata de timp în care Firestone și pasagerul lui ar fi vorbit cu Waller, dacă fuseseră într-adevăr să-l vadă pe Waller. Estimă viteza mașinii la șaptezeci, ceea ce-i dădu câteva cifre de bază. Își luă calculatorul și estimă cât de departe ar fi putut ajunge mașina în cazul unor interviuri de treizeci, patruzeci și șaiszeci de minute. Dacă interviul durase treizeci de minute ei ar fi putut conduce o sută zece-o sută douăzeci de kilometri spre sud. Își luă compasul și trasă un arc de cerc pe hartă, cu limitele exterioare și interioare. Apoi trase câteva linii în jos pe ambele părți ale autostrăzii, bazate pe cifrele lui. Când termină, avea o arie de căutare de forma rotundă, întinzându-se la sud de Lima și intersectată de trei linii.

Dacă fuseseră la Waller, însemna că era undeva în interiorul aceluia arc.

Va începe la ora șapte dimineața, mai întâi o cercetare din aer, apoi va cerceta zona cu mașina, dacă va fi necesar.

Maximum cinci zile, își zise în sinea lui. Dacă nu pot să-l găsesc pe

Waller în cinci zile, nu e aici.

Își luă video-recorderul digital și verifică cele șase cadre apropiate luate pasagerului neidentificat. Fotografiile erau excelente. Montă camera la computerul său portabil și introduse cele șase fotografii în memorie. Apoi le copie pe fax și-și conecta telefonul la computer. Formă un număr și când i se răspunse, trimise fotografia prin fax.

La trei mii de kilometri depărtare, la centrul de comunicații al Fortului Yahweh din vestul Montanei, faxul apărău pe mașina.

Sergentul de serviciu prinse fotografia lui Martin Vail pe buletinul de știri. Sub fotografie, Woodbine scrisese:

— Îl cunoaște cineva pe acest om?

15

Jane Venable stătea în picioare la fereastra cea mare a cabanei și-l privea pe Magoo, ca o fantomă în amurg, fugind prin păduricea de lângă lac, oprindu-se din când în când să adulmece o vizuină de iepure sau o rădăcină a unui copac căzut. În spatele lui, Martin se strecura printre arbuști, oprindu-se să arunce un disc spre câinele alb, care urmărea arcul descris de acesta și îl prindea perfect, sărind în aer și înșfăcându-l. Câinele lăsa discul la picioarele sale și aștepta cu coada lăsată în jos și cu capul dat pe spate, privindu-și stăpânul care se apropia. Ciobănescul german aștepta până când Vail ajungea lângă el, apoi se întorcea și se uita spre lac, unde doi bărbați pescuiseră aproape toată după-amiaza.

— I-am văzut, amice, zise Vail.

Satisfăcut, Magoo se întoarse și alergă din nou. Vail ridică discul și se apropie mai mult de malul lacului. Îi privi pe cei doi câteva minute. Din când în când, unul din ei ridica un binoclu și cerceta lacul mare, concentrându-se asupra malului lacului.

Pescari, pe dracu, gândi Vail.

Magoo lătră și Vail aruncă discul pe sub mână spre pajiștea mare dintre casă și lac. Câinele cel alb alergă ca un cal de curse, dar nu-l putu prinde. Obiectul lovi pământul înghețat și alunecă spre casă. Câinele se uită înapoi spre Vail cu dezgust, ignoră jucăria și alergă, cu pași mărunți, spre casă.

Jane veni la ușa din spate și o deschise când se apropie Magoo. Acesta alergă leneș pe lângă ea și se duse direct la vasul său cu mâncare. Vail îl urmă, intrând în casă.

Își scoase mânușile și își frecă mâinile una de alta.

— Drace, e tare frig afară, zise el.

— Asta nu pare să-l deranjeze pe prietenul tău, răspunse ea, arătând din cap spre câine.

— Drace, cu cât e mai frig, cu atât îi place mai mult. Cred că are un pic de husky în el.

Ea se apropie de Vail, care își scotea pufoaica, și îl sărută ușor pe obraz.

— Ai fost plecat ceva vreme.

— Am mers până jos la baraj.

— I-ai observat pe pescari?

— Da. Magoo este îngrijorat.

— Urâtă zi pentru pescuit.

— Dacă ei sunt pescari, eu sunt tenor de operă. Cel din spate a studiat lacul prin binoclu toată ziua.

— Am observat. Cine crezi că sunt?

— Spioni naziști, glumi Vail. Au de gând să arunce în aer barajul și să inunde valea.

— Doamne, ce imaginație ai. Călătoria aceea ți s-a urcat la cap.

— Nu știu ce să fac, zise el. M-am tot gândit la argumente pro și contra tot

timpul plimbării.

— Și...?

— E o decizie prea grea, Janie. Avem de-a face cu o treabă foarte importantă aici.

— Într-una din zilele acestea va trebui să mă întorc la muncă, dragul meu.

— Acesta este un vot pentru decizia de a primi slujba?

— Dumnezeu, nu. Nu vreau să mă implic în această decizie.

— Ne va afecta pe amândoi. Ai dreptul la un vot.

— Dar Magoo? Are și el dreptul la un vot?

— Desigur.

Câinele cel alb intră în salon, lingându-se pe buze, și Vail zise:

— Ce crezi, Magoo? S-o iau sau s-o las?

Câinele furnică pe nas, se trânti în fata ferestrei și ațipi.

— Ce viață! zise Vail, apoi spre Jane. Ți-e foame?

— Î-hî.

— O să frig niște carne.

— Am făcut ștrudele cu mere.

— Asta mirosea așa de bine. Ești o adevărată gospodină.

— Asta sunt eu. Martha Stewart.

El se duse în bucătărie, porni grătarul electric și îl dădu la maximum. Luă două antricoate, patru știuleți de porumb congelați și cele necesare pentru o salată și le puse pe tocător.

— Fac eu salata, zise ea și începu să desfacă salata verde și să o spele într-o sită.

Văii topi niște unt și-l amestecă cu usturoi în timp ce aștepta ca grătarul să se încălzească. Noaptea trecută, când se întorsese din călătorie, îi descrisese ziua petrecută, având grijă să nu-i spună prea multe din interviul cu Waller. Dar îi pusese caseta discuției sale cu Jordan de la Coyote Flats și îi vorbise despre Waller, despre linșaj și jaful de arme. Ea stătuse tăcută cât timp el vorbise și observase că se întuneca pe măsură ce vorbea. Dar mai auzise și altceva în vocea lui: o pasiune pe care n-o mai văzuse sau simțise la el de la cazul RICO. Își făcuse griji pentru el, privindu-l cum se gândea cu jumătate de inimă să se apuce de carte sau cum vorbea despre postul de profesor la Universitate și știa că el nu era mulțumit de nici unul din ele. În adâncul inimii, știa că aceasta era slujba perfectă pentru Vail. Dar mai simțea și un pericol pe care nu-l mai simțise niciodată înainte. Ca o presimțire rea. Aceștia erau oameni periculoși, iar dacă Vail acceptă slujba, știa că el se va pune în calea pericolului.

Așa că ea făcu salata, în timp ce el marină bucățile pentru friptura în sosul lui special și fierse apa pentru porumb și, în cele din urmă, puse fripturile pe grătar. O scenă drăguță de familie, gătind împreună, cu Magoo stând răbdător la locul lui și așteptând oasele, în timp ce în mintea lui Vail dansau viziuni ale unor ucigași vicleni, moarte și distrugere în sălbăticiile Vestului lor. Preț de o clipă, avu și Jane o viziune cu mașini cu bombe și asasinate, și trupuri mutilate în Estul mijlociu, ceea ce păru brusc a nu fi mai departe decât Oklahoma City.

Ea se cuibări mai aproape de el sub pilota din puf de gâscă, căutând locul de pe umărul lui care-i ținea loc de pernă. El nu discutase nimic despre ofertă de când începuseră să pregătească cina. În zori, elicopterul va veni și îl va duce la o întâlnire cu președintele Statelor Unite. De acum până atunci, va lua o decizie, și ea știa în adâncul inimii care va fi aceea. O parte din ea voia ca el să accepte funcția, deoarece era cel mai bun pentru lucrul acesta, și-și va face meseria strălucit. Dar cealaltă parte se temea de ce le va rezerva viitorul amândurora.

Nu-l întrebă. Poate că nici el nu știa încă. Ba nu, știa. Vail nu era omul care să amâne deciziile. Dar nu-l întrebă. În loc de asta, zise:

— La ce oră vin?

— La cinci și jumătate.

— Iisuse, e îngrozitor.
 — Mda, știu. Cred că președintele își începe ziua foarte devreme.
 — Păi, are o mulțime de făcut. De data asta, ai de gând să-ți pui un costum?
 — Pe cel maro-închis.
 — Cu ce cravată?
 — N-am idee.
 — O să-ți aleg eu.
 — Mizam pe lucrul ăsta.
 — Cât timp vei fi plecat?
 — Drace, nu știu. Dacă mă hotărâsc să refuz slujba, probabil că mă vor trimite înapoi cu trenul.
 — Probabil într-un vagon de marfă.
 — Da, va trebui să merg pe șine ca un vagabond.
 — Norocul meu dacă vei da peste o vagaboandă drăguță.
 El își lăasă mâna să alunece pe spatele ei și apoi pe interiorul coapsei.
 — Nu sunt fete în vagoanele de marfă.
 O mângâie încet cu vârful degetelor.
 — Aha. Îți amintești... ah... *Călătoriile lui Sullivan?* Lacul Veronica?
 El își mișcă mâna în sus, îi simți pielea catifelată și își puse palma pe abdomenul ei, mângâindu-i cu degetele mușchii netezi dintre picioare.
 — Asta s-ar putea întâmpla doar în film.
 Se întoarse spre ea și începu să-i mângâie feminitatea. Ea își ținu respirația și-și duse mâna în josul abdomenului lui până când îi simți bărbăția întărindu-se.
 — Chiar că știi cum să faci o fată să tacă, șopti ea.

16

Marge Castaigne era nervoasă. Nu mai primise nici o veste de la Vail de când acesta se întorsese din călătorie cu o zi în urmă. Nu știa cum să interpreteze tăcerea lui. Oare avea de gând să-l refuze pe președinte? Va accepta slujba? Sau voia să aștepte să vadă cum va decurge întâlnirea înainte să se hotărască?

Vail era o enigmă pentru ea. Citise și recitise articolele lui Jack Connerman, scrise de-a lungul anilor, trasând cariera lui Vail. Ca tânăr avocat, era un apărător viclean, periculos de deștept și arogant, care folosea legea mereu în favoarea lui. Îi păcălea pe procurori, inclusiv pe iubita lui, Jane Venable; îi trimisese pe câțiva dintre ei – inclusiv pe Venable – să-și caute de lucru în sectorul particular și era spaima judecătorilor.

În postul de procuror devenise oponentul demn de temut al foștilor săi colegi, le cunoștea fiecare truc, căci pe majoritatea el le inventase, putea intra în gândurile unui apărător, putea prevedea punctul forte al cazului și-și bloca adversarii de câte ori era nevoie. Adunase la un loc un grup faimos de tineri avocați pe care presa îi numise „Gașca de Sălbatici”. Vail le insuflase dragostea bătăliei pe tărâmul legii. Connerman scrisese o dată: „Vail și Gașca de Sălbatici privesc sala de judecată ca pe un Colosseum roman; o arenă în care viclenia și cunoașterea conțin adrenalină; în care ei sunt provocați să atace legea, canoanele ei, tradițiile, statutul și structura ei, pentru a influența, manevra și seduce jurații, făcându-i să accepte percepția lor asupra adevărului.”

Strălucitoarele sale remarci de deschidere către jurați erau o prognoză de condamnare pentru apărători; concluziile lui erau definitive. Era spaima acuzaților și a avocaților acestora. Și a judecătorilor. Îi spusese o dată lui Connerman: „Iubesc legea. Meseria mea este să-i dau câte un șut ca s-o mențin puternică.”

Și o provoca, împingând fiecare caz până la marginea prăpastiei și, din

când în când, dincolo de ea. În cei cincisprezece ani în care Connerman urmărise cariera lui Vail, avocatul fusese citat pentru ofense de douăzeci de ori și plătitese amenzi în valoare de 175 000 de dolari, iar o dată fusese chiar închis timp de zece zile în arestul poliției regionale.

Dacă faptele îl arătau pe Vail ca fiind un magician al legii, îndrăzneț, înflăcărat, cinic, arogant, care nu ținea cont de autoritate și maniere în sala de tribunal, proza lui Connerman îi picta un portret cumva diferit: portretul unui ticălos înțelept și fermecător, care nu putea fi influențat, nu putea fi cumpărat și nu putea fi învins și care, când Connerman citase crezul lui Disraeli că „Adevărul este dreptatea”, răspunsese: „Adevărul este percepție, dreptatea este o iluzie.”

El nu datora loialitate nimănui, un fapt dureros de aparent pentru Roy Shaughnessey, cel mai puternic huligan politic al starului, care-l numise pe Vail procuror al orașului Chicago, iar când Vail ajunsese foarte aproape de câteva dintre afacerile mai întunecate ale lui Shaughnessey, acesta îl ridicase în funcția de procuror general, de unde pornise imediat să-i dea jos cu succes pe Lacey și Grossman, cei mai mari susținători politici și sponsori ai lui Shaughnessey. Atitudinea nefavorabilă a lui Vail îl făcuse până la urmă pe Shaughnessey să exclame: „Necazul cu Vail este că nu știe cine-i sunt prietenii”, la care Vail replicase: „Știu cine îmi sunt prietenii, sunt mult mai interesat să-mi cunosc dușmanii.” Cu altă ocazie, când Shaughnessey îl numise pe Vail „un pui de cățea nerecunoscător”, Vail răspunsese: „Cineva ar trebui să-l întrebe pe Roy ce înțelege prin recunoștință.”

Marge Castaigne, a cărei ascensiune în carieră nu fusese ca a lui Vail, era și ea prudentă. Îi selectase pe cei doi bărbați pe care îi interviewase Vail cu o zi înainte, sperând că zelul și pasiunea unuia, alături de corupția celui de-al doilea, îl vor convinge că temerile președintelui în legătură cu Sanctuarul nu erau nefondate. Ea mai știa că-și asuma un risc politic recomandând președintelui un om care disprețuia protocolul și titlurile, care făcea lucrurile în felul lui, care nu era nici jucător de echipă, nici vedetă și care era destul de cinic pentru a vedea dincolo de fațada sub care se ascundeau ticăloșii.

Era tot ceea ce urau rechinii politici de la Washington. Dar mai era sigură că Vail era singurul avocat în viață care putea pune Sanctuarul în genunchi. Așa că stătea nervoasă la fereastra dormitorului, bătând din picior în timp ce aștepta limuzina care îl va aduce pe Vail la ușa ei și apoi îi va duce pe amândoi la Casa Albă. Când aceasta sosi, ea nu pierdu nici un minut și se așeză lângă el pe bancheta din spate a limuzinei.

— Bună dimineața, doamnă procuror, zise Vail.

Era îmbrăcat într-un costum maro-închis, la două rânduri, cu o cravată verde-închis, cu un model asortat.

— Bună dimineața, zise ea, apreciindu-i ținuta. Frumos costum.

— O să-i spun lui Jane că ai zis asta, ea îmi cumpără toate hainele.

— Are un gust excelent.

— Știu.

— Cum a fost călătoria?

— Interesantă.

Nu se angaja. Ea se așteptase la asta. Se decise să încerce altfel.

— Protocolul pentru întâlnire este relativ formal, zise ea. „Domnule președinte” și „domnule” este suficient pentru el. Ceilalți, ne referim unii la alții drept „secretar”, „director” sau „domnule”, „doamnă”, oricum... orice se potrivește.

— În regulă.

— O să-ți prezint participanții. Harry Simmons. El este șeful de fațadă al FBI, Billy Hardistan este adevăratul creier. Simmons a fost adus la putere pentru a curăța dezordinea din laborator și pe tâmpiții din Oklahoma City. Va pleca după ce imaginea Biroului va fi refăcută. Wayne Brodsky este directorul ATF. Se luptă pentru viața lui. Simmons vrea ca ATF să devină o parte a Biroului. ATF a primit o lovitură grea la Waco și Ruby Ridge, FBI-ul a invadat clădirea și a

distrus rezistența lui Weaver, dar ATF a fost acuzat pentru morți. Următorul este Ed Randolph, directorul IRS-ului. Este pe lista neagră de vreo doi ani. IRS-ul are o mare dezordine în interior, așa cum știe oricine. Președintele vrea să-l curețe cât mai curând. În urmă cu câteva săptămâni, Pennington l-a prins pe Randolph încercând să-i convingă pe câțiva dintre amicii lui kongresmeni să-i păstreze „status-quo” și l-a pus pe listă. Taci sau dispari. Și, în cele din urmă, este Claude Hooker, consultantul pentru Securitatea Națională. El e un tip rău. Claude și cu mine suntem în relații cordiale și cam la atât ne rezumăm. El este fost CIA, fost pușcaș marin, fost, fost, fost și nu agreează femeile ajunse în posturi înalte. Consideră că acest cabinet ar trebui să fie un club al băieților, așa lucrează mintea lui. Dar toți acești tipuri sunt destul de eficienți când nu se întrec pentru poziție.

— Ce părere au despre cazul RICO?

— Nu contează. Președintele vrea să-l facem. Am încheiat discuția aceasta. O să-ți placă Larry Pennington. Este direct, fermecător, dur și ia decizii rapide. Și se ține de cuvânt. Îi place să discute pe față și urăște formalitățile. Fii direct, la subiect și nu te înflăcăra prea tare. Nu are încredere în ardoare.

— O să-mi amintesc asta.

Tăcu din nou. Ea așteptă un moment sau două, apoi zise:

— Ai de gând să accepți, nu-i așa?

— Îți voi spune când voi ajunge înăuntru.

— Nu te juca cu mine, Marty, izbucni ea.

El o privi, zâmbind, și zise:

— N-aș îndrăzni.

— Dumnezeu, o să fii o pacoste, zise ea, privind pe fereastră.

— Am și eu câteva condiții, zise el.

— O? Bine, dă-i drumul.

— Îmi aduc propria mea echipă. Să am tot timpul la dispoziție un AMOC.

— S-a făcut.

— Și îi iau pe Jimmy Hines și pe Sam Firestone pentru organizarea întregului spectacol.

— Ticălosule! Ei fac parte din echipa mea personală.

— Jimmy cunoaște întreaga mișcare, Marge. Iar Sam Firestone a crescut chiar în ținutul acela. Îmi plac amândoi. Jimmy crede că aparatele electronice au fost inventate pentru a fi folosite de el, iar Sam nu vorbește mult, dar spune o mulțime de lucruri. Drace, toți lucrează pentru tine, generale. Vrei să-i am pe cei mai buni, nu-i așa?

— Altceva?

— Eu sunt la comandă. Îți raportează numai ție. Hardistan îmi raportează mie și lucrează sub autoritatea mea. E vreo problemă aici?

— Absolut nici una. Am vorbit deja cu Billy despre acest lucru. El știe mai multe despre grupările extremiste și despre mișcarea paramilitară decât oricine altcineva, cu excepția, poate, a lui Jimmy.

— Nu vreau nici un anunț oficial despre toată afacerea asta. Aș vrea ca presa să nu afle nimic până nu-mi adun echipa și n-am o idee despre ceea ce am de făcut. Cu cât Sanctuarul nu știe ce facem, cu atât e mai bine.

— Asta va fi puțin mai greu. Suntem la Washington. Informațiile interne sunt cele mai interesante.

— Adică bârfele.

— Î-hî.

— Sunt sigur că-ți vei da toată silința.

— O să-i menționez președintelui asta.

— Ar trebui să se poată.

Trecură pe lângă Casa Albă și pulsul lui Vail își mări ritmul. În spatele pereților albi susținuți de coloane, trăia cea mai puternică ființă umană din lume. Nu putea nega că era o experiență tulburătoare să te întâlnești cu președintele. Era fascinat de protocolul intrării în Casa Albă. Era cordial și eficient. Dar simți un fel de teamă respectuoasă când o urmă pe Castaigne în

Biroul Oval. Se uită împrejurul camerei, observând mici amănunte pe care le văzuse la știri și în fotografii. Simmons, Brodsky și Randolph erau deja acolo. Castaigne îl prezintă pe Vail și li se servi cafea. Un moment mai târziu intră Hooker. Își fixează ochii pe Vail de cum intră.

— Președintele va sosi imediat, zise Hooker. Face fotografii cu președintele Argentinei. Domnul Vail? Eu sunt Claude Hooker, NSA. Apoi își drese vocea și îi privi pe ceilalți bărbați din cameră. Cât timp așteptăm, aș dori să discutăm un minut afacerea asta RICO.

Vail o văzu pe Castaigne zburându-se.

— Nu este nimic de discutat, zise ea pe un ton tăios.

— Cazurile RICO pot dura ani întregi, zise Hooker. Până să le-aducem la tribunal, întreaga țară ar putea deveni un câmp de luptă.

— Ce vrei să spui, Claude? întrebă Marge.

— Unii dintre noi cred că un caz RICO este cam exorbitant, fără supărare, domnule Vail. Credem că același lucru poate fi realizat și de FBI, care să se ocupe de cazuri individuale, procurorul general să-i aducă la tribunal, IRS să-i ardă pentru evaziune fiscală. Apoi îi târâm pe nenorociți în fața presei, ca pe naziști la Nürenberg.

— Sau ne trezim cu alt Randie Weaver sau Waco? zise Castaigne.

Brodsky, Simmons și Randolph se foiră nervoși pe locurile lor. Vail nu zise nimic. Stătea relaxat în fotoliul lui și privea jocul puterii. Își dădea perfect seama că domnul consilier discutase „problema” cu ceilalți din cameră și îi făcuse pe câțiva să treacă de partea lui. Totul începea să ia o turnură politică, așa cum se temuse.

Hooker o privi tăios peste masă.

— Nu era necesar, zise el.

— Nici discuția aceasta nu este, zise Castaigne. Domnul Vail a fost de acord să conducă o forță de atac și să organizeze un caz RICO, iar Departamentul de Justiție îl sprijină. Aceasta a fost decizia președintelui. Punct.

Ochii lui Hooker deveniră de gheață. Se îndreptă în fotoliu, devenind cu aproape trei centimetri mai înalt. Buzele i se curbară într-un rânet.

— Ei, suntem cam nervoasă în dimineața asta, zise el.

În acel moment ușa se deschise și în camera intra Lawrence Pennington, oprind discuția. Vail fu surprins. Părea mai mare în realitate decât în fotografii. Sau, poate, se gândi el, întreaga situație era mai mare decât viața. Se ridicară cu toții. Pennington purta un costum bleumarin, la un rând de nasturi, și o cravată roșie. Stătu o clipă în cadrul ușii, șoptindu-i ceva secretarei, apoi intră în cameră.

— Bună dimineața, doamnă procuror general, domnilor. Dădu din cap și se duse direct la Vail. Dumneata trebuie să fii Martin Vail, zise el. Ce plăcere să vă avem aici.

Avea o strângere de mână ca o menghină.

— Plăcerea este de partea mea, zise Vail, surprins cât de slabă îi suna vocea.

— Îmi pare rău că am întârziat, zise Pennington. Se așeză și imediat se întoarse spre Vail. Ei bine, domnule Vail, ați avut timp să vă gândiți la oferta mea?

— O, domnule președe..., începu Hooker.

Pennington ridică mâna și îi făcu semn să tacă. Pennington se aplecă spre Vail.

— Pot să-ți spun Martin?

— Va fi perfect, domnule președinte.

— Bine. Deci, ce spui de ideea procurorului general?

Vail simți că toți ochii erau ațintiți asupra lui, în special cei ai lui Hooker, care se holba la el. Vail îl privi în ochi pe președinte.

— Cred că este o soluție excelentă a problemei, zise el. Cu coada ochiului văzu maxilarul lui Hooker strângându-se și ochii coborându-și privirea spre mâinile încrucișate în poală. Apoi Vail adăugă: Dacă-l putem porni.

— Ai îndoieli?

— Sunt destul de satisfăcut că amenințarea este reală și periculoasă, dar ne va da mult de furcă, domnule.

— Poți să-l faci?

Vail nu dorea să fie evaziv. Acesta era un militar, nu-l interesau scuzele.

— Da, domnule. Dacă este ceva, o să-l facem, și eu cred că este ceva acolo. Vor fi necesare câteva condiții.

Castaigne se uită direct spre el și, preț de o secundă, el văzu panică în ochii ei. *Condiții? Acesta este președintele, Marty!*

— Să le-auzim.

— Domnule președinte, obiectivul unui caz RICO este să prindă trei sau mai mulți șarlatani sau grupuri la un loc și să dovedească faptul ca sunt vinovați sau că au avut un profit din înșelăciuni serioase. Sentimentul meu este că, dacă le vom pune și niște crime în spate, *nimeni* nu-i va mai simpatiza. Măcelărirea soldaților SUA în munții Bitterroot, furtul proprietății guvernului la armurăria din Helena, crimă, jaf armat și spălare de bani. În timp ce cazul va progresa, vom putea, probabil, adăuga conspirația și corupția oficialilor publici în această afacere. Vom face asta, îi vom aduce la tribunal și ne vom motiva acțiunea, iar țara se va trezi în fața acestei amenințări. Va trebui să stabilim câteva coordonate de la început, domnule.

— Și care sunt acestea?

— Un singur om conduce spectacolul.

— Și acel om ești dumneata, nu-i așa?

— Da, domnule.

— De aceea te afli aici, zise Pennington.

— Bun.

— Am observat că ați lăsat problema impozitelor deoparte, îi întrerupse Randolph. Aceasta trebuie, cu siguranță, să facă parte din caz.

Uite că începem, gândi Vail. Era pregătit pentru prima bătălie.

— Domnule Randolph, va trebui să vă dezaprobat în problema aceasta, zise el tăios.

Randolph păru șocat. Castaigne sorbi o gură de cafea. Pennington păru puțin stupefiat.

— De ce, Martin? întrebă președintele.

— Evaziunea fiscală este o parte majoră pe agenda milițiilor, zise Randolph pompos.

— Lasă omul să termine ce are de spus, zise Pennington.

— Problema cu impozitele este că riscăm. Este vorba despre mai puțin de zece mii de dolari în majoritatea acestor cazuri. Să-i iei ferma unui om pentru că datorează o mie cinci sute de dolari pe impozite și patru mii în amenzi și dobândă este o propunere necinstită pentru juriu. Nu vreau să fiu nevoit să mă lupt cu un astfel de caz într-un tribunal. Un avocat afurisit o să ne facă praf. Și dacă pierdem chiar și unul dintre aceste cazuri pe care am pornit să le dovedim, întregul caz RICO se spulberă în bătaia vântului.

— Evaziunea fiscală este o parte importantă, domnule, și e cel mai ușor de dovedit, zise Randolph.

— Sunt de acord că este ușor de dovedit, domnule director Randolph, dar e îngrozitor de greu să convingi un juriu, iar, în final, tot ce contează este percepția juraților.

— Vreți să spuneți că nu veți pune sub acuză cazurile de evaziune fiscală? întrebă Hooker.

Vail îl ignoră pe Hooker și continuă să-i vorbească direct președintelui.

— Domnule președinte, m-ați invitat la această călătorie pentru a organiza un caz RICO împotriva Sanctuarului. Vreau să spun că, dacă vor fi implicate impozitele, cazul va fi, probabil, compromis din start.

— Vei renunța la această problemă? întrebă Pennington.

— Dacă reușesc să organizez un astfel de caz, domnule președinte, nu vreau să-l pierd din cauza impozitelor. Va rămâne destul și pentru IRS când vom

termina cu ei.

— Crezi că evaziunea fiscală este atât de periculoasă?

— N-am nici un dubiu, domnule. Este problema de pe agenda lor care ar putea genera simpatie din partea juraților. Amintiți-vă, încercăm să acuzăm o armată care pozează drept biserică. Va fi destul de greu și fără să ne luptăm pentru impozite. Cunosc oameni care urăsc milițiile, dar le dau absolută dreptate în privința poziției acestora față de impozite.

Pennington se lasă pe spătarul scaunului și făcu un fel de turlă din degete.

— Continuă, zise el.

— Cu cât facem cazul mai complicat, cu atât va fi mai ușor pentru apărător. Trebuie să-l menținem simplu, direct și cât mai puțin complicat posibil. Dacă aducem în discuție și impozitele, am putea introduce astfel un element de îndoială. Oamenii nu vor accepta crima, jaful sau spălarea banilor... dar dacă încerci să legi și un caz de evaziune fiscală de acestea, lucrurile se potrivesc precum merele cu portocalele. Arunci un obstacol în calea juriului, și este suficient un singur jurat ca să scufunde un caz.

— Bine, zise Pennington. Altceva?

— Cooperare deplină din partea FBI și ATF. Și IRS. Se uită la Randolph. Dumneavoastră aveți acces la dosare pe care noi nu le putem folosi decât după mult târăboi, domnule director, zise el.

— Dosarele noastre sunt confidențiale domnule, replică Randolph.

Președintele auzise tot ce dorea despre implicarea IRS-ului.

— O, sunt sigur că puteți rezolva asta, zise el, punându-l pe Randolph la locul lui.

— Aș vrea să-mi țin numirea secretă cât mai mult posibil, domnule președinte, zise Vail. Să nu anunțăm Sanctuarul mai devreme decât este cazul.

— Buna idee, admise Pennington.

— Ar mai fi un lucru: avem nevoie de un judecător înțelegător.

— Înțelegător față de ce?

— Microfoane, supraveghere continuă, acces la dosare, tranzacții bancare, intrări în computer.

— Hmm, exclamă președintele. Se gândi câteva minute și apoi se întoarse spre Hooker. Ce zici de Lucy McIntyre? Este în al Optulea Circuit. Este dură, dar cinstită, și părerea mea este ca va privi favorabil aceste cereri.

Hooker aprobă din cap.

— Doriți să vorbesc cu ea?

— Da, dar nu direct despre acest lucru. Inventează o scuză că ai deranjat-o și menționează asta în treacăt. Nu-i da de înțeles că ne bazăm pe ea. Apoi Martin poate aranja o întâlnire ca să-i facă propunerea.

— Da, domnule, zise Hooker și scrise câteva lucruri pe o agendă de serviciu.

Președintele se întoarse spre Vail.

— Altceva?

— Nu, domnule.

— Atunci, ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, domnule președinte.

Castaigne scăpă un oftat de ușurare. Pennington era încântat.

— Excelent, zise el. Bine ai venit la bord. Cât de repede poți începe?

— Mâine este destul de curând?

Pennington se uită la ceas.

— Mai sunt destule ore și astăzi, zise el și zâmbi. Marge poți să faci tu onorurile. Pune-l pe Martin să jure pentru preluarea funcției și să-i dăm drumul. Se ridică și dădu mâna cu Vail. Felicitări, doamnă procuror, zise el.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Domnilor, nu cred că Martin cere altceva decât cooperare deplină din partea tuturor și sunt sigur că o va obține. Aceasta este o prioritate zero, primul lucru pe listă, clar? Dacă mai este vreo problemă în această privință, sunt sigur că procurorul general o va rezolva. Dacă ea nu va putea, o voi face eu.

Pennington porni spre ușă, dar, când ajunse lângă ea, se întoarse. Încă un lucru, Martin. Aș vrea să văd acest caz la tribunal în optsprezece luni. Mulțumesc, doamnă procuror, domnilor.

Și plecă.

Vail se uită șocat la Castaigne.

— Optsprezece luni?

— Nu ți-am spus? zise ea în timp ce ieșea din Biroul Oval. Trebuie să-mi fi scăpat.

Avea o sclipire jucăușă în ochi.

Vail o urmă.

— Crezi că poți să ne faci rost de o Biblie, Millie? o întreba ea pe Mildred Ewing, secretara președintelui.

— O, cred că pot să rezolv asta, zise secretara, ieșind din birou.

Vail șopti:

— Optsprezece luni? Este o nebunie.

— Tocmai l-ai auzit pe om, ai întreaga forță a guvernului în spatele tău.

Orice ai nevoie.

Îi făcu cu ochiul când Mildred Ewing se întoarse cu un volum uzat, legat în piele.

Secretara i-o înmână lui Castaigne.

— Este Biblia familiei președintelui, zise ea încet. Sunt sigură că nu se va supăra.

— Mulțumesc, zise Castaigne. Ea întinse Biblia, iar Vail își puse mâna dreaptă pe ea și chiar acolo, în cadrul ușii Biroului Oval, Martin Vail deveni adjunctul procurorului general al Statelor Unite.

17

În dimineața în care Vail și Castaigne erau pe drum de la casa ei la întâlnirea cu președintele, Don Woodbine lua micul dejun la un mic restaurant aglomerat. Condusese până la Lima, plecând de la hotel la șase și jumătate. La ora șapte și jumătate comanda micul dejun. Era îmbrăcat simplu și purta ochelari din sticlă obișnuită, cu rame de sârmă, un bărbat care nu ieșea cu nimic din comun.

Cu o noapte înainte, își schimbase planul de atac. Woodbine nu era un băutor, se limita la două pahare de vin la cină și, din când în când, o bere. Dar era epuizat după două zile de zbor, încercând să ghicească traseul călătoriei făcute de Firestone și misteriosul său pasager. Băuse trei pahare de Chianti care îi înflăcăraseră imaginația. Stând întins în pat, cântărise faptele.

Fapt: Firestone nu zburase cu avionul AMOC la Fort Wayne, schimbase cu un avion mai mic, zburase la Lima, apoi închiriasse o mașină ca să se întâlnească cu cineva. Presupunere: Subiectul era secret.

Fapt: Pasagerul lui Firestone trebuie să fie important. Firestone n-ar risca să ia chiar și un membru al familiei să viziteze pe cineva implicat în protecția martorilor. Presupunere: Străinul era cumva implicat în problemele guvernului.

Fapt: Pierduse din vedere Taurusul cel negru când intrase în nori, pentru vreo cincisprezece minute. Zburase optzeci de kilometri în josul șoselei interstatale și nu văzuse deloc mașina până ce aceasta nu se întorsese. Presupunere: Firestone cotise de pe interstatală, spre est sau vest, în cele cincisprezece minute în care el nu putuse vedea autostrada.

Fapt: Waller crescuse la o fermă de cai și muncise la o fermă când locuise cu grupul Miliției.

Presupunere: Guvernul îi cumpărase o fermă. Nu prea mare, căci ar fi atras atenția. Un loc mic, retras față de fermele din vecinătate.

Concluzia: Firestone venise să vadă pe cineva foarte bine protejat, iar conversația durase, probabil, cel puțin o oră. Era o șansă destul de mare ca

subiectul să fie Waller. Presupunând că avusese o conversație de o oră, rămâneau treizeci și trei de minute pentru călătorie, până la întâlnire și înapoi până la aeroportul din Lima. Se ridică și consultă harta. Reprezentând grafic distanțele, trase concluzia că Waller locuia într-un perimetru de cincisprezece kilometri spre est sau vest de la autostrada interstată și la cincisprezece kilometri sud de Lima. Cel mai mare oraș din această zonă era Wapakoneta. Mai erau o jumătate de duzină de sate mai mici în aria de căutare.

Va cerceta mai întâi arcul cel mai apropiat de aeroport. Se hotărâse să verifice zona cu mașina, căutând ferme mici, pe drumuri lăturalnice, să le marcheze pe hartă și să facă mici verificări din mașină la magazinele din Wapakoneta, magazine pe care era destul de probabil că le va vizita Waller – farmacia, magazine de unelte, băcării – cu o șansă să-l poată depista. Woodbine se duse la culcare cu acest gând în minte.

Dar în dimineața aceasta, la micul dejun, citea ziarul local și privirea îi fu atrasă de pagina cu afaceri imobiliare, în special de două reclame care afirmau că sunt specializați în proprietatea de ferme. Își sorbi cafeaua, citi fiecare din cele două reclame, plăti repede nota și căută cel mai apropiat telefon public. Sună la prima agenție.

— Bună dimineața, Buckeye Realty, răspunse o voce de femeie, iritant de veselă.

— Bună dimineața. Sunt Walt Dempsey de la *Farm Journal*. Cu cine vorbesc?

— Sunt Marjorie Wilson, domnule Dempsey. Ce poate face Buckeye pentru dumneavoastră în această dimineață?

— Marjorie... pot să vă spun Marjorie?

— Toată lumea îmi zice Margie.

— Margie, revista se gândește la o poveste de copertă despre valorile fermelor din regiunea Indiana – Ohio. Am selectat zona dintre Lima și Wapakoneta ca una dintre multele zone preferate de noi. Mă întrebam dacă ai putea să-mi dai câteva informații?

— Doamne, doamne, ce interesant! Ce este o poveste de copertă?

— Asta înseamnă că va fi tipărită pe copertă, probabil cu o fotografie.

— Dumnezeu, vom fi faimoși.

— Sper din toată inima, zise Woodbine pe cel mai mîrșos ton cu putință. Încerc să aflu câte ferme au fost vândute în această zonă în ultimele nouă luni, cât sunt de mari, dacă se poate, să obțin numele noilor proprietari și să le iau câte un interviu. Știți, ce le place în această zonă, de ce au venit aici, lucruri dintr-acestea.

— Ei bine, să zicem, domnule Dempsey..

— Walter.

— Walter... că e destul de simplu. Mai întâi, fermele se vînd primăvara și vara, în această perioadă nu prea avem de lucru. Din primăvara trecută am vîndut opt ferme. Wiggins Realty, care este concurența noastră, a vîndut numai două. Stați să iau registrul... El auzi paginile foșnind... Să vedem...

Ea citi lista, iar Woodbine își notă câteva lucruri despre fiecare din cele șase. Când ea termină, el tăie cinci de pe listă ca fiind prea mari sau pentru că profilurile proprietarilor nu se potriveau. Își marcă pe hartă când ea descrie amplasarea celor trei ce puteau fi ținta lui.

— Aș fi bucuroasă să vă conduc prin zona noastră. Să vă prezint oamenilor. Sunt sigură că vor fi încântați să vorbească cu dumneavoastră...

— Ești foarte amabilă, Margie. Te voi suna eu din nou în câteva zile, dacă nu deranjez.

— O, da, ar fi foarte bine, zise ea cu o voce dezamăgită. *Farm Journal*, ați zis. Nu știu dacă am văzut vreodată această revistă.

— Ei, lasă-mi adresa și te voi pune pe lista de abonamente a poștei. Și voi face articolul în ultimele zile ale săptămânii.

— Vai, e foarte drăguț din partea duminale, Walter.

Primi același răspuns când sună la adversara lui Buckeye, folosind același

truc. De această dată, secretara se prezintă Geri Bloom. Prima fermă avea o mie de acri, era prea mare și se afla chiar pe autostrada statală. Cu a doua era o poveste diferită.

— Este vechea fermă Wainright, la sud de Uniopolis, îi spuse Bloom. Este un loc mic, de vreo sută și douăzeci de acri, cam înghesuită între două ferme mai mari. Am încheiat actele pe optsprezece mai.

— Cine este proprietarul?

— Ralph Anderson. Un tânăr drăguț. Proaspăt căsătorit. Nu am numărul lui de telefon.

— Chiar așa? Cum ajung la ferma lui?

— Nu este deloc greu. După harta mea, este la aproape trei kilometri sud de Uniopolis, ieșind din șoseaua Geyer cam opt sute de metri. Sunt cutii poștale de-a lungul șoselei.

— Excelent, zise Woodbine și puse o stea lângă numele lui Anderson.

În vreme ce Vail și Castaigne ieșeau din lift la primul etaj din aripa de vest, Hardistan intra în Casa Albă.

— A, uite-l pe Billy. E vremea ca voi doi să vă cunoașteți, zise ea. Apropo, printre multele sale talente, Billy poate să treacă peste rutina birocratică mai repede decât poate o molie să mestece un petic de bumbac. În orașul acesta este un talent foarte rar.

— Este un talent rar oriunde.

Hardistan era un bărbat vânjos, puțin peste un metru optzeci, care arăta mai mult a texan decât a virginian. Avea trăsături aspre și ochi căprui care păreau tot timpul în mișcare, verificând totul în jurul lor. Maxilarul îi dădea și el un aer hotărât. Părea un om dispus să asculte, dar care rar își schimba părerea.

Castaigne îl salută călduros și i-l prezintă pe Vail.

— Am început afacerea, zise ea. Fă cunoștință cu noul tău șef.

Hardistan încuviință din cap.

— Vom fi foarte ocupați, zise el cu o voce liniștită, cu doar o urmă de accent virginian în ea.

— Așa se pare, răspunse Vail.

— Cât timp stați în oraș?

— Trebuie să mă întorc acasă în după-amiaza aceasta. Vreau să văd ce crede vechea mea echipă despre slujba asta.

— Aveți timp să luăm prânzul? întrebă Hardistan.

— Desigur, este plăcerea mea.

— Trebuie să trecem pe la biroul meu să completăm formularele obișnuite pentru a-l trece pe Martin pe statul de plată, zise Castaigne. De ce nu treci să-l iei când termini aici?

— Bine. Trebuie să-l informez pe om despre trecătoarea Lost Trail.

— Avem ceva? întrebă Vail.

— Tuburi de cartușe, gloanțe, un martor care a auzit și alți câțiva oameni care cred că au auzit ceva. Urme de pulbere de C4 pe care l-au folosit să închidă ambele capete ale trecătorii. Și numerele scrijelite pe spatele camionului Humvee. Au avut noroc cu viscolul, dar erau profesioniști. Totul a fost cronometrat. Șase minute și au dispărut. Am pus oamenii să se târască peste tot pe munți, dar în acest moment sunt pesimist în legătură cu rezultatul.

— Dar camionul? întrebă Castaigne.

— S-a dus. Și nu cred că-l vom mai vedea vreodată.

Woodbine pilota avionul spre sud, deasupra Autostrăzii 501. Ralph Anderson corespundea din multe puncte de vedere, se decisese el. Ferma fusese cumpărată cam la vremea în care Waller dăduse alarma despre jaful băncii din Denver. Era mică, izolată, și Anderson nu avea telefon. Se hotărî să cerceteze locul din aer.

Inima lui Woodbine bătea nebunește. Asta era partea care îi plăcea cel mai mult. Vânătoarea. Găsirea celei mai bune poziții pentru lovitură. Desenarea pe hartă a celei mai bune căi de scăpare.

Ferma era ușor de localizat. Se găsea la vreo doi kilometri depărtare de autostradă, o insulă în mijlocul unei ferme neîngrijite. Casa se afla la un capăt al unui mic câmp cultivat. Trei drumuri de țară traversau ferma cea mare, dintre care unul forma clar granița nordică a fermei Anderson. Casa însăși era construită între două șosele statale care se intersectau la un kilometru și ceva la nord de Wapakoneta. Opri motorul și se lăsă mai jos, planând în cercuri deasupra casei mici, la înălțimea de două sute de metri. Avea camera video și lentila de mărire pregătite la maximum. În timp ce menținea avionul la acea înălțime, văzu un bărbat lucrând pe un tractor în mijlocul unui câmp. Porni camera video și zbură pe deasupra casei, se roti în cerc și îndreptă camera asupra bărbatului de pe tractor. Acesta părea preocupat. Woodbine ambală o dată motorul și omul se uită în sus, ținând mâna la ochi pentru a se feri de soare. Woodbine salută cu aripile și bărbatul îi răspunse la salut. Woodbine porni motorul și urcă înapoi la patru sute cincizeci de metri. Mai făcu un ocol, fotografiind întreaga zonă înainte de a se îndrepta spre vest.

O oră mai târziu, se relaxa în camera de motel. Era ora patru și jumătate. Peste nouăzeci de minute va fi întuneric. Se îmbracă într-un costum negru de jogging și cizme de vânătoare. Apoi conectă camera video la laptop și puse filmulețul. Casa era situată la un kilometru și ceva de Ruta 198 spre vest și 501 spre est. Două drumuri de țară se încrucișau cam la un kilometru nord-est de casă. Mări imaginea intersecției. La treizeci-patruzeci de metri de ea era un stejar mare aflat pe o ridicătură. Dădu imaginea înapoi și verifică terenul spre casă. Apărea clar. Cea mai apropiată casă era la trei kilometri depărtare.

Apoi își trasă rută de scăpare. Se hotărî să conducă spre est pe drumul de țară până la 501, spre nord până la 81, spre vest până la 116 și spre sud până la 117, apoi iar spre vest până la U.S. 127, evitând două sate mici. Măsură cu grijă distanța. Dacă menținea viteza la o sută zece kilometri, putea ajunge pe 127 în treizeci sau patruzeci de minute. Încă zece până la Van Wert și cincizeci de kilometri înapoi spre accesul pe interstatală, încă zece minute până la aeroport. În cel mult o oră și jumătate va fi cu avionul în aer. Aranjase să lase cheile mașinii într-o cutie de noapte la aeroportul regional, iar camera la motel era plătită și pe ziua următoare.

Apoi mări ținta. Opri imaginea pe bărbatul de pe tractor și îl mări mult, digitalizând fotografia pentru cât mai multă claritate. Fața deveni tot mai clară. Apoi se lăsă pe spate și zâmbi.

— Bună, Georgie. Chicoti încet. Ești în relații bune cu Dumnezeu?

— Vă place mâncarea chinezească? Întrebă Hardistan, în timp ce Vail se așeza pe scaunul de lângă el.

— Desigur.

— O să vă fac cinste cu un prânz. Am credit aici.

— Și eu nu?

— Domnule Vail, în momentul acesta puteți avea aproape tot ce vă doriți.

— Bun, începe prin a-mi zice Martin sau Marty.

— Perfect. Eu sunt Billy. I-am spus șoferului tău că poate pleca, te pot duce eu la avion după prânz. Vei savura cea mai bună mâncare chinezească pe care ai mâncat-o vreodată. Locul nu are o înfățișare grozavă, dar mâncarea îți va rămâne în memorie foarte mult timp.

Intrară pe strada K într-un sector la câteva blocuri de Casa Albă. O clădire străveche din cărămidă, cu două etaje, indescryptibilă, stătea singuratică în acea zonă. Ea ocupa un bloc pătrat, străjuit pe toate laturile de clădiri înalte din sticlă transparentă. Parterul miciei clădiri adăpostea o băcănie chinezească, un magazin de antichități, o piață de ierburi, o florărie și o farmacie, dar nici un restaurant.

— Blocul ăsta e pe cale de a fi demolat sau trece prin programul de restaurare? Întreba Vail.

— Este o ruină. Odată era un colț de cultură chinezească prin locurile acestea. Cei ce s-au dezvoltat i-au forțat încetul cu încetul să plece.

Hardistan își luă servieta și îl conduse pe Vail, printr-un hol lung, sus, pe o scară care scârțâia, într-o cameră mare, într-un colț situat în partea din față a clădirii. Douăzeci și ceva de mese erau aranjate la întâmplare în camera principală, și mai erau câteva separeuri aliniate pe o parte a sufrageriei.

Pereții erau vopsiți în albastru pastelat. Nu erau picturi sau tapiserii, nu erau dragoni, nici acvarii cu pești. Fețele de masă roșii dădeau singura pată de culoare interiorului, altfel șters. Mirosul era înțepător, predominant de usturoi. Iar majoritatea clienților, vreo cincisprezece la număr, erau orientali.

La capătul scărilor era un birou străvechi, cu o numărătoare, o agendă pentru rezervări și un stilou pe ea. Nici un telefon. Un domn chinez, în vârstă, cu părul alb, îmbrăcat cu un costum bleumarin închis și o lavalieră roșie stătea în spatele biroului și citea un ziar de limbă chineză. Privi în sus și zâmbi.

— Prietenul meu Hardistan, ce bine îmi pare că te văd, zise el într-o engleză elegantă, în timp ce îi conducea prin cameră într-un separeu dintr-un colț ferit al acesteia. Mi-a fost dor de dumneata.

— Și mie mi-a fost. Am fost ocupat, domnule Keye.

— Am bănuț. Am citit ziazele.

— Acesta este domnul Vail. După ziua de azi, sunt sigur că va deveni un client obișnuit.

— *Joy geen*. Sper din toată inima. Domnii beau ceva?

— Eu, ca de obicei.

— Cei negru pentru domnul Hardistan. Și domnul Vail?

— Bere, vă rog.

— Pot să vă sugerez Dragonul Galben, domnule Vail? Este bere chinezească. O recomand cu căldură.

— Sună delicios, zise Vail, zâmbind.

— Voi trimite chelnerul cu aperitive și meniul. Numele lui este Sam.

— Mulțumim.

Bătrânul domn plecă, având un spate drept ca o vergea de curățat pușca. Vail se simțea puțin neliniștit. Prânzul era destinat să-l flateze, să-i expună probleme ale vieții, să-i dezlege limba? Hardistan nu i se părea genul de tip care dorea să se împrietenească.

Vail se uită în jur, privind localul și minunându-se de austeritatea acestuia.

— Nu-ți face griji, separeul nu are microfoane, zise Hardistan.

— Nici nu mi-a trecut prin minte gândul acesta. Ar fi trebuit?

— Nu chiar, suntem de aceeași parte, îți amintești? M-am gândit că am putea să ne bucurăm de un prânz și de puțină intimitate în timp ce te pun la curent. N-o să găsești aici prea mulți birocrați sau politicieni.

Deci asta era, urma să fie „pus la curent”.

Chelnerul aduse un platou cu crevete prăjite și pui, împreună cu băuturile. Meniul conținea o mare varietate de mâncăruri cantoneze. Deasupra era tipărit titlul RESTAURANT CHINEZESC.

— Așa se numește? Întrebă Vail. „Restaurant Chinezesc”?

— Nu cred că domnul Keye s-a hotărât la ceva potrivit, așa că a optat pentru ceea ce era evident.

Comandară prânzul și începură să ciugulească din aperitivele cu crevete și pui.

— Cum ai găsit locul acesta? Întrebă Vail.

— Când eram destul de nou în Birou, am fost repartizat la Washington. La acea vreme, acesta era un frumos cartier chinezesc, un pătrat de patru sau cinci cvartale. Un mic Chinatown. A avut loc o crimă chiar pe această stradă. Un bijutier a fost ucis, împușcat în magazinul lui, dar nu a fost furat nimic. Majoritatea orientalilor, fie nu putea, fie nu voia să vorbească engleza, iar polițiștii erau neputincioși. Am fost chemați noi, pentru că existau dovezi că

ucigașul ar fi venit din San Francisco. Keye era ajutor de bucătar la un restaurant numit Grădinile din Shanghai, chiar aici, după colț. Abia vorbea engleza. Era venit ilegal. Nu avea pașaport, viză, nimic. Dar a venit la noi și ne-a spus întreaga poveste. Un mafiot chinez de pe Coasta de Vest se hotărâse să se mute în zona aceasta. Crima era un avertisment. Localnicii erau prea speriați ca să spună ceva. Keye și-a dat seama că singurul mod în care putea să se încheie această problemă era să ne spună tot ce știa, chiar dacă însemna deportarea în Taiwan. Am curățat banda de pe Coasta de Vest, iar eu am convins ambasada Taiwanului și Departamentul de Imigrări să-mi dea un pașaport și o Carte Verde pentru Keye.

Acesta a învățat imediat engleza – superb, după cum poți vedea. Când a devenit cetățean american, eu am fost sponsorul lui. Și când a deschis restaurantul, am fost primul lui investitor. Dețin zece la sută din acest local. Nu suficient ca să-mi asigure o pensie, dar destul pentru cumpărături.

— Este o poveste frumoasă.

— Ei, nu suntem nici noi mereu băieți răi. Mănânc aici de două-trei ori pe săptămână, când sunt în oraș.

— Nu ești căsătorit?

— Soția mea a murit în urmă cu patru ani. Am un fiu de treizeci și unu de ani, o noră încântătoare și două nepoțele. Tony tocmai a primit un loc bun la Bursa din New York. Slavă Domnului că nu a luat-o pe urmele mele.

— Cred că eu n-am ce să-ți spun despre viața mea personală.

— Păi, n-am reușit să aflăm dacă preferi băile sau dușurile.

— Sunt om al dușului.

— Mi-am închipuit.

— Știi, aș putea fi paranoic. Federalii au fost foarte supărați pentru că i-am luat cazul lui Riker. Tu ce părere ai avut despre asta?

— Am pierdut foarte mult timp cu cazul acela.

— Și noi.

Hardistan ridică mâinile.

— Hai să nu ne certăm. Ai făcut o treabă grozavă. Cu o echipă destul de limitată, aș putea adăuga.

— Niște avocați grozavi, zise Vail și, după un moment, adăugă: Cred că sunt cu toții polițiști frustrați. Foarte intuitivi.

— Oricum, cazul Grand County RICO este istorie. Mă bucur că, de data aceasta, ești de partea noastră.

— S-ar putea să nu mă potrivească în matrița asta birocratică.

— Nici nu cred că trebuie, Martin. Tu ești un procuror special și procuror general al Statelor Unite. Ai o putere demnă de tot respectul. Întreaga autoritate a SUA este la dispoziția ta, cu complimente din partea președintelui. De asemenea, ești șeful meu. Datoria mea este să-ți asigur spatele cât timp va dura toată afacerea, să te ajut să scapi de birocrație, să te asist în adunarea dovezilor legale și să fiu foarte sigur că atunci când vei intra în tribunal, nu vor fi puști fumegânde care să te surprindă. Este spectacolul tău. Ai nevoie de ceva, ai întreaga forță a Biroului în spatele tău. Sunt aici ca să fac o slujba periculoasă cât mai ușoară posibil.

— Dar ATF și IRS? Tocmai l-am mirosit pe Randolph. Sunt sigur că nu mă place.

— Nu are nici o importanță dacă te place sau nu. Asta dacă nu te interesează un concurs de popularitate.

— Nu prea.

— Avem nevoie de ATF, îl avem. Avem nevoie de IRS, îl avem. Randolph este un mic ratat speriat. A fost adus ca să-l ajute pe Pennington să dezvolte un program de curățire a Serviciului. Este putred până în măduvă, așa cum știe toată lumea. O grămadă de sociopați birocrați incompetenți care își obțin salariile sâcâind contribuabili nevinovați. Omul vrea să-l desființeze, să-i facă pe controlorii financiari să tragă linie. Gata cu expedițiile de pescuit ca pretext pentru revizii contabile. Găsesc ceva, raportează și cam asta e toată discuția la

o revizie contabilă. Orice înșelătorie va ajunge la Departamentul Justiției. DOJ va avea toată puterea poliției. IRS nu va mai avea nici puterea de a trimite citații. Pennington a clarificat acest lucru când l-a numit pe Randolph, așa că ce face Randolph? Se duce la câțiva amici de pe Colina Capitolului, le promite că nu vor vedea nici o verificare cât timp vor trăi dacă vor zădărnici planul președintelui. Pennington a aflat și l-a pedepsit. E terminat. Doar o problemă de timp. Asta este situația cu IRS.

— L-am supărat și pe Hooker.

— Păi, Hooker se crede Iago pentru Othello Pennington. Omul știe asta. Gândește singur. Îl ascultă pe Hooker și aruncă aproape nouăzeci la sută din ceea ce spune acesta. Acesta este doar un mesager de înaltă ținută, asta e tot. În ceea ce privește siguranța națională, este foarte bun. Este rece că o reptilă. Își face meseria. Dă-l la o parte. Nu poate face nimic pentru tine mai bine decât o fac alții.

— Ai stat pe-aici multa vreme.

— Douăzeci și cinci de ani.

— Cum eviți băile de sânge când se schimbă garda?

Hardistan zâmbi.

— Nu stau în calea lor, zise el. Îi dădu lui Vail cartea sa de vizită oficială. Pe spatele ei scrisese numerele particulare de acasă, al telefonului celular, al pagerului și al telefonului din mașină. Sună-mă oricând. Am somnul ușor.

Frumos discurs, amice. Dacă vrei să am încredere în tine, va fi nevoie de ceva mai mult decât de vorbărie.

— Am o întrebare, zise Vail. Cum se face că Sanctuarul a devenit așa de important, atât de repede, fără că FBI-ul să-i sară în spate?

— Bună întrebare. Sunt foarte șireți. Au învățat din greșelile făcute de Klan, de Miliție și de restul ticăloșilor. Au fost foarte, foarte discreți. Nu s-au grăbit. S-au mișcat în cea mai deplină liniște. Unitățile lor paramilitare au fost și încă sunt deghizate în biserici. N-au provocat nici un necaz, n-au intrat pe Internet cu mesajul lor, nu s-au luat la bătaie cu alți paramilitari. Doar *s-au specializat*. Și și-au pus un adevărat erou de război la conducerea revoltei lor. Lui Engstrom îi place la nebunie. Și-a făcut propria sa armată particulară.

— Și ce vă face să fiți siguri că ei sunt implicați în RICO?

— Ai vorbit cu doi dintre ei.

— Nimic cu care să mă prezint la tribunal.

— Îți amintești de schimbul de focuri cu Roy Marsden, din Oregon, în urmă cu vreo doi ani?

— El era tipul ăla radical, care a jefuit vreo două bănci?

— Corect.

— El și încă trei sau patru din oamenii lui au fost uciși, nu-i așa? Împreună cu vreo doi ofițeri de poliție.

Hardistan încuviință din cap.

— Patru. Un șerif, doi din patrulă și unul dintre cei mai buni agenți ai mei. Am recuperat mai multe arme din casă. Marsden folosea un M-16. Numerele și seriile fuseseră șterse cu acid, dar laboratorul nostru a putut să le reconstituie. Pușca a fost descoperită ca fiind una dintre armele furate de la armurăria Gărzii Naționale din Helena, Montana, în urmă cu doi ani. Apoi, acum opt luni, George Waller se preda. Nu a dezvăluit el prea multe, dar în timpul unui interogatoriu ne-a spus că Marsden a cumpărat trei M-16 de la Sanctuar. Atunci i-am trecut pe lista de priorități.

— Poate că Sanctuarul le-a cumpărat de la adevărații hoți.

— În acest caz, ei fac trafic de arme furate cu alte grupări paramilitare și au conspirat la două crime.

— Și atunci, de ce nu i-ați acuzat?

— Cu ce? Waller a auzit că ei au vândut puști, bla, bla, bla. La fel și cu jaful de la armurăria din Helena. Este cuvântul lui împotriva celorlalți participanți la jaf. Ai începe un proces cu astfel de dovezi?

— Nu.

— Iată-ți răspunsul.

— Ați putut să vă infiltrați în gașca asta? Întrebă Vail.

— Am încercat. Sunt paranoici și foarte deștepți. Majoritatea au avut o pregătire militară de vreun fel, cei mai mulți în spionaj. Avem în special oameni care lucrează legal în zonă și stau cu urechile deschise. Cu excepția lui Waller, nu am putut să-l prindem pe nici unul dintre ei. Iar pe el nu l-am prins, ne-a sărit în poală.

— N-am fost prea impresionat de micul Ralphie. Cred că a dat de necaz și a găsit un adăpost în programul de protecție a martorilor. Nu cred că s-a schimbat cu adevărat. Este încă un mic bigot răutăcios și un criminal, în ciuda credinței în Biblie.

— Aceasta este o analiză foarte atentă, având în vedere că ai vorbit cu el o singură oră.

— Sunt în jocul ăsta de aproape la fel de mult timp ca și tine, Billy. Nu trebuie să aud cuvintele cioroi, jidan și poponar decât o dată ca să miros un porc rasist.

— Ai avut un om în interiorul clubului la Grand County, nu-i așa?

— Am un coleg tânăr care a lucrat la Grand County timp de șase luni înainte să deschidem cazul împotriva lor. El a ascultat bombănelile și zvonurile. A știut instinctiv care erau adevărate și care erau tâmpeni.

— Asta ar fi Flaherty.

— Asta ar fi Flaherty. Un puști tare, din Boston. Foarte popular, foarte intuitiv.

Hardistan încuviință din cap.

— Unul dintre puținii avocați cărora le-am permis să treacă prin Academie. Era atât de bun, încât am încercat să ți-l furăm.

— Știu, mi-a spus.

— Sper că nu ești supărat pe mine pentru asta, zise Hardistan, forțându-se să zâmbească.

— Dimpotrivă, asta arată că-ți cunoști meseria. Începură amândoi să râdă. Oricum, Derm a primit o slujbă într-unul dintre centrele lor de afaceri, s-a dus la întâlnirile comisiilor, a citit ziarele, a ținut o evidență a tuturor minciunilor pe care ei le-au spus, fie pe față, fie prin emisiune. Și-a făcut prieteni și a ținut urechile deschise. El a pus la un loc mare parte din fazele cazului. Avea în cap întreaga analiză a legăturilor când am început să construim cazul. El a fost cel care l-a descoperit pe Kramer ca fiind cea mai slabă verigă din lanț. A fost corect tot timpul cât a fost la bord. Și i-a plăcut la nebunie fiecare minut. Indianul din el a ieșit la iveală.

— Ce părere a avut domnișoara Parver despre munca lui sub acoperire?

— Îmi spui în mod subtil ce buni sunt oamenii tăi de la securitate?

Hardistan zise:

— E o latură în care suntem foarte eficienți.

— Așa am auzit și eu. Parver și Flaherty trăiesc împreună cam de un an. Aproape tot de atâta timp de când eu și Jane Venable suntem împreună.

— Te gândești să-l trimiți pe Flaherty să se infiltreze și în afacerea asta?

— Nu pot. Cazul Grand a fost transmis peste tot la Court TV, World News, cineva îl poate recunoaște. În cazul Grand există mereu posibilitatea ca cineva să dea peste el și vreun nebun îndrăgostit de pistol să-i tragă un glonte în spate, pe când acolo... Vail clătină din cap. Probabil că l-am găsi atârând de vreun copac pe undeva, cu un bilet prins de piept.

— Sunt mai subtili decât atât. Nu l-ați mai găsi deloc. Dar ai dreptate, aceasta este o situație mortală.

— Categorie.

— În Grand County era vorba despre lăcomie și putere. O mână de bătrâni pungași care erau cu adevărat amatori în acest joc. Aici este vorba despre fanatism. Problemele morale sunt clare și concise. Lovitura dată convoiului de arme este o declarație foarte clară. Schimbă datele problemei. Chestia cu sacii pentru cadavre, asta chiar l-a înfuriat pe bătrân. A văzut roșu în față ochilor.

— Waller a sugerat că a fost un act de război. Dacă asta este, problemele morale devin neimportante.

— Dacă sunt în război, să-i lăsăm să facă declarația.

— Cred că au făcut-o deja. În mintea lor, vreau să spun. S-o facă formal este o misiune grea.

— Asta înseamnă doar că nu sunt pregătiți încă, zise Hardistan.

— Te-ai gândit deja la toate astea, nu-i așa?

— O parte din povestea asta este logică. Au patru unități plus statul major de comandă. Asta înseamnă aproximativ șase mii de bărbați și femei gata să se amestece cu populația și să acționeze sub acoperire.

— Când am vorbit cu Jordan la Mormânt, s-a lăudat cu asta.

— Lui Jordan îi place să exagereze. Am obținut mai mult din exagerările lui decât din confesiunile lui Waller.

— El zice că, atunci când va începe, va fi război de gherilă. Lovește și fugi. Terorism național.

— Trecătoarea Lost Trail.

— Exact.

— Crezi că Lost Trail a fost un test?

— Hei, asta e meseria ta. Eu sunt un începător, amintește-ți.

— Nu mai ești. Ai primit optsprezece luni să-ți depășești performanța de la Grand County.

Văii era vizibil zguduit de comentariu.

— Veștile circulă repede, zise el.

— L-am informat în amănunt pe președinte despre ambuscada de la Lost Trail. Mi-a spus că ai fost de acord să pornești un caz RICO și mi-a zis că această informație se oprește la mine. Drace, lucrez pentru tine acum, continuă el, n-aveai de gând să-mi spui?

— Voiam doar puțin răgaz înainte să se răspândească vestea.

— L-ai primit.

— Revenind la ambuscadă, eu cred că alinierea cadavrelor pe șosea a fost o declarație militară. I-au onorat pe soldații care au fost uciși.

— Ei, lor poate că li s-a părut un lucru onorabil. În ceea ce mă privește, a fost o barbarie. Au citit prea multe cărți comice.

— Arată că e vorba de o minte dedicată.

— Nu-mi pasa ce arată, îi vom desființa.

Vail zâmbi.

— Păi, pentru asta mă aflu aici.

Hardistan își puse servieta de piele pe masă și o deschise. Înăuntru erau mai multe casete video, câteva broșuri și un portmoneu mic de piele, de vreo zece centimetri pătrați și un centimetru grosime. Îl lua și îi deschise fermoarul. Înăuntru erau douăzeci de buzunare din plastic. Fiecare conținea un CD ROM.

— Am aici o mulțime de informații. CD-urile conțin ceea ce știm despre acest grup, legăturile sale cu alte grupări paramilitare, câteva rapoarte confidentiale, fotografiile și profilurile ale oamenilor cheie, chiar și unele speculații. Mi-am pus echipa să le adune pentru tine. Casetele video sunt în special de supraveghere. Mai sunt câteva broșuri despre guvern, literatură extremistă pe care am adunat-o de-a lungul anilor de la Klan, Miliție și altele. Destul ca să-ți dea o idee despre toată povestea asta, de fapt. Luă o carte micuța cu coperti tari. Aceasta este o copie a *Jurnalelor Turner*. Este manualul lor. Scrisul este îngrozitor, dar mesajul este înspăimântător. O carte cu instrucțiuni despre acțiunile de gherilă urbane. Cel mai bun lucru despre materialul de pe CD-uri este că este listat. Servieta este a ta. Cadoul meu.

Vail umblă printre lucrurile din ea și studiază articolele, apoi luă portmoneul din piele, îl întoarse și se uită prin buzunărașe.

— O mulțime de teme pentru acasă.

— Uite ce e, ai primit un an și jumătate să realizezi un caz RICO. Este imposibil. Hardistan arată valiza cu degetul. Dar aici este rezultatul a doi ani de muncă grea, așa că ești cu mult înainte. Va scurta puțin termenul.

— Mulțumesc, zise Vail și râse. Sper că mie nu-mi va lua la fel de mult timp să mi le însușesc.

— Nu vreau să fac pe deșteptul. Știu că unul dintre punctele tale forte este împărțirea sarcinilor, așa că acest sfat probabil nu este necesar, dar ți-l voi sugera, oricum. Împarte materialul între cei mai buni oameni ai tăi. Lasă-l pe fiecare să devină expert într-o fază a investigației. Și ne ai pe mine și pe Jim Hines pentru ajutor.

— Desigur. Dar șeful, oricum, trebuie să știe tot.

Puse la loc portmoneul în valiză și vru s-o închidă.

— Ar mai fi un lucru, zise Hardistan. Căută într-unui dintre buzunare și scoase un dosar subțire. Acest raport este clasificat „Secret”.

— Alte surprize?

— Am intrat în computerul lor timp de vreo trei ore mai demult.

— Ați intrat ilegal în rețeaua lor de computer?

Hardistan îl privi câteva clipe pe Vail, peste masă.

— A fost doar cercetare. Voiam doar să aflăm câte ceva despre operațiunea lor. Singurul lucru de interes a fost o referire la „Spectru”.

— Proiectul Fantoma?

— Jimmy te-a pus la curent cu asta, nu? Vail încuviința din cap. Complet antrenați în orice truc murdar cunoscut de om. Asasinate, explozibili, tortură și multe altele. Erau maeștri în meserie și extrem de eficienți. Câțiva dintre ei au fost folosiți în Nam și Nicaragua, apoi, mai târziu, în Orientul Mijlociu, toți oameni de-ai lui Engstrom. Li s-au dat misiuni și au dispărut. Când și-au încheiat misiunea, s-au întors și au primit alte însărcinări. Tipii ăștia erau extraordinari în eficiența lor. După Operațiunea Furtună în Deșert, au fost considerați prea periculoși, și misiunea lor a fost încheiată. Armata a încercat să-i reabiliteze, dar patru dintre ei au părăsit programul. Unul s-a dus să lucreze pentru serviciul de spionaj francez și a fost ucis în Algeria. Încă unul a fost specialist în spionaj în Furtună în Deșert, de asemenea, mort. Ceilalți doi sunt încă undeva, făcând pe mercenarii.

— Hines zice că dosarul lor este sigilat.

— Nu, a dispărut. Nu mai există nici o înregistrare. Tot ce știm despre ei am obținut vorbind cu oameni de la spionajul militar, foști ofițeri-comandanți, și unul sau doi tipi care au lucrat cu ei.

— Vreo fotografie? întrebă Vail, frunzărind foile.

— Doar aceasta.

— Am văzut-o. Mi-a arătat-o Hines în avion.

— Este făcută cu un Polaroid. A făcut-o un tip într-una din taberele bazei.

Vail arătă spre bărbatul de înălțime medie, cu păr lung și pușca specială.

— Cred că tipul ăsta se numea Oz.

— Ca în Vrăjitorul din...?

— Așa sună. Era, cu siguranță, un specialist de vreun fel. Jordan zice că acesta a nimerit odată un general vietnamez de la două mii de metri și cred că asta e pușca pe care a folosit-o. Dar Jordan zice că a murit. Știm că Jordan, Shrack și Metzinger sunt Spectre. Am asta pe caseta mea.

— Ai înregistrat interviurile? zise Hardistan, arcuindu-și sprâncenele.

După un moment, Vail răspunse:

— Doar pentru documentare.

Râseră amândoi.

— Credem că unul din ceilalți doi care sunt încă în viață, poate amândoi, lucrează pentru Sanctuar, zise Hardistan. Acest dosar conține toate informațiile pe care le avem despre ei. Nu e nevoie să mai spun că ar putea fi explozive în mâinile cui nu trebuie.

— Cum ar fi mass-media?

— Sau unii membri ai Congresului.

— Cunoști o judecătoare pe nume McIntyre?

— Lucy McIntyre, Circuitul al Optulea. Este un om bun.

— Președintele crede că am putea obține mandate și aprobări pentru

urmărire de la ea. Mă gândeam să aranjăm casetele, să punem niște lucruri mai grave la un loc, pentru a o convinge. Poate ai vrea să vii și tu.

— Tu ești șeful. Îți spun din capul locului, e dură.

— Avem nevoie de acces la indivizii ăștia, Billy. O să bag frica în Waller, teama de Dumnezeu. Spune-i că-l denunț dacă nu depune mărturie pentru noi. Sunt sigur că va fi măcar de acord să înregistrez discuția noastră.

— Asta s-ar putea să meargă, zise Hardistan. Dar o cunosc pe doamnă, va vrea, probabil, să vorbească cu Waller față în față.

— Ce-ai zice de o casetă video? Am putea merge acolo să-l filmăm. În momentul de față, el este singura carte cu care putem juca.

— Merită o încercare, cu siguranță, zise Hardistan. Dacă ea insistă să vorbească personal cu el, va trebui să-l scoatem pe furiș de acolo pentru o întâlnire. Este o treabă riscantă.

— Întreaga poveste e o treabă riscantă, răspunse Vail.

Hardistan puse dosarul la loc în compartimentul lui și închise servieta. Vail își trecu palma peste capacul din piele moale.

— Ai gusturi bune, Billy.

— Mulțumesc. Te superi dacă îți pun o întrebare personală?

— Încearcă-mă.

— De ce faci asta? Vreau să spun că e o muncă dată dracului. Scrie pe ea „eșec” pe toate părțile.

Vail se gândi un minut și ridică din umeri.

— Nu am nimic mai bun de făcut în acest moment.

Replica îl lăsă pe Hardistan cu gura căscată. Se uită la Vail, încercând să se decidă dacă avocatul glumea sau vorbea serios. Vail își scoase portmoneul și căută prin el, găsi o carte de vizită ponosită și i-o întinse peste masă.

— Obişnuiam să le împart când eram avocat al apărării și apoi procuror regional.

Numele lui era tipărit în colțul din dreapta-jos. În centru erau cuvintele lui preferate.

FĂRĂ COMENTARII.

La lăsarea întinericului Woodbine părăsi aeroportul de lângă Fort Wayne și conduse pe șoseaua șerpuită spre drumul de țară din nordul fermei lui Randolph Anderson, cronometrându-se. Îi luă patruzeci și opt de minute. Era întineric când viră pe acest drum, care era încă acoperit cu petice de gheața și rocă dură. Când ajunse la intersecția celor două drumuri, trase pe margine, întoarse și se adăposti sub niște copaci. Luă din portbagaj valiza de aluminiu, asamblă pușca de calibru 50, apoi îi puse luneta. Scoase un binoclu de noapte și se furișă pe delușorul abrupt, până la stejarul cel înalt, și se uită spre casă. Mișcă puțin dispozitivul pentru distanță până obțină o imagine clară a fermei, apoi verifică zona din jurul casei: un mic hambar, o camionetă parcată lângă el, ceva care arăta ca un mic adăpost. Mută din nou binoclul spre bucătărie.

O mie de metri. Floare la ureche, dacă putea avea o țintă clară.

Îngenunche, desfăcu un suport, îl înfipse în pământul tare și puse pușcă pe el. Inima îi bătea cu putere, dar mâinile îi erau sigure. Cercetă casa prin lunetă, trecând ușor peste ferestrele bucătăriei și ușa din spate, verificând mica prispă și ferestrele din colț, unde văzu un televizor. Presupuse că era un fel de cameră de recreere. Mută luneta înapoi spre bucătărie și văzu femeia care era clar că făcea ordine după masa de seară.

Dar unde era Waller / Anderson?

Woodbine nu se grăbea deloc. Era îmbrăcat gros și nu conta cât va avea de așteptat, știa ruta de retragere și cât timp îi va lua după ce-și va face treaba. Timpul era relativ.

Așteptă, mișcând pușca în față și în spate, între ferestrele casei, așteptând să prindă o imagine a prăzii. Continuă să cerceteze casa și apoi, în timp ce privea fereastra cămăruței, văzu că se schimbă canalul la televizor.

Waller era în cameră, se uita la televizor.

Woodbine trebuia să-l ademenească cumva afară.

Își luă iar binoclul, ceea ce îi dădu o imagine mai largă a locului. Tractorul stătea încă în câmp, cu roțile din spate împotmolite într-o groapă de noroi.

Woodbine se așeză pe vine și se gândi la această problemă. Ordinea era fixată în minte. Îl va scoate pe Waller din casă. Va trage în cauciucurile camionetei. Astfel o va lăsa pe soția lui fără telefon și mijloc de transport. Dacă nu se va întâmpla ca cineva să-i viziteze pe Andersoni, ea va fi prinsă în capcană la mai mult de un kilometru de șoseaua statală. Va dura o oră sau două până va chema ajutoare.

Cealaltă variantă era să-i omoare pe amândoi.

Așteptă, concentrându-se asupra ferestrei.

În casă, George Waller, alias Ralph Anderson se duse la bucătărie.

— Vrei să duci gunoiul afară? Întrebă Marie.

— Bine, zise Ralph. O să pornesc și tractorul pentru câteva minute și voi pune o prelată peste el. Mi-e teamă că o să înghețe sub mine.

— I-ai pus destul antigel, nu-i așa?

— Da. Doar că mă enervează. Am făcut rost de plasă de sârmă, ca să pun sub roțile din spate, să obțin puțină tracțiune. Poate că voi mai face o încercare. M-aș simți mult mai bine dacă aș putea să-l scot din afurisita aia de groapă și să-l duc în hambar.

— Ai grijă cum vorbești, domnule Anderson, îl apostrofă ea.

El își puse pufoaica, luă punga cu gunoi și o prelată grea din pânză, ieși din casă și aruncă punga într-un tomberon mare. Ridică plasă de sârmă, o puse sub braț și plecă spre tractor.

La o jumătate de kilometru depărtare, Woodbine îl văzu ieșind din casă și îndreptându-se spre tractor. Waller venea direct spre el. Își potrivi patul puștii ferm în umăr și-și așeză obrazul pe el. Waller era o siluetă, conturată peste luminile din interiorul casei. Woodbine îl urmări prin lunetă, îl privi cum se apleacă și desfășoară ceva, ce părea a fi plasă de sârmă, sub roțile din spate ale tractorului.

Apoi Waller se catără pe scaunul tractorului și-l porni. Woodbine văzu o șuviță de fum de eșapament ieșind din spatele mașinii. Waller stătea la manete și, uitându-se spre spatele tractorului, începu să le manevreze.

Woodbine se hotărî să-l împuște în cap. Dacă ar fi tras în corp, chiar și o împușcătură mortală putea da greș în întuneric.

Apoi Waller aprinse farurile tractorului.

Acum era o țintă clar conturată.

Woodbine ținti în mijlocul capului, dar tractorul sări brusc și ieși din groapă. Waller îl opri o clipă și privi spre spate.

Woodbine își încleștă pumnul, simți trăgaciul strângându-se, auzi reculul înăbușit.

Рок.

Simți lovitura puștii de calibru 50 în umăr.

Văzu capul lui Waller cum zvâcnește în spate, îl privi pe acesta cum cade peste bord și apoi alunecă jos, pe jumătate în tractorul în mișcare și pe jumătate afară. Încărca încă un cartuș în cameră, ridică pușca spre corpul lui Waller și mai trase o dată, văzând cum glonțul sfâșie pufoaica.

Înăuntru, în casă, Marie auzi tractorul pornind și, privind pe fereastra bucătăriei, îl văzu ieșind din groapă. Apoi, brusc, capul lui Ralphie păru că sare spre spate și el căzu pe o parte. Tractorul continua să înainteze spre casă.

Ea fugi afară și îl văzu pe Ralph atârând într-o parte a tractorului care venea huruind spre casă.

— Nu! țipă ea și alergă la tractor.

În spatele ei se auzi o explozie și, când se întoarse, văzu cauciucul din față al camionetei explodând.

Doamne! O, Dumnezeuul meu! Ce se întâmplă?

Era înghețată de frică, privind cum tractorul mergea mai departe, nefiind nimic să-l oprească. Apoi se întoarse și alergă spre casă. Tractorul venea, continua să înainteze, lovi prispa din spate, trecu peste ea și lovi peretele bucătăriei. Peretele se sfărâmă și tractorul se opri în chiuveta din bucătărie. Țevile de apă se sparseră la impactul cu tractorul. Apa țâșni ca un duș din ele.

Marie Anderson dădu buzna pe ușă și se holbă în interior, își văzu soțul zăcând lângă tractor, apa curgând peste corpul lui, spălând sângele care curgea din gaura de deasupra ochiului drept.

Începu să țipe necontrolat. Dar nu era nimeni s-o audă.

CARTEA A TREIA HAOSUL

Oamenii nu fac rău mai complet și cu mai multă bucurie decât atunci când îl fac din convingere religioasă.

Pascal

18

În apartamentul mansardat pe care îl împărțeau Jane și Martin, Gașca de Nebuni se adunase pentru o întâlnire de lucru, pe care Vail o convocase mai devreme în acea zi. Jane telefonase la restaurantul ei preferat, Avanti!, ținut de Guido Signatelli, care îi servea de obicei pe marii oameni politici, pe avocați și oameni din mass-media, de pe lângă primărie, într-un bistro cu cel mai frumos decor și cea mai bună mâncare italiană din Vestul Mijlociu. Guido se achitase de sarcină cu zel, aranjând un adevărat festin pe masa din sufragerie. Apartamentul fusese al lui Jane înainte ca cei doi să se hotărască să locuiască împreună. Era spectaculos, un duplex, iar salonul se întindea pe cele două niveluri, în vârful unuia dintre cei mai noi zgârie-nori din oraș. Camera de zi și sufrageriile aveau un perete din sticlă care oferea ambelor etaje o panoramă a locului ce-ți tăia respirația.

Unul dintre cele trei dormitoare îi fusese cedat lui Vail pentru birou. Era o replică a fostelor birouri ale lui Vail, dominat de o masă mare, supraîncărcată, din stejar, care-i servea drept masă de lucru. Rafturile de cărți încastrate în pereți erau pline până la refuz cu cărți de tot felul, de la clasici la cărți de drept care, de obicei, aveau bucățele de hârtie așezate între pagini, marcând pasaje de mult uitate. Pe o masă mică, cu fața spre fereastră, se afla vechea mașină electrică de scris Smith-Corona a lui Vail. El evita calculatoarele, bazându-se pe legendara sa secretară, Naomi Chance, să se ocupe de aparatura electronică. Numai Vail putea găsi ceva în acest birou și putea găsi imediat chiar și pe cele mai ascunse notițe, transcrieri și dosare din cei douăzeci și ceva de ani de bătlăii în tribunale. Naomi rămăsese cu el după ce devenise procuror general al statului. Ceilalți membri ai echipei erau încă nehotărâți, încercând să se hotărască ce să facă, fără sarcinile producătoare de adrenalină pe care Vail le obținea pentru ei. Apărarea traficantilor de droguri, a violatorilor și autorilor jafurilor armate sau munca la firme de avocatură serioase, apărând clienți mari afaceriști, la fel de vinovați, nu mai era stilul lor. Răspunseră în mare grabă la apelul lui.

Aceștia erau cei care mai rămăseseră din strălucitul grup pe care

Connerman îl poreclise Gașca de Nebuni.

„Tineri, în jur de treizeci de ani, erau agresivi, vicleni, ingenioși și plini de resurse și, cu toate că erau extrem de competitivi, erau legați prin respectul reciproc, talent și o puternică apreciere pentru munca de echipă, scrisese el. De-a lungul celor patru sau cinci ani în care fuseseră împreună, fiecare devenise specialist într-un anumit domeniu și, ca și Vail, deveniseră experți în mersul pe frânghia întinsă între înțelegerea statutară și procedurile interzise și nu evitau să-și asume riscurile dacă plata era destul de mare. Iubeau cu toții sala de judecată. Ca și Vail, legea era pentru ei o religie și o competiție, iar sala de tribunal era Colosseum-ul lor roman, arena în care toate resursele și viclenia lor erau impulsionate în cel mai incitant dintre toate sporturile care cer vărsare de sânge.”

Naomi Chance era mama adoptivă. Era o femeie de culoare, dreaptă ca o vergea de pușcă, uimitoare, cu pomeți proeminenți și ochi mari, negri, cu părul negru tuns scurt, care începuse să încărunțească. Își obținuse diploma în Drept la vârsta de patruzeci și șase de ani, după ce lucrase cu Vail doisprezece ani, dar preferase să rămână cu el. Era indispensabilă. Ea recrutase toată Gașca de Nebuni, cu excepția unuia.

Shana Parver și Dermott Flaherty erau două persoane foarte opuse, ale căror vieți fuseseră schimbate în circumstanțe asemănătoare. Ea fusese crescută într-o comunitate bogată din apropierea oceanului, în Rhode Island; el era un produs al aleilor lăaturalnice din Rochester, un puști de stradă dur, bătaios, al cărui tată petrecuse cincisprezece ani la Death Row, înainte de a muri din cauza unui atac de cord, încă făcând apel pentru ridicarea pedepsei cu moartea.

Ea avea abia un metru cincizeci și cinci, cu un aspect care-ți tăia respirația, un păr foarte negru, tăiat scurt, ochi căprui umbriți de gene lungi și o piele de culoarea nisipului. Vail se așteptase la orice altceva, în afară de minunea asta avocățească, frumoasă, mică și agresivă.

— Vreau un avocat, nu vreau să-i provoc vreunui bătrân din juriu un atac de cord, zisese el când o văzuse.

— Ce vrei să faci, Marty, să-și zburcească fața? zisese Naomi.

O rebelă gălăgioasă, care luase numai note de zece, curat, fără să deschidă o carte, în liceu. Picase la examen când era în ultimul an la un colegiu din New England. În culmea deprimării, se hotărâse să-și ia viața în propriile mâini, se concentrase în totalitate asupra școlii și-și îndeplinise visul de a deveni avocat. Din acel moment fusese o studentă de onoare, obținând numai note de zece în colegiu și la Facultatea de Drept, unde eroul ei era Martin Vail. Își mai câștigase și un loc în Gașca de Nebuni.

Flaherty fusese un puști mândru, care trăise pe stradă, unde intra deseori în necazuri din cauza bătailor, a furturilor din magazine și din buzunare, până într-o noapte când, stând în carceră la un arest pentru minori, luase aceeași decizie – să se bazeze pe singura sa avere – creierul. Reîntors pe stradă, se luptase să-și câștige traiul, câștigase ceva bani de buzunar amestecându-se în bătaii cu mâinile goale, organizate pe ascuns, și-și concentrase supărarea asupra cărților. Ca și Parver, devenise un elev de nota zece, trecuse prin colegiu ajutat de o combinație de burse și slujbe prost plătite, apoi făcuse autostopul spre vest până rămăsese fără bani în Illinois și câștigase o bursă la Universitatea din Chicago. Inspirat să devină avocat, pentru a-și ajuta tatăl, terminase facultatea cu mențiune, devenind un vultur al legii, șiret, dur, care era în aceeași măsură polițist și avocat. Ca și Parver, el îl idolatriza pe Vail chiar înainte să-l întâlnească.

Singura alegere personală a lui Vail era Ben Meyer, un specialist în fraude, înșelăciuni, ilegalități cu ajutorul computerului și spălare de bani. Era un bărbat înalt, osos, cu o față lungă, expresivă și o clăie de păr negru, se îmbrăca impecabil și era o parte litigantă feroce. Meyer fusese crescut într-o familie hasidică. Hasizii erau cei mai stricți evrei, mistici care păstrau strict aderența la legile rituale, se opuneau naționalismului și flexibilității rituale și întorceau

spatele artelor frumoase și cunoașterii istoriei. Purtau părul în bucle date după urechi, se îmbrăcau în negru și studiau cu ardoare Vechiul Testament și Cabala. Ben îi băga în sperieți pe colegii lui, care îl priveau ca pe o ciudățenie fizică ce nu se uită la televizor, nu citea cărțile la moda, nu asculta grupurile lor preferate și nu se ducea la cinematograful sau la dans.

Tatăl lui Meyer crezuse că acesta va deveni rabin. De când avea paisprezece ani, Meyer era un băiat solemn, singuratic, care nu vedea nici o alternativă la destinul său. Lăsat singur în salon, văzuse o carte pe măsuta de cafea. Era o carte de ficțiune, interzisă ochilor lui. Îi dăduse târcoale, privind-o peste umăr, ca și cum s-ar fi așteptat să-l atace demonii și, în cele din urmă, se aplecase și o deschisese temător. Întorsese prima pagină și citise:

„Când eram tânăr și vulnerabil, tata mi-a dat sfaturi care, de atunci, mi-au revenit mereu în minte.”

„De câte ori simți nevoia să critici pe cineva, mi-a spus el, amintește-ți că nimeni din lumea asta nu a avut avantajele pe care le-ai avut tu.”

Eu ce avantaje am avut? ȋipase vocea lui interioară. Meyer nu putuse lăsa din mână *Marele Gatsby*. Brusc, lumea se deschisese în fața lui și fusese intrigat, *nu vrăjit*, de tapiseria anilor '20, ȋesută de Fitzgerald, cu gangsteri, playboys și traficanți de alcool, peste tema dragostei dulci-amăruie și neîmpărtășite.

Meyer devenise un cititor vorace, citind în secret volume de Hugo, Dickens și Faulkner, pe teme de care era foarte atașat: justiție dusă până la extrem, bigotism, ură, nedreptate socială. Când, în final, își informase părinții că renunță la fervoarea rituală a ordinului hasidic pentru a deveni avocat, o făcuse provocator, tăindu-și părul și sosind acasă în blugi și bluzon. Fusese prompt alungat din sânul familiei de tatăl său. De-a lungul anilor care urmaseră, mama îl vizitase adesea, aducându-i supă de pui făcută de ea și plăcinte evreiești și bucurându-se în secret de succesul lui. Tatăl nu îl iertase niciodată. Murise cu trei luni înainte ca Meyer să absolve Facultatea de Drept de la Yale, ca șef de promoție.

Mama lui fusese extrem de mândră de rolul pe care îl jucase el în procesul Grand County, care dezvăluise corupția politică și a mediului din Centrul Americii.

Harrison Latimore era asul din mânecă al Găștii de Nebuni. Era cel mai nou membru al acesteia și se achitase foarte bine de sarcina sa în cazul Grand County, ca ajutor al lui Flaherty. Tatăl său își pierduse ambele picioare în Vietnam și murise într-un spital de veterani. Latimore devenise avocat pentru a împlini visul tatălui său, cu toate că el își dorise să lucreze în ultimă instanță la FBI. Naomi, care făcuse majoritatea „recrutărilor” pentru Vail, fusese atrasă de tinerețea, frumusețea și aerul său distrat, care îi dezarma pe avocații cu care se înfrunta la tribunal, și de ciudatul său simț al umorului, care ascundea apetitul său feroce de a sări la jugulară.

Un alt membru al Găștii fusese Harve St. Clair, un bărbat mai în vârstă, vorbăreț, cu instinctele unui animal sălbatic de pradă și o memorie enciclopedică. Murise cu doi ani în urmă într-un accident de automobil. Un jucător suspicios, St. Clair avusese un instinct natural pentru analiza de legătură, pentru punerea la un loc a unor fapte aparent fără legătură și proiectându-le către o singură concluzie. Era un truc pe care Flaherty îl învățase de la el și îl învățase chiar bine.

Dar omul care îi lipsea cel mai mult lui Vail era Abel Stenner, un fost polițist din Chicago, care devenise cel mai bun prieten al lui Vail, precum și garda sa de corp. Stenner făcuse congestie cerebrală în săptămânile de după procesul Grand și locuia cu fiica lui divorțată, în Trenton, New Jersey. Vail vorbea cu el cel puțin o dată pe săptămână, căutându-i adesea înțelepciunea și sfaturile.

Oaspeții lui Vail ciuguleau nervoși din paste, salate, friptură de vițel Avanti, chifteluțe și pește și vorbeau cu Jimmy Hines, pe care îl prezentase simplu ca prieten de familie. Era nerăbdător să afle cum va reacționa grupul la veștile lui.

În cele din urmă, bătu cu degetele în masa și ei tăcură imediat.

— Vreau să vă distrez puțin, zise el. Haideți să mergem în salon și să ne așezăm confortabil.

Gașca de Nebuni se adună acolo, stând pe podea sau așezându-se în șezlonguri. Magoo veni încet înăuntru, se întinse la picioarele lui Vail, căscă și adormi. Nimeni nu zise nimic și nu întrerupse cât timp Vail le puse cele două casete pe care le înregistrase. Când se terminară, Vail închise casetofonul.

— Pe prima caseta era Gary Jordan. Se află la penitenciarul federal din New Mexico. Celălalt este inclus în protecția martorilor. Numiți-l doar P.M. Sanctuarul este cea mai bine organizată, bine pregătită și dedicată miliție din țară. Patru brigăzi, pretinzându-se biserici, sub umbrela Sanctuarului lui Engstrom. Șase mii de soldați antrenați de experți în tactici de gherilă și supraviețuire. Ei pot justifica orice, chiar și crima, citând din Biblie.

Așa că, la ora nouă și jumătate în dimineața aceasta, am devenit asistentul procurorului general al Statelor Unite. La cererea președintelui, am fost de acord să organizez un caz RICO împotriva organizațiilor Sanctuarul Domnului și Mânia lui Dumnezeu.

Anunțul lui fu primit cu o uimire împietrită din partea tuturor. Shana Parver rupse într-un târziu tăcerea, toți rămăseseră cu gura căscată, ca un răspuns care reflecta reacția tuturor.

— *Ha!*

Naomi fu și mai explicită.

— Oho!

Urmată de un val de râsete nervoase.

— A fost ceva foarte neașteptat. Mi s-a oferit această slujbă acum trei zile de către procurorul general. M-am întâlnit cu președintele, cu procurorul general și cu omul care conduce FBI la Casa Alba azi-dimineață și am acceptat oferta. Voi avea putere deplină, raportându-i doar președintelui și procurorului general Castaigne.

— Te-ai întâlnit cu președintele și cu procurorul general? întrebă Naomi, neîncrezătoare.

— Da.

— Și el te-a *rugat* să faci asta? zise Harrison.

— Da.

— Sfinte Sisoie, murmură Flaherty.

— Am nevoie de voi toți, zise Vail. Cazul acesta îl va face pe Grand County să pară o încălzire a ligii de juniori. Vom folosi tot ce am învățat în cazurile RICO anterioare și încă vom dori să fi știut mai mult. Vom avea trei aliați puternici în echipa noastră. Jimmy Hines, aici de față, este unul dintre ei. El este mai mult decât un prieten de familie, este un geniu al electronicii și poate accesa orice înregistrări avem nevoie și stoca toate datele noastre. Sam Firestone este un șerif care a crescut în zona aceea. Este pe jumătate indian și cunoaște teritoriul. El probabil că știe majoritatea răspunsurilor de care avem nevoie, dar nu spune prea multe.

— Ca Harve? zise Flaherty și toți începură să râdă.

— Da, ca Harve, zise Vail, amintindu-l pe St. Clair care lipsea. Îl mai avem și pe Billy Hardistan care va munci alături de noi. El este omul care conduce FBI. Mănâncă rutină pe pâine. Billy și cu mine ne vom întâlni mâine cu un judecător federal. Vom vedea câtă mână liberă are ea de gând să ne dea.

— Ea? întrebă Naomi.

— Se numește McIntyre. Este originară din Carolina de Sud. Fostă procuror, fostă judecătoare la Curtea Superioară și membră a Curții Supreme de acolo. Mi s-a spus că este dură, dar cinstită.

— Judecătorii, mormăi Latimore. Succes!

Vail puse servieta pe podea și o deschise, scoțând cutia cu CD-uri, literatura extremistă și dosarul despre Proiectul Fantomă.

— Acestea sunt CD-urile dosarelor despre Sanctuar și alte grupări extreme. Voi face copii pentru toți cei ce mi se alătură. Teme pentru acasă.

Meyer gemu. O, îți vor plăcea, Ben, zise Vail. Este ca și cum ai citi o poveste de groază. Deocamdată, acestea sunt datele generale pe care ni le-a pregătit FBI-ul. Cu ele vom începe și cu unicul martor.

— P.M.-ul, zise Flaherty.

— Așa e. Sper că această caseta o va convinge pe doamna judecător să ne dea împuternicirile și aprobările de care avem nevoie.

— Își va menține declarația dacă avem nevoie de el la proces? întrebă Flaherty.

— Nu știu, răspunse Văii.

— Nu vezi în el veriga de legătură? zise Meyer.

Vail clatină din cap.

— Care este specificul cazului, Marty? întrebă Parver.

— Crimă, jaf armat, furt din proprietatea guvernului, transport interstatal de vehicule furate, spălări de bani...

— Da..., zise ușor Meyer.

— Asta e meseria ta, Ben. Banii. Naomi și Jim Hines te pot ajuta. Ai grijă, o mulțime de informații pot fi deja înregistrate. FBI-ul și ATF n-au dormit în ultimii doi ani. Vrem să le cunoaștem băncile, directorii și proprietarii, ofițerii, câte ramuri au, câți bani mânuiesc, ce împrumuturi au cele patru biserici și Sanctuarul. De asemenea, pământurile și clădirile specifice deținute de Sanctuar.

— O să fie greu, zise Hines.

— Am mai făcut așa ceva și înainte, zise Meyer, și chiar legal.

— Depinde de cât va fi de mare ușa pe care ne-o va deschide judecătorul, zise Vail. Dermott, partea ta sunt ilegalitățile majore. Vrem să cunoaștem toate jafurile asupra băncilor, spargerea mașinilor blindate, fiecare depozit de arme jefuit, fiecare jefuire a unui magazin de arme din ultimii doi ani.

— În ce zonă? întrebă Flaherty.

— Montana, Idaho, Colorado și Wyoming.

— Probabil că avem destule informații la dosar, zise Hines.

— Verificați totul de două ori. Nu vrem să ne scape nici o șmecherie. Mai vrem să știm și modus operandi în fiecare dintre acestea. Jimmy, poți selecta acest material?

— Nici o problemă, răspunse Hines. Am scris un program pentru procurorul general, clasificat după nume, ocupație, cazier, locuință, permis de conducere, chiar asemănare fizică sau orice alte variabile veți dori să introduceți. Apoi, se va lista în ordine alfabetică și după categorie.

— Excelent. Naomi este expertă în RICO. Ea știe exact ce căutăm și care potriviri sunt semnificative. Shana? Cele patru biserici. Cine face parte din ele, ocupații, vârste, care este ordinea la comandă, unde sunt localizate. Și, în cele din urma, tu și cu mine îi vom interoga pe acești oameni.

— Grozav, zise ea, zâmbind.

— O, da, mai vreau să știu cine sunt membrii F.I. – adică departamentul lor de spionaj. P.M. i-a menționat pe casetă. Ea încuviință din cap. Harrison, vreau ca tu să te concentrezi asupra nebunului de la radio, Abraham.

— FBI-ul a înregistrat predicile lui, dacă așa vrei să le numești – de când a început, se oferi Hines. Îți vor da o idee despre ce vorbește.

— Bun, zise Latimore.

— Vreau absolut totul despre tipul ăsta. Predică despre aruncarea în aer a clădirilor guvernamentale, jefuirea tribunalelor, a armurărilor și a băncilor, uciderea judecătorilor și a angajaților federali. Vreau să știu cine este tipul ăsta. De unde a apărut, unde locuiește, unde își înregistrează emisiunile, cine mai este în afacerea asta cu el?

— M-am prins, zise Latimore. Vrei întreaga vrăjitorie.

— Oricum vrei s-o numești. Am aranjat să fie urmărit continuu Fortul Yahweh, din aer și de pe pământ. FBI-ul se va ocupa de acest lucru. Naomi, trebuie să-i avertizam pe toți agenții FBI, pe ATF și pe toți șerifii că trebuie să ne informeze despre orice eveniment – *orice eveniment* – implicând miliția.

Inclusiv arestările. Îi vom ajuta. Nu vei dormi prea mult în călătoria asta, Naomi.

— Și ce e nou? Întrebă ea, zâmbind.

— Cam asta e, zise Vail, cu excepția unui singur lucru. Vom deschide un mic birou aici, în oraș. Dar în mare parte vom lucra într-un AMOC.

— Într-un ce? Întrebă Latimore.

— Centrul Aerian Mobil de Operațiuni - un AMOC. Un 737 complet echipat cu toate jucăriile de care vom avea nevoie în excursia aceasta.

— Propriul nostru avion! zise Latimore.

— Propriul nostru avion.

— Nu-mi place să zbor, zise Naomi.

— De aceea vei conduce biroul de aici, zise Vail.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, zise ea. Am o întrebare.

— Dă-i drumul.

— Ce te frământă în afacerea asta?

— Nu mă frământă nimic.

— Martin, eu știu când ești îngrijorat și acum ești.

Ofta și se gândi câteva momente înainte de a răspunde.

— Avem optsprezece luni ca să punem acest caz pe tapet, zise el în final.

Dar mă tot gândesc la ce a spus P.M.: „Poate este un act de război.” Din câte știu, ei ar putea plănuși să înceapă Armaghedonul poimăine. Poate că luna viitoare va fi ziua-SUA. Vreau să-i aducem în fața unui juriu înainte să ajungă prea departe, și la fel vrea și președintele. Vreau ca toată lumea să știe de la început, suntem contra cronometru, de data aceasta. Președintele ne-a dat optsprezece luni. Eu vreau să lucrăm la acest caz ca și cum cele optsprezece luni s-ar încheia mâine.

— Nu facem mereu așa?

— Am avut timp să dezvoltăm cazul în termenii noștri în Grand County. Aici nu ne mai permitem luxul acesta. Dermott, vreau ca tu să verifici totul. Pune toate faptele în matricea aceea din spatele ochilor tăi și vino cu o verigă de legătură. Apoi vom încerca s-o rupem. Vreau legătură. Vreau persoana care poate lega aceste patru biserici de Engstrom. Dacă obținem asta, putem să-i acuzăm, să le dăm ani grei și să construim cazul în drum spre tribunal.

— Este riscant, zise Meyer.

— Totul este riscant, Ben. Diferența este că, de data asta, gardurile sunt chiar înalte.

— Trebuie să urmărim banii, zise Meyer.

— Ce bani? Întrebă Latimore.

— Drace, aștia jefuiesc bănci, fură arme și le vând, răspunse Meyer. O mulțime de bani plutesc împrejur. Cum îi spală?

— Caută soluții, Ben. Țiți amintești cum am rezolvat cu băncile în Grand County? Sari drept la jugulară. Nu uita, tot FBI-ul lucrează pentru tine.

Vail se uită la toți cei din grup.

— Vă încumetați toți?

Entuziasmul lor îi răspunse la întrebare.

Apoi sună telefonul.

Deranjat, Vail ridică receptorul brusc.

— Vail, zise el, sever.

Cei din grup îi priveau expresia schimbându-se din enervare în neîncredere și apoi în mânie.

— Martin, sunt Billy. P.M. al nostru tocmai a fost împușcat. E mort.

— Dumnezeule! zise Vail.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă Jane, dar el ridică o mână.

— Sam și cu mine luăm un mic avion până la Fort Wayne. Ne ducem la scena crimei cu o mașină.

— Unde s-a întâmplat?

— La fermă. Se pare că era pe câmp, chinuindu-se cu tractorul acela al lui. A fost împușcat de două ori. Poți să ne însoțești? Putem merge împreună, cu mașina.

— Desigur, zise el. Ne întâlnim în Fort Wayne cât de curând posibil. Închise telefonul și se întoarse spre tinerii lui colegi. S-ar putea să vrei să vă răzgândeți, zise el.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jane.

— Tocmai ne-am pierdut singurul nostru martor, răspunse el. Cineva l-a omorât pe P.M.

19

Floyd McCurdy era agentul de serviciu al biroului FBI din Columbus, Ohio. Veteranul cu douăzeci de ani vechime în FBI era un om cu o vorbă moale, scund, cu un moț de păr castaniu și ochi căprui în spatele ochelarilor fără rame. Purta o pufoaică FBI bleumarin, galoși demodați peste pantofi și o căciulă bleumarin de schi trasă peste urechi. Ajunsesse la scena asasinării lui Waller la ora trei A.M. cu douăzeci de agenți și John Nash, expert în medicină legală, și un laborator mobil, care era parcat lângă casa lui Waller. Încă douăzeci de agenți erau așteptați dintr-un moment într-altul.

Stătea în zorii roșii ca sângele, cu mâinile înmănușate sub brațe și umerii aduși împotriva frigului, când Vail, Firestone, Meyer, Flaherty și Hardistan ajunseră puțin după ora 6 A.M.

— Bună dimineața, domnule, zise el, în timp ce Hardistan cobora din mașină.

— Bună dimineața, Floyd, zise Hardistan, dând din cap, și îi prezentă pe ceilalți patru pasageri.

— Sunt minus douăsprezece grade, zise McCurdy. Avem nevoie de mai multă lumină ca să începem cercetarea zonei. Haideți să așteptăm înăuntru.

Sufrageria fusese transformată într-un fel de stat-major improvizat, cu trei mese adunate la un loc, formând un fel de birou temporar. O hartă a fermei Waller era întinsă peste masa de lucru. Agenții erau adunați într-o cămaruță, bând cafea și privind știrile matinale la televizor. McCurdy îi conduse la ușa bucătăriei.

Vail se uită în bucătăria distrusă. Un tractor mic era înfipt în peretele bucătăriei, cu motorul îngropat în molozul format de perete, tavan și chiuvetă. Bucăți de țevă de apă, rupte și îndoite, ieșeau din epavă. Apa fusese oprită, dar întreaga cameră era încă îmbibată cu apă. Un ceas de bucătărie rotund, cu baterie, zăcea în mijlocul podelei, bateria fiind și ea la câțiva centimetri depărtare. Limbile ceasului erau înțepenite la 6:23. Panglici galbene de marcare a locului crimei înconjurau perimetrul bucătăriei. Singurul sunet din cameră era solitarul *pic-pic* al apei care se scurgea.

— Iată ce știm până acum, începu McCurdy. Pe la șase și un sfert, seara trecută, Waller a dus gunoiul afară, apoi s-a dus până la tractor, care era înțepenit într-o groapă, de câteva zile. Luase niște plasă de sârmă ca s-o folosească pentru tracțiune și să încerce să-l miște. A reușit să scoată tractorul. Soția lui stătea la fereastra bucătăriei și l-a văzut oprind tractorul pentru un minut și întorcându-se, probabil pentru a verifica dacă roțile din spate au ieșit din noroi. O secundă mai târziu, capul i-a zvâcnit spre spate și el a căzut pe o parte peste bord. Tractorul a venit drept peste câmp și s-a oprit în zidul bucătăriei. A fost împușcat de două ori, o dată deasupra ochiului drept și o dată într-o parte. Lovitura de grație s-a tras pe lateral, sub brațul stâng, și se pare că i-a atins inima.

Am găsit fragmente din craniu și materie cenușie lângă groapă, cam la douăzeci, treizeci de metri pe câmp, deci știm că acolo a fost lovit prima dată. Al doilea glonț l-a lovit după ce a căzut, undeva pe distanța dintre groapă și casă. Cadavrul a fost dus la o casă funerară locală, dar oamenii noștri l-au mutat la Lima, pentru autopsie.

— Ce fel de armă a fost folosită? întrebă Vail.

— Calibrul 50, probabil o carabină.

— A folosit gheare, zise John Nash.

— Ce este o gheară? întrebă Vail.

— Este un glonț care are sârme mici în vârf, zise Nash. Când atinge ținta, sârmele se desfac. Face o gaură curată când intră și apoi se întinde de mărimea unei clătite. Am găsit asta răspândită lângă fragmentele craniului.

Ridică o pungă de plastic. Conținea ceva rotund înconjurat de sânge și membrane. Bucățele de oțel de câțiva milimetri înconjurau glonțul.

— Iisuse, zise Meyer.

— Soția lui a avut o criză de isterie, după cum vă puteți imagina, continuă McCurdy. Ei nu au telefon, cea mai apropiată casă este la trei kilometri depărtare, iar șoseaua către oraș este la un kilometru și jumătate în spate, pe drumul neasfaltat pe care ați venit. Ucigașul a mai tras o dată în roata din față a camionetei, înainte ca tractorul să ajungă în casă. Ea n-a auzit nici o împușcătură. Cel mai puternic zgomot a fost cel al exploziei cauciucului. Glonțul acela l-a dezintegrat când a lovit marginea roții.

Nash, medicul legist, care era înalt și purta o pălărie de fetru demodată, reluă povestea.

— Putem face un triunghi din cele trei împușcături. Bănuiesc că ele se intersectează la opt sute de metri la est de casă. Acolo este un pâlț de copaci și arbuști. În spatele lor n-ar fi avut, cu siguranță, vizibilitate. Este clar că a folosit amortizor. Cred că pentru moment putem afirma cu certitudine că este o lovitură de profesionist.

— Femeia a intrat în panică, zise McCurdy. A tras corpul lui Waller de sub caroseria distrusă și și-a dat seama că era mort. În cele din urmă, și-a adunat curajul și a condus camioneta cu cauciucul dezumflat până la autostradă. După vreo jumătate de oră, un șofer care trecea pe acolo a luat-o și a dus-o la postul de poliție. Atunci te-a sunat pe tine, Billy. Era ora 8:35, la mai mult de două ore după crimă.

— Era la jumătatea drumului spre China înainte ca cineva să afle măcar ce s-a întâmplat, zise Hardistan.

— Poliția locală și statală au fost foarte cooperante, zise Nash. Au închis tot perimetrul pentru a ține străinii la distanță. Au pus și benzi de interdicție în jurul întregii zone.

— Dar presa?

— Până acum nimic. Suntem destul de izolați aici. Cel mai apropiat oraș important este Lima, la vreo optsprezece kilometri spre nord.

— Ține-i la distanță, zise Hardistan.

— Am înțeles.

Ieșiră cu toții afară, unde soarele începea să întindă umbre lungi peste câmpie. Merșeră peste pământul tare spre linia de copaci, care era încă o umbră întunecată la o mie de metri în fața lor. Zăpada înghețată scârțâia sub picioare. Vail se scutură când vântul îi intră prin jachetă.

— Știu cum te simți acum, Martin, îi zise Firestone lui Vail. N-ar trebui să te simți responsabil.

— Nu mă simt, răspunse Vail calm, răsuflarea făcând aburi în aerul rece. Waller nu era P.M.-ul meu.

Firestone fu zguduit de răspunsul direct al lui Vail. Maxilarul i se încordă și el își îndreptă spatele, uitându-se fix peste câmp la federalii care începeau să scotocească aria pas cu pas. Și Hardistan era surprins de răspunsul lui Vail.

— N-am spus că a fost vina ta, Sam, continuă Vail. Tu ai luat toate măsurile de precauție posibile la venirea încoace. Drace, s-ar putea să avem o spărtură la securitate.

— Imposibil, zise Hardistan defensiv.

— Sunt de acord că este greu de crezut, dar trebuie să luăm în considerare orice posibilitate. După câte știm, ucigașul îl căuta pe Waller și era deja aici când am venit eu și Sam. Nu cred că s-a întâmplat așa, nu cred în coincidență. Dar n-o exclud niciodată.

— Era întuneric, zise Hardistan. Ar fi putut traversa câmpul și împușca pe Waller de aproape.

— N-ar fi făcut așa ceva, zise Firestone. A ales o împușcătură de departe, ca să fugă repede. Oriunde s-ar fi aflat când a tras, vom găsi un drum în apropiere.

— Ai dreptate, îl aprobă McCurdy. Este un drum de țară în spatele copacilor. Duce la Șoseaua Statală 501. De acolo, putea să meargă în orice direcție. A avut două ore și jumătate avans până să ajungă poliția la fața locului. Era la 150 de kilometri depărtare până la ora aceea.

— Cum *naiba* l-a găsit pe Waller? zise Hardistan cu amărăciune.

— Sunt mult mai interesat cine este ucigașul decât unde se afla când a apăsas pe trăgaci, zise Vail.

— Eu sunt și mai interesat cum ne-a găsit, zise Firestone. N-am făcut un plan de zbor către New Mexico până nu eram în aer cu avionul. N-am făcut un plan de zbor de la New Mexico până nu eram în aer și n-am făcut un plan de zbor de la Fort Wayne până nu eram pe pistă. Nici măcar n-am închiriat o mașină, ne-a fost livrată de doi polițiști din Columbus.

— Poate că e telepat, zise Hardistan, sarcastic.

— Poate își pilotează propriul avion, zise Flaherty, care până atunci tăcuse. Hardistan, Vail și Firestone se întoarseră și priviră. Care sunt opțiunile? zise el defensiv, ridicând mâinile lateral. Fie a fost o scăpare în măsurile de securitate, fie ați fost urmăriți. Și dacă v-a urmărit, trebuia s-o facă din avion.

— Ne-a urmărit din New Mexico cu un avion particular? zise Vail zâmbind.

— Nu era nevoie. Probabil că individul este de undeva la limita a două ore de zbor de Fort Wayne.

— Cum te-ai gândit la asta? întrebă Firestone.

— Cineva v-a recepționat planul de zbor cu un scanner, venind de la New Mexico, zise Flaherty. Acea persoană a sunat pe cineva care era destul de aproape ca să ajungă la Fort Wayne în același timp cu voi. Asta înseamnă maximum două ore. V-a auzit planul pe pistă, v-a urmărit până la aeroportul Lima și apoi a urmărit mașină din aer, direct până la ușa lui Waller.

— Țsta e material pentru filme, zise Hardistan.

— Atunci trebuie să fi fost o problemă de securitate, ceea ce înseamnă că e o cârțiță undeva, în circuit.

— Nimeni nu știa numele nou al lui Waller în afara lui Sam, a procurorului general și a mea. Nimeni, zise Hardistan. Iar Sam este singurul care știa unde locuiește și n-a introdus datele în computer.

— Atunci sunt de acord cu Derm, zise Meyer. Căutăm un asasin care are un avion, poate să-l piloteze, este un lunetist grozav și trăiește într-o zonă la două ore de Fort Wayne.

— Care restrânge cercul la cât? Cincisprezece, douăzeci de milioane de oameni, mai mult sau mai puțin? zise Flaherty.

— Dacă este adevărat, este un mercenar, zise Firestone. Sanctuarul n-ar fi trimis un lunetist să stea aici în mijlocul ținutului nimănu să aștepte șansa ca cineva pe care vor să-l omoare să apară brusc.

— Poate e cineva cu care au lucrat în 'Nam, zise Vail.

— Vrei să spui, cineva din Fantomă?

— Da.

— Sunt toți cunoscuți, Martin.

— Sunt doi necunoscuți în acea fotografie. Unul din ei este mort. Cine a spus asta? Gary Jordan. Nimeni altcineva până acum. Și nu putem verifica, pentru că nu există dosare.

— N-a trebuit să falsifice nimic, zise Flaherty. Au răspândit doar știrea că tipul este mort. Până acum, nimeni n-a dat doi bani pe asta.

— Și nu trebuia să fie 'Nam, zise Hardistan. Proiectul Fantomă a fost în Nicaragua. Și în Furtună în Deșert. Undeva, de-a lungul liniei, tipul ăsta a renunțat și a început afacerile pe cont propriu.

Vail ridică din umeri.

— Este o treabă colaterală, oricum. Este profesionist. Și-a plănuit lovitura și retragerea perfect. Prima împușcătură a fost una în cap, noaptea. Este un om încrezător în sine. Dacă îl vom prinde, nu ne va spune nimic.

— Îl vreau pe tipul care l-a pus să facă asta, zise Firestone.

— Cu toții îl vrem. Lasă-l pe Billy să-și facă griji în problema asta. Dacă individul ăsta poate fi găsit, sunt sigur că FBI-ul îl va găsi.

Patru agenți îi așteptau când ajunseră la linia de copaci, toți purtând pufoaice FBI. Conducătorul echipei era un bărbat înalt, de culoare, cu părul tăiat foarte scurt.

— Billy, îl știi pe Dick Lincoln, zise McCurdy. Aceștia sunt Foster, Kravitz și Sheridan. Ce-ai găsit, Dick?

— Am găsit urme de cauciucuri acolo, în tufișuri. A plecat în direcția aceea. Făcu o mișcare cu mâna. Am pierdut urmele la 501. Am găsit urme de picioare în noroi, ducând de unde era parcată mașina, până acolo. Arată cu degetul spre un stejar mare cu o tăietură adâncă în trunchi. Este o gaură mică în pământ, chiar acolo. Bănuiesc că a folosit un suport pentru pușcă, cu un singur picior, s-a rezemat de copac și a așteptat până a avut o țintă bună.

— Tuburi? întrebă Hardistan.

Lincoln clătină din cap.

— Probabil că le-a luat cu el.

— Crezi că un om se poate ascunde acolo? întrebă McCurdy, arătând spre despicătură din trunchiul copacului.

Lincoln scoase o lanternă și, ocolind urmele care duceau la copac, verifică șanțul de pe copac.

— Am găsit niște fibre aici, zise el. Arată a lână, închisă la culoare, albastră sau neagră...

Se opri și-și miji ochii, uitându-se la scoarța copacului.

În apropiere, John Nash avea o ruletă și verifică adâncimea unei urme.

— Adidas, zise el. Destul de purtat. Merse în jurul copacului și studie urmele de cauciucuri, măsurând adâncimea depresiunilor. Goodyears, zise el. Noi. Probabil mai puțin de cinci mii de kilometri. Obișnuite. Dădu la o parte o bucățică de noroi de pe o urmă. Are o mică creștătură. Se pare că roata a trecut peste niște sticlă.

Între timp, Sheridan, așezat pe vine în fața copacului, cu un binoclu, studia distanța de tragere.

— Sunt vreo mie și ceva de metri.

— Să-mi dea cineva o pungă, zise Lincoln. Kravitz îi dădu una și Lincoln căută un moment prin crăpătură, apoi le dădu punga cu o fotografie cinci-peșapte și o pioneză în ea. Era o fotografie neclară, cu siguranță digitalizată, a unui bărbat care privea în sus la aparat, ferindu-și ochii de soare.

— Este Waller, zise el. Trăgătorul trebuie să fi folosit fotografia ca să se asigure că a găsit ținta corectă.

— Uitați-vă pe spate, domnule, zise Lincoln.

Hardistan întoarse punga. Se uitară cu toții fix la ce era tipărit pe spatele fotografiei: 2-3-13.

— Nenorocitul! *Nenorocitul!* De câte ori ne întoarcem cu spatele, ticăloșii ăștia ne împușcă un om, zise Firestone.

Flaherty studie fotografia.

— Nu e nici un copac în spatele tractorului, zise el.

— Deci?... zise Vail.

— Deci fotografia a fost făcută de sus, de foarte sus, judecând după calitatea ei. Ucigașul l-a fotografiat pe Waller din aer.

— Bine. Închide toată zona, Floyd, zise Hardistan. Vreau mulaje ale urmelor de cauciuc, de picioare, fibre care mai pot fi în scoarța copacului, tot ce este în zona aceasta. Vreau o cercetare atentă a fiecărei piste de aterizare, pe o rază de o sută cincizeci de kilometri de aici. Verificați motelurile, centrele de închiriat mașini, stațiile de benzină, tot ce crezi. Vreau să mergeți din ușă în ușă la toate casele, hambarele, silozurile, depozitele din zonă. Cineva a văzut

acel avion.

Firestone ieși din grup și-și lăsă capul într-o parte, apoi se uită spre nord.

— A auzit cineva ceva? zise el.

leșiră cu toții la lumină și-i urmăriră privirea. Apoi îl auziră.

Fâlfâlfâlfâl.

— Avem un elicopter în zonă, Floyd? întrebă Hardistan.

— Nu încă. Două sunt pe drum.

— Atunci avem musafiri.

Elicopterul trecu peste copaci și se roti deasupra lor. În ușa laterală deschisă, un cameraman legat cu centură îi filma. În spatele lui, aplecându-se peste umărul bărbatului, Vail văzu o față pe care o recunoscuse și se întoarse repede cu spatele la cameraman.

— Acea este Valerie Azimour, de la WWW, zise el.

— Prea târziu, îi zise Firestone lui Vail. Tocmai ți-au făcut-o.

La ora cinci A.M. În acea zi, așa cum îi era obiceiul, Eddie Maxwell sosise la centrul vital al World Wide News. Maxwell era un bărbat slab, viața dură și dezordonată reflectându-i-se pe fața îmbătrânită și ridată. Trecea pe lângă șirul de computere așezate pe ceea ce era cunoscut drept „platformă”, verificând la ce munceau reporterii. Apoi verifică pe atlasul de plexiglas care acoperea un perete al camerei și arătă, cu diferite leduri colorate, unde se aflau reporterii și camerele video, unde erau staționate dubițele cu antenă-satelit și, cu roșu, unde aveau loc noi evenimente. Apoi se duse în biroul său, un balon de sticlă într-un colț al camerei, care îi dădea o vedere panoramică a camerei foarte întinse, de știri, care, chiar și la acea oră, zumzăia de activitate. Exact în diagonală cu el, se afla studioul de știri major, unul dintre cele trei de pe etaj.

Aceasta era inima departamentului de știri, unde erau primite informațiile, sunau reporterii, erau luate noi decizii, reporterilor li se dădeau articole de scris și erau luate deciziile în legătură cu știrile cheie.

Maxwell își scoase paltonul și jacheta sport, le aruncă pe un scaun, își turnă o ceașcă de cafea, o îndulci cu o jumătate de linguriță de zahăr, luă o cutie de suc de grepfrut dintr-un mic frigider, o desfăcu și se așeză la un birou de mărimea unui lac.

În spatele lui, pe perete, plăcuțe și premii trasau o carieră lungă și impresionantă, de la corespondent de război în Vietnam la televiziune în mai multe posturi comerciale, apoi la posturi comerciale majore și, în cele din urmă, director de știri al unei rețele importante. Ceea ce nu era pe perete erau premiile și amintirile celor trei ani în care Maxwell fusese un bețiv pe care nu-l angaja nimeni. Dar o reabilitare cu succes îi atrăsese atenția lui Ray Canton, vicepreședinte executiv la WWN, care-l adusese în colectiv ca reporter. În câteva luni, Maxwell începuse să se urce pe scară. Obținuse premiul Emmy trei ani la rând pentru producție și, în final, un premiu Peabody ca producător executiv și editor al departamentului de știri.

Maxwell luă o foaie de hârtie din coșul de hârtii, făcu din ea un mic pătrat și puse ceașca de cafea pe el. Scoase un pachet de Vantage Lights și alinie zece țigări pe birou, lângă hârtia de scris, câte una pentru fiecare oră în care va munci, doar dacă nu va veni sfârșitul lumii, ceea ce nu era neobișnuit. Bău sucul, aruncă iute cutia la coș, sorbi o gură de cafea și se lăsă pe spate pentru a afla ce se întâmpla, era gata să se întâmple sau nu se mai întâmpla.

Secretara lui, Ann Wells, așteptă până el își termină tabieturile după care bătu la ușa care era mereu deschisă, cu excepția orei la care sosea dimineața sau când se întâmpla ceva grav. Îi făcu semn cu mâna să intre.

— Bună dimineața, domnule Maxwell, zise ea, ridicând paltonul și jacheta sport și aruncându-le pe braț. Am vești bune și rele.

— Mmm, mârâi el. Care sunt veștile bune?

— Valerie Azimour e pe urmele unei povești pentru știri lângă Lima, Ohio.

— Lima, Ohio? Nu e nimic în Lima, Ohio. Credeam că se ocupă de treaba

aceea în Akron.

— A terminat.

— Și care sunt veștile proaste?

— L-a concediat pe unul din cei doi cameramani care erau cu ea în dubița cu antena-satelit. Și, hm... a închiriat un elicopter.

— Lima, Ohio? Un elicopter?

— Este pe linia unu.

El apucă telefonul roșu rezervat pentru urgențe și țipă:

— Ce dracu' se întâmplă?

— Cred că sunt în mijlocul a ceva fierbinte, Eddie, zise reportera.

— *Crezi!* Mai *bine* ai fi în mijlocul celei mai fierbinți întâmplări, de la răpirea copilului lui Lindbergh. Repet, ce dracu' se întâmplă?

— Am terminat aici pe la patru azi-dimineață și Sid voia să conducem spre casă, pentru a ajunge înainte de prânz. Luam micul dejun, pe la cinci, când pagerul meu începe să țiuie. Un corespondent de aici, din Akron, îmi spune că a vorbit cu un prieten de-al lui de la radioul din Lima, Ohio, care i-a zis că sunt agenți FBI peste tot pentru un caz de crimă la șaisprezece kilometri depărtare. Îl sun pe tipul de la radio și iată ce aflu: Un fermier, pe nume Anderson, a fost, probabil, împușcat și omorât la doisprezece kilometri de Lima seara trecută. Tipul de la radio a prins știrea de la un scaner al poliției, pe la ora nouă seară, așa că s-a dus cu mașina la pompe funebre, iar directorul de acolo îi spune că Floyd McCurdy, agentul FBI din Columbus, l-a sunat și i-a spus să nu se atingă nimeni de cadavru până nu sosește FBI-ul. Așa că puștiul devine curios și rămâne prin preajmă, iar pe la ora trei apare McCurdy cu o armată. Îmi spune că au încercuit locul mai strâns decât corsetul lui Scarlett O'Hara.

— Treci la obiect, Val.

— Mă așteaptă un elicopter. Îl am pe Tommy Sewell cu mine, iar dubița cu antenă prin satelit este pe drum înapoi. Ar trebui să apară pe la șapte...

— Și ce dracu' e cu povestea asta? Un fermier conducea, probabil, o mașină furată și a fost prins într-un schimb de focuri.

— Băieții n-au sosit până la trei A.M.

— E o pierdere de timp.

— Ai încredere în mine de data asta, Eddie. În două ore vom ști ce se întâmplă, iar în momentul de față nu mai noi știm despre povestea asta.

— Nimeni n-o mai vrea.

— Evenimentele se precipită, Eddie. Trebuie să plec. Te mai sun eu peste vreo oră și ceva.

— Ascultă... Val... Azimour! La dracu'!

Trânti receptorul în furcă.

— S-a întâmplat ceva? Întrebă Wells din cadrul ușii.

— Îmi scapă mie ceva? Azimour mi-a luat locul?

— Nuuu.

— Are un elicopter, o dubiță cu antenă prin satelit și o echipă de cinci inși care se îndreaptă spre un răhățel de oraș din Ohio, pentru că un fermier a fost ucis astă-noapte.

— Ai uitat partea cu FBI-ul.

El se holbă la ea.

— Și...

— Și, dacă este implicat FBI-ul, mă interesează cine este acest fermier. Și cine l-a omorât.

— Ei, poate că tu ar trebui să fii editorul coordonator.

— Poate...

O oră și jumătate mai târziu, Azimour se învârtea în cerc deasupra scenei crimei, cercetând-o prin binoclu. Jachetele albastre ale FBI-ului erau peste tot. Un grup era răspândit într-un pâlț de copaci, iar elicopterul se roti deasupra lor.

— Așteaptă un minut! zise ea și reglă binoclul. Dumnezeu să ne aibă în

pază, acela e William Hardistan. Ce caută el aici?

— M-ai încuiat, zise cameramanul, filmând încă. Cine e William Hardington?

— El *conduce* FBI-ul. Dar ce zici de celălalt tip care stă cu spatele la cameră? N-am reușit să-l văd înainte să se întoarcă.

— Nu știu. Dar va fi pe casetă.

— Iisuse, uită-te împrejur, Teddy. Trebuie să fie vreo treizeci-patruzeci de agenți care cercetează câmpul.

Teddy roti camera și apoi o întoarse spre casă.

— Se pare că cineva a încercat să parcheze un tractor în spatele casei aceleia, zise el.

— Du-ne acolo, îi ordonă ea pilotului.

La șapte și cincizeci Eddie Maxwell ridică receptorul telefonului roșu de pe birou.

— Da, zise el.

— Sunt Valerie. Striga pentru a acoperi zgomotul făcut de elicea elicopterului și de vânt. Înghețăm aici, sus.

— Ce păcat. Ar fi bine să fie ceva tare, Azimour, altfel vei plăti costul călătoriei din următorul tău salariu.

În elicopter, ea se holba la un cadru fix de pe caseta filmată de Teddy cu douăzeci de minute în urmă.

— Eddie, avem o casă de fermă solitară, la trei-patru kilometri de cea mai apropiată clădire. Avem un tractor înfipt în zidul din spate al casei. Avem un fermier de douăzeci și patru de ani, numit Anderson, care a fost împușcat de două ori, o dată în cap, o dată în tors. Avem un laborator FBI de teren aici și o mulțime de agenți târându-se peste tot.

— Nu sunt înspăimântat.

— Devine mai interesant. Ghici cine a apărut la micul dejun?

— Efrem Țambalagiul, junior.

— William Hardistan.

Deodată, Maxwell deveni interesat.

— *Hardistan* e acolo?

— Asta nu este totul. Ghici cine e cu el?

— Pentru Dumnezeu...

— Martin Vail.

— Avocatul?

— Câți Martin Vail cunoști?

Mintea lui Maxwell începu să lucreze în mare viteză.

— A apărut concurența?

— Nu, dar este doar o problemă de timp. Tocmai am vorbit cu dubița cu satelit. Vor fi aici în zece minute. Ne vom aranja pentru o transmisie în direct. Putem folosi caseta filmată aici, sus, cu vocea mea, după ce mă prezint.

— Trebuie să ajungi la Hardistan.

— Suntem încă în aer, Eddie.

— Îi ai pe Hardistan și pe Vail pe casetă?

— Bineînțeles.

— Bine, de îndată ce poți duce caseta la dubiță, sună-mă. O voi alerta pe Julie Lane, ea editează știrile în dimineața aceasta. Crezi că-l poți prinde pe Hardistan să-ți dea un interviu?

— Îl știi pe Hardistan, nu vorbește niciodată cu nimeni. Și el e o adevărată meliță, în comparație cu Vail.

— Bine, rezumă-te la trei minute, cu un comentariu dur la sfârșit.

— Așa vom face. Se uită în jos la câmpul din spatele casei lui Anderson. Ceva important s-a întâmplat acolo astă-noapte, Eddie.

— Un lucru al dracului de bun. Acum află ce a fost.

Închise telefonul.

— Grozav, se plânse Vail, în timp ce tropăiau pe zăpadă, înapoi spre casă. Sunt în slujba asta de mai puțin de douăzeci și patru de ore, singurul nostru martor o încasează și suntem gata să ne vedem fețele prezente pe toate posturile internaționale de televiziune.

— Bine ai venit în lumea reală, Martin, zise Hardistan. Obişnuiește-te cu asta. De acum încolo, ea te va vâna peste tot.

Intrară în casă, își luară câte o ceașcă cu cafea și-și frecară mâinile înghețate deasupra șemineului în care şuiera focul. Vail tăcu câteva minute, privind fix limbile flăcărilor.

— Îți spun eu ce-o să facem, zise el, în final. O să plecăm la Fort Wayne. Billy și cu mine avem o întâlnire cu un judecător federal în mai puțin de patru ore. Sam, Ben și Dermott vor veni cu noi, asta ne scoate pe toți de aici. Floyd, aş vrea să discuți puțin cu Azimour, spune-i că noi eram în drum spre Chicago, iar Hardistan s-a oprit în drum spre o altă întâlnire, pentru a vedea despre ce e vorba. Eu colaborez cu el într-o altă chestiune, care nu are nici o legătură cu asta.

— O chestiune fără legătură? Pun pariu că înghite asta, zise Flaherty și râse.

— Floyd nu știe despre ce e vorba. Știi de ce mă aflu eu aici, Floyd?

— Nu încă.

— Bun, s-o lăsăm așa o vreme. În felul acesta, el va spune adevărul.

— Dacă devine insistentă, spune-i că investigația este secretă și va afla despre ce este vorba când vor afla și ceilalți, zise Hardistan.

— Asta o va face să sară până pe Jupiter, zise Flaherty.

— Dă-o dracului, zise Vail.

— Te are pe casetă, Marty. Dacă nu primește puțină satisfacție, va specula în legătură cu ce facem aici.

— O va face, oricum.

— Nu și dacă îi arunci o bucată de zahăr.

— Unde naiba vrei să ajungi?

— Lasă-l pe Floyd să-i acorde un minut în direct. El poate corobora ce știe deja și apoi să ascundă cercetările. Ea transmite prima știre – ar trebui, a ajuns prima aici – și poate o face să te lase în pace.

— Dar Billy?

— Nu cred, zise McCurdy. Va trebui să-i oferim mai mult ca să-l scoată pe Billy din poveste.

— Cum ar fi? răbufni Hardistan.

— Păi are deja o imagine a tractorului înfipt în zid, zise Flaherty. Lăsați-o să filmeze în interior. Filmează prin fereastra bucătăriei și obține un prim-plan al locului crimei. Explicați-i că a fost împușcat în timp ce se afla pe tractor.

— Ar merita să încercăm, zise McCurdy.

— Când ai început să îndulcești relațiile cu presa? îi zise Vail lui Flaherty.

— Ea este Doamna Balaur, Marty. De ce s-o enervezi atât de curând în acest joc? Ai mai gonit-o o dată. Dă-i ceva să rumege.

— Bine, hai să facem așa, zise Hardistan. Dacă vrea să joace tare, spune-i că eu personal o s-o scot din circuitul presei. Nu va mai obține niciodată nici un cuvânt de la Birou sau un interviu, sau o conferință de presă. Le va vedea pe CBC.

McCurdy ridică o sprânceană.

— În așa de multe cuvinte? zise el.

— În chiar așa de multe cuvinte.

AMOC părăsi pista și se ridică la nouă mii de metri înainte să-și schimbe direcția spre nord-vest. Vail stătea tăcut în colțul salonului, pregătindu-se mental pentru o întâlnire cu judecătorul districtual din Lincoln, Nebraska.

Va căuta să obțină un Titlu Trei, o aprobare federală pentru ascultarea telefoanelor Sanctuarului, a telefoanelor celulare, a modemurilor și faxurilor, precum și mandate de percheziție și confiscare la cartierul general al Sanctuarului, de verificare a conturilor bancare și a dosarelor financiare. Pentru a obține aceste aprobări, va trebui s-o convingă că Sanctuarul este implicat în activități criminale.

Mai era preocupat și de ceea ce era cunoscut drept reguli de angajare în luptă, în eventualitatea că va exista rezistența armată din partea lui Engstrom și a trupelor sale. Vail era hotărât să prevină o confruntare violentă între Guvern și Sanctuar. Regulile de angajare în luptă erau, în general, stabilite când exista posibilitatea unui conflict armat și aveau menirea de a asigura reguli de bază pentru o asemenea confruntare. Erau desemnate pentru a limita folosirea forței mortale de către forțele guvernamentale și pentru a-i face pe agenți conștienți de potențialul de violență. Regulile erau, de obicei, trasate de către comandant, deși, în acest caz, Vail era sigur că Hardistan va fi răspunzător de stabilirea lor.

Vail era și mai îngrijorat după citirea regulilor stabilite în timpul conflictului cu Randy Weaver la Ruby Ridge, Idaho, care stipulau că „orice adult cu o armă observat în vecinătatea cabanei lui Weaver sau în zona de tragere poate să fie subiect al forței mortale”.

Aceste reguli vor fi apoi distribuite personalului FBI, șefilor federali și agenților ATF. Vail era foarte interesat de o clauză care îi sfătuia pe agenți că „forța mortală poate fi și va fi folosită dacă împușcătura nu pune în pericol viața copiilor”. Băiatul de cincisprezece ani al lui Weaver, Samuel, care cântărea numai treizeci de kilograme, fusese unul dintre primii care muriseră la Ruby Ridge. Nu numai că fusese împușcat în spate, dar brațul îi fusese, pur și simplu, smuls de gloanțe. Cu toate că existau variante diferite despre ce se întâmplase de fapt în noaptea aceea, Vail era foarte mișcat de acest raport, ca și de faptul că soția lui Weaver fusese și ea împușcată în timp ce-și ținea bebelușul în brațe. Această îngrijorare mai era amplificată și de moartea a șaptezeci și doi de copii la Waco, câteva luni mai târziu, în timpul procesului lui Weaver.

Vail era hotărât să evite o confruntare violentă cu trupele lui Engstrom dacă putea obține aprobările din Titlul Trei. Întrebarea era „cum?”.

În centrul de comunicații fără ferestre, Meyer stătea lângă Jimmy Hines, privindu-l pe vrăjitorul electronicii scanând rețeaua Departamentului de Justiție. La stânga lui, un magnetofon înregistra încet. Degetele iuți ale lui Hines alergau pe claviatura computerului principal, în timp ce pe monitorul altui computer apăru o imagine luată din elicopter a Fortului Yahweh.

— Acesta este Fortul Yahweh, postul de comandă al armatei generalului, zise Hines. Agenții federali fac câte două-trei zboruri pe zi să vadă dacă se întâmplă ceva ieșit din comun pe acolo. Putem vedea locul și cu o scanare din satelit.

— Se numește Yahweh? zise Meyer. Aceasta este o tetragramă.

— O tetra-ce?

— Tetragramă. În textul original al versiunii ebraice a Vechiului Testament, literele YHWH sunt folosite în locul cuvintelor *Dumnezeu* sau *Domnul*, pentru că Dumnezeu nu s-a identificat niciodată pe Sine cu cuvântul Dumnezeu. Este din Exod: *Și Moise a zis lui Dumnezeu: "Iată, când mă voi duce la fiii lui Israel și le voi spune lor: Dumnezeul părinților voștri m-a trimis la voi și ei mă vor întreba: Care este Numele Lui? Ce le voi spune lor?"*

Și Dumnezeu a zis lui Moise: EU SUNT CEL CE SUNT. Și a adăugat: „Vei spune fiilor lui Israel: CEL CE ESTE m-a trimis la voi.” Astfel s-a ajuns în

tradiția evreiască să se folosească tetragrama YHWH. Creștinii au denaturat-o în Yahweh, ca s-o poată pronunța.

— Deci Fortul Yahweh înseamnă, de fapt, Fortul Dumnezeu?

— Cred că poți să spui asta, răspunse Meyer. Mai poate fi tradus și „Voi deveni oricine voi vrea” sau „Voi fi ceea ce voi fi”.

Hines se aplecă în față și-l ascultă atent pe Meyer care explica de unde venea cuvântul *Yahweh*.

— Chiar că cunoști Biblia, zise el.

— Păi, în primii cincisprezece ani ai vieții mele tot ce am citit au fost Vechiul Testament și Cabala.

— Trebuie să fi fost tare greu.

— Nu până când i-am descoperit pe Fitzgerald și Dickens și mi-am dat seama ce pierdusem, zise el, zâmbind.

Hines începu să râdă.

— Eu îmi amintesc cât mă supăram și plângeam, fiindcă *trebuia* să-i citesc pe Dickens și Fitzgerald.

Meyer ridică din umeri.

— Știi cum se spune. Ceea ce pentru un om înseamnă mumă pentru altul înseamnă ciumă.

— Și asta e tot din Biblie?

— După câte îmi amintesc, nu.

— Agenții l-au verificat pe Abe Nebunul destul de regulat, zise Hines. M-am gândit să pun ultima lui predică pentru șefi când voi termina de copiat caseta.

— Abe Nebunul?

— Se autointitulează Abraham. Are o emisiune radio, „Mânia lui Abraham”. Puiul ăsta de cățea își vede de-ale lui. Treizeci de minute în fiecare seară.

— Despre ce propovăduiește?

— Despre tot, de la controlul armelor la Fisc și revoluție. Un material destul de primejdios.

— Sunt sigur că Marty ar vrea să audă o mostră, zise Meyer.

— Este aproape pe sfârșite, zise Hines, ținând un difuzor al unei perechi de căști la ureche și verificând înregistrarea. O să-l pun la difuzor, pe circuitul închis.

— Bun, mă duc să le spun. Oricum, vreau să beau o cafea. Tu?

— Mulțumesc, oricum. Încă o ceașcă și o să încep să vorbesc ca un licitator de tutun.

— Aceasta a fost înregistrată în seara trecută, la ora șapte, zise Hines, în timp ce Vail, Hardistan și Firestone, Flaherty și Meyer se așezau la cafea în confortabilul salon. Voi sări peste introducere. De obicei, îl prezintă câte un predicator local, apoi este Corul Ceresc și o mulțime de intervenții ale publicului.

— Unde predică Abraham? Întrebă Vail.

— Nu predică, zise Hardistan. Își înregistrează mesajul, iar cel de la radio mixează clopotele și fluierăturile mai târziu.

Vocea încărcată de emoție era gravă și uscată, aproape un mârâit, cu excepția cuvintelor cărora voia să le dea importanță, și atunci striga, cu vocea tremurându-i, ca și cum ar fi stat afară, în frig. Era întrerupt din când în când de voci din mulțime – voci care erau mixate peste înregistrare. Prezentarea era foarte profesională.

"Binecuvântat fie Iisus!"

"Amin!"

„BINECUVÂNTAT fie Dumnezeu!"

"Amin!"

„Binecuvântat fie YAHWEH și ÎNGERII LUI, și COPIII lui!"

"AMIN."

"Amin... a-MIN, bunule Iisus, AMIN... El este aici, cu noi în seara aceasta,

copii... Îi simt prezența."

„DA!”

„Mielul lui Dumnezeu este aici...”

„DA...”

„...în inimile și în sufletele noastre”.

„DA!”

„În seara aceasta îmi voi lua cuvintele din Daniel, Capitolul doi: *Voi mi-ați încălcat legile și mi-ați trădat dragostea, a zis Domnul, și răzbunarea VA FI A MEA.*

“Amin!”

„În câteva săptămâni va veni asupra noastră ziua de nouăsprezece aprilie. O sfântă zi, copii, pentru că în acea zi, în 1776, strămoșii noștri au luptat pentru independența noastră la Lexington. Este ziua în care în 1992, HOARDELE DEMONICE din Washington au năvălit la Waco, Texas, au trimis în flăcările morții șaptezeci și doi de copii fără păcat și l-au omorât pe Sfântul David Koresh și pe discipolii lui, și știți DE CE?”

“Spune-ne, frate!”

„Pentru că *Ior* le e teamă de ORICE om care are un legământ cu iubitul nostru salvator, Iisus Hristos.”

“Amin!”

„Asta ne *amintește* de ziua în care asasinii guvernului au ucis-o pe soția lui Randy Weaver cu un bebeluș în brațe... i-au împușcat mortal fiul adolescent... i-au ucis chiar și câinele neajutorat.

Yahweh, în furia sa, a cerut RĂZBUNARE... el a DOBORÂT Templul păgân din Oklahoma City... el i-a DISTRUS pe aceia care i-au întors spatele lui Hristos și care mășăluiau cu Diavolul.”

— Dați-l naibii! strigă Hardistan. Îl ascultați pe bastardul ăsta cum vorbește despre Oklahoma City. Rahatul ăsta...

— Primul Amendament, Billy, zise Vail, uitându-se fix la difuzor, în timp ce Abraham urla mai departe.

— „O armată a fost ridicată...”

— *“Da, Doamne...”*

— „O armată sfântă... pregătită să-i ajute pe copiii lui Dumnezeu la Apocalipsă, când DUMNEZEU în gloria lui va DESCHIDE porțile Raiului pentru toți cei ce cred în duhul Lui sfânt și sunt gata să pornească războiul și să purifice pământul de locuitorii ladului. Acea zi este asupra noastră și eu zic AMIN”.

“Amin pentru asta, frate!”

„Se prezice în Apocalipsa zece: Și am văzut un înger puternic coborându-se din Ceruri, înveșmântat într-un nor: Și un curcubeu avea deasupra capului și fața Lui strălucea ca soarele și picioarele Lui erau ca niște stâlpi de foc: Și El avea în mână o carte mică, deschisă: Și El Și-a pus piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ și a strigat cu o voce mare, ca răgetul unui leu: și când a strigat, șapte tunete și-au făcut auzite vocile.

Dumnezeu ÎNSUȘI ne-a antrenat ca să fim o armată CREȘTINĂ, gata să lupte împreună cu Mântuitorul nostru. Ca adevărați creștini noi nu mai avem de ales, ci datorăm doar SUPUNERE Mielului lui Dumnezeu, care a murit pentru păcatele noastre. Când se va întoarce, el va veni sub chipul de Leu al Tribului lui Iuda și armatele cerului vor mășălui în spatele lui și vor face război în numele dreptății și porțile ladului vor cădea în fața armatei sale sfinte și nici un dușman sau VREUN regat nu va rezista puterii sale și noi VOM CONDUCE ACEASTĂ NAȚIUNE cu o cruce de FIER.”

„Da... *amin... amin...*”

„Ce-a făcut guvernul sionist din Washington pentru noi? Ce-a făcut guvernul evreiesc din Sodoma pentru copiii lui Dumnezeu? NIMIC! Ne iau armele ca să rămânem fără apărare în fața lor. Ne-am dat țara jidanilor. E-V-R-E-I-L-O-R care controlează fiecare dolar ce iese de sub tipar. Amintiți-vă

ce a spus Daniel: *Iată, îi voi trece în sinagoga lui Satan pe cei care spun că sunt evrei. Și blestemaților de la FISC, care vă confiscă mereu căminele, mașinile, conturile, umilindu-vă și înjosindu-vă, o mână de psihopați în costume, operând în afara Constituției, ca să le rămână și lor ceva. CINCI MILIOANE de confiscări ilegale într-un singur an. Dar dacă vom mășălui spre Washington un milion dintre noi, cei puternici, ne va auzi cineva?"*

"NU"

„Așa este, copii... pentru că Diavolul guvernează ladul profan de pe Potomac. Politicienii noștri sunt niște târfe care fură, înșală și se îmbuibă cu băuturi".

"AMIN!"

„În seara aceasta, voi mai vorbi și despre trădare. Despre trădătorii din mijlocul nostru. Când vom mășălui cu Iisus HRISTOS și vom ajunge cel mai aproape de tărâmul SFÂNT, știm că mulți își vor PIERDE credința, se vor ÎNTOARCE la păcat, vor CĂDEA în descurajare și teamă, își vor pierde VIZIUNEA. Unii și-au pierdut credința și mășăluiesc acum cu hoardele păgâne. Și-au întors spatele misiunii noastre Sfinte, așa cum Petru l-a negat pe Hristos în ultimul lui ceas.

În jurnalul lui Turner cei care adesea strigau «Nu îmi vei lua arma până când nu îmi vei desface degetele reci, moarte, de pe ea», au fost primii care și-au depus armele la control. Ei erau victime ale FRICII RECI, ca și copiii lui Israel, care strigau în pustiu «De *ce ne-ai adus aici să murim?*»

Trădătorii noștri ne-au abandonat și au fugit în brațele dușmanilor noștri, guvernul sionist din Washington. Ei trebuie să moară, trebuie duși la tăiere, trebuie DISTRUȘI, așa cum locuitorii ladului vor fi distruși la Parousia. SÂNGELE lor va curge împreună cu sângele tuturor celor care-l neagă pe Hristos.

Noi, cei din Sanctuarul Domnului și Mânia lui Dumnezeu, ne declarăm o Națiune în Națiune a căror cetățenie este cea a Regatului lui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Iisus Hristos și nu cea a acestui guvern PERVERS și CORUPT. Așa cum s-a profețit în Evrei 12 și 13, vom sta o vreme aici în credința noastră către un pământ al făgăduinței, o țară nouă. Am găsit acel loc și el își are temelia în Dumnezeu. Ne dorim o țară mai bună, un loc ceresc unde lui Dumnezeu nu îi este rușine să fie numit Dumnezeu. Dumnezeu ne-a dat această cetate și ea este numită Yahweh, și Yahweh va îndeplini răzbunarea Domnului asupra acestui pământ murdar, și noi ne vom ridica de pe marele munte Horeb... În ziua Armaghedonului... pe câmpia Parousiei... așa cum El ne spune prin cuvintele lui Daniel... «*Vom aduce potopul peste întregul pământ, și Dumnezeul nostru din Ceruri va ridica o Împărăție care nu va fi distrusă niciodată, ci va dăinui veșnic.*»

Vă chem să vă ridicați alături de noi împotriva guvernului păgân. Să vărsăm sângele tiranilor. Să-i omorâm pe trădători. Să creăm un haos în casele de granit ale sataniștilor. Să-i înjunghiem pe cei ce ne amenință. Să le distrugem templele, să le doborâm conducătorii și discipolii. Să ne pregătim pentru Apocalipsă. Ora mântuirii și a eliberării este aproape. Trimiteți mesajul că cei care lovesc împotriva lui Dumnezeu vor PIERI și vor fi condamnați la ÎNTUNERIC și NEFERICIRE veșnică în cuptorul ladului.

Ne rugăm pentru aceasta în numele Domnului, în numele lui YAHWEH și al lui Iisus Hristos, amin. Amin, a-MIN! Iubite Iisus."

"AMIN!"

- Închide odată porcăria aia! zise Hardistan cu dezgust.
- Puțin cam radical, nu credeți? zise Flaherty.
- *Puțin*, pe dracu'. Fitulul lui este aprins, zise Meyer.
- Credeți că oamenii sănătoși îl ascultă pe nebunul ăsta? întrebă Flaherty.
- Cei care o fac, o fac, zise Hardistan. Face spume la gură în felul ăsta de câteva luni. Cred că și oamenii raționali îl vor crede, în cele din urmă.
- Oamenii decenti din Montana, care sunt în majoritate pe acolo, sunt

speriați de moarte din cauza lui Engstrom, zise Sam Firestone. Șase mii de nebuni înseamnă o mulțime de nebuni.

— El predică incitare și anarhie, zise Hardistan.

— Se numește libertatea cuvântului, domnule Hardistan, zise Meyer. Dacă nu putem dovedi că este responsabil de vreun anume act de violență, poate spune orice dorește.

— El este purtătorul de cuvânt al mișcării, zise Vail. La ce oră vorbea la radio?

— La șapte, timp de o jumătate de oră, zise Hines.

— Întreaga diatribă despre trădători se referea la George Waller, zise Hardistan supărat. Abraham era la radio predicând despre uciderea lui Waller la treizeci de minute după ce s-a întâmplat, înainte ca altcineva în afară de nevasta lui Waller și asasin să știe că era mort.

— Nu, zise Meyer. Este diferență de o oră.

— Așa este, zise Vail. El predica crima cu treizeci de minute *înainte* ca Waller să fie împușcat.

— Știa că se va întâmpla, zise Hines. Această emisiune a fost înregistrată cu două sau trei zile *înainte* de crimă.

— Cred că e timpul să-l aducem pe Abraham încoace pentru o mică discuție, zise Vail.

— Am tot încercat, zise Hardistan. Am încercat luni de zile să dăm de urma ticălosului.

— Cum arată? întrebă Meyer.

— Cine dracu' știe? zise Firestone. Este cel mai bine păstrat secret de la bomba atomică încoace.

— Tipul este în emisie cinci seri pe săptămână și nimeni nu l-a văzut niciodată?

— N-am fost în stare să obținem nici măcar o fotografie cu el. Își trimite casetele la un post de radio de lângă Helena, deținut de un afacerist pe nume Lewis Granger. Granger este intermediarul, însă pretinde că nu l-a întâlnit niciodată pe Abraham, doar vorbește ocazional cu el la telefon. Abraham îl sună. Uneori, casetele au ștampila poștei din St. Louis, alteori din Atlanta, din toată țara. Am analizat originalele, pachetele în care au venit, le-am luat urma până la oficiile poștale de unde au fost expediate. Zero-zero.

— Și de ce e el așa timid? întrebă Flaherty.

— Poate că e căutat. Poate e un fugar.

— Poate are o slujbă de acoperire. Comis-voiajor.

— Poate, poate, poate. Hai să-l punem pe lista de priorități și să-l punem și pe... cum îl chema pe afacerist?

— Lewis Granger. Locuiește lângă Helena, pe malul lacului.

— Ce lac?

— Lacul Canyon Ferry. Este în munții Black Belt. Are o avere de un milion de dolari răspândită acolo.

— Are vreo legătură? întrebă Vail.

— Cu Sanctuarul? Din câte am aflat noi, nu, răspunse Hardistan. A fost foarte cooperant. Ne-a lăsat să-i ascultăm convorbirile telefonice, înregistrările emisiunilor, contractele, tot ce am vrut. Zice că vorbește cu Engstrom ocazional despre sponsorizare, dar nu-l cunoaște prea bine. Este proprietarul a nouă posturi de radio, majoritatea în mijlocul drumului. Unul dintre ele este total conservator. Îl are pe Limbaugh, alte câteva talk-show-uri cu o agendă de dreapta, dar singurul program radical este emisiunea lui Abraham. Oamenii noștri l-au intervievat pe Granger de mai multe ori, la postul său principal din Helena și la casa de lângă lac.

— Puneți-l sub microscop, zise Vail. Și iată noul vostru moto: Nu vă încredeți în nimeni.

Abraham stătea în fața televizorului cu volumul dat foarte tare. Îi auzea pe Mordie și pe fete în bucătărie pregătindu-i micul dejun. Își împinse lentilele de contact, albe, sub pleoapele de jos și privi intens. Era interesat de reportajul rețelei WVN despre o crimă din Ohio care atrăsese FBI-ul. Știa că victima era George Waller. Îl știa pe ucigaș, dar nu-i știa numele. Ceea ce nu știa era de ce, pentru o clipă, o față din trecutul său apăruse pe ecran.

Rivalul său, Martin Vail.

Era sigur că era Vail, mai ales după ce văzuse fotografia lui prinsă pe peretele centrului de comunicații, împreună cu cuvintele „Îl recunoaște cineva pe acest om?” scrise sub ea. Abraham îl cunoștea prea bine, dar nu putea spune nimănui. Chiar și Mordie credea că e orb. Acum apărea din nou Vail, la scena execuției lui Waller.

Ce urmărea? De ce era interesat de Waller? Ce căuta alături de Hardistan?

Pentru Abraham, urmărirea carierei lui Vail era o obsesie psihotică. În timpul procesului RICO din Grand County, stătea singur în fața televizorului, le trimitea pe fete cu Mordie în oraș pentru vreo treabă, își dădea jos lentilele și visa cu ochii deschiși.

Câte feluri își putea imagina? Câte moduri erau de a-l ucide pe Vail și de a-l face să sufere în același timp? Mânia lui se aduna și apoi se elibera într-o foamă sexuală devastatoare. Când Mordie se întorcea de la treabă, Abraham le lua pe cele trei fete tinere în camera sa și petrecea ore în șir, pretându-se la cele mai perverse acte sexuale. Tinerele femei, toate până în cincisprezece ani, se găseau constant într-o „stare de grație”, cum o numea el.

Acum, Vail era din nou în Ohio. Prima dată putea fi o coincidență. A doua oară putea însemna un singur lucru. Vail era, fie consultant pentru FBI, fie ceva asemănător. Întrebarea era de ce? Și ce urmărea?

În timp ce o urmărea pe Valerie Azimour, știa cum să afle.

La 11:05 A.M., Judy Shane, operatoare la centrala telefonică a WVN, răspunse la un apel.

— Rețeaua World Wide News, vă pot ajuta cu ceva?

— Cu domnișoara Azimour, vă rog, ceru o voce aspră și mormăită.

— Îmi pare rău, domnișoara Azimour nu este în oraș. Vă fac legătura cu editorul ei.

— Vreau să vorbesc cu domnișoara Azimour, se răsti vocea. Știu că o puteți contacta pe telefonul celular.

— Cred că trebuie să vorbiți cu editorul de serviciu.

— Am zis că nu mă interesează nenorocitul ăla de editor. Dacă o interesează ce s-a întâmplat cu adevărat în cazul Ralph Anderson, acolo, în Ohio, găsiți-o și dați-mi-o la telefon. Vă sun din nou peste trei minute.

Legătura se întrerupse.

Operatoarea formă numărul celularului lui Azimour. Aceasta răspunse imediat.

— Domnișoară Azimour, sunt Judy, de la centrală. Tocmai ați primit un apel. Ar putea fi un nebun, dar poate că nu. Vă pun înregistrarea.

În dubița cu antena satelit, Azimour ascultă mesajul.

— Probabil e o păcăleală, zise Azimour. Dar o să aștept câteva minute. Fă-mi legătura când sună.

— Am înțeles.

Azimour se lăsă pe spate în scaun, lângă Sid, omul de la sunet care conducea mașina și își ținea telefonul la ureche.

— Tocmai m-a sunat un nebun. Pretinde că are informații despre crima Anderson.

— Probabil Linia Fierbinte a Ghicitorilor, răspunse el.

— Da, zise Teddy, cameramanul. Sau poate că Nostradamus s-a ridicat din

mormânt să-ți dea un fir.
Începură să râdă toți.

La periferia orașului Missoula, Montana, Mordie și Abraham, fost Fratele Transgresor, fost Aaron Stamper, stăteau în mașina bleumarin, Four Runner, a lui Abraham. Abraham purta o barbă întunecată, care îi înconjura maxilarul, ca barba unui bătrân mormon. Era îmbrăcat în negru, cu șapcă neagră tricotată și o haină de piele de oaie. Mîinile îi erau înfundate în buzunare. Mașina era parcată lângă o cabină telefonică solitară lângă autostradă.

Mordie își privi ceasul de la mână.

— Nu înțeleg, zise Mordie. De ce le dai un pont oamenilor ăstora? Shrack te-ar omorî dacă ar ști.

— Nu e treaba lui Shrack. Avocatul ăla, Vail, nu era la ferma lui Waller din întâmplare.

— Și ce?

— Și, Mordie, trebuie să trag concluzia că Vail era acolo ca să ne provoace necazuri tuturor. De ce să nu afle lumea? Orice carte ar avea în mîneacă, va fi în avantajul nostru s-o dezvăluim.

— Ce ai împotriva individului ăstuia, Vail?

— Am avut o experiență cu el odinioară. În viața mea anterioară.

— Anterioară sau secretă? glumi Mordie.

— Oricare dorești, răspunse Abraham.

— Fără supărare, Frate, zise Mordie, stîmjenit că l-ar fi ofensat pe predicator.

— Tu nu mă poți supăra, Mordie. Cît este ceasul?

— Mai este un minut, răspunse Mordie și adăugă: Oamenii ăștia mă fac nervos ca tot iadul, T.

— Ai mai trăit vreodată așa de bine? O casă frumoasă, televizor, o mașină nouă și frumoasă, bani în buzunare.

— Întotdeauna am avut bani în buzunare, T.

— El mă ascultă, Mordie. Sunt profetul lui Engstrom.

— Profetul ruinii, dacă mă întrebi pe mine.

— Nimeni nu te-a întrebat, se răsti Abraham.

— Iartă-mă, iartă-mă! Iisuse, vorbim și noi.

Abraham deschise portiera mașinii și se strecură afară. Merse la cabina telefonică folosind bastonul, cu toate că vedea prin lentilele alburii. Formă numărul de la WWN.

— World Wide News, cu ce vă pot ajuta?

— Îmi puteți face legătura cu domnișoară Azimour? întrebă el.

— Un moment, domnule.

Auzi un clic când ea răspunse la apel și apoi îi auzi răspunsul vioi.

— Valerie Azimour.

— Alo, domnișoara Azimour?

— Cine este la telefon?

— Ascultați-mă și nu mă întrerupeți. Motivul pentru care FBI-ul este atât de interesat de omul pe care ei îl numesc Ralph Anderson, care a fost executat astă-noapte în Ohio, este acela că numele lui adevărat este George Waller. Era în programul de protecție a martorilor. A fost executat pentru că a ciripit despre un jaf la o bancă din Denver acum câteva luni. Acesta este doar vârful aisbergului. Dacă ești așa de bună cum cred eu, vei afla întreaga poveste.

— Cum adică *executat*? Putem să ne întâlnim? Trebuie să...

Telefonul muri.

— Interesant, zise Maxwell. Ai idee cine este informatorul?

— Nu, și-a spus replica și dus a fost.

— Bine, o să-i sun pe cei de la Cercetări, să văd ce avem despre jafuri de

bănci în Colorado în ultimele luni.

— Ce vrei să fac?

— Așteaptă până îți fac rost de amănunte.

— Ați încercat să aflați ceva de la Harry Simmons?

— Art Ferris încearcă să obțină un comentariu chiar acum.

— N-o să-i spună nimic. Are o bandă care repetă „Investigațiile sunt în curs” iar și iar.

— Ei, asta o să miște povestea cu un pas sau doi mai departe. Unde sunteți acum?

— Ne ducem la Lima, să vedem dacă putem afla ceva de la autopsie.

— De ce nu mai stai puțin acolo? zise Maxwell. Dacă pontul ăsta este adevărat, poate îl mai strângi cu ușa pe tipul ăla de la FBI...

— McCurdy.

— Da. Poate-l mai scuturăm puțin.

— N-o să mai spună nimic.

— Nu, dar îi va spune lui Hardistan, și poate reușești să storci ceva mai mult de la el.

— N-apuc eu ziua aia, Eddie.

— Hei, ai deja suficient cât să-i răsucești mâna la spate. Ce e cu Vail, chestia cu protecția martorilor. Care era numele tipului?

— George Waller.

— Da. Vezi ce mai poți afla, apoi lipește-te de ei, Val. Asta e specialitatea ta.

22

Biroul judecătorei McIntyre era la etajul al doilea al clădirii federale. Spre deosebire de majoritatea birourilor, care erau reci și formale, cu lambriuri întunecate, de lemn, biroul ei era zugrăvit în alb, cu ferestrele mărginite de draperii cu flori. Erau o mulțime de fotografii ale fiului ei și ale familiei lui pe raftul de cărți din spatele mesei de lucru. O vază cu flori era așezată pe un colț al mesei, iar scaunul ei capitonat era îmbrăcat cu o husă de tweed verde cu maro, în loc de piele de culoarea vinului. Un covor maro-deschis completa ambianța plăcută.

Dar, îi avertizase Hardistan, decorul vesel putea fi înșelător.

— Este o doamnă aspră, spuse el echipei în timp ce erau conduși înăuntru de către o secretară. Are un simț al umorului pe muchie și conduce tribunalul cu o mână de oțel. Nu lăsați aparențele să vă înșele.

— Ce încurajator, zise Vail.

— Vorbește direct cu ea. Poate să descopere un truc și în somn.

— Destul de cinstit, răspunse Vail.

Un moment mai târziu, judecătoreia intră în cameră, o femeie plăcută, dar cu o înfățișare serioasă, cu părul castaniu-roșcat, de vreun metru șaiszeci și cinci și cincizeci și ceva de ani, îmbrăcată într-un costum din tweed, cu pantaloni.

Vail știa câte ceva despre viața ei, datorită lui Naomi, care-i făcuse rost de câteva articole despre ea. Se măritase când era în ultimul an la colegiu, absolvise prima din grupa ei la Drept și devenise președinta a baroului din Carolina de Sud când avea doar treizeci și ceva de ani. La patruzeci și cinci era deja membră Curții Supreme. Soțul ei își deschisese o mică firmă de contabilitate la câțiva ani după absolvire. Când avea patruzeci și cinci de ani, firma lui devenise cea mai prestigioasă din Columbia.

Murise din cauza unui grav atac de inimă, înainte de a patruzeci și șasea aniversare, lăsând-o pe Lucy o văduvă îndurerată și singuratică.

Un an mai târziu, ea acceptase o numire ca judecător în al Optulea Circuit și se mutase la Lincoln, unde servea cu distincție de opt ani. Se zvonea că era printre primii pe scurta listă a lui Pennington pentru numiri la Curtea Supremă a

SUA, dacă judecătorul Lucas Frye nu supraviețuia unui recent accident vascular.

Era un semn al independenței ei radicale faptul că alesese să se mute într-un oraș pe care nu-l cunoștea, la o jumătate de țară de fiul ei, biolog-cercetător la Centrul de Boli Infecțioase Transmisibile din Atlanta, de nora ei și de cei doi nepoți, pentru a accepta postul judiciar în inima Americii și a lua viața de la început.

Vail se prezentă, apoi îi prezentă pe Hardistan, Firestone, Meyer și Flaherty.

— Billy este un chip din trecut, zise ea cordial. Iar celebritatea dumitale te precede, domnule Vail. Am urmărit cazul RICO din Illinois, deși nu atât de îndeaproape cum aș fi vrut. Au fost multe discuții între avocați atunci, să știi. Ai jucat câteva cărți foarte interesante.

Vail zâmbi.

— Să iau asta drept compliment? zise el.

— Îmi place să-i urmăresc pe avocații buni în acțiune... Ai avut un spate foarte bun, asigurat de avocații aceia tineri ai dumitale. Cum li se spune?

— Gașca de Nebuni. Un ziarist a inventat numele acesta.

— Foarte teatral, zise ea cu o umbră de zâmbet. Se uită la Flaherty și Meyer și-i întrebă: Dumneavoastră sunteți doi membri ai Găștii de Nebuni?

Amândoi încuviințară din cap.

Ea se întoarse spre Firestone.

— Îmi păreți cunoscut, domnule Firestone.

— Am adus un acuzat într-un proces prezidat de dumneavoastră odată, zise el.

— Cine era?

— Roger Buckhalter.

— A, da. Acum îmi amintesc. Era un sălbatic, nu-i așa?

— O, i-am pus noi șaua bine.

— A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut, Billy, îi zise ea lui Hardistan.

— O mie nouă sute nouăzeci și cinci, zise el.

— Din câte îmi amintesc, atunci a trebuit să-l plesnesc de câteva ori peste mână pe procurorul tău.

— A învățat ceva lecții, dar a supraviețuit, zise Hardistan, zâmbind.

— Sunt sigură.

— Doamnă judecător, după cum știți, suntem aici pentru a încerca să obținem aprobări ale Titlului Trei, zise Vail. Am pregătit un scurt dosar pentru a ne motiva cererea.

Vail și Flaherty pregătiseră dosarul în avion cu ajutorul lui Hines, limitându-l la cinci pagini. Era un rezumat a ceea ce știau despre Sanctuar. Mai conținea citate din cele spuse de Jordan, cu referire la lupta de gherilă și apropiata revoluție, dar nu se menționa interviul înregistrat cu el. Erau și două fotografii, o imagine din aer a Fortului Yahweh și una a lui George Waller. Vail puse dosarul în fața ei.

— Vreți să-l citesc acum? zise ea surprinsă.

— Noi avem timp, dacă doriți, doamnă judecător.

— Sunteți grăbiți, ei? Se lăsă pe spătarul scaunului, se gândi un moment, apoi zise: Ei bine, cred că, dacă pentru voi e atât de important să zburați peste jumătate de țară ca să mă vedeți, măcar atât pot face și eu. Deschise mapa și citi materialul încet, notând uneori câte ceva pentru ea. Când termină, îl puse pe birou și se uită la Vail. Altceva?

El puse casetofonul micuț pe birou și apăsă pe butonul de pornire.

Judecătorul ascultă în liniște interviul cu răposatul George Waller. Spre sfârșit, își așează coatele pe birou, își uni degetele într-un triunghi și își lăsă bărbia pe vârfurile degetelor. Când caseta ajunse la sfârșit, Vail opri casetofonul.

— Umbli după un caz RICO.

Era o afirmație, nu o întrebare.

— Într-adevăr.

— Împotriva miliției. Oftă și dădu din cap. Ce se întâmplă cu țara noastră?

— Actul RICO din 1962 prevede că activitate ilegală este orice act sau *amenințare* implicând crimă, răpire, joc de noroc ilegal, jaf, mită, șantaj sau comerț cu narcotice, sau droguri ilegale. Mai definește activitate ilegală și orice obstrucționare a justiției, influențare a unui martor, a unei victime sau a unui informator, răzbunarea, spălarea de instrumente monetare, ucigași plătiți și transport de vehicule furate.

— Ai uitat materialele obscene, zise judecătoria, cu un zâmbet.

Vail zâmbi și el.

— Într-adevăr, doamnă judecătoare. Cunoașteți statutul RICO.

— Continuă prezentarea, domnule avocat, mi-ai captat atenția.

— O întreprindere ilegală este definită ca orice individ, parteneriat, corporație, asociație sau altă entitate legală, sau orice uniune, sau grup de indivizi asociați în fapt, *dar nu într-o identitate legală*.

— A-ha.

— Acuzația guvernului va fi că Sanctuarul este o umbrelă pentru cele patru biserici și că ele sunt implicate în activități ilegale care se regăsesc în mai multe din statutele din 1962. Va mai conține și faptul că uciderea lui George Waller a fost un caz de răzbunare, de influențare a unui martor, angajare de ucigaș și obstrucționare a justiției.

— De fapt, unde vreți să ajungeți, domnule Vail?

— Intenționăm să legăm cele patru biserici de Sanctuar cu acuzații de crimă, răzbunare și influențare a martorilor, transport interstatat de vehicule furate, crimă, jaf armat, furt al armelor și munițiilor guvernului, angajare de ucigași, obstrucționare a justiției și spălare de bani.

— Asta e o afirmație îndrăzneată.

— Sunt destul de mulți.

— Îți dai seama că bisericilor li se garantează anumite imunități, în special față de percheziție și confiscare. Și, într-un anumit grad, în depoziții.

— Da, doamnă judecător. Doar dacă, bineînțeles, putem dovedi că sunt implicate în activități criminale. Atunci regulile se schimbă.

— Da, într-adevăr. Și intenționați să dovediți toate aceste afirmații.

Vail încuviință din cap.

— Am putea chiar să-l amestecăm și pe clovnul acela de la radio, Abraham.

— Incitarea este greu de dovedit.

— Nu pentru incitare. El predică despre crimă și revoluție violentă aproape în fiecare seară. Putem încadra acest lucru ca amenințare sub incidența secțiunii 1A.

— Ai de-a face cu libertatea cuvântului aici.

— Vom trasa această linie în nisip.

Ea începu să râdă și clătină din cap.

— Ei, voi spune doar atât, cu siguranță, ți-ai făcut bine temele.

— Este o afacere serioasă, doamnă judecător.

— Ai putea da de necazuri încercând să susții acuzația că aceste biserici constituie o armată și nu organizații religioase.

Flaherty își dresă vocea și ridică o mână.

— Da, domnule Flaherty?

— Unghiul religios poate fi discutabil, zise el.

Firestone, Vail, Hardistan și Meyer îl priviră surprinși pe tânărul avocat, întrebându-se unde voia să ajungă cu această remarcă.

— Cum așa? întrebă judecătoria.

— Doamnă judecător, putem susține că ei sunt un grup unit și asociat în fapt, așa cum prevede în secțiunea 2C a legii din 1962. Problema identității legale sau a afilierii la biserică devine atunci lipsită de importanță.

Flaherty se uită la Vail, care se întoarse din nou spre judecător și încuviință din cap.

— Exact, spuse Vail.

Ea îl privi un moment, apoi încuviință, dând din cap foarte ușor.

— Interesant, zise ea. Deci, ocoliți unghiul religios?

— Nu neapărat, doamnă judecător, zise Meyer.

— Vă gândiți să începeți așa?

— Articolul Unu din Drepturile Omului prevede că „Congresul nu va ratifica nici o lege cu privire la stabilirea unei religii și nu interzice exercitarea liberă a acesteia”. Eu interpretez aceasta ca însemnând că organizațiile religioase trebuie să fie tratate, fără excepție, la fel. Nu trebuie să primească o considerație specială, nu sunt diferite de o afacere sau un individ. Din nefericire, există un mit peste hotare că aceasta este o națiune creștină – cel puțin, creștinii o consideră așa. Eu cred că America aparține marilor lideri religioși care vând creștinismul drept ulei de șarpe la televiziune sau își ascund agenda politică în spatele lui Iisus Hristos, ca să poată înșela statul cu privire la impozite. Constituția privește cu ofensă această noțiune.

— Cred că veți avea probleme încercând să convingeți un juriu de chestiunea aceasta.

— O voi folosi doar dacă va fi absolut necesar, zise Vail. V-o prezentăm dumneavoastră pentru a justifica cererea aprobărilor din Titlul Trei. Citațiile și mandatele de care avem nevoie.

— Argumentele dumneavoastră legale sunt foarte eficiente, domnule Vail, dar vă lipsesc dovezile fizice.

— Dovada noastră fizică este moartă, doamnă judecător. Omul care vorbea pe casetă era în programul de protecție a martorilor. A fost asasinat seara trecută. Sanctuarul a aranjat să fie omorât deoarece era atât informator, cât și un potențial martor. Au folosit un ucigaș profesionist pentru a rezolva problema. Aceasta este angajare de asasin. Nimeni altcineva nu avea motiv să comită această execuție în afară de Sanctuar. Dacă le-a fost atât de teamă, încât să-l omoare, le-a fost teamă de ceea ce știa. Le-a fost teamă de adevăr.

— Îți plăcea tânărul acesta?

— Nu prea.

— De ce?

— Cred că era cu spatele la zid și a ales cea mai bună soluție, care era protecția martorilor.

— Nu ești de acord cu acest concept?

— Dimpotrivă, doamnă judecător. L-am folosit chiar eu. Nu spun că Waller nu trebuia să fie în program, doar că n-aveam încredere în motivele lui.

Ea se gândi câteva momente, apoi se întoarse spre Hardistan.

— N-ai avut prea multe de spus, Billy.

— Mă aflu aici doar pentru susținere morală, zise el și zâmbi.

Meyer interveni.

— Mă scuzați, doamnă judecător, pot să precizez și eu ceva?

— Desigur.

— A fost un fel de cod pe unul dintre vehicule în ambuscada din trecătoarea Lost Trail. Este o serie de numere: doi-trei-treisprezece. Aceleași numere apar și aici. Întoarse punga de plastic ce conținea fotografia lui Waller luată din avion. Dacă vă uitați pe spatele acestei fotografii, au fost scrise aceleași numere. Această fotografie a fost, probabil, folosită de asasin pentru a identifica victima. Ea leagă cele două crime.

Ea studie fotografia și spatele ei și o puse pe masă.

— Aveți idee ce înseamnă aceste cifre?

Meyer clătină din cap.

— Un fel de cod, zise Hardistan. Oamenii mei încearcă să-l descifreze.

— Pare a fi o dată. Poate februarie, trei, 1913.

— Sau 1813 sau 1713. Nu s-a întâmplat nimic semnificativ în nici una din aceste date zise Hardistan.

Ea se întoarse spre Vail.

— Îmi place un om care se apucă de treabă bine pregătit, domnule Vail, zise ea. Majoritatea vin cu acuzații vagi și se bâlbâie în timpul întâlnirii, încercând să fie convingători. Contând pe noroc. E o plăcere să gădesc pe

cineva care știe despre ce vorbește. Pe ei îi reprezintă cineva acum?

— Charlie Everhardt este avocatul lor, bănuim că se va ocupa de problema asta.

Ea își dădu ochii peste cap.

— O, Doamne, Charlie. Va obiecta pentru fiecare mandat, fiecare microfon, fiecare aprobare de acces...

Vail încuviință din cap în timp ce ea enumera.

— De aceea v-am vrut pe dumneavoastră, doamnă judecător.

— Cum așa?

— Se spune că sunteți aspră, dar cinstită. Îmi închipui că orice porțiță veți deschide pentru noi, va ține la Curte.

— Cine ți-a sugerat să vii la mine?

El se gândi un moment și zise:

— Cineva pe care l-am întâlnit la Washington.

Are clasă, gândi ea. A fost ori președintele, ori Marge Castaigne, iar el n-are de gând să joace cartea asta.

— Am auzit că mănânci judecători la prânz.

— Doar dacă sunt digerabili.

Răspunsul ei veni după un hohot de râs.

— Iar în restul timpului doar îi înșeli, nu-i așa?

Hardistan își înăbuși un hohot de râs. Meyer și Flaherty priveau schimbul de replici fascinați. Vail se uită la ea cu un zâmbet enigmatic, dar nu-i răspunse.

— Bine, zise ea, ce dorești?

— Ascultarea telefoanelor, acces la dosarele financiare, supravegherea zi și noapte, inclusiv observare din satelit în interiorul caselor, acces la rețeaua lor de computere.

— Este un pachet foarte mare.

— Și ei sunt o amenințare foarte mare.

Meyer stătea și se holba la spatele fotografiei lui Waller. Apoi, brusc, zise:

— Desigur.

Toți se uitară la el. Meyer explică grupului tetragrama „Yahweh”.

— Apare în Exod, Capitolul trei, versurile treisprezece și paisprezece... doi-trei-treisprezece. Este un cod pentru cuvântul Yahweh, care este numele comunității lor și, de asemenea, cuvântul pentru Dumnezeu. Cred că vor să spună că Dumnezeu a comis aceste acte.

Toți cei din cameră se aplecară peste masă și priviră spatele fotografiei.

— Frumoasă lovitură, Ben, zise Hardistan.

— Sau poate că Engstrom se crede Dumnezeu, zise Vail. Cu siguranță, are un complex mesianic.

Judecătorul McIntyre se ridică, merse la fereastră și stătu un minut sau două cu o mână în șold, privind fix afară.

— Eu am o adevărată obsesie în privința Constituției, zise ea. O consider cel mai important document scris vreodată și cel mai fragil. Ușor de stricat, aproape imposibil de reparat. Sunt îngrijorată, în special, când libertățile individuale sunt puse în pericol... cuvântul, religia, dreptul la intimitate, apărarea de intruziuni.

— La fel sunt și eu, doamnă judecător. Amintiți-vă, am fost avocat al apărării timp de zece ani.

— De data aceasta, ești pe muchie.

— Este singurul mod de a câștiga. Este jocul lor, noi doar încercăm să stabilim regulile.

Judecătorul se întoarse pe scaun și se uită deliberat la Vail un minut sau două. În cele din urmă, se aplecă și ridică receptorul.

— Mary? Vino până aici, te rog, și adu-ți agenda. Închise. Îți voi da Titlul Trei, cu anumite rezerve. Poți să pui aparate de ascultare la sediul lui Engstrom și al liderilor lui. Poți avea acces la dosarele bancare ale Sanctuarului și ale bisericilor și îți voi da mandate de percheziție pentru fort și clădirile

înconjurătoare, dar nu pentru locuințe private. Nu îți voi acorda Titlul Trei pentru computere. Cu alte cuvinte, fără să vă băgați nasul în rețeaua lor, domnule Vail, înțeles?

— Da.

— De asemenea, nu voi fi de acord să puneți microfoane în case particulare. Consider acest lucru o invadare a intimității. Dar voi privi cu mintea deschisă aceste restricții. Dacă veți dovedi că sunt justificate mai târziu, poate îmi voi revizui judecata.

— Vă mulțumesc, doamnă judecător.

— Să nu treci peste linia aceasta.

— Am înțeles.

— Apropo, te felicit pentru alegerea asociaților dumitale, zise ea, arătând din cap spre Meyer și Flaherty, care încercau să pară indiferenți, dar erau evident flatați de remarcă ei. Mă mai îngrijorează ceva.

— Ce anume? întrebă Vail.

— Dacă Engstrom este atât de periculos precum spui – și o să-mi rezerv timp de gândire pentru asta – s-ar putea să declanșați un adevărat război cu împușcături, când vă veți ridica împotriva lui.

— Este o posibilitate.

— Ce părere ai despre acest lucru, Billy?

— Este riscul pe care ni-l asumăm când ne ducem cu citațiile.

— Nu mai vrem un alt Waco, doamnă judecător, zise Vail. Și nu mai vrem nici o retragere mexicană. Vom avea grijă când vom defini regulile de angajare în luptă. Sau poate...

Se opri.

— Poate...?

— Poate vom veni cu o strategie diferită, încheie Vail.

— Asta ar fi interesant, zise ea.

McIntyre se întoarse spre secretara ei și începu să-i dicteze termenii Titlului.

23

Departamentul de știri al rețelei WWN era un simplu studio cu pereți de sticlă. Camera de știri aglomerată, dominată de enorma hartă cu luminițe care licăreau pe un întreg perete, se întindea în spatele biroului prezentatorului. Prezentatoarea de după-amiază era Sheila Boyle, o roșcată foarte experimentată, cu ochi ageri, implicată total în această afacere – care fusese cel mai bun corespondent la Washington al NBS când Maxwell o furase de acolo și-i oferise postul de prezentatoare la știrile de după-amiază, cel mai râvnit post al rețelei sale.

Televizorul din camera de recreere a AMOC-ului era dat pe canalul WWN, dar fără volum, iar Vail și echipa sa se așezară confortabil pentru călătoria spre casă. Vail era epuizat, dar mintea încă îi era la întâlnirea cu judecătoarea McIntyre. Se uita la imaginea fără glas a Sheilei Boyle, când ecranul se despărți și apărură o hartă a orașului Lima, Ohio, la stânga prezentatoarei.

— A-ha, zise el și dădu volumul tare.

Relatarea foarte serioasă a lui Boyle semnală necazuri.

— Într-un mic oraș de fermieri, Wapakoneta, Ohio, o poveste misterioasă, explozivă, implică crimă, FBI, jaf asupra unei bănci și posibile legături cu un grup paramilitar extremist de dreapta...

— Drace! strigă Hardistan, îndreptându-se în scaun.

— ...Valerie Azimour este la fața locului. Valerie, ce mai este nou?

Azimour apărură pe ecran. În fundal, în spatele ei, la o mie de metri, se vedea casa lui Waller. În timp ce vorbea, pe ecran apărură un montaj de imagini de la locul crimei.

— Sheila, moartea unui fermier din Wapakoneta, Ohio, seara trecută a luat o întorsătură uimitoare de la reportajul nostru exclusiv de azi-dimineață. Victima a fost inițial identificată de către agenții FBI drept Ralph Anderson, care, după cum spun ei, a fost împușcat în timp ce lucra în spatele casei în seara trecută, o crimă care are toate aparențele unei lovituri de profesionist și este investigată de cel puțin treizeci de agenți FBI aici, în această comunitate liniștită de fermieri.

Acum, WWN a aflat că victima era un fost soldat, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, pe nume George Waller. Și avem informații că Waller s-ar fi aflat în programul pentru protecția martorilor, deși nu putem confirma această informație...

— De la cine dracu' a aflat toate astea? zise Hardistan.

— Mai avem informații care îl leagă pe Waller de o încercare eșuată de jefuire a unei bănci din Denver în urmă cu cinci luni. Unul dintre spărgători, Samuel Stevenson, a fost ucis în timpul jafului, iar un al doilea bărbat, Luke Sundergard, execută o pedeapsă de douăzeci de ani într-o închisoare federală, după ce a pledat vinovat pentru spargere și acuzații legate de acel incident.

WWN a mai aflat că atât Sundergard, cât și Stevenson aveau legături cu grupul extremist de dreapta din Montana, cunoscut drept „Sanctuarul”. Legăturile lui Waller cu Sanctuarul sunt neclare în acest moment, ca și motivul pentru care se afla în programul de protecție a martorilor.

Floyd McCurdy, agentul însărcinat cu investigarea uciderii lui Waller a vorbit cu noi azi-dimineață, însă acum refuză orice alt comentariu asupra cazului. La Washington, directorul FBI, Harry Simmons a afirmat că este politica FBI-ului să nu facă declarații despre o anchetă în curs de desfășurare. Directorul adjunct al FBI-ului, William Hardistan, era la locul crimei astăzi de dimineață și poate fi văzut pe această casetă video, însoțit de cunoscutul avocat Martin Vail, care se vede în partea stângă...

Imaginea lui Hardistan și a lui Vail îngheță pe ecran preț de câteva clipe.

— ... McCurdy ne-a spus mai devreme că Hardistan și Vail se opriseră în drum spre Chicago pentru o problemă fără legătură cu aceasta. Nici Hardistan, nici Vail nu au fost disponibili pentru comentarii...

Camera mări fața lui Vail. Se uita fix la aparat cu o expresie severă.

— ... Vail, după cum, poate, vă amintiți, a obținut un succes răsunător într-un caz de crimă organizată în Illinois în toamna trecută, în care au fost implicate două dintre cele mai mari corporații din țară. Președinții celor două corporații, Tom Lacey, de la „Western Pulp and Paper”, și Harry Grossman, de la „Atlas Chemical Company”, au fost pedepsiți cu închisoarea, deși condamnările lor se află sub apel.

Ecranul se despărți din nou. Boyle se afla în stânga.

— Valerie, în momentul acesta, FBI-ul are vreun suspect în aceasta crimă?

— Nu știm. Nu vor să spună nimic, Sheila. Cu excepția scurtului interviu pe care l-am obținut azi-dimineață, la locul crimei, refuză orice comentariu.

— Mulțumesc. A fost Valerie Azimour, în direct din inima Americii. Astăzi, în Phoenix, Arizona...

Hardistan apucă telecomanda și închise nervos televizorul.

— Lua-o-ar naiba! răcni el. Nu-și dă seama ce face?

— Nu-i pasă, Billy, răspunse Firestone. Ea își face meseria.

— Meserie, pe dracu'. De unde a obținut informațiile despre Waller?

— Cine știe? Vreo scurgere pe undeva, cu siguranță.

— Poate că nu, zise Flaherty.

— Ce vrei să spui? întrebă Hardistan.

— Poate a fost un pont, zise Flaherty.

— De la cine? Cine dracu' i-ar da ei un pont?

— Unul dintre ei, se aventură Flaherty.

— De ce?

— Să ne facă pe noi să spunem ce știm. Cu cât află ea mai mult, cu atât află și ei.

— Trimit o echipă să afle de unde naiba a primit informația, zise Hardistan. Vail tăcuse tot timpul discuției, dar acum interveni.

— Să nu faci asta, Billy. Nu-și va dezvălui sursa. Și dacă o interogați, abia va avea confirmarea a ceea ce a aflat deja.

— Ai supărat-o destul de tare, nu-i așa?

— Aici nu e vorba despre mine. Este o profesionistă și miroase o poveste fierbinte.

— Deci o lăsăm să scape cu asta?

— Puneți-i bețe în roate. Toți. Nu-i spuneți nimic. Atunci, tot ce va avea va fi din afară.

— Cu ce ne va ajuta asta? zise Firestone.

Hardistan se gândi la ce spusese Vail și, în final, dădu afirmativ din cap.

— Ai dreptate. Vom ști ceea ce vor ei să știm și poate că le va scăpa ceva și vor spune prea mult.

— De ce să nu interceptăm centrala WWN?

— Oricine ar fi, n-o să stea suficient pe linie, zise Hardistan. E o pierdere de vreme și o aduce iar pe Azimour în circuit. Am încercat în Ohio și ne-a dat în cap cu măiestrie. Martin are dreptate. Stăm strâns uniți și nu spunem nimic.

Mai târziu, Firestone trăgea un pui de somn, iar Meyer și Flaherty erau în centrul de comunicații, vizionând teste comparative asupra băncilor și jafurilor.

— Cât timp îți va lua să-ți aduni oamenii și să folosești mandatele, Billy? întrebă Vail.

— Va trebui să știm câte bănci sunt implicate. Până acum, mandatele specifică Fort Yahweh, cele patru biserici și conturile personale ale lui Engstrom, Metzinger, Shrack, Bollinger, Karl Rentz și James Rainey, plus un număr nespecificat de conturi bancare.

— Alege un număr. Zece bănci. Cât timp îți trebuie?

— După cum merge, am de verificat localizările, de decis forța de descindere în fiecare loc, de trimis agenții necesari în zonă cu vehicule de ajutor și arme potrivite, de scris regulile de angajare în luptă. Știi că trebuie să fim pregătiți pentru o rezistență serioasă, Martin. Regulile de angajare vor reflecta asta.

Vail oftă și încuviință din cap.

— Cât timp vor lua toate astea?

— Dându-ne peste cap... zece zile.

— Ce-ai zice de o săptămână?

— Vorbim despre o mulțime de oameni, materiale...

— Cu cât așteptam mai mult, cu atât vor avea mai mult timp să ascundă dosare, să scape de mașini, să ascundă armele.

— O vei lăsa pe Azimour asta să ne forțeze mâna?

— La dracu', Billy, ar putea începe să speculeze despre operațiunea noastră în orice moment. A menționat deja cazul RICO din Illinois. Îmi voi pune echipa la o muncă de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, să vedem dacă putem termina cu băncile și orice fel de legături vor putea găsi.

Hardistan dădu din umeri.

— Bine. O săptămână.

— Mulțumesc.

— Atunci ar fi mai bine să mă apuc de treabă.

Hardistan se ridică și se duse la biroul din partea din spate a avionului. Vail se întinse și-l scutură pe Sam Firestone. Uriașul deschise un ochi și se holbă la el.

— Sper că e important. Mă bucuram de cel mai bun somn pe care l-am avut de când te-am întâlnit.

— Poți să-mi aranjezi o întrevedere cu Engstrom?

— Pentru tine?

Vail aprobă din cap.

- Îi cunoști oamenii, nu-i așa?
- Pe unii dintre ei.
- Poți să ajungi la el?
- Pot să încerc.
- Spune-i că își poate alege el locul.
- Pot să-i spun de ce?
- Nu.
- *Mie* poți să-mi spui de ce?
- Mai târziu.
- Câți oameni vor fi la această întâlnire?
- Spune-i că poate să-și aducă tot personalul dacă dorește.
- Câți oameni ai de gând să iei cu tine?
- Unul. Pe tine.
- Ești nebun, Martin.
- Așa am auzit și eu.

24

La ora șase A.M., Henry Woo își parcă mașina în parcare FBI-ului și alergă prin ploaia mărunță spre intrarea laterală a clădirii Hoover. Fusese un week-end plăcut pentru Woo. Petrecuse două zile întregi cu soția sa și fiul lor de zece ani. Cu o zi în urmă, tânărul îl epuizase în timpul lungii plimbări prin Muzeul Smithsonian, urmată de cină și un film. Era pentru prima dată când se bucurau de luxul unui week-end împreună, după multe săptămâni.

Dar, în tot acest timp, provocările săptămânii următoare persistau în mintea sa. Fiind expertul în logistică al lui Hardistan, trebuise să repartizeze echipe de investigație între Ohio și Montana, să coordoneze forțele de atac ale FBI-ului și ATF-ului, și echipamentul pentru punerea în aplicare a mandatelor împotriva Sanctuarului și să-și mute oamenii și echipamentul în zona Fortului Yahweh fără să atragă atenția. Toate acestea și să păstreze operaționale toate celelalte cazuri în care era implicat Biroul.

Chiar pe gustul lui Woo. Nu-i plăcea nimic mai mult decât o provocare ca lumea.

Hardistan se afla deja în camera operațională, o cameră spațioasă, la subsol, un amestec de echipament electronic, hărți și aparate de comunicație de înaltă tehnologie.

Hardistan stătea în mijlocul camerei, holbându-se trist la marea hartă de pe perete. Oftă ușurat când intră Woo.

Acesta privi o singură dată spre șeful său neras, cu ochii tulburi și știu că acesta își petrecuse sfârșitul de săptămână la Birou, închizând ochii câteva minute când putea, într-o cămaruță fără ferestre, alăturată biroului său, care conținea o canapea, un mic frigider, o chiuvetă și un duș. Nu era un lucru neobișnuit. De la moartea soției sale, directorul adjunct Hardistan petrecea majoritatea orelor sale libere la serviciu. Nu-și luase concediu de patru ani, în ciuda rugămintelor echipei sale și ale medicului personal.

— Trebuie să ne dublăm personalul, mormăi el când Woo intră în cameră.

— Poate că nu, zise Woo vesel. Mă gândesc că putem muta oamenii astfel încât să acoperim toate bazele.

— Pe tine nu te supără nimic, niciodată? întrebă Hardistan, amintindu-i de supraîncărcarea personalului de teren al Biroului.

— Îmi place, îmi place, zise Woo zâmbitor. Hardistan era în continuare uimit că slujba anostă, plictisitoare de a ține socoteala oamenilor, a echipamentului și a operațiunilor îl încânta în mod evident pe tânărul absolvent de la Harvard. Putem aduce câte două sau trei echipe din fiecare birou districtual și să le mutăm, să zicem, în Butte, Helena, Missoula și Great Falls, zise el, arătând pe hartă. Vom aduce echipamentul noaptea. L-am trimis pe

Larry Olsen acolo, să închirieze spațiu pentru mașinile Humvee și arme. Cred că putem muta toate forțele în fort din toate orașele noastre în nu mai mult de două ore și jumătate-trei. Am putea face asta cu o noapte înainte de a le folosi. Nu voi avea nevoie de mai mult de șase-opt oameni să păzească fiecare bancă și personalul ei. Și mai putem muta echipele din Ohio, dacă McCurdy nu apare cu ceva în curând.

De îndată ce Floyd McCurdy preluase investigația asupra asasinării lui George Waller, își făcuse un plan de acțiune. Presupunerea lui inițială era că ucigașul îi urmărise pe Firestone și Vail cu avionul său, zburase peste reședința lui Waller și-i făcuse acestuia o fotografie din aer, pentru a-l identifica cu precizie. Probabil a stat într-un motel sau hotel și a închiriat o mașină. Avionul lui a fost parcat la aeroport în cele două zile cât stătuse în zona orașului Lima. Exista, desigur, și șansa ca ucigașul să locuiască în zonă, dar era atât de mare coincidența, încât McCurdy o respinse pentru moment.

Hardistan trimisese șaizeci și opt de agenți ca să treacă prin sită regiunea. McCurdy stabilise la Wapakoneta cartierul general pentru căutări. FBI-ul închiriasse un mic depozit și îl transformase imediat în bază de cercetare. Fuseseră aduse telefoane și birouri, iar o echipă de zece oameni fusese pusă să lucreze la birouri și să selecteze convorbirile telefonice. Stabiliseră imediat interferențe cu AAA, FAA, Departamentul autostrăzilor statale și biroul de permise de conducere statal.

Experții realizaseră o hartă uriașă a regiunii, punctând aeroporturile, pistele de aterizare, motelurile, hotelurile, pensiunile particulare, casele care închiriau camere și agențiile care închiriau mașini din zona cercetată, un pătrat divizat în patru segmente, cu Wapakoneta în mijloc. Fiecare segment avea treizeci și cinci de kilometri pe latură, cu cincisprezece echipe în fiecare segment.

Nouă sute de kilometri pătrați pe fiecare echipă. Patru echipe aveau sarcina de a începe o căutare din ușă în ușă a regiunii Wapakoneta.

— Cunoașteți mecanismul, le spuse McCurdy celor din echipa de căutare. *Cineva* a văzut acel avion, nu putea să zboare pe acolo la înălțimea copacilor și să treacă total neobservat. Vreau să aflați mărimea, forma, culoarea, numărul de motoare și orice altceva despre el. Intervalul de cercetare este de două zile. Presupunem că l-a urmărit pe Firestone în zona respectivă de la Fort Wayne, marți dimineața, și a înfăptuit crima miercuri seara, pe la șase treizeci. Acest tip de profesionist și-a planificat operațiunea la minut. Eu cred că era înapoi în avion și în drum spre casă la o oră-două după lovitură. Tot ce aflați promițător vine la bază. Vom coordona toate datele.

Această activitate servea altui scop. În comunități mici, ca Lima și Wapakoneta, localnicii vor bârbi despre proiect și oricine știa ceva va suna sau va veni la cartierul general. McCurdy se aștepta la o mulțime de alarme false. Două nu erau așa.

Prima informație veni de la un bărbat timid, pe nume Kevin Young. Era uscățiv, în jur de 37 de ani, purta o cămașă în carouri și pantaloni din lână, în dungii. Mai purta și o centură groasă din piele, care avea atârnată pe ea unelte ce se loveau când mergea. McCurdy tocmai închidea telefonul când intra Young.

- Vă pot ajuta cu ceva? îl întrebă McCurdy pe vizitator.
- Cred că s-ar putea să fi văzut ceva, zise Young nesigur.
- Ați văzut ceva? întreba McCurdy.
- În legătura cu crima despre care vorbește toată lumea.
- Cum vă numiți?
- Young. Kevin Young. Lucrez pentru compania de telefoane. Lineman.
- Și care este informația? îl întrebă McCurdy pe omul cel timid, în timp ce-și dădeau mâna.
- Lucram pe un stâlp, cam la o jumătate de kilometru spre nord de ferma

lui Anderson, și am văzut avionul ăsta de la distanță. Strălucea în soare, de aceea m-am uitat spre el. A venit strălucind peste copaci. Cred că zburase foarte aproape de pământ, pentru că, atunci când s-a ridicat, părea că abia decolase, și știm că nu există nici o pistă acolo, așa că mi-am dat seama că zbura mai jos decât copacii.

— Ce culoare era?

— Păi, era ori alb, ori argintiu. N-aș putea spune sigur de la distanța aia.

— Unul sau două motoare?

— Motoare? Era un avion bimotor, l-am văzut bine pe dedesubt când s-a ridicat. Dar a dat un ocol și-a dispărut uite-așa.

Pocni din degete.

— Îți mai amintești ceva despre el?

— Era foarte rapid. Avea un bot ascuțit. Cam asta e tot. Îmi pare rău că nu vă pot ajuta mai mult.

— V-ați descurcat foarte bine, domnule Young. Dacă vă mai amintiți ceva, anunțați-ne.

Îi dădu lui Young cartea sa de vizită.

A doua informație veni de la o agentă de vânzări imobiliare, Geri Hoolm, care sună și vorbește cu un vechi agent, pe nume Shuster.

— Sunt agent de vânzări la Agenția Imobiliară Wiggins, din Lima? Începu ea.

Își încheia fiecare propoziție ca pe o întrebare.

— Da, domnișoară Bloom.

— Nu știu dacă este important sau nu, dar am primit un telefon miercuri dimineața, ziua în care bietul domn Anderson a fost ucis?

— Da, doamnă, răspunse Shuster.

— Omul a spus că se numește Walter Dempsey și este de la *Farm Journal*, eu n-am auzit niciodată de *Farm Journal*, dar mi-a spus că făceau un reportaj, de fapt a zis că era o poveste de copertă, care înseamnă poze și despre ce spui?

— Da, doamnă, știu ce înseamnă un articol de copertă. Ce voia, mai precis?

— Voia să știe ce ferme au fost vândute recent.

— V-a spus de ce?

— Ceva despre un articol asupra valorilor fermelor din regiune.

Agentul FBI deveni atent.

— Ce i-ați spus?

— Păi, nu erau prea multe, știți. Dar unul dintre locurile pe care le-am menționat era vechea fermă Wainwright.

— Aha.

— Era ferma pe care a cumpărat-o tânărul Anderson.

Shuster făcu o pauză.

— I-ați spus localizarea ei?

— Da, domnule. Am făcut ceva rău?

— Nu, nu doamnă Bloom, deloc. Când ziceți că s-a întâmplat asta?

— În acea miercuri, chiar când deschisese biroul. Era ora nouă fix, A.M.

— Vă mai amintiți ceva despre el?

— Nu l-am întâlnit niciodată. A spus că o să mă pună pe listă pentru un exemplar. Un individ care vorbea încet, foarte amabil. Cred că vorbea dintr-o cabină telefonică, din Lima.

— Ce vă face să credeți asta?

— Păi, auzeam trafic pe fir. Mașini oprindu-se și pornind, claxoane. Și apoi am auzit ceasul de la First National bătând ora exactă.

— De unde știți ce ceas era?

— Pentru că ei nu-l dau înapoi la sfârșitul verii. E tot pe ora de vară. Bătea zece în loc de nouă. E o glumă a orașului.

La o săptămână după crimă, McCurdy îi raportă lui Hardistan:

— Billy, avem două fire. Suntem siguri acum că ucigașul a închiriat o

mașină, doar dacă nu locuiește mai aproape de Lima decât ne imaginăm noi. Suntem aproape siguri că a sunat la o agenție imobiliară de la o cabină telefonică din Lima.

— Îi relatează conversația cu doamna Bloom.

— I-a dat localizarea lui Waller?

— Da.

— Iisuse.

— Ei, de unde să știe ea? A mai venit și un tip de la telefoane. A văzut avionul, Billy. Era cam la o jumătate de kilometru, dar l-a identificat ca fiind de culoare deschisă, un bimotor. Îmi concentrez cercetarea la aeroporturi și centre de închiriat mașini.

— Vrei să restrângi chiar atât de mult?

— Putem oricând să ne extindem dacă nu ajungem nicăieri. Dar îmi miroase prea bine. Avem doar vreo trei duzini de aeroporturi în zona căutată.

— E meseria ta, Floyd.

— Am o presimțire bună în legătură cu asta.

— Ce mai zice mass-media?

— S-a mai potolit, pentru moment.

— Să sperăm că rămâne așa.

— Amin pentru asta.

Geoff Isaac stăpânea situația din Missoula. Pe măsură ce Hardistan își muta echipele în zonă, Isaac le ținea ocupate lucrând la cazul trecătorii Lost Trail și vorbind cu oamenii din orașele învecinate. Era sarcina lui să mențină forța crescândă de agenți FBI și ATF răspândită în toată regiunea și cât mai puțin vizibilă.

Elicoptere Nighthawk continuau să zboare peste munții alăturați scenei ambuscadei, căutând orice activitate sau semn legat de trailerul dispărut. Noaptea, avioane AWACS făceau câteva zboruri deasupra regiunii. Avionul cu patru motoare din Sistemul Aerian de Avertizare și Control E3 (AWACS) avea o viteză de opt sute de kilometri pe oră și o limită de zbor de nouă mii de kilometri. Pe lângă echipajul de zbor format din patru oameni, mai avea paisprezece specialiști la bord experți în aeronave, inclusiv în supraveghere prin radar, procesare de date de navigație și comunicare, monitoare de afișaj și radar de „teren” care putea repera țintele aeriene de cele de pe pământ.

„Ochiul” radar, o farfurie cu un diametru de doi metri, montat lângă coadă, avea o vedere de trei sute șazeci de grade asupra orizontului. Observatori antrenați puteau vedea obiecte pe pământ la mai mult de două sute cincizeci de kilometri distanță. Folosind detectoare de căldură a corpului omenesc, tehnicienii puteau detecta mișcări de personal pe pământ de la zece mii de metri.

De câteva zile începuseră să raporteze activitate ferventă în munții de lângă Fortul Yahweh. AWACS localizase o duzină de corturi de supraviețuire încălzite, capabile să adăpostească fiecare câte opt oameni. La o săptămână după ambuscada de la Lost Trail, în timpul unui zbor peste regiunea Fortului Yahweh, la ora trei A.M., echipajul raportează că văzuse nouăzeci și șase de oameni dormind în corturi și alți o sută cercetând munții.

Fotografii și casete video erau făcute și trimise lui Hines în AMOC. Agenții federali considerau că era genul de antrenament de supraviețuire pe care îl organiza de obicei Sanctuarul, dar recomandau mai multe zboruri de supraveghere.

Spre sfârșitul săptămânii nu apăruse nimic nou în ambuscada morții.

Vail se decisese să aibă câte o întâlnire pe săptămână cu Gașca de Nebuni în AMOC. Era ferit. Era confortabil. Iar Paul Silverman, care era încă steward-șef în avion, servea un mic dejun grozav.

Naomi recunoscu îngrijorarea pe chipul lui Vail din minutul în care intră în sufragerie, dar se hotărî să nu zică nimic. Rapoartele și datele la zi erau neconcludente și scurte. Flaherty și Parver strângeau informații despre spargeri de bănci și depozite de arme pe o perioadă de optsprezece luni anterioară ambuscadei. Îi dădeau informațiile lui Hines, care le corobora și încerca să găsească potriviri și similitudini în modul de operare. Meyer construia o bază de date asupra băncilor din regiunea celor patru state, căutând incidente printre angajați și ofițeri.

Întâlnirea era relaxată, totuși persista o umbră de tensiune.

În timpul unei pauze în conversație, Shana Parver întrebă:

— Martin, ce este Parousia?

— Parousia?

— Waller a menționat-o în interviul pe care l-ai înregistrat. De fapt, l-am ascultat de două ori și e ceva acolo care mă deranjează. Este spre sfârșitul casetei. Am însemnat-o. Ascultă.

„... instructorii sunt foști-SEAL, foști-Berete. Sunt profesioniști în misiuni rapide de urmărire și în tactici de gherilă...”

— Aici este, zise ea.

„... Generalul vorbește despre Parousia și Ziua A...”

— Încă nu mi-e clar ce e cu Parousia și Ziua-A, zise ea.

— Parousia este un cuvânt grecesc, zise Meyer. Este un termen pentru a doua venire a lui Hristos. Sfârșitul poveștii, așa cum știm noi. Este în Matei. Discipolii îl întreabă pe Iisus: *„Spune-ne: când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului lumii?”* Și Iisus le răspunde: *„Veți auzi de războaie... un popor se va scula împotriva altui popor și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocuri vor fi foamete și epidemii, și cutremure de pământ... Și nici un om nu va fi salvat.”* Nu e chiar exact, dar destul de aproape. Nu știu prea bine Noul Testament.

— Vorbește despre Armaghedon? Întrebă Shana.

— Ziua-A. Ziua Armaghedonului, zise Vail.

— Jordan a menționat Armaghedonul în timpul interviului din închisoare. Waller l-a menționat și el. Și Abraham a vorbit despre el în predica pe care am ascultat-o. Întrebarea este, ce înțeleg ei prin Armaghedon?

— Poate l-au început deja, zise Latimore. Poate ne provoacă. Ar putea fi motivul pentru care au însemnat ambuscada asupra convoiului și uciderea lui Waller cu cifrele-cod pentru Yahweh.

— Ultimul lucru pe care ni l-a spus Waller a fost: „Poate a fost un act de război”, zise Vail. „Poate este Ziua-A.”

— Poate că în mintea lui Engstrom s-a declarat război, sugeră Parver.

— Iată un peisaj care ar fi interesant de explorat, zise Flaherty. Mintea lui Engstrom.

Vail, care păruse preocupat de altceva tot timpul, rămase tăcut. Se uită în ceașca de cafea mai multe secunde.

— Ei bine, zise el într-un târziu, n-o să știm niciodată dacă Waller știa mai multe despre asta sau nu.

— Te îngrijorează ceva, Martin, zise Naomi.

— Puțin.

— Ce este?

— Nu știu sigur. Mă simt de parcă am fi într-un camion care coboară un deal fără frâne. Totul pare să se precipite. AWACS raportează activitate crescută la Yahweh. Waller vorbește despre Parousia și Ziua-A. Abraham predică deschis la radio despre revoluție. Nu sunt sigur că avem la dispoziție optsprezece luni să facem un caz RICO. Încep să cred că vom fi norocoși dacă vom avea șase luni. Lucrurile se derulează prea iute.

— E nebun, nu-i așa? zise Flaherty. Ca și Koresh și Jim Jones.

— E mult mai periculos. Are câteva mii de oameni la degetul mic.

— Ai de gând să-i oferi un târg când vă veți întâlni?

— N-avem nici un târg pentru el, zise Vail. Vreau doar să văd dușmanul de

aproape. Vreau să judec singur împotriva cui luptam.

Latimore asculta, dar, ca de obicei, opera pe propria sa lungime de undă.

— M-am gândit foarte mult la ucigaș, zise el. Am o idee pe care aș vrea s-o încerc.

Vail ridică din umeri.

— E treaba ta. De când mă întrebi?

Toți chicotiră.

— Vreau să spun, acum.

— O, bine, de ce nu?

— Jimmy, cine este șeful Spionajului Armatei?

Hines se duse la computer, apăsă câteva taste și informația apărui pe ecran.

— Colonelul Otis Maraganset. Șaizeci și unu de ani. E în slujbă de patru ani, încearcă să iasă la pensie general, peste doi ani.

— Cum pot să iau legătura cu el?

— Direct?

Latimore încuviință din cap.

— Îl sun și îi spun că asistentul procurorului general, Harrison Latimore, vrea să vorbească cu el într-o problemă importantă. Crezi că-mi va răspunde?

Hines începu să râdă.

— Latimore, nimeni nu ignoră un telefon dat din biroul procurorului general.

— Hai să încercam. Mă duc în biroul din spate. Jimmy poate da convorbirea la difuzoare, ca să o auziți și voi.

— Asta nu e chiar legal, îi aminti Naomi.

Latimore zâmbi și-i făcu cu ochiul.

— O să fie doar o conversație prietenească. Nu e mare lucru.

— Domnule colonel Maraganset, sunt Harrison Latimore. Sunt asistent al procurorului general, atașat echipei domnului procuror special, Martin Vail.

— Da, domnule Latimore, cu ce vă pot fi de folos?

— Procurorul general, adică generalul Castaigne și domnul Vail au nevoie de niște informații, domnule colonel. Mi s-a spus că dumneavoastră sunteți persoana cu care trebuie să vorbesc.

— La dispoziția dumneavoastră, domnule. Ce fel de informații?

— Este o problemă de personal, mergând până la sfârșitul anilor șaizeci, începutul anilor șaptezeci.

— Vietnam?

— Da. În special referitor la unitățile de spionaj care operau pe teren.

— Nu sunt sigur că eu...

— Lăsați-mă să fiu mai concret. Unitățile de elită.

— Unitățile de elită?

— Da, domnule. Nu ne interesează numele oamenilor care serveau în acele unități, știu că sunt secrete. Am vrea numele ofițerilor de legătură care lucrau cu... ă... proiectele.

— Hmmm, e puțin cam riscant. De fapt, existau zvonuri despre unități care lucrau pe teren, dar...

— Ei, haide, domnule colonel, știm totul despre Proiectul Fantomă și celelalte. Nu există dosare, nu s-a întâmplat, etcetera, etcetera... nu acestea sunt informațiile pe care le dorește procurorul general. Ea vrea, pur și simplu, numele ofițerilor de legătură care au lucrat cu ei. Câți pot fi?

— Acestea sunt informații secrete, zise tăios colonelul.

— Înțeleg. Ei bine, aș putea să vă conving să-i dați un telefon generalului Castaigne și să-i explicați acest lucru personal? Am numărul și aici și...

— Nu va fi nevoie, zise Maraganset grăbit.

— Sunt mai bine de treizeci de ani, domnule colonel.

— Vă las să vorbiți cu sergentul meu major, Steve Kosloski. Sunt sigur că

el poate obține datele mult mai repede decât mine. Este grabnic?

— O știți pe doamna procuror general, își primește chiar și poșta cu avionul de noapte.

— Corect. Așteptați o secundă, domnule.

— Mulțumesc foarte mult, domnule colonel. Sunt sigur că generalul Castaigne va aprecia colaborarea dumneavoastră.

Îl lăsară să aștepte treizeci de secunde.

— Domnule Latimore, la telefon sergentul Kosloski.

— Bună dimineața, sergent. Ți-a spus domnul colonel de ce avem nevoie?

— Da, domnule. Cred că a subliniat că aceste informații sunt delica...

— Înțeleg asta, îi tăie Latimore vorba. Nu va ști nimeni despre asta. Este doar punctul de plecare, datele nu vor fi expuse public.

— Bine, domnule. Am nevoie de puțin timp. Nimic din materialul acesta nu este în computere.

— Cât va dura?

— Sunt sigur că le voi avea până la sfârșitul zilei.

— Ookay...

— Poate chiar mai repede. Este o prioritate.

— Bine, sergent. Să-ți dau numărul faxului.

— Aș prefera să nu-l trimit prin fax, domnule. Ce-ar fi să vă sun și să vă spun numele la telefon?

— Ar fi perfect, sergent.

25

Era o zi pe care Vail n-avea s-o uite niciodată, nu numai pentru că își întâlnea adversarul față-în-față, ci și pentru că, pentru prima dată, după foarte mult timp, avea să dea un sens spiritual frumuseții țării, ale cărei legi depusese un jurământ să le apere.

Plecaseră din Chicago înainte de ivirea zorilor, iar soarele care răsărea urmărea avionul peste Wisconsin, colțul sudic al Minnesotei și al Dakotei de Sud. Acum, marele avion șuiera peste centrul Montanei, spre Missoula și Munții Stâncoși. Urmărea ceea ce este cunoscut drept „Linia Înaltă” a Montanei, care se întindea de la câmpiile din estul Montanei spre vest, spre Stâncoșii nordici.

Firestone ar fi putut fi președintele Camerei de Comerț a statului. El îl întreținu pe Vail în timp ce lua micul dejun. Între înghițituri de mâncare și cafea, îi descria pământul care aluneca sub ei și istoria lui.

Cu mult timp înainte ca marele Columb să descopere Americile, triburile Blackfeet, Assiniboine, Cree, Cheyenne nordici și Nez Perce cutreierau marile câmpii ale Montanei, vânând și pescuind în susul râului Missouri, cu liberă trecere peste „Linia Înaltă”.

Vail era amețit de frumusețea colțuroasă a regiunii Big Sky, încă abundentă în viața sălbatică, grâne, cai, cocoși de luptă și spații deschise uimitoare. La sud de avion se afla șerpuitorul râu Yellowstone, iar dincolo de el bogatele în aur Black Hills, unde Custer își întâlnise destinul, la Little Bighorn, creând un mit care încă persista.

Firestone cunoștea istoria, mai ales când era vorba de americanii indigeni.

În anii de după 1870, pentru a face loc coloniștilor albi, guvernul SUA vânase și învinsese triburile indiene din Montana, unul după altul. Guvernul mințise, înșelase și încălcase propriile tratate cu indienii, închizând triburile marilor câmpii în rezervații pe cele mai sărace pământuri.

Nez Perce erau încă cei mai mari călăreți, luptători și vânători. În 1877, când guvernul SUA încercase să-i alunge de pe pământurile lor din Wallowa Valley, Utah, și să-i izoleze într-o rezervație stearpa, aridă, din Idaho, liderul lor, elocventul șef Joseph provocase SUA:

„Pământul a fost creat cu ajutorul soarelui și ar trebui lăsat așa cum era.

Pământul și cu mine avem aceeași minte. Măsura pământului și măsura trupurilor noastre este la fel. Nu mă înțelegeți greșit, ci înțelegeți-mă pe deplin cu referirea mea la afecțiunea mea pentru glie. N-am zis niciodată că pământul e al meu, să fac orice doresc cu el. Cel ce are dreptul să dispună de el este cel ce l-a creat. Pretind dreptul de a trăi pe pământul meu și vă acord același privilegiu să trăiți pe al vostru."

Când au fost trimise trupele să-i mute pe Nez Perce, șeful Joseph a fugit spre graniță canadiană și libertate. Și-a condus tribul într-o bătălie de retragere de două mii de kilometri cu Armata SUA. Timp de trei luni și-au folosit cunoștințele despre munte și capacitățile de supraviețuire în bătălie, pentru a învinge și depăși Batalionul al șaptelea de infanterie U.S. Dar la Bear's Paw, doar la patruzeci și doi de kilometri de Canada, batalionul i-a prins din urmă pe Nez Perce. După o bătălie sângeroasă de patru zile, un șef Joseph epuizat și demoralizat și-a chemat tribul înconjurat și le-a zis:

„Ascultați-mă, șefii mei, sunt obosit. Inimă mea este bolnavă și întristată. De unde stă soarele acum, nu voi mai lupta niciodată."

Armata, ca de obicei, și-a încălcat promisiunea față de Nez Perce că se pot întoarce acasă. În loc de asta, ceea ce a mai rămas din trib a fost trimis într-o rezervație, în Oklahoma, unde șeful Joseph a murit trădat, cu inima sfărâmată. Dar trei sute din tribul marilor câmpii au scăpat la Bear's Paw și au ajuns în Canada.

Stră-stră-străbunicul lui Sam Firestone era unul dintre ei.

— A fost holocaustul nostru, zise Firestone. Politicienii au practicat cel mai rău tip de genocid. Ne-au distrus mândria și moștenirea culturală. Au scos în afara legii dansurile noastre religioase și religiile noastre tribale. Ne-au interzis să vorbim propria noastră limbă. Dar supraviețuitorii, ca stră-stră-străbunicul meu, au păstrat tradițiile vii și le-au transmis din generație în generație și, în final, unii dintre noi le-au adus înapoi în țara lor natală.

— Practici acea religie? întrebă Vail.

— Eu cred că americanii indigeni au dreptate. Ei cred că spiritele sunt în natură – pământul, cerul, soarele, vântul. Credința lor este legată de natura lucrurilor. Dumnezeu este o prezență indescritibilă. Mi se pare că are mai mult sens decât să cred că o navă spațială te va duce în ceruri sau să mă rog la o ființă umană a cărei mamă a fost virgină. Dar aceasta este doar părerea mea.

Vail nu-i răspunse. Se uită înapoi la pământ, apoi în față, spre culmile Bitterroot și Anaconda ale Munților Stâncoși. Pentru o clipă, simți marea putere a unei religii care prețuia și onora frumusețea sublimă a naturii. Când avionul survola aeroportul Missoula, el se trezi la realitatea misiunii sale. Se gândi un moment la Jane și la Magoo, care îl așteptau la Chicago, apoi adrenalina îi aprinse inima și începu să se pregătească mental pentru confruntarea care îl aștepta.

Firestone făcuse toate aranjamentele. Urma să-l întâlnească pe Engstrom și pe ajutoarele lui într-un restaurant numit „Retragerea”, pe care Sam îl descria ca fiind o cabană izolată pe un teren de lângă Fort Yahweh, la vreo treizeci și cinci de kilometri sud-vest de Missoula, foarte aproape de granița cu Idaho.

Când mergeau pe Șoseaua 93, la un moment dat, Firestone arătă drept înainte.

— Trecătoarea Lost Trail este mai jos, acolo, cam la cincizeci de kilometri, zise el. Putem da o fugă până acolo după întâlnire, dacă vrei să arunci o privire.

După doi kilometri, mașina ieși de pe șoseaua principală și o luă pe un drum îngust de țară, printre copaci, spre munții care se înălțau abrupt în fața lor.

— Trage pe dreapta un minut, zise Vail. Să fac pipi.

Firestone opri mașina pe marginea drumului. Pădurea era la patru metri distanță, și Vail făcu câțiva pași în fața mașinii pentru a se ușura. Cum stătea acolo, simți deodată că era privit. Un fior rece îi trecu pe spate. Se întoarse încet și își miji ochii în umbra întunecată a pădurii dese. Ochii aveau formă de

migdală, aveau culoarea aurului și aparțineau unui lup alb. Acesta părăsi marginea copacilor, cu răsuflarea scoțând aburi prin gura deschisă, neluându-și ochii din ochii lui Vail. Vail parcă prinsese rădăcini. Gura i se uscase. Apoi lupul își ridică încet capul și un urlet trist își făcu auzit ecoul prin pădure.

Să stea nemișcat?

Să fugă?

Un moment mai târziu, un al doilea lup păși tăcut în lumină, urmat de două animale mai mici, evident puii lor. Stăteau în spatele marelui lup alb și se uitau fix, cu toții, la Vail. Acesta se retrase încet spre mașină și, în timp ce făcea asta, mica haită de lupi merse în aceeași direcție, încă urmând marginea pădurii. În același timp, Firestone lăsă mașina să alunece înainte și deschise portiera. Când ajunse lângă el, Vail sări înăuntru și trânti ușa.

În timp ce Firestone pornea, lupul cel alb ieși de sub protecția copacilor și merse pe lângă mașină câțiva metri, apoi se opri și se întoarse în pădure.

— Ce dracu' a fost toată chestia asta? zise Vail fără suflare.

— Lupii sunt animale foarte curioase, zise Firestone.

— Curioase? Inima mea e gata să-mi rupă o coastă.

— Nu voia să-ți facă rău. Lupii nu atacă ființele umane.

— Ți-e ușor să spui asta, nu tu erai acolo cu fundul în vânt. Și cu urletul ce-a fost?

— Și-a adus familia să te cunoască, Martin. Cred că a văzut ceva special la tine. Lupii sunt creaturi foarte mistice. Se opri o clipă și adăugă: Poate ți-a mirosit urina. Pot să miroasă ceva de la trei-patru kilometri depărtare și pot auzi până la un kilometru și ceva. Chicoti. Poate a fost atras de tine.

— Norocosul de mine!

— Lupii au cea mai complexă ordine socială dintre toate animalele existente acum. Se unesc pentru toată viața, își învață puii să se joace, au un simț al umorului grozav și sunt curioși din naștere. Eram sus în Stâncoși, cu mulți ani în urmă, urmărind un elan. Stăteam sub un copac, ținându-mi răsuflarea când apare lupul ăsta. Era cam la cincisprezece metri distanță. Știa că sunt acolo, dar nu-i păsa. S-a oprit într-un luminiș și apoi a făcut cel mai tâmpit lucru. A privit cum se deschide o margaretă. A privit-o, apoi și-a frecat nasul de ea, și-a ridicat o labă și a atins-o. Apoi s-a dus pe drumul lui. Frumoasă amintire.

— Grozav. Lupul Ferdinand.

— Nez Perce cred că ei sunt cele mai spirituale creaturi. Calea Lactee este numită Drumul Lupului. Îi conduce pe soldații căzuți de pe cai în Ceruri. Ei pot simți puritatea spiritului uman. Tu ai o inimă pură, Martin?

— Nu știu cât este de pură. Acum bate să-mi spargă pieptul.

Firestone râse.

— Oricum, Fratele Lup a fost, cu siguranță, atras de tine. Și-a adus întreaga familie să te cunoască. Sau... poate și-a chemat haita să se uite pentru ultima dată la tine înainte să ți se zboare capul de pe umeri.

— O, mă calmezi foarte tare, mulțumesc.

— Hei, dacă mori tu, mor și eu, exact lângă tine. Îi zâmbi lui Vail. Bine ai venit în Montana.

După câteva clipe înconjurată un pâlț de pini înalți și Vail văzu destinația, o clădire din piatră și lemn cu un singur etaj, stând solitară în luminiș, cu munții ridicându-se abrupt la câțiva kilometri în spatele ei. Opt sau zece mașini erau parcate la întâmplare în jurul ei și fumul se ridica leneș din coș. Un drum prost, noroios din cauza zăpezii ducea spre spatele ei. Lângă autostradă stătea un bărbat în pantaloni de camuflaj și o pufoaică cu margine de blană, cu o pușcă de 30-30 prinsă peste piept, și alți doi cu puști la ușa de intrare în restaurant. O firmă scrisă de mână, mică, atârnată deasupra ușii anunța: RETRAGEREA.

Firestone opri mașina când soldatul ridică mâna.

— Drace, e doar un puști, zise Vail.

— Da, îi cresc de mici.

Firestone lăsă geamul. Tânărul se aplecă și-i studie pe amândoi. Nu putea

să aibă mai mult de cincisprezece-şaisprezece ani, primele fire de barbă îi ieşeau pe bărbie şi pe obraji.

Firestone îi arată insigna.

— Mă numesc Sam Firestone, Serviciul de şerifi SUA. Acesta este asistentul procurorului general, Martin Vail, zise el formal.

— Sunteţi înarmat, domnule? Întrebă băiatul cu o voce care nu era aşa de aspră cum ar fi vrut el.

Firestone se întinse calm, îşi desfăcu haina şi o dădu la o parte. Purta un pistol Glock de 9 mm sub braţul drept.

— Va trebui să mi-l daţi mie, zise băiatul, coborându-şi vocea cu o jumătate de octavă.

— Îmi pare rău, fiule. Sunt şerif SUA. Nu-mi dau arma nimănui.

Băiatul era încurcat de această remarcă. Se uită spre cele două gărzi de la restaurant, apoi se decise să acţioneze ca un adult şi să rezolve singur situaţia.

— Atunci, nu puteţi merge mai departe, zise el.

Firestone arată spre vehiculele parcate în jurul restaurantului.

— Judecând după maşini, sunteţi mult mai mulţi decât noi. Dar... Băgă mâna stângă în haină, luă Glock-ul şi-i scoase încărcătorul, îl goli şi apoi îl puse în buzunar. Aşa îţi convine?

Băiatul îl privi câteva secunde, apoi scoase din buzunar un telefon celular şi formă un număr. Unul dintre bărbaţii de la uşa restaurantului răspunse.

— Sunt Ricky. Ei sunt, zise băiatul. Şeriful are la el pistolul, dar e gol.

Ascultă un moment şi apoi dădu din cap. Una dintre cele două gărzi de la uşa restaurantului îi făcu semn cu mâna lui Firestone să intre.

— Mulţumesc, zise Firestone către soldatul cel tânăr şi conduse pe drumul acoperit de zăpadă, ocoli şi parcă cu faţa spre şosea.

— În caz că trebuie să plecăm în grabă, zise el încet.

Vail se fâţâi stingherit pe scaun.

— Dacă trebuie să plecăm în grabă, nu vom ajunge atât de departe.

— Nu vor începe un război aici, zise Firestone în timp ce mergeau spre sala de mese, picioarele lor făcând zăpada să scârţâie.

— Asta e o garanţie?

— Nimic în viaţă nu e o garanţie.

— Tot timpul mă încurajezi, nu-i aşa, Sam?

Şeriful zâmbi.

— Drace, zise el, vei putea să le povesteşti nepoţilor despre ziua asta.

— Ăsta e un truc. Nici măcar n-am copii, ce să mai zic de nepoţi?

— Nu e niciodată târziu să începi.

— Sunt un băiat de la oraş, Sam. N-am fost crescut pentru chestiile astea din Vestul Sălbatic.

— Nici asta nu e prea târziu de început. Şi apoi eşti fermecat, Martin.

Fratele Lup a zis asta.

— Poate l-ai înţeles greşit.

— Nu cred.

Şeriful scoase o pungă de tutun, rupse o bucăţică şi o lipi sub buza de jos.

— Te adaptezi pe unde te duci, Sam. Vorbeşti ca Billy the Kid. Mesteci tutun.

— Țara mea natală, îmi revin repede. Vrei să mesteci?

— Mulţumesc, oricum. Încă mai încerc să mă las de fumat. Mă întreb câţi oameni a adus Engstrom cu el?

— Cincisprezece sau douăzeci, judecând după maşini.

— Destul de mici şanse.

— Tu ai făcut târgul. Hai să-l păcălim pe fraier.

Când ajunseră la uşă, cele două gărzi îi opriră. Înainte să zică ceva, Firestone scoase pistolul şi li-l arată. Îl ţinea sus în faţa lor.

— Tot trebuie să vă percheziţionez, domnule, zise unul dintre bărbaţi, politico. Era un bărbat antrenat, de vreo treizeci de ani, care purta pantaloni de camuflaj şi o jachetă grea de piele, cu dungi de sergent cusute pe mânecă.

— Generalul este înarmat? întrebă Vail înainte ca omul să vină spre el.
Remarca îl luă prin surprindere pe Firestone și îl uimi pe sergent.
— Ce-ați spus? zise sergentul, ezitând.
— Dacă nu ai încredere în cuvântul unui procuror general, va trebui să-l percheziționăm și noi pe General.

— Nu prea cred.
— Atunci, ori deschizi ușa, ori plecăm.
Sergentul se holbă la Vail, frământând în cap toate opțiunile pe care le avea.

— Este frig aici, sergent. Hotărăște-te.

Sergentul dădu negativ din cap, dar, în cele din urmă, deschise ușa. Vail intră primul și stătu în cadrul ușii. Era o cameră cu tavanul jos, în forma de L, cu un bar și un grătar la dreapta, și mese, și separeuri în fața lui. Era întuneric, iar singura lumină venea prin ferestre. Când ochii i se obișnuiră cu nivelul luminii, Vail văzu un cap de elan și un păstrăv curcubeu agățate pe un perete. Lângă ușă era o jumătate de duzină de cârlige cu potcoave vechi de cal agățate de ele. Locul mirosea a cafea și a slănină proaspăt gătită. Mesele din fața lui erau goale, cu excepția uneia dintr-un colț întunecat, ocupată de doi bărbați. Unul din ei era slab ca o sperietoare de ciori, celălalt era solid, cu o barbă de mormon. Purta ochelari de soare în colțul foarte slab luminat. Barul era înțesat cu oameni în uniforme de camuflaj, care fie că stăteau pe scaune, fie că stăteau în picioare lângă teighea. Un bărbat înalt, aspru, cu vulturi de colonel pe umărul pufoaicei, stătea în picioare în fața lor.

— Domnilor, sunt colonelul Shrack, zise el cu o voce tăioasă. Se uită peste umărul lui Vail și dădu din cap către Firestone. Generalul vrea să vorbească doar cu domnul Vail. Domnule Firestone, puteți sta cu mine la această masă, dacă vi se pare acceptabil.

— Perfect, zise Vail.

— Îi voi spune că sunteți aici.

Shrack merse la un separeu din colț și se aplecă, vorbindu-i unui om chel, cu capul ca un glonț, care stătea cu spatele spre intrare. Firestone se aplecă spre Vail și-i șopti:

— Am ajuns la șaisprezece, numărându-i pe Shrack, Metzinger, Rentz, Bollinger, Rainey și Generalul.

— Gașca e toată aici și în uniforme.

— Ai avut dreptate, se dă mare.

Shrack se întoarse lângă ei.

— Urmați-mă, domnule Vail.

Îl conduse pe Vail la separeul unde stătea Generalul. Era mai solid decât își imaginase Vail și arăta mai tânăr. Era într-o condiție fizică perfectă, cu umeri lați și un gât de taur, complet chel, cu sprâncene negre și groase ce-i umbreau ochii adânci, cruzi, care-l fixară pe Vail și rămaseră așa.

Se ridică, era cu câțiva centimetri mai înalt decât Vail, iar mâna lui o acoperi pe a lui Vail, prinzând-o precum un șarpe un iepure.

— Plăcerea este de partea mea, domnule Vail, zise el cu o voce atât de răgușită, încât părea că avea o continuă durere de gât.

— Și a mea, Generale.

— Luați loc. Doriți o gustare? Cafea?

— Cafeaua ar fi grozavă.

Engstrom făcu un semn din mână, dar nu-și luă ochii de la Vail.

— Am auzit că sunteți un fel de avocat, zise el.

— Un fel, zise Vail și zâmbi.

— Și acum lucrați în biroul procurorului general.

— Corect.

— Femeia aia, Azimour, chiar ți-a înfipt un spin în labă, nu-i așa?

Zise asta fără vreo urmă de sarcasm sau batjocură.

— N-am spus niciodată mai mult decât „bună” unui reporter.

— Eu am încercat să nu le spun nimic.

Unul dintre oamenii lui Engstrom puse o cană mare de cafea și o ceșcuță cu lapte în fața lui Vail.

— Ați făcut un drum lung, domnule Vail. Trebuie să fie important ce aveți de spus.

— Cred că da.

— Ei bine... Își ridică mâinile lateral, cu palmele în sus... eu sunt aici.

— Am de gând să pun toate cărțile pe masă, Generale. Acum zece zile, un convoi cu arme al Armatei a fost atacat în trecătoarea Lost Trail. Zece soldați americani au fost uciși și lăsați în saci pentru cadavre. Vreo două zile mai târziu, George Waller, alias Ralph Anderson, a fost asasinat în Ohio de către un pușcaș profesionist. Se afla în programul de protecție a martorilor. Există câteva fire care leagă cele două crime. În primul caz, trecătoarea Lost Trail se află pe teritoriul dumneavoastră. În al doilea, Waller era un potențial martor al guvernului împotriva Sanctuarului. Nici un alt grup sau persoană pe care o cunoaștem nu avea vreun motiv să-l omoare pe Waller decât gruparea dumneavoastră.

— Este o biserică, domnule, nu o grupare. O biserică creștină.

— A mai fost lăsat și un mesaj codificat la scena ambelor crime. Cifre. Doi-trei-treisprezece. Se refera la capitolul și versetul din Vechiul Testament care explică folosirea cuvântului „Yahweh” în loc de Dumnezeu. După cum sunt sigur că știți, acesta este și numele taberei dumneavoastră.

În restaurant era o tăcere de mormânt, cu excepția sfârâitului slăninei pe grătar. Nimeni nu mișca. Sam Firestone își dori brusc să fi avut pistolul încărcat.

— Cât despre „acesta fiind *teritoriul* nostru”, noi nu suntem o bandă de cioroi de pe stradă. Noi nu avem un teritoriu, aceasta se întâmplă să fie parohia Sanctuarului.

— După câte spune omul dumitale, Abraham, este o armată creștină.

— El nu este omul meu, domnule Vail.

— Îi sponsorizezi emisiunea radio.

— Și acum asta e împotriva legii? Guvernul sionist a scos, în cele din urmă, în afara legii, Întâiul Amendament?

— Predicile lui violente pot fi interpretate ca o violare a anumitor statute federale.

— Nu cred.

— Am spus „interpretate”, domnule.

— Despre asta este vorba? Fratele Abraham spune adevărul, și deodată biserica mea este suspectă de...?

Lăsă fraza suspendată.

— Generale, este vorba despre o serie de ilegalități grave. Nu este garantat nicăieri în Constituție dreptul să ucizi și să furi.

— Cu excepția vremurilor de război. Toate înțelegerile cad în timp de război, domnule Vail.

— O? Mi-a scăpat ceva? Sunteți în război cu Statele Unite?

— E o figură de stil.

— Chiar vreți să vă conduceți oamenii împotriva Statelor Unite? Sunteți un patriot, Generale, un erou de război. Vreți să sugerați că vă veți conduce oamenii într-un război împotriva țării pe care ați servit-o cu onoare?

— Cu onoare, da, mârâi el. Știți ce am făcut în 'Nam? Știți ce am făcut în Operațiunea Furtună în Deșert?

— Știu despre Fantome. Mai știu că Serviciul Secret a făcut pierdute urmele acestor oameni, după Nam. Știu că unii dintre ei au devenit mercenari în comunitatea spionajului internațional. Agenți necinstiți, asasini cu sânge rece, operațiuni murdare, orice vreți. Au apărut în Nicaragua, Guatemala, oriunde slujba era destul de murdară și banii pe măsură.

— Dacă ceea ce spui e adevărat, mai știi că cel mai mare client al lor a fost propriul lor guvern, guvernul care i-a antrenat, le-a furat tinerețea și sufletele, apoi le-a dat drumul și i-a folosit în scopuri personale. Știați și asta?

Vail nu-și trădă surpriza. Se uită la General câteva secunde, apoi dădu

încet din cap.

— Ar fi o presupunere naturală.

Engstrom se aplecă peste masă și zise cu o șoaptă aspră ca o pilă:

— Eu le-am salvat sufletele. Le-am oferit mântuirea, iertarea lui Hristos.

Le-am oferit ocazia să mărsăluiască împotriva diavolului.

— Și diavolul este guvernul SUA?

— Slujbașii sunt servitorii lui. Știi pentru cine lucrezi, de fapt, domnule Vail? Pentru guvernul sionist. Pentru evrei. Pentru cioroi. Pentru irlandezii păcătoși din Boston. Pentru desfrânați și bețivi. Noi suntem soldați creștini antrenați și imaculați, domnule, genul de bărbați și femei care vor muri de cea mai cumplită moarte înainte să scape vreun cuvânt dușmanului sau să se predea.

— Este un exercițiu în zadar, Generale.

— Serios? Citești Biblia, domnule Vail?

— Nu ca o carte de căpătâi.

— Ce rușine! Ar trebui să arunci câte o privire din când în când. Ești familiarizat cu „filistenii”?

Vail încuviință din cap.

— Jordan mi-a recitat partea aceea. David și praștia lui împotriva uriașului de trei metri. Nimic nu e imposibil pentru cei drepți. Jordan mi-a spus toată povestea, Generale. Repet, ce pot face șase mii de soldați, cu excepția unei crize de moment?

— Sunt între cincizeci și o sută de mii de membri ai grupărilor miliției, domnule Vail. Cu simpatizanții, numărul ajunge la un milion. Așteptând Apocalipsul să-i elibereze. Așteptând Noua Revoluție Americană pentru a-i ucide pe liderii politici, pentru a bombarda clădiri, pentru a începe lupta de gherilă pe străzi, pentru a refuza să plătească impozitele. Asta a început cu mult înainte să apar eu în scenă, domnule Vail.

— Dar acum sunteți paratrăsnetul?

Ochii lui Engstrom scăpărară, iar buzele i se încrețiră. Se ridică, ridică pumnul spre tavan și privi mânios spre Vail.

— Eu sunt profetul lui Yahweh! tună el. Domnul vorbește prin vocea mea! *Faceți loc mâniei: căci este scris, Răzbunarea este a mea; Eu voi răsplăti, a zis Domnul.* Romani, Capitolul doisprezece, Versetul nouăsprezece.

În colțul opus al camerei, Firestone aruncă o privire scurtă la ceas. *Fă-o acum, își zise în gând. Fă-o, Martin.*

Vail căută în buzunarul interior, luă un mic pachet de documente și le întinse pe masă, ca pe un pachet de cărți de joc.

— Generale, acestea sunt mandate de percheziție și ridicare din Titlul Trei împotriva dumatăle, a ofițerilor-cheie și a tuturor documentelor dumneavoastră bancare. Au fost semnate de un judecător federal. Ele mai permit și o cercetare amănunțită a facilităților dumneavoastră, cunoscute drept Fort Yahweh.

Scoase un telefon celular și formă un număr. Hardistan răspunse imediat.

— Sunt Billy. Suntem pe poziții.

— A fost pus în cunoștință de cauză. Așteaptă un moment. Vail se uită la Engstrom. Generale, la telefon este William Hardistan, director adjunct al FBI-ului. Vrea să-ți spună două vorbe.

Întinse telefonul spre Engstrom. Generalul se uita la el de parcă ar fi fost un cărbune încins. În final, îl luă.

— Generalul Engstrom, zise el încet, cu sălbăticie.

În fața Fortului Yahweh, Hardistan dădu ochii cu caporalul de la poartă. În spatele lui erau aliniate camioane Humvee și transportoare de arme. Agenți ATF, FBI și lunetiști în veste antiglonț și jachete albastre erau aliniați ca o armată. Deasupra lor, elicoptere Nighthawk pluteau ca niște lilieci în iad.

— Domnule, aici Hardistan, zise directorul adjunct la telefonul său celular. Știți cine sunt.

— Desigur.

— FBI și ATF sunt pe poziții aici și în alte șapte locuri numite în mandatele pe care tocmai vi le-a adus Vail. Nu vrem violență aici, Generale. Ați fost pus în cunoștință de cauză. Acestea sunt mandate de percheziție legale. Vă rog să-l sfătuiți pe tânărul de la poartă – cred că numele lui este Starret – să se dea la o parte.

Engstrom nu răspunse imediat. Fusesse păcălit și o știa. O confruntare în acest moment ar fi fost dezastruoasă.

În cele din urmă, zise:

— Pot să vorbesc cu Starret?

— Desigur. Hardistan îi întinse celularul caporalului. Comandantul dimitale vrea să-ți vorbească, zise el.

Caporalul, un veteran greu încercat, se holbă la el, apoi luă telefonul.

— Caporal Starret, domnule.

— Starret, îmi recunoști vocea?

— Desigur, domnule.

— Dă-te la o parte, caporal. Lasă-i să intre.

Caporalul păru șocat, chiar dacă știa că erau doar o mână de oameni în bază.

— Da, domnule.

Engstrom îi înapoie telefonul lui Vail, care întrerupse legătura.

În cel mai întunecat colț al camerei, în spatele ochelarilor de soare, ochii lui Abraham sclipeau uitându-se de-a curmezișul camerei spre omul pe care-l ura mai mult decât îl iubea pe Satana. *E la cinci metri distanță*, gândi el. *Un glonț ar fi de ajuns.*

— Nu mai vreau alt Waco sau Ruby Ridge, Generale, zise Vail.

— Aș putea să vă iau ostatici chiar acum.

— Ați putea, dar ar fi o mișcare prostească, și o știți. Totul s-ar sfârși aici, în mijlocul ținutului nimănu. Întregul dimitale stat major este în această cameră. Vail formă un număr pe celular și așteaptă răspunsul. Ieșim, zise el. Îl închise, băgă antena în lăcașul ei și puse telefonul în buzunar. Două elicoptere Nighthawk ne așteaptă la câteva sute de metri de aici, zise el, arătând vag spre spatele restaurantului. Se vor supăra foarte tare dacă nu plecăm acum. Se ridică și-și puse haina. A fost o plăcere, Generale.

— Ești mult mai viclean decât am fost lăsat să cred, zise Engstrom, ochii reci îngustându-i-se.

— Ai un serviciu de spionaj prost.

Vail ieși pe ușă, urmat de Firestone.

Engstrom se ridică și privi pe fereastră mașina care ieșea pe drumul spre autostradă. Din umbră, Abraham își căută drumul, ciocănind cu bastonul pe podeaua restaurantului. Se opri în spatele generalului și se aplecă aproape de urechea acestuia.

— Trebuie să fie omorât, Generale, șopti el.

— Asta nu va schimba nimic.

— Îi va opri, îi va încetini. Tot ce ne trebuie este încă puțin timp. *Și îmi voi întoarce fața împotriva ta și vei fi înjunghiat în fața dușmanilor tăi și cei ce te urăsc vor domni peste tine.* Leviticul, Capitolul douăzeci și șase, Versetul șaptesprezece.

Engstrom privi mașina virând pe autostradă și îndreptându-se spre Missoula. Un minut mai târziu, unul dintre elicoptere se ridică spre vârfurile copacilor și plecă după ea. Maxilarul lui Engstrom se strânse.

— Atunci, așa să fie, zise el.

Era aproape zece și jumătate când Billy Hardistan își prezentă legitimația agenților de la Serviciul Secret și intră prin intrarea de serviciu a Hotelului Mayflower. Intră prin bucătărie și se legitimă din nou când ajunse la scări. Din sala de bal aglomerată de contribuabili politici, care plătiseră o mie de dolari ca să mănânce un pui ațos cu sparanghel și să-și aducă omagiile celei mai puternice ființe umane din lume, îl putea auzi pe președinte rostind un discurs înflăcărat.

Hardistan urcă pe scări până la etajul al treilea. La ușa apartamentului de pe colț, care era refugiul lui Pennington, se aflau doi agenți secreți. În acest apartament aveau loc întâlnirile care nu se aflau pe agenda zilnică.

Hardistan salută din cap și-și prezentă din nou legitimația.

— Vă mulțumesc, domnule Hardistan, zise unul din agenți.

— A mai venit cineva?

— Da, domnule, procurorul general și domnul Hooker.

Hardistan salută și intră în apartamentul cu trei dormitoare, care era mobilat cu gust cu piese americane vechi. Hooker și Castaigne își turnaseră câte ceva de băut și stăteau față în față pe canapelele separate de o măsuță de cafea.

— Bună, Billy, zise Castaigne, înseninându-se când el intră.

— Marge, Claude, zise omul de la FBI, dând din cap.

Hooker zâmbi și-și ridica paharul în semn de bun venit.

— Cum se descurcă acolo, jos? Întrebă el.

— Se pare că încheie acum, răspunse Hardistan.

Își puse valiza pe masă, scoase din ea un plic mare și telefonul celular, îi atașă un casetofon mic și formă un număr.

— Ecoule, sunt Antrenorul. Ai înregistrarea? Bun, casetofonul meu funcționează, pune caseta, te rog. Ascultă câteva minute, apoi zise: Excelent. Mulțumesc, Ecoule.

Deconectă telefonul și casetofonul.

— Ce e? zise Hooker.

— Și mai mulți.

— Hristoase!

Hardistan scoase o casetă video și mai multe fotografii mari și le întinse pe masă. Hooker și Castaigne veniră lângă el și se uitară supărați la ele.

— Dumnezeule, zise Hooker. Ce urmărește puiul ăsta de cățea?

— Se pregătește să-și apere muntele, zise Hardistan, aproape indiferent.

— De când a devenit muntele *lui*? mârâi Hooker.

Înainte ca Hardistan să poată răspunde, ușa se deschise și intrară doi agenți ai Serviciului Secret. Verificară toate camerele, băile și ferestrele, apoi îl escortară pe președintele Pennington înăuntru.

— Bună seara tuturor, zise președintele când intră în cameră.

Era evident energizat de discurs.

— Cum a mers? Întrebă Hooker.

— Grozav. Sala plină. Comitetul Național ar trebui să-mi mulțumească. Deci, Billy, cum stăm?

— Aceste fotografii au fost făcute pe la ora 16:00. Ora Munților. AWACS tocmai a mai încheiat un zbor. Am o casetă video a acestuia, dar aceste fotografii vă vor ajuta să vă orientați.

Erau opt fotografii în total. Patru erau luate de la nouă mii de metri, celelalte patru erau instantanee mărite digital ale aceleiași zone. Hardistan descrise terenul în timp ce ceilalți priveau fotografiile luate de sus ale taberei lui Engstrom. Priveau în jos direct de la nouă mii de metri. În partea stângă a fotografiilor verticale, spre est, era Fortul Yahweh, un ciorchine de clădiri înconjurate de un gard înalt. Ridicându-se abrupt la marginea campusului era un munte ca un turn, cu un pisc de trei mii de metri.

Jumătatea de sus a muntelui era acoperită de o pădure deasă de pini, aproape până la creasta colțuroasă, acoperită cu zăpadă. Partea de jos a muntelui era o prăpastie, o înșiruire de stânci ascuțite și cascade care cădeau liber aproape până la bază. Un drum îngust șerpuia pe o parte a muntelui, către un mic platou cam la jumătatea distanței până în vârf. Un podeț trecea peste una dintre prăpăstii, către o șa la marginea stâncilor.

Șaua marca limita inferioară a terenului de antrenament al Sanctuarului, un teren abrupt, accidentat, pentru lupta de supraviețuire, de trei kilometri lățime și un kilometru înălțime. Sub acest platou erau stâncile înfricoșătoare care străjuiau deasupra Fortului Yahweh.

Partea din spate a muntelui, care marca granița dintre Idaho și Montana, era chiar și mai periculoasă, o serie de gropi adânci și prăpăstii legate prin platouri.

— Însălmântător, zise Castaigne cu o teamă respectuoasă.

— Chiar mai mult de atât, răspuse Hardistan. Puteți folosi aceste fotografii pentru a vă orienta, în timp ce voi pune această casetă. Aceasta a fost înregistrată acum treizeci de minute.

Hardistan introduse caseta în videocasetofon și apăsă pe buton. Aceeași imagine a fortului și a muntelui aluneca pe sub avion, în timp ce un specialist în identificare descria scena pe un ton monoton, dar eficient.

— Lunetistule, aici este Ecou Unu.

— Te-am recepționat, Ecou Unu. Ne primești transmisia?

— Tare și clar, Lunetistule. Înregistrăm.

— Am înțeles, Ecoule. Aici este Lunetistul în drum spre sud de granița canadiană, peste granița Idaho-Montana. Altitudine trei mii de metri, viteză cinci sute. Timp:19:41 Standardul Munților.

— Am înțeles.

— Mă apropii de țintă. Mă recepționezi?

— Afirmativ. Dumnezeuule, parcă ar fi furnici.

La mare distanță, senzorii de căldură înregistrau niște picățele, ca niște puncte de vărsat mișcătoare, pe tot muntele.

— Vom face o schemă pe caseta video și vom face o numărătoare exactă. Se pare că s-au dublat astă-noapte. Mărim la o scară de zece la unu.

Camera mări imaginea la o sută de metri peste vârful muntelui James. Furnicile se dovedeau a fi figuri albe, mișcătoare, pe fundalul întunecat al pădurii.

— „Furnicile” acelea sunt soldații lui Engstrom, Ecou Unu.

— Am înțeles. Ce sunt dreptunghiurile acelea jos, la poarta de intrare?

— Autobuze școlare. Cu treizeci și opt de pasageri, chiar până la cincizeci, stând în picioare. Acelea trei au adus probabil 135-150 de persoane.

— Se mișcă.

— Se duc să mai ia o încărcătură. Și barăcile acelea, clădirile lungi din partea din spate a taberei, adăpostesc fiecare câte nouăzeci de oameni. Asta fac încă 270.

— Ce sunt liniile acelea subțiri care se văd pe toată suprafața muntelui?

— Este sârmă. Priviți în pătratul din dreapta-sus al ecranului.

— Am înțeles.

— Este un grup de trei-patru oameni în jurul unui copac. Întind sârmă. Imaginile noastre arată că este sârmă ghimpată. În pătratul din stînga-jos un om singur se pare că îngroapă un dispozitiv explozibil, probabil o mină cu lame sau poate o „Zgomotoasa Betty”.

— Iisuse! exclamă Pennington.

— Sunt și pe partea din spate a muntelui, zise Ecou Unu.

— Confirm. Sunt pe tot terenul.

— Închide aparatul ăsta nenorocit, se răsti Pennington.

Hardistan închise VCR-ul.

— Activitatea este mult mai intensă în noaptea asta. Nu avem încă numărătoare completă, dar bate spre șase-șapte sute. Folosesc corturi de

supraviețuire de câte opt locuri în zona vizată, dormind și lucrând în schimburi. Și mai sunt cam trei sute încartiruiți în barăci.

— Și ce dracu' fac? întrebă Hooker.

— Săpă. Își aduc trupele noaptea în autobuze școlare și dubite. Fac asta de când am percheziționat fortul și le-am înaintat mandatele.

— Ce se gândește că o să facă?

— Își apără teritoriul. Acesta este exercițiul lor lunar de antrenament. De obicei, sunt numai șaptezeci și cinci sau o sută de oameni.

— Numai să încerce, zise Hooker. În anii optzeci, Ordinul a trimis o declarație de război Congresului. Biroul l-a prins pe Gordon Kahl, l-a trimis pe liderul Wayne Snell la spânzurătoare și a închis pe viață douăzeci și patru dintre ei. Și acesta a fost sfârșitul Ordinului.

— Erau mai puțin de o sută de membri în Ordin, Claude, zise Hardistan. Acum vorbim despre mai multe mii de soldați antrenați, cu aproape o mie în zonă, deja, probabil înarmați cu arme automate, lansatoare de grenade, arme antitanc, rachete sol-sol și aer-sol, mine și trei-patru tone... *tone...* de C4.

— Iisuse, este suficient cât să spulbere un oraș de mărimea Missoulei, zise Pennington.

— Este adevărat. Mai au și o rezervă enormă de AMFO – au adunat nitrat de amoniu și l-au stocat timp de doi ani sau trei. Fiecare fermier din Sanctuar a cumpărat din acesta.

— Care poate fi ascuns prin tot statul, zise Castaigne.

— Exact.

— Îi putem provoca? întrebă Hooker.

— Dacă nici Vail nu i-a provocat când le-am prezentat mandatele, atunci nu știu ce ar face-o.

— Ce vrei să spui? întrebă Castaigne.

— Dar atacul asupra convoiului? continuă Hooker, ignorând întrebarea ei. Uciderea soldaților SUA în ambuscadă. Nu poate fi considerat un act de război?

— Nu putem dovedi ca au fost ei. Suntem *siguri* că ei au fost, dar nu o putem dovedi, zise Hardistan.

— Aveți un fir în legătură cu camionul? întrebă Castaigne.

— Nu. Am scotocit toți munții cu elicopterele, scanări din satelit, AWACS și pe jos. Cred că este posibil să nu-l găsim niciodată. Dar știm că au Vipere AT-4, tunuri antitanc 72-E5 de 66 mm, proiectile Dragon, Stinger-e, M-16 și suficientă muniție și rachete cât să înceapă al Treilea Război Mondial. Și sunt ascunse prin munte, pe undeva.

— Va trebui ca el să facă prima mișcare, zise Hooker.

— Hristoase, spargeri de bănci, depozite de arme, omucideri... dacă asta nu e prima mișcare, atunci ce dracu' este? strigă Pennington.

Merșeră cu toții la canapea și se așezară.

— Dave, toarnă-mi și mie unul, te rog, îi zise Pennington unuia dintre agenți, luându-și un trabuc. Mă scuzați că fumez, zise el, dar i-am distrat pe băieții cu bani patru ore, fără să trag un fum.

În timp ce-și aprindea trabucul, agentul îi turnă un pahar mare de Jack Daniel's, puse în el două cuburi de gheață, turnă puțină apă în băutură și i-o înmână președintelui, care dădu din cap, mulțumindu-i.

— Avem nevoie de un caz solid ca să mobilizăm o forță masivă, să-l încercuim și să-i ordonăm să-și predea oamenii și armele, zise Castaigne.

— Să-l înconjurăm? zise Hardistan. Are munții minați, plini de sârmă ghimpată, păziți de luptători de gherilă bine antrenați. Dacă aduc fiecare agent ATF și FBI pe care-l pot găsi, tot n-aș avea suficientă forță umană să încercuiesc un munte fortificat.

— Nu se va preda niciodată. Trebuie să fie scos de acolo. Și acum este momentul, zise Hooker.

Hardistan dădu negativ din cap.

— Întregul său stat major și personal ales cu grijă se află acolo sus acum sau pe drum.

— Nu putem avea încredere în Garda Națională, zise Hooker. Mulți dintre ei au membri de familie care fac parte din Sanctuar. Avem nevoie de specialiști foarte bine antrenați care se pot descurca pe teren și pot rezolva problema.

— Sugerezi ceea ce *cred* eu că sugerezi? întrebă Castaigne. Nici un răspuns. Apoi, deodată, Marge Castaigne făcu ochii mari. O, Dumnezeule! murmură ea. Toți se uitară la ea. Trebuie să vă amintesc că este împotriva legii federale să folosești trupe americane împotriva cetățenilor SUA?

— Doar dacă nu ne declară război, zise Hooker.

— Nu cred că Engstrom va face astă fără o provocare agresivă, zise Hardistan.

— Ei bine, zise Hooker, un lucru e al naibii de sigur, cercetașii n-or să se descurce cu operațiunea asta.

Procurorul general devenea tot mai stingherită de direcția pe care o luă discuția.

— Marge, zise președintele, zâmbind, de ce nu te duci acasă? Se face târziu. El se ridică. Ea se uită la el un moment, apoi se ridică și-l urmă până la ușă. Nu te-aș pune niciodată într-o poziție compromițătoare, Marge, zise președintele blând. Amintește-ți doar ce a zis Barry Goldwater odată: „Extremismul în apărarea libertății nu este un viciu. Moderația în căutarea dreptății nu este o virtute.”

— Eu mă gândeam la altceva, domnule președinte. Jonathan Swift a zis: „Este un mare dezavantaj să lupți cu cei care n-au nimic de pierdut.” Cred că Martin Vail înțelege asta. I-am făcut o promisiune. Oamenii lui muncesc zi și noapte la cazurile RICO.

Se uită la ea fără expresie.

— Noapte bună, Marge, zise el.

Ea îl privi o clipă, apoi plecă.

Pennington se întoarse pe canapea și sorbi din băutură.

— Bine, zise el, unde eram? Despre ce forță vorbim, Billy?

— Voi lua legătura cu Armata în privința aceasta.

— Atunci, cred că ar trebui să-l chem aici pe Jesse James să aflu o opinie de expert.

Brandon "Jesse" James era general al Armatei și fost adjunct al lui Pennington. Era un comandant entuziast care fusese comparat cu Patton datorită firii sale independente și populare. Era cel mai bun ofițer infanterist pe care îl cunoscuse vreodată Pennington.

— Va vrea să o facă? întrebă Hardistan.

— Vorbesc eu cu el. Doar noi doi, de la bărbat la bărbat.

— Jesse judecă după mintea lui, zise Hooker.

— Ei bine, în ultimă instanță, va face orice dracu' îi va cere comandantul său să facă.

— Crezi că există pericolul ca acțiunea militară să provoace mai multe atacuri teroriste? Sau vor da înapoi? întrebă Hooker.

Nici un răspuns. Pennington se uită la Hardistan, care ridică o sprânceană, așteptând răspunsul.

— Asta depinde de numărul cadavrelor, răspunse președintele.

Șoferul taxiului se uită prin fereastra din dreapta la reverend. Acesta era îmbrăcat într-un palton greu, negru, o pălărie neagră de fetru și un costum gri cu guler răsfrânt. Stătea sprijinindu-se în baston, pe o bancă, privind pe deasupra parcului din Oklahoma City, unde se înălțase odată clădirea Alfred B. Murrah.

Aaron Stampler, cunoscut acum drept Abraham, își împinsese lentilele de contact sub pleoapele inferioare și se uita înainte prin ochelarii de soare,

dincolo de gardul de sârmă, împodobit cu jucării, flori și fotografii ale victimelor. Își simți pulsul iuțindu-se când își imaginează camionul sărind în aer. Cu ochii minții văzu cum jumătate din clădire se prăbușește într-o parte, în nări simți mirosul focului și al morții, auzi zgomotul distrugerii și țipetele haotice care urmau, văzu clădirea în ruine, cu sârme atârând din ea ca niște intestine.

O capodoperă, gândi el.

— Scuzați-mă, domnule reverend.

Se întoarse ușor în direcția vocii și văzu o femeie tânără stând în picioare, lângă el. Ținea în mână un buchet de flori iar pe față avea un zâmbet blând.

— Da?

— N-am putut să nu vă observ. Mă gândeam că aș putea să vă descriu parcul, dacă doriți.

— Ce gând frumos, zise el. Însă prefer să mi-l amintesc așa cum era.

— Ați mai fost vreodată aici?

— Nu, dar mi s-a descris.

— Ați pierdut pe cineva în explozie?

El se gândi la cel ce pusese bomba.

— Da, zise.

— Îmi pare rău. Atunci o să plec, zise ea.

— Mulțumesc. Sunteți foarte amabilă.

— Mi-am pierdut familia aici, zise ea și plecă.

Abraham mai stătu două-trei minute, savurând clipele, apoi se duse înapoi la taxi.

— La aeroport, îi spuse el taximetristului.

Era surprins că Vrăjitorul cunoștea aeroportul din Oklahoma. Mesajul simplu al lui Abraham spusese: „Vrăjitorule. Ne vom opri la aeroportul din Oklahoma City mâine, la douăsprezece fără zece. Sper să te văd atunci. Pescarul.”

Răspunsul fuse la fel de simplu: „Pescarule, Pista Doi. La Brogen. Zece A. Vrăjitorul.”

Brogen era un restaurant cu un bar ce se afla cu fața la terminalul pistei. Abraham se așeză la bar și ceru o Coca-Cola dietetică. Telefonul sună și barmanul îl ridică, ascultă un moment apoi acoperi cu mâna microfonul.

— Este cineva la bar care-și spune „Pescarul”? Întrebă el.

Abraham făcu cu mâna.

— Eu aș fi acela, zise el. Barmanul era surprins. Îi dădu telefonul portabil. Mulțumesc, spuse Abraham. Aici Simon Petru, zise el la telefon.

— N-ai menționat că ești orb.

— Nu s-a ivit ocazia.

— Mergi în josul pistei spre stânga. Poarta C este a doua pe partea dreaptă. Acum nu este nimeni acolo, de la acea poartă nu pleacă nici un zbor timp de două ore. Du-te spre spatele zonei de așteptare. Este acolo un rând de scaune. Numără șase scaune, apoi așază-te.

Convorbirea se întrerupse.

Abraham puse doi dolari pe tejghea, îi mulțumi barmanului și plecă. Mergea aproape de zid, pe dreapta, pretinzând că-și caută drumul cu bastonul. Când ajunse la Poarta C, urmă instrucțiunile Vrăjitorului.

Deștept, gândi el. Șase scaune cu fața la perete. Nici o fereastră, nici o reflexie. Se așeză pe al șaselea scaun și așteptă.

De dincolo de pistă, Woodbine îl privea pe orb căutându-și drumul cu bastonul în josul aleii. Avea perciuni care se împreunau cu barba și era îmbrăcat în negru și gri. Woodbine se întoarse în zona porții, găsi scaunul și se așeză, apoi așteptă două-trei minute. Nimeni nu-l urmărea pe Simon Petru. Woodbine, care venise la poartă și se așezase pe un scaun exact în spatele lui, deschise o revistă *USA Today* și o ținu destul de sus pentru a-și ascunde fața, dar destul de jos pentru a vedea pe deasupra ei.

— Eu sunt Vrăjitorul, zise Woodbine cu voce joasă.

— Simon Petru, răspunse Abraham, apoi adăugă: Pescarul, dacă-ți cunoști Biblia.

— Arăți ca un predicator mormon.

— Nu, doar ca un bătrân și plicticos trâmbițaș al Bibliei Baptiste.

— Fără supărare.

— Desigur. Unii dintre cei mai buni prieteni ai mei sunt mormoni.

— Cum se face că ai ales Oklahoma City? întrebă Woodbine.

— Am vrut să vizitez vechiul loc Murrah. Voiam să simt puțin aerul acelei capodopere.

— Capodoperă pe dracu'. A dat-o-n bară regește. Așa se-ntâmplă când trimiți un amator să facă o slujbă de profesionist. Proastă planificare, iar retragerea a fost un dezastru.

— Ei, eu am simțit un fel de bucurie doar stând acolo, imaginându-mi cum a fost. Jumătate din clădire prăbușindu-se. Toată confuzia. Sirenele, oamenii țipând, mirosul de îngrășământ și ulei. Am re trăit totul în imaginația mea.

— Ești un papă-lapte bolnav, reverendule.

— Și tu nu ești?

— Eu sunt un om de afaceri. Dacă n-ar fi fost un telefon care-mi solicita serviciile, aş vinde acum unelte, ca să-mi asigur traiul.

— Îți place?

— Ce afurisită de întrebare mai e și asta?

— Sunt doar curios. Ești extraordinar de eficient. Îmi închipui că un om atât de bun trebuie să găsească plăcere în ceea ce face.

— Obțin o anumită satisfacție. Cu cât e mai grea slujba, cu atât e gustul mai bun. Armata m-a învățat o meserie, m-a făcut foarte eficient. Nu am absolut nimic împotriva guvernului. Dar dacă Generalul vrea să fie ceva făcut, va fi făcut. Îi datorez asta. Întotdeauna îi voi fi dator.

— Loialitatea este o trăsătură de caracter admirabilă.

— Tu nu-i ești loial?

— Îi împărtășesc doctrina.

— Vrei să-ți lași oasele pe vreun munte în nenorocita aia de Montana?

— S-ar putea să nu se întâmple așa.

— Da, știu. O să vă ascundeți cu toții pe dealuri și veți face raiduri de gherilă asupra magazinelor și benzinăriilor, veți spânzura judecători și pădurari.

— Este un strigăt de alarmă. Lucrurile trebuie să se schimbe în țara asta. Nu-i mai putem lasă pe cioroi și pe jidani să-și facă de cap.

— Eu n-am de ce să mă plâng, reverendule. Lucrurile au mers foarte bine pentru mine. Aș putea chiar să mă retrag.

— Sper că vei mai avea timp pentru o slujbă.

— Este provocatoare?

— O, da, cred că o să-ți îndeplinească foarte bine criteriile.

— Cine este ținta?

— Te uiți la televizor?

— Mult mai mult decât tine.

Râseră amândoi.

— A fost bună, zise Abraham. Recunoști numele Martin Vail?

— Avocatul care era cu Hardistan la Ohio. Acum lucrează în Departamentul Justiției, nu-i așa?

— Procuror general adjunct, mai exact. Un procuror special. Își îndreaptă tunurile spre Sanctuar. E destul de provocator pentru tine?

— Promițător. Îți dai seama, desigur, că dacă îl elimini, vor mai fi destui ca el.

— Nu, el e unic, Vrăjitorule.

— Îl cunoști.

— Căările noastre s-au încrucișat. Abraham scoase o cheie din buzunar și o puse pe brațul scaunului. Aceasta este o cheie de la o cutie de depozitare. Cutia este în primul rând după ce ieși de la compartimentul de ridicat bagaje.

În cutie este un dosar despre Vail. Tăieturi din ziare, articole, o casetă video. Locuiește într-un apartament cu terasă în centrul orașului Chicago, dar unul dintre articole menționează o cabană singuratică, unde îi place să fugă de lume. Problema e că nimeni nu știe unde se află.

— N-aș numi asta o problemă. L-am găsit și pe ăla cum-îl-cheamă, nu-i așa?

— Ești un geniu. De asta mă aflu aici.

— Va avea multe persoane cu greutate pe lângă el.

— Doi, trei federali, tot timpul. Te îngrijorează?

— Sigur că nu, să ajung la el nu va fi nici o problemă. Să fug după aceea este problema. Întotdeauna este.

— Sunt sigur că te vei descurca.

— O, da. Cu cât facem târgul?

— O sută. Aranjamentele obișnuite. Jumătate depozitați la bancă până la sfârșitul zilei, ceilalți cincizeci când e gata. Sună cinstit?

— Dacă atât își permite Generalul, e cinstit.

— Doar din curiozitate, cât ar costa această slujbă în mod normal?

— O, probabil că nu m-aș atinge de ea fără un sfert de milion.

— Poate îi poți considera pe ceilalți o sută cincizeci o contribuție caritabilă.

— Foarte comic.

— Deci, îi pot spune Generalului că s-a făcut?

— Am nevoie de câteva zile.

— Înțeleg. Dar e o problemă urgentă. Vine week-end-ul. Probabil se va duce la cabană.

— Va fi făcută cât de repede se poate.

— Generalul va fi încântat.

— Bine. Acum, dacă vrei să mai stai așa cinci minute, eu plec.

Mâna lui Woodbine căută printre scaune și luă cheia.

— Noroc cu Apocalipsa.

Și dispăru.

Abraham așteaptă câteva secunde și se întoarce încet, trăgând cu coada ochiului. Tot ce văzu fuse un bătrân cocoșat, într-o haină până la genunchi, suflând din greu pe pistă spre terminalul principal.

28

Casa, o structură de două etaje, din cărămidă roșie, cu o verandă largă la fațadă, se afla pe o stradă liniștită dintr-un sătuc a cărui mare mândrie era că hotelul local, King's Inn, acum transformat în pensiune – pat și micul dejun – fusese gazda lui George Washington în timpul Războiului Revoluționarilor. Pe terenul viran de peste stradă se găsea un copac cu o căsuță în el și o motocicletă care zăcea pe o parte pe gazonul învecinat. Casa părea în afara timpului și a spațiului, dintr-o epocă în care oamenii nu-și încuiau niciodată ușile și nu se auzise de împușcături din mașini. Pe cutia poștală scria cu litere frumoase:

Colonelul Scott și Doamna Barbara Grimes
424 Aleea Hawthorne.

Latimore își parcă mașina pe stradă și urcă aleea în pantă până la o cărare din cărămidă ce ducea la ușa de la intrare. Când sună la ușă, îi răspunse o femeie plăcută, de vreo cincizeci de ani, care purta o rochie de casă uni.

— Doamna Grimes? întrebă Latimore.

— Doamna Grimes a murit acum doi ani, zise ea. Eu sunt Alice, menajera colonelului.

Latimore își prezintă legitimația.

— Numele meu este Harrison Latimore, lucrez pentru biroul procurorului general al SUA. Am o întâlnire cu colonelul.

— Da, domnule Latimore, vă așteaptă. Intrați, vă rog.

Îl conduse printr-un hol mic într-o cameră însorită. O scară în spirală ducea la etajul al doilea, unde se aflau uși cu canaturi din sticlă ce dădeau spre o terasă. Pereții erau acoperiți cu fotografii ale lui Grimes, un bărbat voinic, cu părul castaniu, în compania soldaților, primind o medalie, stând cu un grup de ofițeri în junglă.

Femeia merse prin cameră și trase perdelele de dantelă peste ferestre, făcând inelele de metal să zornăie pe suportul galeriilor.

— Colonelul are o problemă cu ochii, zise ea. Lumina puternică a soarelui îi provoacă dureri și refuză cu încăpățănare să poarte ochelari de soare în casă. Zice că nu e stea de cinema.

Latimore râse împreună cu ea. Femeia se duse la piciorul scării și sună un mic clopoțel.

— Domnule colonel, strigă ea spre scări, aveți un vizitator.

— E Gary? Întrebă o voce subțire.

— Nu, domnule colonel, este străinul.

— Străinul! Bine. Cobor imediat.

Latimore avu un șoc când îl văzu pe Grimes. Cobora încet scările, treaptă cu treaptă, ținându-se cu mâinile de ambele balustrade. Era îmbrăcat într-un halat vechi, maroniu, de casă, și în picioare purta papuci îmblăniți; fața îi era atât de devastată de timp și probleme, încât era imposibil să ghicești cum arătase în tinerețe. Părul lui, pieptănat la întâmplare, era cenușiu murdar, iar barba rară, albă, era nerasă de două-trei zile. Ochii lui, cândva albaștri, erau stinși și fără viață. Brațele îi erau doar două bețe, pielea albă, venele atât de aproape de suprafață, încât îi puteai vedea pulsul bătând în brațe. Purta doar placa dentară superioară, îngălbenită, iar buza inferioară era strânsă și retrasă; din când în când își tampona gura cu o batistă albă, brodată cu inițialele lui. Vocea era doar o amintire tremurătoare, și respira adânc după fiecare propoziție.

— Aveți un oaspete, domnule colonel Charlie, zise menajera cu o voce blândă. Domnul Latimore aici de față a venit tocmai de la Washington ca să vă vadă.

— O, zise el cu o voce de parcă se afla la mare distanță. Mulțumesc. Foarte frumos. Nu prea mai avem musafiri, nu-i așa, Alice? Să mă gândesc, ultimul era de la o companie de asigurări. Credea că am murit. Chicoti la gândul acesta. Îi întinse vizitatorului o mână care era scheletică și tremura din cauza paraliziei. De la Washington, zici? Ești din Armată?

— Nu domnule, zise Latimore. Vă amintiți că am vorbit? Lucrez în biroul procurorului general.

— A, bine. VIP, nu-i așa?

— Nu chiar, domnule, zise Latimore cu un zâmbet.

— Ia loc aici, lângă fereastră, zise bătrânul, mergând la o masă mică cu două scaune, lângă o fereastră ca un alcov.

— Mulțumesc, domnule.

— Cât este ceasul, te rog?

— Trei și cincisprezece.

Grimes se întoarse spre Alice.

— Poți să-mi dai acum? Întrebă el.

— Dacă doriți.

— Poate domnul, mm...

— Latimore. Dar spuneți-mi Harrison.

— Domnule Latimore, ați vrea ceva de băut? Întrebă el.

— Nu, mulțumesc.

Alice ieși tăcută din cameră. Bătrânul își miji ochii și se uită prin perdelele subțiri.

— Pare o zi frumoasă, zise el.

- Da, domnule, așa este.
- Ești bine crescut, tinere.
- Mulțumesc. Mama ar fi bucuroasă să vă audă spunând acest lucru.

Alice se întoarce cu o sticlă de bere Sappora și o singură țigară pe un șervețel. Bătrânul luă sticla cu amândouă mâinile, se uită la ea aproape cu venerație, își linse buzele, o duse încet la gură și bău o înghițitură serioasă. Închise ochii și oftă.

— Am văzut aseară un film la video, zise el. Cum se numea, Alice?

— *Ace Ventura*.

— O prostie, dar m-a făcut să râd, zise el și mai luă o înghițitură de bere.

Ai un chibrit?

— Îmi pare rău, nu fumez.

— Bravo. Alice?

Ea îi aprinse țigara cu o brichetă Zippo. Bărbatul inhală foarte încet fumul câteva momente, apoi îl lăasă să iasă în grabă.

— Domnule colonel Grimes, aș dori să vă uitați la o fotografie și să-mi spuneți câte ceva despre bărbații din ea.

Latimore întinse fotografia plutonului Spectru peste masa. Bătrânul scoase o pereche de ochelari fără rame și, încet, laborios, și-i agăță peste urechi. Când văzu imaginea, păru șocat. Mâna începu să-i tremure mai tare, întoarse fotografia pe dos și i-o întinse înapoi peste masă lui Latimore.

— Nu prea cred, zise el și mai trase un fum din țigară.

— Ce nu credeți, domnule?

— Nu cred că-mi amintesc.

— Mai uitați-vă o dată, domnule colonel. Este important.

Bătrânul zâmbi și dădu din cap.

— Nimic nu mai este important pentru mine, fiule. Iar mare parte din ce-ar fi, aș prefera să uit.

— Vă rog să mai priviți o dată.

Grimes se uită la el cu ochii cețoși.

— De ce vrei să sapi și să scoți la suprafață toate astea acum? Lasă-i să se odihnească în pace, dacă vor putea vreodată.

— Avem nevoie să știm câți dintre bărbații din fotografie au supraviețuit războiului.

— Dacă au făcut-o, eu n-aș numi asta supraviețuire.

— Vă rog să încercați.

— Fiule, eu sunt alcoolic, zise bătrânul, oprindu-se după fiecare propoziție să-și tragă răsuflarea. O bere pe zi, fiecare înghițitură e un extaz. Am emfizem. Patru țigări pe zi, mai multe dacă pot să le ascund. Cândva eram atlet. Acum mă lupt ca să pot urca scările. Cândva scriam poezii, nu prea grozave, dar îmi făcea plăcere. Acum mâinile îmi sunt atinse de paralizie, așa că de-abia pot ține un creion. Fiecare cuvânt este un chin. Cândva am iubit o femeie frumoasă, acum sunt impotent, și ea este moartă. De ce mai sunt în viață, tinere? Trupul meu este o ruină, creierul, plămânii, testiculele, toate au cedat, dar exist. Și toți bărbații aceia tineri. Toți acei tineri, morți prin mlaștini și râuri murdare sau și mai rău, au fost corupți de mine și de alții ca mine. Dacă i-am cunoscut pe acești bărbați? Am fost maior la compania statului major, desigur că i-am cunoscut. Au venit la mine, unii dintre ei erau doar niște copii, iar eu i-am trimis în junglă și nu i-am mai văzut niciodată. Oh, am auzit povești, toți am auzit povești. Coșmaruri verbale. Ce au făcut. Ce li s-a făcut. Engstrom își aducea întotdeauna morții înapoi. De ce se mai deranja? Noi ne trimiteam tinerii războinici la Engstrom, apoi dosarele de serviciu erau trimise în altă parte, apoi în altă parte și apoi în altă parte și, în cele din urmă, sfârșeau într-o cutie sigilată și erau aruncate în foc. Tineri care luptau pentru țara lor și erau apoi trădați. Șterși de peste tot. Li se spunea că era pentru protecția lor. Ce glumă. Era ca să protejeze guvernul. Ca să protejeze Armata. Să ascundă ce ceruse Armata de la Engstrom și ce le făcuse el în numele patriotismului și al dragostei de țară. Ce le-a făcut sufletelor lor. Ce le-am făcut noi *toți* sufletelor

lor.

Mai trase un fum din țigară.

— Știi, la început, de câte ori trimiteam pe unul dintre ei acolo, scriam o poezie. Mă gândeam că, atunci când se va termina totul, voi avea un poem epic despre tineri servindu-și țara. Apoi am auzit poveștile și am început să scriu o poezie, apoi să ies să beau o sticlă de whiskey. Și, în cele din urmă, am renunțat să mai scriu versuri, beam doar sticlă de whiskey. Iar într-o zi, când au venit să ia cutiile cu dosarele de serviciu, am aruncat poeziile în cutie. Și iată-mă, tinere Harrison, fără să am măcar tăria să-mi trag un glonte în cap. Toate amintirile mele s-au dus, în afară de cele mai rele, și stau cu ele, dorm cu ele, îmi petrec zilele cu fantomele acelor tineri frumoși. Uită-te la mine, fiule, nu mai am lichid în mine nici cât să storc o amărâtă de lacrimă.

Latimore, uluit de confesiunea surprinzătoare a bătrânului, se holbă la fața osoasă a acestuia, apoi își aminti de ce era acolo. Întoarse fotografia pe față și i-o dădu din nou peste masă.

— Mai încercați o dată, domnule.

Grimes se uită fix la el, mai trase un fum din țigară. Fumase cam o jumătate din ea, apoi o stinse cu grijă, îi atinse vârful să se asigure că s-a stins și o puse în buzunarul halatului. Se aplecă din nou peste fotografie.

— Nu accepti un refuz, nu-i așa?

— Procurorul general nu acceptă, domnule colonel.

— Ha, nu se schimbă nimic.

Puse degetul arătător și bătu cu el pe fiecare dintre fețe.

— Shrack. Engstrom îi zicea Black Bobby. Țsta este Mez... Men...

— Metzinger?

— Da, Metzinger. Apoi este Jordan. Engstrom aici și Jennings. Acesta este... hm, Wayne... Wayne... Wayne nu-știu-cum. Nu-mi amintesc numele de familie. Se mai uită la fotografie câteva secunde. Unul a murit, zise Grimes, uitându-se încă la fotografie.

— Vreți să spuneți că unul a fost ucis?

— Acesta era detașamentul special al lui Engstrom. Acesta era Spectru Unu, nimic nu-i putea ucide. Tunny, așa-l chema. Wayne Tunny. Durul din New York City.

— Care dintre ei n-a supraviețuit?

— Ți-am mai spus, nici un raport nu era pus la dosar, nu se făceau înregistrări oficiale de nici un fel.

— Ce spuneți de acesta? Spuneați că îl cheamă Jennings?

Harrison îl arătă cu degetul pe bărbatul căruia Jordan îi zisese Oz.

Colonelul se aplecă mai aproape și privi fix fotografia un minut, poate mai mult.

— Oscar Jennings.

— Oscar. Os, zise Latimore.

— Da, Os. Așa-l strigau. De pe undeva din Vestul Mijlociu, cred. Wisconsin?

— Și n-a fost ucis?

— Nu știu nimic sigur, dar știu că Engstrom n-a pus nici un soldat din Spectru Unu în sac. Era foarte mândru de asta.

— Credeam că toate detașamentele erau Spectre.

— Aveau numere. Numărul Unu era detașamentul personal al lui Engstrom, erau băieții lui. Engstrom a pierdut o mulțime de oameni în anii aceia. Dar nu de la Unu. Fotografia aceasta a fost, probabil, făcută prin anii șaiszeci, chiar pe la jumătatea lor.

— Deci, lăsați-mă să mă asigur că am înțeles bine. Îi avem pe Black Bobby, Shrack, Dave Metzinger, Gary Jordan, Engstrom, Oscar Jennings și Wayne Tunny. Bătrânul dădu din cap și împinse fotografia înapoi spre Latimore.

— Ce s-a întâmplat cu Jennings și Tunny? Întrebă Latimore.

— Numai Dumnezeu știe. Bău o înghițitură bună de bere și-și șterse gura cu batista. Deci ce face Harr... a...

— Harrison, domnule.

— Ce face Harrison pentru procurorul general al Statelor Unite?

— Sper că tot ce pot, domnule colonel.

Colonelul Grimes își dădu capul pe spate și râse din toată inima.

— O, da. Nu toți am sperat asta, fiule? Nu toți?

— Credem că unul dintre acești oameni, Jennings sau Tunny, s-a transformat în ucigaș plătit, domnule. Un om foarte periculos.

— Și ce este așa de surprinzător? Toți erau oameni periculoși.

— Dar meseria lui e crima.

Grimes îl privi fix, ochii umplându-i-se de lacrimi din cauza efortului.

Scoase din buzunar restul de țigară și o chemă pe Alice, care se strecură în tăcere în cameră și o aprinse. Își bău berea și fumă țigara.

— De curând, credem că unul din ei s-ar putea să fi ucis un om din programul guvernamental de protecție a martorilor.

— A, zise Grimes sec.

— Nu vă surprinde?

— Ar trebui? Dacă ucide pentru bani, nu contează pe cine ucide. Bănuiesc că oricine poate fi o țintă bună. Latimore își puse fotografia la loc, în buzunar. Te surprinde că nu sunt șocat, așa e? Ți-a trecut vreodată prin minte cine îi angajează pe oamenii aceștia? Te-ai gândit că propriul dumatăle guvern le dă câte un bilet din când în când? O slujbușoară în America de Sud. Să ucidă un dictator din Africa. Cineva trebuie să o facă și pe asta, fiule. Și când nu sunt ocupați să lucreze pentru ei, se mai angajează și la alții. Omul trebuie să-și câștige pâinea.

— Cine ar putea ști cum să-l contacteze?

— Astă n-aș putea să-ți spun.

— Cine ar putea?

— Oricine îl angajează. Poate i s-a dat un alt nume, o nouă identitate, o afacere bună, și a fost lăsat în pace. Poate a făcut câteva crime, apoi s-a întors în SUA. Acum, dacă vrei să-l contactezi, ai un număr de telefon. Este un robot într-un birou, într-o clădire părăsită, pe undeva. El sună robotul de la un telefon public și verifică mesajele, le acceptă pe care vrea. Fără nume, fără adrese. Bani sunt depozitați într-un cont bancar undeva departe. Totul este foarte scurt și fără riscuri.

— Se pare că sunteți bine informat, domnule colonel. Sunteți sigur că nu-mi mai puteți spune și altceva?

— Nu pot să-ți spun ceea ce nu știu. Și nu pot ști ceva ce nu s-a întâmplat. Proiectul Fantoma n-a *existat* niciodată. N-au fost detașamente Spectru. Iar armata le-a îngropat pentru totdeauna, ca să fie siguri că totul este păstrat sub tăcere.

— Atunci, dumneavoastră de ce vorbiți cu mine?

— Au trecut mai bine de treizeci de ani, fiule. Unii au murit probabil în ținuturi îndepărtate, au fost împușcați sau torturați până la moarte în închisorile de piatră pe undeva în Orientul Mijlociu. Sau, poate, au obosit și n-au mai putut lucra, așa că și-au luat vechiul 45 de serviciu și l-au mâncat.

— Cineva trebuie să aibă numărul de telefon de la robotul acela.

— Ei, a fost doar un fel de a spune. Probabil că astăzi există metode mult mai sofisticate, cu computere și cine știe câte altele.

Latimore încerca să sorteze ce spusese colonelul. Un singur om din Spectru Unu murise, zisese el, iar doi erau dați dispăruți. Jennings și Tunny. Dar cel care murise nu fusese ucis. Iisuse. Grimes era ca toți ceilalți din guvern, nu-ți dădeau niciodată un răspuns direct. Întreabă-i dacă plouă afară și-ți vor da numărul de telefon al fetei de la „Starea Vremii” pe Canalul 6.

— Ei bine, vă mulțumesc, zise el. Cred că va trebui să consult Registrele Graves, din Washington.

Când Latimore se ridică să plece, bătrânul îl privi, zâmbind. Țigara colonelului arsese până la filtru. O puse încet în scrumieră și o privi trist, de parcă vedea cadavrul unui prieten într-o capelă funerară.

Când Latimore ajunsese la ușă, colonelul se uită la el și îi zise:

- Tinere Harrison?
- Da, domnule?
- Amintește-ți doar atât: ceea ce este nu există. Și ce nu există, este.

29

FORT WAYNE, MIERCURI 9:25 A.M., CST

Pe Ron Campbell îl dureau spatele. Bătuseră în lung și lat zona din jurul localității Wapakoneta timp de două săptămâni și acum se resimțea. Partenerul lui, Ed Flores, era întins pe scaunul pasagerului, sugând o acadea Tootsie Roll. Era bună, nu-l mai dureau stomacul. Flores se lăsase de fumat cu patru luni în urmă și abia acum începuse să fie mai rezonabil, după ce-și petrecuse tot timpul înjurând și văitându-se despre *orice*. Acadelele Tootsie Roll, pe care le ronțăia în mod constant, îi adăugaseră vreo patru kilograme în talie, dar Flores dădea vina pe curățătorie, plângându-se că foloseau un nou lichid de curățat, care îi făcea costumele să intre la apă.

Scoase acadeaua din gură cât să întrebe:

- Asta cum se numește? și o puse la loc.
- Turkey Run.
- Doamne. Am ajuns la fundul sacului.
- Căutăm piste de aterizare și parări.
- N-o să obținem nici un indiciu despre tipul ăsta, o simt.
- Așa spui mereu, Ed. Nu te sature niciodată să n-ai dreptate?
- Acum nu pot să renunț, șansele sunt de partea mea, zise Flores. Tot o să am dreptate, mai devreme sau mai târziu. Arată cu degetul spre dreapta. Uite. Drace, nu este decât un adăpost și mai sunt vreo două hangare.

— Se pare că are balize.

— Nemaipomenit.

Întoarseră mașina pe un drum asfaltat, îngust și parcară lângă ceea ce trecea drept terminal.

Lângă ușă erau parcate trei autoturisme negre, iar pe o laterală a clădirii, două mașini mai vechi. În apropiere, un tânăr înalt și slab lucra la motorul unui avion monomotor. Purta salopetă și avea un prosop pătat de ulei aruncat pe umăr.

— Așteaptă un minut, îi zise Campbell lui Flores, care se îndrepta spre terminal.

Campbell se apropie de mecanic, care privi peste umăr și dădu din cap.

— Bună ziua, zise Campbell. Ai un minut?

— Cu ce vă pot ajuta?

Campbell ridică portofelul și-i arată legitimația.

— FBI. Mă numesc Ron Campbell. Acesta este partenerul meu, Ed Flores.

— Da, domnule. Joey Bushkin. Încercă să întindă mâna, dar se opri. Mi-e teamă că mâna mea e cam unsuroasă.

— Nici o problemă, domnule Bushkin. Lucrați aici?

— Da, domnule. Pun combustibil, fac muncă de mecanic. Avem o duzină de clienți obișnuiți care-și aduc avioanele aici.

— Aveți mult trafic noaptea, nu?

— Nu. Nu avem un terminal așa de mare, doar o săliță de servit cafea, telefoane publice, câteva canapele și un radio pentru prognoza meteo.

Compania de Închiriat Mașini Midwest are o sală de așteptare, dar Henry de obicei închide devreme, dacă nu-l suni în prealabil. Așa este Henry Goshen.

— Domnule Bushkin, încercăm să depistăm un avion care s-ar putea să fi aterizat aici pe șaisprezece, acum două săptămâni. E vorba despre un avion bimotor de culoare deschisă.

Bushkin se șterse pe mâini pe cârpa uleioasă.

— Țsta e unul ușor, zise el. Nu mai vezi multe acum.

— Vă amintiți avionul?

— Era un Beechcraft Baron D-55 din 1983, cu motoare 375 Lycoming. O bijuterie rară, iar exemplarul Țsta era unul scump. M-am uitat puțin în interior. Casetofon cu boxe stereo încastate, computer, toate facilitățile.

— Cât timp a stat aici?

— Să vedem, a venit marți după-amiază și plecase când am ajuns eu aici, joi dimineață. Înseamnă că a plecat miercuri noaptea sau joi foarte devreme.

— Ați reușit să-l vedeți pe pilot?

— Nu. Eram plecat la hangar, lucram la un Cherokee când a aterizat. Din câte am văzut, era un individ foarte obișnuit.

— Cum era îmbrăcat?

— Păi, să mă gândesc. Să vă spun adevărul, îmi amintesc mai bine avioanele decât oamenii. Cred că purta un costum. Poate unul gri.

— A făcut plinul aici?

— Nu, domnule. Dar un D-55 are o autonomie de zbor de vreo mie cinci sute de kilometri. Putea să vină de departe, fără să aibă nevoie să reîncarce.

— Dar despre numărul de identificare, ce zici?

— Nu, nu-mi amintesc asta. Cum v-am spus, îmi amintesc orice avion, este hobby-ul meu de când eram destul de mare să țin o carte, dar nu dau prea multă atenție oamenilor și numerelor.

— Și numele celui de la închirieri este Henry?

— Henry Goshen. Dădu din cap, arătând spre terminal. Ar trebui să fie acolo. El nu știe prea multe despre avioane, să știți.

Goshen era un bărbat care se apropia de șaiszeci de ani. Avea umerii aduși în față și citea un ziar pe care îl ținea la câțiva centimetri de ochelarii cu lentile groase de un centimetru. Camera era zugrăvită în bleu. Goshen stătea în spatele unei teighele, într-o parte a camerei. În fața lui era o canapea uzată, un aparat de îmbuteliat apă și o hartă mare a regiunii Fort Wayne. În cameră era neobișnuit de cald, așa că Goshen își scosese haina. Purta o cămașă cu dungi, fără cravată, curea și bretele. Mesteca o scobitoare. Ridică privirea când Campbell și Flores intrară în micul birou, își lasă ochelarii mai jos pe nas și-și miji ochii peste rame.

— Vă pot ajuta cu ceva? Campbell îi arată legitimația.

— FBI, domnule. Sunt agentul Campbell, acesta este agentul Flores.

— Măi, mai.

— Credem că ați închiriat o mașină pe șaisprezece, după-amiază târziu. Vă amintiți?

— Este acum două săptămâni.

— Ei, nu pare a fi așa aglomerație pe aici, domnule Goshen, zise Flores. Poate vă amintiți ceva de atunci.

Goshen frunzărea printr-o cutie cu chitanțe. Se opri și trase una afară. O privi pe ambele părți și o scoase din cutie.

— Iat-o, zise el. Acum mi-l amintesc. Nu avea palton pe el. Se uită la ei. Era frig și ploua, dar el n-avea palton.

— Vă amintiți cum arăta?

Goshen îi privi câteva secunde.

— Un tip obișnuit, îmbrăcat în costum. Nu avea palton.

— Dar părul? zise Flores. Lung, scurt, negru, castaniu?

— Poate că purta pălărie.

— Poate? întrebă Flores.

— L-ați recunoaște dacă l-ați vedea din nou? întrebă Campbell.

— Uită-te la ochii mei, fiule, zise Goshen sardonice. Cu ochelarii ăștia parcă aș citi prin fundul unui sifon. Era bărbierit și era alb. Altceva ar fi doar presupunere.

— Aveți o copie a chitanței de închiriere?

— Pot s-o iau de la computer.

— Vă rog, zise Campbell amabil.

Goshen apăsă pe câteva taste, pe ecran apăru o dată și apoi o copie a unui acord de închiriere.

— Iată, zise el.

— Puteți să o imprimați pentru noi? întrebă Flores.

— Nu. Am rămas fără hârtie.

WASHINGTON, MIERCURI 12:42 P.M., EST

Hardistan și Firestone erau în drum spre aeroport când celularul agentului FBI sună. Răspunse înainte să sune și a doua oară.

— Domnule Hardistan, sunt Ron Campbell, fac parte din echipa de căutare din Ohio.

— Sigur, Ron, ce s-a întâmplat?

Campbell stătea pe scaunul pasagerului, iar picioarele de-abia atingeau podeaua. Se aflau chiar în fața Motelului Hoosier Chalet, la marginea orașelului Fort Wayne.

— Avem un fir despre avion. Este un Beechcraft Baron-D55 din 1983, cu dungă albastră. Rază de zbor o mie cinci sute de kilometri. Suspectul a stat la Motelul Hoosier Chalet, pe Șoseaua 30, cam la cincizeci și cinci de kilometri de ferma lui Waller. Mașina pe care a închiriat-o înregistrase la bord 350 de kilometri, ceea ce s-ar potrivi pentru două călătorii de la Fort Wayne la Wapakoneta.

— E grozav, Ron. I-ai raportat lui Floyd?

— Da, domnule, mi-a spus să vă sun personal. Avionul acesta este destul de rar, domnule Hardistan. Cred că, dacă-i anunțăm pe cei de la FAA și ne dau tot sprijinul, cineva l-ar putea găsi.

— Bună idee. Îl voi suna pe Jim Norcross de la FAA imediat ce închid. Ai aflat indicativul avionului?

— Nu, domnule. Oricum, probabil este fals. S-a înregistrat la hotel din mașină, la un ghișeu special, și a plătit cu bani gheață pentru două nopți. A comandat mâncare în cameră și a plătit tot cu numerar, lăsând banii pe noptieră, dar era în baie când i-a adus-o băiatul. Tipul de la închirieri de mașini este aproape orb și nu-și amintește cum arăta suspectul. Nimeni nu și-l amintește. Toți spun același lucru: e un individ alb, foarte comun. Avea un carnet de conducere din Florida, înregistrat pe numele Frank Pierce, în Fort Lauderdale, bulevardul Oceanview, numărul 3224. Permisul este fals și nu există o astfel de adresă în Lauderdale.

— Bună treabă, Ron, zise Hardistan. Vom verifica toate avioanele Beechcraft Baron D-55 înregistrate, să vedem dacă avem noroc. Tu și Flores ați făcut treabă bună. Spune-i că am zis așa.

Hardistan închise telefonul.

— Puii încep să-și găsească adăpost, Sam, îi zise el lui Firestone. Însă tot nu știm cum arată lunetistul.

WASHINGTON, MIERCURI 3:12 P.M., EST

International Security, Ltd., ocupa două birouri într-o clădire obscură la câteva străzi de Casa Albă. Compania se menținea în umbră. Evita publicitatea, nu era înscrisă la nici o bursă și nu-și făcea niciodată reclamă. Numele ei nu apăruse niciodată în audierile Congresului sau în conversații. Majoritatea membrilor celor două camere nu auzise niciodată de ea. Mass-media nu știa de existența ei. Și totuși, CIA și Agenția pentru Siguranța Națională îi foloseau pe cei de la ISL drept „consultanți” de treizeci de ani.

Președintele ei, David Worrell, era, de asemenea, necunoscut în cercurile politice. Worrell nu făcuse parte din partide politice, nici nu deținuse funcții oficiale. Nu contribuise pentru partidele politice și nici pentru politicieni.

Numărul de telefon nu era înregistrat nicăieri, iar hard discul din computerul său era luat în fiecare noapte și ținut într-un safe ascuns în biroul lui Worrell. Era un bărbat de peste un metru optzeci, într-o formă excelentă, cu păr blond, care începuse să încărunțească, și o piele foarte bronzată. Îi plăcea să poarte jachete de tweed, pantaloni largi, gri, din lână australiană, și cămăși de culoare închisă, cu gulerul descheiat.

Celălalt birou era ocupat de un fost mercenar handicapat, pe nume Le Blanq, care vorbea fluent cinci limbi. Cu patruzeci de ani în urmă, în timpul rebeliunii luptătorilor pentru libertate algerieni împotriva francezilor, își pierduse capacitatea de a merge, când un fragment dintr-o bombă îi sfărâmasese partea inferioară a coloanei vertebrale. Le Blanq era complet chel, avea un piept puternic și brațe masive, opuse picioarelor slabe, nefolositoare. Părea ciudat de dezechilibrat în scaunul său sofisticat cu roțile.

Le Blanq și Worrell erau agenți talentați. Clienții lor erau guvernele Marii Britanii, Statelor Unite, Franței, Germaniei, Africii de Sud și Israelului. Talentele erau crema comunității de mercenari și spionaj: teroriști, asasini, spărgători de seifuri, strângători de informații. ISL îi numea „actori”.

Worrell ajunsese cu cinci minute mai devreme la Catedrala Națională de pe Massachusetts Avenue. Intră nepăsător, se uită împrejur, la biserica aproape goală, și se așază pe o bancă, la margine, în partea din spate a bisericii. După două minute intrară doi agenți de la Serviciul Secret. Merse în partea din față a catedralei, înconjurată, pe exterior, rândurile de bănci, apoi se așezară în spatele lui Worrell. Nu se uitau direct la el. Unul din ei ieși și, o clipă mai târziu, intră Claude Hooker. Se așază lângă Worrell.

— Bună ziua, zise el cu o voce abia auzită.

— Bună, Claude. Ai vreo problemă?

Era o întrebare firească. Hooker și Worrell nu se întâlneau decât dacă era o problemă.

— Nu, zise Hooker rece, tu ai.

Worrell se întoarse într-o parte pe bancă și se sprijini într-un cot de spătar. Se uită direct la fața de dihor a consilierului pentru Siguranța Națională.

— Cu cine? întrebă el.

— Nu sunt prea sigur. Informația mea vine din biroul lui Maraganset.

— Maraganset! Maraganset e un fătălău impotent care așteaptă să iasă la pensie. Eu nu fac afaceri cu Maranganset.

— Informatorul meu e din biroul lui.

— Despre ce e vorba?

— Cred că ai aflat că avocatul ăla isteț, Vail, a devenit adjunctul procurorului general.

— Am auzit zvonul.

— Nu mai este zvon. Cățeaua aia de Azimour a spus întregii lumi. Vail și-a adus întreaga echipă cu el, tineri deștepți, o gașcă de câini polițiști afurișiți.

— Și nu așa ar trebui să fie?

— Nu când ești tu la capătul de unde o să muște.

— Unde vrei să ajungi, Claude?

— Unul dinte oamenii lui Vail a făcut o anchetă despre proiecte.

— Proiectele din Vietnam?

Hooker dădu din cap afirmativ.

— Hristoase, asta a fost acum treizeci de ani.

— Putea să fie la fel de bine și ieri. A obținut o listă cu numele ofițerilor de legătură, iar marele lui interes era Fantoma. I-au dat numele lui Grimes.

Worrell se rezemă de spătarul băncii tari de lemn.

— Și? E un prost bătrân și împrăștiat. Acum are o sită în loc de creier.

— David, Vail umblă după Engstrom. Deja are situația lor bancară și a percheziționat tabăra din Montana.

Worrell nu zise nimic. Se uită la Hooker și așteaptă ca acesta să continue.

— Știi martorul guvernului, care a fost ucis acum vreo două săptămâni în Ohio? Fusesse membru al Sanctuarului.

— ISL n-a fost implicat în afacerea asta.
— Ba s-ar putea.
— Despre ce vorbești?
— A fost o lovitură de profesionist. Se pare că Hardistan și Vail cred că ucigașul este unul dintre vechii băieți ai lui Engstrom.
— Ei, ascultă...
— Nu, tu ascultă. Să zicem că e adevărat. Să spunem că ai pe cineva în registrele tale care a fost acolo cu Engstrom. Să mai presupunem că Engstrom a folosit acest actor pentru slujba din Ohio. Și să presupunem că FBI îl arestează...

— Imposibil. Nu există registre, și tu știi asta.
— Spuneam doar...
— Nu este nici un afurisit de *mod* de a ne lua urma. Hooker își încrucișă brațele pe piept, se uită la Worrell și nu zise nimic. Ascultă-mă, Claude. Să zicem că am acest actor cu contract. Nici eu n-aș ști cum să-l gădesc. Nu știu cum se numește acum, nu știu unde locuiește, ce acoperire are. Aș stabili un contact printr-o serie de convorbiri secrete și prin poșta de computer. Chiar crezi că o gașcă de tineri avocați laudăroși l-ar putea găsi?
— Hardistan ar putea.
— Atunci spune-i ticălosului să *nu* o facă.
— Nimeni în afara Omului nu-i spune lui Hardistan ce să facă, și aș prefera să *nu* discut asta cu președintele. Nu înțelegi, David, actorul poate fi o amenințare pentru mine, dar este o amenințare și mai mare pentru tine, cât timp e de capul lui.

— Ce dracu' sugerezi, Claude?
Hooker dădu din umeri.
— Poate că a trăit mai mult decât trebuia.
Worrell se întoarse cu spatele la Hooker. Își întinse brațele pe spătarul băncii și privi spre altar.

— Știi cât timp aș mai rămâne în afacerea asta dacă mi-aș elimina unul dintre oameni? Toți actorii mei ar dispărea peste noapte. M-am menținut treizeci și cinci de ani, pentru că ei au încredere în mine, ca și clienții mei.

— Asta s-ar putea să fie un dezastru pentru tine. Dacă lunetistul ăsta se întâmplă să fie prins și face un târg...

— Ascultă aici la mine, îi tăie vorba Worrell, am avut un om căruia i s-au smuls unghiile de la mâini și de la picioare. Și-a mușcat limba și a sângerat până a murit, dar nu le-a spus nimic. Ai înțeles, Claude?

— Trebuie să-l scoți din dosare.
— Nu există nici un nenorocit de dosar.
— Atunci ar fi mai bine să-i trimiți vorbă acestui lunetist al tău că e în primejdie. Spune-i să se dea la fund și să stea acolo.

— Asta pot încerca.
— Fă mai mult decât să încerci, zise Hooker răutăcios.
Worrell nu-i răspunse. Ura să i se forțeze mâna de către guvernamentalii îmbrăcați în costume, iar Hooker era unul dintre cei mai răi. Când aveau nevoie de ISL, puneau bucuroși siguranța națională în mâinile lui Worrell. Acum pe Hooker îl îngrijora propria piele. Existența ISL și a misiunii sale ar fi făcut Watergate să pară un scandal la o grădiniță locală. Dar... dacă ISL va cădea, NSA și CIA vor cădea împreună cu ea. Posibil întreaga administrație.

— Persoana aceasta a fost vreodată implicată în vreuna dintre operațiunile noastre?

— La dracu', Claude, cunoști afurisitele de reguli. Depui banii în bancă, eu îți fac treaba, nu se pune nici o întrebare.

— Atunci o să-ți spun așa: Eu o să-mi acopăr capul, tu ai face bine să ai grijă de al tău.

— Asta ce dracu' vrea să însemne?

Așteptă un răspuns. Când văzu că nu zice nimic, se răsuci în scaun. Hooker ieșea pe ușă.

Funcționarii de la bancă se uitară curioși la Flaherty când acesta trase un scaun spre partea din față a holului băncii, îl întoarse și se așeză cu fața spre spătar, cu brațele încrucișate pe el. Se uită atent la interiorul camerei. La stânga sa era o mică intrare și biroul recepției, urmat de o teigheea lungă cu două ghișee pentru casieri. Lângă teigheea era o cameră de conferințe mică, apoi cutiile de depozitare și seiful strălucitor din oțel în spatele unei porți de metal. La dreapta era un mic alcov cu bănci, biroul directorului, un mic birou de împrumuturi și un ghișeu pentru clienți, care servea și ca ghișeu pentru clienții aflați la volan. Un mic hol de intrare servea ușa din spate, care se afla cu fața la el, în colțul din dreapta îndepărtat al camerei mari. Combinația depozit-hol pentru angajați ocupa cea mai mare parte a peretelui din spate al băncii și era adiacent seifului. Camera era spațioasă, dar apăsătoare, slab luminată și primitoare pentru clienți sau, cel puțin, așa fusese până cu trei luni în urmă, când fusese jefuită de 229.000 de dolari de către o echipă mică, dar eficientă, de hoți.

Ceea ce făcea evenimentul unic era faptul că în același moment și cu aceeași precizie, anonim și mod de operare, alte două bănci din lanțul scurt al statului fuseseră și ele jefuite. Toate se aflau la o distanță de numai nouăzeci de kilometri una de alta, în partea vestică a statului, dispuse într-un arc de cerc la o sută de kilometri depărtare de Missoula.

După spusele lui Geoff Isaac, cele trei spargerii fuseseră făcute cu o planificare ingenioasă și precizie militară, ceea ce nu fusese o sarcină dificilă, din moment ce toate trei băncile urmau exact aceleași proceduri în fiecare zi. La opt și jumătate sosea directorul, intra pe ușa din spate și închidea alarma. La opt și patruzeci se deschidea ușa seifului. La 8:45 soseau cei șase angajați la ușa din spate și directorul le dădea drumul înăuntru. Cei trei casieri semnav pe casetele cu bani și banca se deschidea la ora nouă A.M.

Isaac era frustrat în special, deoarece toate cele trei jafuri avuseseră loc pe teritoriul lui. Toate erau în orașe mici, seifurile din fiecare bancă erau pline de salarii, iar hoții nu scăpaseră nici măcar un cuvânt când jefuiseră cele trei instituții de aproape un milion de dolari.

Adăugat la calitatea unică a acestor trei evenimente simultane era faptul că cele trei bănci erau exact la fel. Toate fuseseră construite după exact același set de planuri: structuri distincte, cu un singur etaj, înconjurate din trei părți de locuri de parcare mici și pe a patra parte de ghișeul pentru servitul clienților aflați la volan. Ele erau filiale-satelit ale băncii principale a lanțului, cea din Helena, mândria și bucuria consiliului de directori ai Trustului Montana care, nu numai că salvase o mulțime de bani folosind aceleași planuri, dar simțea că dădea clienților un sentiment de „familie”, orice filială ar fi vizitat.

— E ca și cum ți-ai depune banii la Hanul de Vacanță, fusese remarcă sardonică a lui Isaac când le descrisese, lui Meyer și Flaherty, jafurile.

Acum, când Meyer cerceta registrele de depozit pe computerul băncii, Flaherty privea cu atenție interiorul și încerca să-și imagineze jaful, așa cum îl descrisese Isaac.

„Într-o vineri dimineața, în luna noiembrie, directorul băncii din orașelul Peakview, populație 5 600 de locuitori, sosește ca de obicei. Când deschide ușa, este îmbrâncit cu forță în interiorul băncii. Prinde o scurtă imagine a atacatorului într-o oglindă. Căciulă neagră, cu găuri tăiate pentru ochi și salopetă neagră, asta e tot ce-și amintește. În jurul ochilor și gurii i se pune o bandă izolatoare. Aude ceva ce i se pare a fi două focuri de armă cu amortizor și aude sticlă și metal căzând pe podea. Măinile îi sunt legate la spate și este condus într-o cameră de depozitare fără ferestre, în partea din spate a băncii,

este aruncat pe podea și încuiat acolo. Nu se aude nici o conversație, cu toate că aude cum este deschis seiful. În următoarele zece minute ceilalți angajați sunt și ei legați și încuiați în aceeași cameră. Nimeni nu poate vorbi, nimeni nu vede nimic. Apoi aud o explozie în afara băncii. Sunt îngroziți. După cinci minute se aude o altă explozie, de data aceasta mai aproape. Mai trec cincisprezece minute înainte ca cineva să-și dea seama că banca n-a fost deschisă încă. În cele din urmă, poliția sparge ușa și intră, găsindu-i pe angajați. Nici unul nu este rănit, nici unul nu are idee câți spărgători au fost. Amândouă camerele video de supraveghere sunt distruse. Seiful este gol. Și nimeni – *nimeni* nu i-a văzut pe hoți părăsind băncile."

— Nimeni nu i-a văzut pe infractori golind băncile? îl întrebase Flaherty pe Isaac, surprins.

— În Milltown avem o doamnă care zice că doi indivizi îmbrăcați în costume stăteau lângă intrarea din spate a băncii pe la ora nouă, iar la Wild Bank, un om de serviciu zice că a văzut un tip în haine de lucru mergând prin parcare la ora aceea. Dar nici unul din ei nu ducea nimic în mână, iar descrierile celor trei bărbați nu erau de nici un folos.

Asta s-a întâmplat în Peakview, la Wild Bank și în Milltown, în același timp și cu aceleași rezultate. Toate trei primiseră mari sume de bani pentru salarii, cu o noapte în urmă. Trei bănci jefuite și nimeni nu i-a văzut pe infractori. În toate cele trei orașe, *nimeni* nu i-a văzut plecând. Nici măcar un martor.

— De ce? întrebă Meyer.

— Pentru că la ora nouă fără cinci minute, un depozit gol a fost aruncat în aer la două străzi de fiecare dintre bănci, răspunse Isaac. Genial. Orașe mici, explozii mari la două străzi de bancă, cine se uită la o bancă la care nu s-a deschis încă? Apoi la nouă fără un minut, o mașină furată sare în aer în fiecare parcare a băncii. Forțele de poliție, atâtea câte sunt, sunt ocupate cu exploziile. La Milltown, nimeni n-a observat că banca nu era deschisă până la nouă și douăzeci.

— Ca un magician care se folosește de trucuri, zise Meyer. Tu te uiți la mâna lui dreaptă, în timp ce stânga face trucurile.

— Exact, zise Isaac. Până când poliția și-a dat seama ce s-a întâmplat, infractorii aveau un avans de cincisprezece-douăzeci de minute.

— Cât a fost paguba? întrebă Flaherty.

— Au luat de la Peakview 229.000, de la Wild Bank 306.500 și de la Milltown – cel mai mare jaf din cele trei – 383.500 dolari. În total – 919.000 de dolari.

— Pun pariu că s-au ofticit că n-au luat un milion, răspunse Meyer.

Flaherty îl văzu cu ochii minții pe director deschizând ușa, oprind alarma și brusc împins înăuntru. Gura, ochii și mâinile îi sunt legate cu bandă izolatoare, în timp ce un alt membru al bandei oprește ambele camere video cu un pistol cu amortizor. Îi iau directorului cheile de la camera blindată, îl duc în depozit. Privesc a doua limbă mișcându-se pe cadranul bătrânului ceas Seth Thomas de deasupra camerei tezaurului. La opt și patruzeci se aude soneria. Ușa seifului se deschide și ei trec la treabă. Lasă bancnotele de un dolar și de cinci dolari pe podeaua camerei blindate. Câți infractori? Trei, patru? Flaherty se gândi la patru, doi lucrând în camera blindată și doi așteptând la ușă restul angajaților.

Când termină, unul dintre ei folosește o telecomandă pentru a declanșa bomba de la două străzi depărtare. Când se aude explozia, ies, aduc mașina la ghișeu pentru clienți aflați la volan, aruncă sacii în portbagaj și fug. În timp ce orașul înnebunește, ei dispar cu mașina, apoi aruncă în aer dubița furată cu o noapte înainte, în același fel, doar pentru a crea și mai multă confuzie.

Foarte ingenios.

Dar cei doi indivizi în costume care stăteau la ușa din spate, arătând în direcția exploziei? Dar individul în salopetă din Milltown, venind dinspre bancă? Erau cumva implicați? În ce au cărat prada, în saci de gunoi? Era prea bățător

la ochi. În saci de voiaj? Cât de mare poate fi un sac de voiaj. Ca să adăpostească 380.000 de dolari și mărunțiș?

Isaac avea dreptate, decise Flaherty. Tipii ăștia erau încrezători în forțele lor și profesioniști.

Ben Meyer și Dermott Flaherty coroboraseră și comparaseră datele despre jafuri și bănci timp de două săptămâni, cu ajutorul lui Hines și al lui Naomi întoarsă în Chicago. Dosarele FBI erau riguroase și pline de informații – doi ani de săpături adânci. Dar Meyer și Flaherty hotărâseră că investigațiile Biroului nu erau suficient de paranoice. Așa ca se jucau de-a avocatul diavolului. Bazându-se pe experiența lor în cazul RICO din Illinois, luaseră cei doi ani de investigare a FBI-ului și-i amestecară ca pe o salată.

În cele optsprezece luni anterioare avuseseră loc șaptesprezece spargerii de bănci, nouă rezolvate și trei arestări cu procese în curs. Rămâneau opt nerezolvate. Cele trei, care fuseseră comise în aceeași zi, la aceeași oră, cu același mod de operare, păreau cele mai promițătoare, de vreme ce băncile erau toate membre ale aceleiași mici rețele statale. Cei doi avocați hotărâseră să se concentreze mai întâi asupra lor.

— Trebuie să căutăm spălări de bani, zise Meyer la început.

— Și vorbim despre milioane de dolari, zise Flaherty.

— Corect. Poate că au lovit câteva bănci din afara zonei noastre și dacă fură arme și le vând, câștigul s-ar putea duce mult mai sus.

— Cea mai mare banca din această rețea este First Trust and Security din Helena, le spusese Isaac. Este singura care n-a fost jefuită.

— Prea mare?

— Prost așezată. Este într-o clădire cu trei etaje, chiar în mijlocul orașului. O țintă foarte dificilă.

— Credeți că aceste trei spargerii au avut un aranjament din interior? Îl întrebă Flaherty pe Isaac.

— Așa aș zice.

— Dar ar fi putut afla totul, în afară de informația despre salarii, iar asta se știe probabil de către toată lumea în aceste orașe mici, zise Flaherty.

— E adevărat, răspunse Meyer, apoi zâmbi. Dar să presupunem că e cineva din interior, doar ca să fim perversi.

— Îmi place ideea, zise Flaherty.

— Să zicem că acest om din interior a planificat operațiunile. Cel mai bun moment, cum să fie făcut...

— De acord.

— Acest cineva le dă, de asemenea, informațiile despre plata salariilor etcetera.

— Acest cineva ar putea, de asemenea, să spele banii prin bănci, propuse Flaherty.

— Este o logică bună, zise Meyer.

— Și cum îi spală?

— Dacă ne putem da seama de acest lucru, acest cineva ar putea fi legătura pe care o caută Vail.

Flaherty ridică din umeri.

— Falsifică registrele? sugeră el.

— Asta e o posibilitate. Deci, acum îl avem pe acest cineva, plus un contabil foarte viclean. Două cârțițe în biroul principal.

Asta fusese în urmă cu două săptămâni.

Flaherty se ridică, se întinse și puse scaunul la loc, în spațiul de așteptare. Se duse în spatele băncii și ieși pe ușa de acolo. Lângă clădire era un trotuar de doi metri și jumătate separat de șosea prin niște arbuști. Intră înapoi în clădire exact când Meyer ieșea din mica sală de conferințe unde lucrase. Își îngustă

ochii.

— O să orbesc, Derm, zise el, oftând.

— Hai să ieșim de aici, zise Flaherty. Avem două ore de mers cu mașina până la Missoula.

— Ne putem opri să bem o ceașcă decentă de cafea pe drum? Domnul Cafea nu se dă bătut.

Se opriă la o cafenea de pe autostradă, la marginea orașelului. Meyer își puse zahăr și frișcă în cafea. Era tăcut și se uita în ceașcă în timp ce amesteca.

— Te frământă ceva, zise Flaherty. Pot întotdeauna să spun când te frământă ceva.

— Au o rețea bună. Au patru bănci cu care pot lucra. Nu trebuie să miște toți banii aceia murdari printr-o singură bancă mică.

— Mai au și contabili, directori, casieri, zise Flaherty. Vreau să spun că nu intri într-o băncuță din Montana să depozitezi trei sute de mii fără să se ridice câteva sprâncene. Trei echipe au furat un milion de dolari.

— Corect.

— Deci...

— Deci, probabil că piramidează depozitele.

— Ce înseamnă asta?

— În anii șaptezeci și optzeci, unele bănci din Miami aveau nevoie să spele bani rezultați din droguri. Vorbesc de *mulți* bani. Milioane de dolari. Problema e să nu atragi atenția IRS-ului, care cere băncii să raporteze orice depozit de bani lichizi de zece mii de dolari sau mai mult, așa că au inventat această schemă-piramidă. Ideea era să miște aceste milioane prin băncile lor în conturi mai mici de zece mii de dolari. Aranjau zeci și zeci de conturi oarbe. Un program pe computer trimitea automat depozite în aceste conturi când se ajungea la depozite mari.

— Nu înțeleg, zise Flaherty.

— Ei bine, tu ai o companie - compania XYZ, de dragul discuției. XYZ depozitează o sută de mii de dolari în contul XYZ, dar computerul redepozitează imediat acea sută de mii în alte unsprezece conturi, deci, în loc de a arăta un depozit mare, ai unsprezece conturi cu câte nouă mii și ceva mărunțiș în fiecare.

Banca le ia deponenților un procent de 30-40% pentru depozite. Țasta e costul spălării banilor. Apoi XYZ reține micile conturi și banii sunt curați.

— Și cum face Sanctuarul asta? Acești ticăloși intră în băncile mici cu teancuri mari de bani gheață, ca să-i depoziteze?

— Să presupunem că șeful contabil al băncii principale din Helena este omul cel mare. O dată pe lună el face un tur pe la filiale și verifică băncile. Hoții vin unul câte unul și aduc, să zicem, câte o sută de mii fiecare. Contabilul depozitează toți banii într-un cont, *dar* computerul îi răspândește imediat în unsprezece conturi. Deci acum ai banii răspândiți într-un număr mare de conturi în toate cele patru bănci. Nouă mii plus ceva, în fiecare cont. Nici un raport la IRS. Iar programul care depozitează banii automat este ținut de un CD ROM, nu în computer, așa că inspectorii bancari nu-l găsesc niciodată. Și domnul contabil are patru bănci cu care poate lucra.

— Cum le luăm urma?

— Nu putem, ne-ar lua vreo doi ani să depistăm toate aceste conturi și să încercăm să ne dăm seama care sunt false, iar noi nu avem acest timp.

— Și atunci, ce facem?

Meyer se uită la el supărat.

— La asta nu m-am gândit încă, zise el. Va trebui să aflăm cine este acest „cineva” și cine este contabilul.

— Și dacă greșim?

— Atunci suntem în aer.

Doi agenți FBI stăteau în mașină cu geamurile întredeschise și caloriferul dat la maximum. O mașină a patrului statale era oprită de-a latul șoselei, formând un blocaj. ATF și FBI făcuseră blocaje pe toate șoselele ce duceau la Fort Yahweh și, cu ajutorul patrului statale, verificau permisele de conducere și taloanele oricărui vehicul care intra sau ieșea din tabără. Obiectivul lor era să-i hărțuiască pe membrii Sanctuarului, să caute arme ilegale și să încerce să descurajeze orice alt influx de trupe în fortăreața din munte.

Era o încercare eficace. Fusesse puțin trafic pe tot parcursul zilei. Harry Aiken, care fusesse convocat la unitatea operativă din Montana, de la baza sa din Georgia, blestema de trei ore.

— Erau treizeci și nouă de grade când am plecat de acasă, zise el. Ce dracu' fac eu aici, îngheț în toiul nopții?

— Este abia ora șapte, Harry, nicidecum toiul nopții, îi răspunse partenerul său, Duke DeMay, care fusesse adus din Virginia.

— La mine acasă, este ora zece, răspunse Aiken. Eu mă duc la culcare devreme.

— Încă două ore și ne putem întoarce la hotel, să luăm cina.

— E miezul nopții, după timpul meu. O gustare la miezul nopții. E la modă, dacă ești membru al detașamentului de nebuni.

DeMay șterse aburul de pe parbriz și privi cu atenție șoseaua asfaltată, cu două benzi.

— Ca să vezi, zise el. Avem companie.

Aiken își luă aparatul de emisie-recepție și trezi mașina patrului.

— Aprindeți girofarele, băieți, vine cineva din tabără. Își puse mânușile groase, își ridică gulerul jachetei albastre FBI și-și luă pistolul Glock de 9 mm din toc. Sper că tipul ăsta nu e cowboy, murmură el.

Luminile roșii și albastre ale mașinii de patrulare se aprinseră și un Four Runner trase pe dreapta și se opri.

Aiken și DeMay ieșiră din mașină și veniră în spatele celor doi polițiști. Fereastra mașinii se lăsă ușor în jos.

— Țineți-vă mâinile la vedere, domnule, îi zise unul din ei șoferului.

Aiken și DeMay ocoliră spatele mașinii și verificară interiorul cu lanternele. Șoferul era singur. Se apropiară de portiera din dreapta mașinii și așteptară.

— S-a-ntâmpnat ceva? zise șoferul.

— Puteți să-mi arătați permisul și talonul? zise polițistul.

— Da, domnule, răspunse nervos șoferul, un bărbat înalt și slab ca o sperietoare de ciori. Nu mergeam cu viteză.

Îi dădu permisul și foaia roșie polițistului, care le verifică încet cu lanterna.

— Dumneata ești domnul Jessups?

— Da, domnule.

— Talonul acesta spune că mașina dumitale este proprietatea Sanctuarului.

— Î-hî.

Aiken veni lângă polițist și-i arătă lui Jessups legitimația.

— Domnule, sunt agentul Aiken, de la Biroul Federal de Investigații. Vreți să coborâți din mașină, vă rog?

— Da' ce-am făcut?

— Nimic deocamdată, zise Aiken răspicat.

Jessups ieși din mașină, își îndesă mâinile în buzunarele jachetei și-și scutură picioarele pe șosea. Era speriat de moarte și aproape se sufoca. Îi ieșeau aburi din gura deschisă, în timp ce inspira puternic aerul înghețat al nopții.

— Cum se face că șofezi un Four Runner, domnule Jessups? Întrebă Aiken. Ce slujbă ai la Yahweh?

— Sunt doar un fel de șofer, zise omul cel slab.

— Un șofer, aha. De ce nu mergem noi puțin în mașina mea, să nu mai stăm în frig?

Îl trase pe unul din polițiști deoparte.

— S-ar putea să reținem acest autovehicul, zise el.

— Vreți să îl percheziționăm de arme? Întrebă polițistul.

— Nu, lăsați-l în pace deocamdată.

Luă permisul și talonul și-l conduse pe Jessups la mașina FBI-ului, după ce-l căutară de arme. Îl așezară pe locul din spate, iar Aiken și DeMay se așezară în față.

— Ia să vedem, vă numiți Mordachai Jessups, corect? zise Aiken.

— Î-hî.

— Și al cui șofer ești pe Four Runner-ul ăsta? Întrebă DeMay.

Jessups nu răspunse imediat.

— Ești șoferul lui Engstrom? Întrebă Aiken.

— N-N-Nu, domnule.

— Atunci, al cui?

Ezită un moment înainte de a răspunde.

— Al Fratelui Abraham.

Aiken și DeMay schimbă o privire, dar încercară să-și ascundă surpriza.

— Conduci pentru Abraham?

Mordachai încuviință din cap.

— El unde este acum?

Mordachai se foi nervos pe bancheta din spate și-și șterse gura cu mâna.

— Acolo, zise el, în final, dând din cap spre Yahweh.

— Cum se face că nu l-am văzut când am percheziționat fortul?

— El... a... nu era acolo.

— Dar unde era?

— Sus, pe deal.

— Vrei să spui pe muntele James?

— Da, dom-le.

— Unde pe deal? Întrebă Aiken.

— U-U-Uite ce e, oameni buni. Nu pot să vorbesc despre asta. Aș putea intra într-o grămadă de necazuri.

— Ești deja într-o grămadă de necazuri, zise Aiken. Șeful tău ar putea fi acuzat de trădare.

— Trădare!

— De câte ori deschide gura, incită la revoltă, zise DeMay. Predică terorismul și crima.

— Este foarte religios.

— Este mai nebun decât o bufniță chioară, zise Aiken. De unde ești, accentul tău pare a fi sudic, Mordachai... pot să-ți spun Mordachai?

— O, desigur, da, dom-le. Sunt din Georgia.

— Nu mai spune? Și eu la fel. De unde din Georgia?

— Din orașelul Enigma, chiar lângă Tifton.

— Glumești. Eu sunt din St. Simons Island. Știi unde vine asta?

— O, desigur. Este un loc frumos.

— Ei, așa era înainte ca georgienii să taie toți copacii și să pună ciment.

Lucrez la biroul din Savannah acum.

— Deci, povestește-ne despre Fratele Abraham, Mordachai, zise DeMay.

— Vă amintiți de un evanghelist strălucit, pe nume Fratele Transgresor?

— N-aș putea spune, zise Aiken.

— Numele îmi sună cunoscut, zise DeMay. Un mânuitor de șerpi, nu? Un orb.

Mordachai dădu din cap.

— Așa este. Abraham este Fratele Transgresor.

— Este orb? Întrebă Aiken.

— Da, dom-le. De aceea conduc eu. Suntem parteneri. Ne descurcăm chiar bine. Vreau să spun, eram în Nebraska, ne îndreptam spre Oklahoma, strângeam până la câteva sute de oameni pe seară. În Omaha nu mai aveau loc în cort. Aproape o mie de inși au venit în seara aceea. Am câștigat câteva

mii de dolari. Eu conduceam și aveam grijă de afacere, el predica.

— Ce s-a întâmplat?

— Afurisita aia de miliție a apărut într-o seară și i-a făcut oferta asta. El a fost întotdeauna cam misterios cu unele lucruri. Cum ar fi că nu lasă pe nimeni să-i facă vreo fotografie. Ura presa. La dracu', dacă ar vrea să dea interviuri, am putea ajunge mari, ca Falwell și Robertson, și alți băieți barosani. Și totuși, n-a vrut nici o mașină de televiziune.

— Cum se face că Sanctuarul a fost atras de el? Întrebă Aiken.

— În seara în care au venit să-l vadă, a ținut una dintre cele mai înflăcărate predici pe care le-am auzit vreodată. Despre cum să dăm jos guvernul – fără supărare – despre impozite și altele.

— Cine a venit? Engstrom?

— Nu, domnule, erau doi dintre ei, plus un sergent care conducea mașina.

— Un sergent adevărat?

— Un om al miliției.

— Cine erau cei doi?

— Colonelul Shrack, i se spune Black Bobby. Și un afacerist care era proprietarul stației radio, dar nu-mi amintesc numele lui. Nu prea l-am mai văzut. I-a făcut lui T o ofertă care era prea bună ca să fie refuzată.

— Ce fel de ofertă?

— Bani. O casă frumoasă de locuit. Public foarte mare. Și ei, hm...

Mordachai se opri și se șterse din nou la gură.

— Și ei ce?

— Ei, a, privesc cu îngăduință pornirea lui.

— Pornirea?

— Îi plac doamnele. Tinerele doamne.

— Cât de tinere?

— Știți, paisprezece, cincisprezece.

— Iisuse! zise DeMay.

— Fugare. El le sanctifică și ele îl urmează.

— Le sanctifică? zise Aiken. Asta se numește viol acolo de unde venim noi, Mordachai. Viol și incitare. Iar tu ai putea fi complice la toate astea.

— Eu n-am făcut niciodată asta. N-am făcut pe peștele. Am încercat să-l liniștesc în problema asta, dar n-am reușit nimic.

— De ce nu ne spui unde este pe deal, Mordachai? zise DeMay.

— Domnule, or să mă omoare. Probabil că or să mă omoare, oricum, fiindcă am plecat, dar vă spun adevărul, sunt cu toții nebuni de legat.

— Ești în custodia noastră acum, Mordachai. N-o să te omoare nimeni.

— Acum are femeii tinere cu el? Sus, pe deal, vreau să spun? Întrebă Aiken. Mordachai încuviință din cap.

— Unde?

— Au un buncăr acolo sus, în adâncul muntelui. N-am fost niciodată acolo, numai U.S. pot să se ducă acolo sus.

— Ce este U.S.?

— Unitatea de Spionaj. Cei care planifică. Este un post de comandă obișnuit, din câte am auzit. Au și un fel de post radio. Acolo își înregistrează T casetele.

— Care este numele lui real?

— O, Doamne, Iisuse...

— Ne-ai spus până aici, Mordachai. Ai putea la fel de bine să ne spui tot.

— A trebuit să plătesc taxe pentru el, pe șosea, să-i fac asigurarea socială.

— Numele, zise Aiken sever.

— Elijah Wells.

— De unde este?

— Din Albany, Georgia.

Aiken se întoarse către DeMay.

— Îl voi suna pe Isaac. Vom sechestra Four Runner-ul și vom căuta amprente. Du-l înapoi în oraș, iar Mordachai va veni cu mine.

CHICAGO, JOI 8:34 A.M., CST

Harrison Latimore coborî din avionul de dimineață de la Washington și alergă prin aeroportul din Chicago. Se duse la o poartă puțin folosită la capătul îndepărtat al pistei, unde își prezentă legitimația. Trecu de gardienii de la FBI și intră în AMOC Unu. Vail, Hardistan și Firestone se aflau în sufragerie și luau micul dejun.

— Bine ai venit la bord, zise Vail. Ia un scaun și servește-te cu ceva.

— Mulțumesc, zise tânărul asistent.

Se așeză lângă Hardistan.

— Pe unde ai umblat în ultimele două zile? Întrebă Vail.

— New Jersey și Washington, zise Latimore.

Paul, stewardul, puse o ceașcă de cafea în fața lui.

— Ce să vă aduc? Întrebă el.

— Tot ce aveți acolo, în spate, răspunse Latimore și râse. N-am mai luat o masă ca lumea de zile întregi.

— Ce-ați zice de un mușchi de vițel și ouă? Cu pâine prăjită lângă ele. Și un pepene excelent pentru început.

— Grozav!

Stewardul plecă și Latimore nu pierdu nici o clipă, împărtășindu-le noutățile. Luă copia fotografiei detașamentului Spectru și o puse în fața lui Vail și a lui Hardistan.

— Știu cine este Os, zise el

— Os? Întrebă Firestone.

— Tipul care l-a împușcat pe Waller, zise Latimore și se lăsă pe spate, cu un zâmbet satisfăcut.

— Bun, zise Vail, concentrându-se asupra micului dejun. Ai adresa și numărul de telefon?

— Nu, dar cred că știu cum putem face rost de ele.

Toți cei de la masă se uitară la el. Latimore arătă cu degetul către Jennings și Tunny din fotografie.

— Aceștia doi sunt cei pe care nu-i puteam identifica. Cel din stânga este Oscar Jennings. Acesta este Wayne Tunny.

— Deci Oz este Oscar? zise Hardistan.

— Nu neapărat. Ascultați-mă un minut, zise Latimore. Le relatează conversația cu Grimes. Ultimul lucru pe care mi l-a spus a fost: „Ce este nu este, ce nu este, este.” Bănuiala mea a fost că lunetistul nostru este Oscar Jennings, pentru că Jordan l-a menționat când Marty l-a intervievat la Mormânt. Așa că m-am dus la Washington și am verificat Registrele Graves. Tunny este trecut ca KIA (Killed in Action). Jennings nu este.

— Deci Os este lunetistul.

— Nu. Ce este, nu este. Tunny nu este pe zidul din Vietnam. M-am dus și m-am uitat. Ghiciți cine e?

— Jennings, zise Vail.

— Corect. Eu cred că *dosarele* au fost aranjate mult timp *după* război. Priviți, Jennings este din Milwaukee. A fost crescut în casa de copii, s-a înrolat în Armată când avea optsprezece ani. N-a avut prieteni apropiați sau rude. Tunny era din New York. Tatăl și mama sunt morți acum și n-a avut frați sau surori. Cred că CIA sau altă organizație l-a trecut pe lista celor uciși pe Tunny înainte să fie trimis acasă. Când Jennings a fost ucis, el a fost trimis acasă în sicriul lui Wayne Tunny. Dar când au strâns numele pentru monument, Registrul Graves nu fusese încă schimbat. Iată ce a vrut să spună Grimes prin „Ce este, nu este”.

Jennings nu a dispărut, iar Tunny a fost înmormântat de părinții lui. Lunetistul este Wayne Tunny. Arată pe fotografie. Tipul de aici.

— Mie mi se pare teoria bățului de chibrit, zise Hardistan.

— Nu sunt de acord, zise Firestone. Unul din ei este trecut la morți în Registrul Graves, celălalt este trecut la morți pe zidul cu cei uciși în Vietnam. Una din ele trebuie să fie greșită.

— Ce este, nu este..., zise Latimore și lăsă propoziția neterminată.

— Este o muncă grozavă, zise Vail. Dar nu ne ajută prea mult fără vreun fel de identificare.

— Ba ar putea, dacă domnul Hardistan ia fotografia și-și pune artiștii să adauge douăzeci și cinci de ani la acea față și să facă șase ipostaze. Cu păr, chel, cu barbă, fără barbă, cu ochelari de soare și fără. Dați-le celor de la WWN – ei le vor proiecta pe ecran din oră-n oră. Apoi dați-le la rețelele de știri pentru grupajul de la ora șase și urmăriți ziarele din ziua următoare. Cineva îl va recunoaște.

— Vom primi mii de telefoane.

— Nu neapărat. Când emisiunea „Cel mai căutat om al Americii” prezintă fotografii ale unor criminali periculoși, ei nu primesc atâtea alarme false și descoperă foarte mulți dintre cei urmăriți.

— Și ce spunem mass-mediei – adică, de ce îl căutăm pe tipul ăsta? întrebă Vail.

— Martor într-o investigație în curs, sugeră Latimore.

— Te-ai gândit mult la treaba asta, zise Vail.

— Doar la asta m-am gândit de când am plecat de aici.

— Și dacă greșești, Latimore? zise Hardistan. Dacă se întâmplă așa cum spun Registrele Graves, noi vom căuta alt om, iar Jennings se va da la fund. N-o să-l mai găsim niciodată.

— Atunci cum a ajuns Jennings pe monument? întrebă Latimore.

— De ce să nu-i căutăm pe amândoi? zise Vail. Îmbătrânim ambele chipuri, dăm o poveste presei și spunem că-i căutăm pe amândoi.

— Și dacă n-a murit nici unul?

— Atunci vom găsi doi în loc de unul, zise Vail. Dă-le întâi lui Azimour. Ea le va prezenta în emisie din oră în oră. Rețelele de știri le vor prelua câteva ore mai târziu, iar presa le va avea în ziua următoare.

Hardistan bău o gură de cafea. Studie fotografia câteva momente și dădu din cap.

— Așa s-ar putea să meargă, zise el.

— Eu pariez pe Tunny, zise Latimore.

— Bine, zise Hardistan. O să trimit o copie prin fax celui mai bun artist al nostru, Norm Friedkin. Nici măcar nu va trebui să-i spun ce are de făcut. Face așa ceva de ani întregi.

— Am o singură cerere, zise Latimore. Dacă îl găsim, mi-ar plăcea să fiu acolo când îi puneți cătușele.

WASHINGTON, JOI 10:24 A.M., EST.

Președintele Pennington stătea la masa de lucru din Biroul Oval. Avea câteva minute doar pentru el și cântărea situația. Engstrom îl pusese într-o situație imposibilă. WWN prezentase fotografii și câteva înregistrări video neclare ale prezentării mandatelor la Fort Yahweh și reamintise despre ambuscada de la trecătoarea Lost Trail și uciderea lui George Waller. Cel mai recent sondaj de opinie în *New York Times* îl coborâse cu trei puncte. Era prima oară, după luni de zile, când îi scăzuse popularitatea.

Se auzi un ciocănit ușor în ușa și intră secretara.

— A venit domnul general James, domnule președinte.

— Condu-l înăuntru, te rog, Mildred. Și să nu ne întrerupi.

— Da, domnule.

James intră în birou. Era un bărbat înalt, spre șaizeci de ani, cu păr alb, tuns scurt. Purta uniformă de paradă și intră în camera detașat, de parcă ar fi fost camera lui.

Pennington se ridică de la masa de lucru și se duse să-și întâmpine vizitatorul.

— Cu cinci minute mai devreme, ca de obicei, Jesse, zise el și-l bătu pe James cu palma pe umăr. Nu te vei schimba niciodată. Vrei o cafea, o brișă?

— Nu, mulțumesc, domnule președinte.

— Nu mai fi atât de afurisit de formal, zise Pennington. Suntem doar noi doi. Pentru numele lui Dumnezeu, noi doi colaborăm de la războiul din Vietnam.

Generalul se relaxă și zâmbi:

— Tu ai fost întotdeauna cu un pas înaintea mea. Care este problema?

— Am nevoie de un sfat.

— Eu să-ți dau sfaturi? Tu erai șeful meu. Ce știu eu și tu nu?

— Hai să-ți arăt ceva.

Îl conduse pe James la masa de lucru, trase un sertar și scoase un teanc de fotografii ale fortului Yahweh, făcute din avioanele AWACS. Le întinse pe masă.

James se aplecă peste ele și le studie pe fiecare, de la treizeci de centimetri distanță.

— Aceasta este tabăra aceea din Montana? Pennington încuviință. Doamna aceea de la World News a iscat un scandal imens cu afacerea asta, zise James. În seara trecută o compara cu Waco, doar că i se părea mai rea. Își ridică ochii de pe fotografii. Încercați un asediu aici?

— Biroul și ATF n-ar putea acoperi zona aceasta. Le-ar trebui majoritatea agenților de teren și tot n-ar fi suficienți oameni. Și nu putem avea încredere în Garda Națională din zona aceea. Mulți dintre ei fac parte din Sanctuar.

— Se pare că muntele ăsta mișuna de oameni.

— Până azi-dimineață specialiștii AWACS estimau între șapte și opt sute.

— Iisuse Hristoase! James privi fotografiile din nou. Despre ce vorbim? Patru kilometri pătrați? Cred că se calcă pe picioare acolo sus.

— Unsprezece kilometri pătrați, dacă punem la socoteală și partea din spate a muntelui.

James ridică o lupă și se uită din nou pe fotografii.

— *Minează* muntele asta?

— Și întind sârmă ghimpată. Presupunem că au făcut rost de arme foarte sofisticate. Stinger, Dragon, M-16, probabil AK și puști de calibrul 50. Și o tonă de C4.

— Au fost ocupați, ticăloșii, nu-i așa?

— Sunt la o întâlnire lunară. De obicei, se adună vinerea și se împrăștie duminica. Au început să se adune acum două zile. Dacă nu coboară și nu se întorc acasă luni, ne confruntăm cu o problemă.

— Engstrom știe asta, zise James.

— Sigur că știe. Și o să profite de ea.

Pennington deschise o cutie de țigări, prevăzută cu umidificator, de pe birou și scoase din ea două trabucuri cubaneze. Le tăie capătul ambelor, îi dădu unul lui James și le aprinse pe amândouă cu o brichetă specială Zippo, din aur. Se duse la canapea, urmat de James și se așezară.

— Dacă Engstrom planifică o rezistență, zise Pennington, ne confruntăm cu o situație majoră. Ar putea trimite echipele teroriste de acolo, noaptea, să facă prăpăd, apoi să se întoarcă la bază după câteva nopți.

— Ați pornit vreun proces legal împotriva lor?

— Tipul ăsta, Vail, lucrează la el. A găsit deja o mulțime de piste și nu este în slujbă decât de aproape trei săptămâni.

— Acesta este un caz RICO?

— Da, dar ar putea dura luni întregi.

James pufăi din trabuc și privi fix în ochii lui Pennington. În cele din urmă, zise:

— Ce ai în minte, Larry?
— Cât crezi că ne va lua să-i dislocăm?
— O mulțime de victime de ambele părți, dacă sunt așa de serioși cum crezi tu.
— Ce-ai zice de o blocadă?
— Pfui! exclamă James. Un asediu lung, plictisitor, implicând o mulțime de trupe. Va costa o avere.
— Ar putea fi ca un cancer, Jesse. O tumoră mare, stând acolo și extinzându-se, în timp ce contribuabilii numără dolarii. Ezită înainte să adauge. Dar o lovitură pe neașteptate?
— Te gândești să folosești Armata? Pennington nu-i răspunse. Trase un fum din trabuc și suflă fumul spre tavan. Nu poți face asta, Larry.
— Am folosit militarii la granița de sud mai mult de un an.
— Împotriva refugiaților. Tipii ăștia din Montana sunt cetățeni americani.
— Dacă am presupune că au declarat război Statelor Unite?
— Eu sunt militar, Larry. Nu este decizia mea. Procurorul general ce are de spus?
— N-am discutat acest lucru cu nimeni, în afară de tine. Dacă am presupune că ei ne atacă primii? Avem câteva elicoptere Nighthawk. acolo. Dacă ei vor doborî unul?
— Aș fi foarte supărat. Dar nu știu dacă acesta ar fi un motiv să lansez un asalt împotriva mai multor sute de cetățeni americani. Te-ai gândit la reacția publică?
— Desigur. Nu știu cum s-ar manifesta dacă ei ar începe să ne facă neazuri.
— Nu-mi dau nici eu seama. Cred că trebuie să vorbești cu una dintre acele firme importante de Relații Publice din New York.
— Vorbesc cu tine, Jesse. Aș vrea să-mi faci o favoare.
— Desigur.
— Elaborează un plan de atac pentru mine, estimează numărul de oameni, cunoști schema. Doar ca să știu care-mi sunt toate opțiunile. Desigur, asta rămâne doar între tine și mine.
— Între tine și mine. Pennington dădu afirmativ din cap. Va trebui să mă consult cu câțiva dintre oamenii mei, domnule președinte. Stryker, șeful unităților de desant, Joe Ringer, de la Forțele Speciale, Norris, de la Logistică.
— Spune-le că e un exercițiu. Clasifică-l „Strict Secret”. Ei lucrează pentru tine, Jesse.
— Lucrează pentru dumneavoastră, domnule președinte. Sunteți comandantul lor suprem. Cât de repede doriți această propunere?
— Azi este joi. Ce-ai zice de duminică?

ALBANY, GEORGIA, JOI 11:46 A.M., EST

— Spune-mi Laverne, zise ea zâmbind.
Era o femeie micuță, de vreo patruzeci și cinci de ani, căreia îi plăcea să flirteze și nu părea deloc impresionată de legitimația agentului FBI pe nume Buddy Harris, care zburase de la Atlanta la Albany.
— Bun. Eu sunt Buddy, Laverne. Poate că mă poți ajuta.
— Mi-ar face plăcere, zise ea, aplecându-se peste teigheaua de la Biroul de Statistică. Îți petreci noaptea aici? Îți pot face cel mai bun grătar din sudul Georgiei.
— Îmi pare rău, trebuie să plec cu avionul de ora două.
— Prânzul?
— Păi, asta ar fi o posibilitate.
— Bine, agent Harris, ce cauți?
— Un certificat de naștere al unui Elijah Wells. Vreau doar să arunc o privire.

Ea păru cu adevărat surprinsă, apoi dădu din umeri și zise:

— Nici o problemă, și plecă.

Se întoarse după un minut sau două cu un registru gros, frunzări prin el, găsi înregistrarea pe care o căuta și întoarse registrul cu fața la agent. Bătu cu degetul pe pagină.

— Iată-l: Elijah John Wells, data nașterii, 12 martie 1962. Părinții: Frank și Helen Wells. Născut în spitalul din localitate.

— Ai locuit mult timp în Albany, Laverne?

— Toată viața. Am început să lucrez pentru district din ziua în care am absolvit liceul. Am făcut aproape orice slujbă au avut. Am lucrat o vreme în biroul șerifului. Plictisitoor. M-am transferat aici la Registratură cam acum un an. Plictisitoor.

— Îi cunoști cumva, din întâmplare, pe Frank și Helen Wells.

— Desigur. Locuiesc chiar peste drum, pe Oak Street.

— Le cunoști copiii?

— O, da, desigur. Îi cunosc de când s-au născut.

— Mai sunt în oraș?

— Hazel s-a dus la Atlanta după ce a absolvit Colegiul Georgia Southern. Frank Junior lucrează cu tatăl său la țesătorie.

— Dar Elijah? El mai este pe-aici?

Ea îl privi straniu.

— Îți pot spune exact unde se află în acest moment.

— Chiar așa?

— Îhî. Stă acolo de mai bine de treizeci de ani.

— Aici, în oraș?

— Da. Știi ceva, domnule FBI, eu te duc să-l vezi pe Elijah, apoi dumneata mă duci să luam prânzul.

— Pare un târg cinstit.

Plecară de la tribunal și ea-l îndrumă prin oraș.

— Virează la stânga, aici, zise ea, arătând spre o alee arcuită.

— Aici este cimitirul, zise Harris.

— Î-hî. Condu până acolo, pe dreapta.

Aleea se curba în jurul unei pături de iarba verde și stejari bătrâni, trecea pe lângă pietre de mormânt elegante, pe care se aflau înger din marmură și cruci.

— Oprește aici, zise ea.

Coborâra din mașina și îl conduse peste pajiștea întinsă, până la o cruce mare. Pe vârful ei, în litere frumos sculptate, era cuvântul *Wells*, iar sub el, numele lui Jeremiah și Edith, amândoi morți la aproape optzeci de ani. Mai era o cruce mai mică, lângă monumentul cel mare.

Elijah Wells

Iubitul fiu al lui Frank și Helen

Născut: 12 martie 1962

Chemat la sânul Domnului

14 martie 1962

Odihnește-te în pace, micul nostru înger.

Elijah Wells murise la două zile după ce se născuse.

Sanctuarului, acest pic veni din aer. Începu când Naomi răspunse la telefon în biroul central.

— Aici agentul Alan Burger, de la biroul din Des Moines, zise o voce aspră de bărbat în vârstă. Aș putea vorbi cu domnul Vail, vă rog?

— Îmi pare rău, agent Burger, nu este în birou. Aici este Naomi Chance. Sunt director adjunct al grupului operativ. Pot să vă ajut cu ceva?

— Dumneavoastră să-mi spuneți. Am un bețiv nebun aici care a venit de pe stradă acum o jumătate de oră și cere să-l vadă pe Martin Vail. Nu vrea să vorbească cu mine sau cu altcineva din birou, dar zice că, dacă Vail caută informații despre Sanctuar, și-a găsit omul.

— Cine este?

— Se numește Ernest Gondorf. Adresa e din Kansas City. Ar putea fi un balon de săpun, doamnă Chance. Tipul și-a petrecut noaptea trecută în arestul pentru bețivi. A intrat cu mașina într-un copac din parc. Conduce un Firebird nou, cu numere de Montana, stă la un hotel bun de aici, din oraș, și a avut patru mii de dolari în portmoneu când a căzut din mașină.

— Interesant. Vrea să vorbească la telefon cu unul dintre noi?

— Zice că vrea să vorbească cu Martin Vail „mano a mano”. L-am invitat să plece, dar nu vrea. Tipul pare a fi speriat, dar face pe durul.

— Speriat?

— Zice că are nevoie de protecție, că Engstrom a pus un premiu pe capul lui.

— Așteaptă puțin, vrei Alan? Îl puse pe agent pe linia de așteptare. În birou erau doar Parver și Firestone. Le explică situația. Ce zici, Sam, vrei să te dai drept Martin, să vezi dacă tipul ăsta are ceva de spus?

— Sigur.

Naomi vorbi din nou cu Burger.

— Este prin apropiere?

— Chiar în colțul camerei.

— Spune-i că l-ai găsit pe Vail.

— S-a întors în grabă.

— Desigur.

Burger își înăbuși un chicotit. Ea îi întinse receptorul lui Firestone.

— Alo, zise o voce de la capătul celălalt.

— Aici Martin Vail. Doreați să vorbiți cu mine?

— Nu la telefon. În persoană.

— Domnule... cum spuneți că vă numiți, domnule?

— Gondorf. Ernie Gondorf. Și vă spun că pot să depun mărturie împotriva lui Engstrom și a Sanctuarului, dar am nevoie de protecție. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Des Moines este departe de aici, domnule Gondorf. Ați putea să-mi dați o idee despre ce e vorba?

— Veniți și luați-mă, bine? N-o să fie pierdere de timp.

Un moment mai târziu se auzi vocea lui Burger.

— S-a întors pe scaunul lui, zise el.

— Și n-aveți cu ce să-l rețineți pe tipul ăsta?

— Nu. A ieșit singur din cârciumă, și-a luat mașina de la locul accidentului și a venit aici.

— Și n-o să plece?

— Nu. Zice că, dacă-l dăm afară, vom fi responsabili de moartea lui.

Firestone acoperi microfonul telefonului.

— Ce crezi, Naomi? Tipul nu vrea să plece din biroul de acolo, zice că-l vor omorî.

— Pfui. Se lăsă pe spătarul scaunului și se strâmbă: Păi, avionul nu e prea solicitat. Ce-am avea de pierdut?

— Domnule Burger, vom veni acolo. În două ore, probabil. Credeți că vă puteți descurca până atunci cu el?

— N-am de ales. Dar grăbiți-vă, da? mârâi Burger. Stă pe biroul meu,

fredonând cântece country și este complet afon.

— Am plecat.

DES MOINES 5:13 P.M., CST

Ernie Gondorf era un bărbat slab, de aproape patruzeci de ani, de vreun metru șaptezeci, cu dinți stricați și un surâs afectat, cu părul tuns soldățește. Purta o cămașă în carouri, de lână, pantaloni de lână cu dungi, verde-închis și ghete de munte. Ochii lui înguști, de paranoic cercetară rapid camera de interogatoriu mică, atunci când Burger îl conduse înăuntru și plecă. Burger li se alătură lui Parver și Firestone în camera de observație.

Burger era un bărbat solid cu păr aspru, încărunțit, tuns scurt și un început de burtă. Era îmbrăcat într-o cămașă albă, apretată, o cravată verde și pantaloni bleumarin. Vocea lui semăna cu o râșniță.

— E al vostru, zise el.

Gondorf se uită în oglindă, cu fața la câțiva centimetri de a Shanei Parver, separată doar de geamul ogindă. Își aranjă părul și apoi, pentru un motiv inexplicabil, își privi dinții.

— Vai, zise Parver. Tipul ăsta n-a auzit că s-a inventat periuța de dinți?

— Nu vă apropiați prea mult, zise Burger. Are și o respirație pe măsură.

Parver era îmbrăcată cât mai conservator cu putință: un costum-pantaloni și o bluză de culoarea vinului, părul ei lung, negru strălucitor era strâns la spate într-o coadă împletită, și purta ochelari în locul lentilelor de contact. Dar tot frumoasă era. Firestone era îmbrăcat ca de obicei, într-o jachetă sport Levi's, o cămașă din lână verde-închis, cu nasturi și o pereche de cizme negre de cowboy, marca Tony Lama. Semăna mai mult cu John Wayne decât cu Martin Vail.

Gondorf se așeză la o masă cu urme de arsuri de țigară, își puse picioarele pe masă, le încrucișă la glezne și-și încrucișă brațele pe piept.

— Frumos, zise Shana. Avem de lucru.

— Dă-i picioarele jos de pe masă când intri, zise Burger. Are efect, dacă vrei să stabilești cine este la comandă.

— O să țin minte, zise ea.

— Vă deranjează dacă privesc și eu de aici? Întrebă Burger. A început să mă intereseze.

— Deloc, zise Parver. Aparatul acesta video este pregătit?

El dădu din cap afirmativ.

— Întotdeauna este.

— Vă supărați dacă înregistrăm interviul?

— Nu trebuie să-l întrebați mai întâi?

— Dacă nu vrea, închide-l.

— Am înțeles.

Ea și Firestone intrară în cameră, Firestone stând lângă perete și făcându-i loc lui Parver.

Ea zise:

— Domnule Gondorf, sunt Shana Parver, asistentă a procurorului general SUA. Acesta este șeriful federal Sam Firestone. Vă rog să dați picioarele jos de pe masă.

— Unde este Vail? I-am spus că vorbesc doar cu el.

— Sunt autorizată să vorbesc doar în numele lui. Acum dați picioarele jos și să începem.

— Vreau să-l văd pe Vail.

Ea îi trânti picioarele jos.

— Ascultă, domnule Gondorf, am zburat tot drumul până aici la invitația dumitale. Vrei ajutorul nostru? Nu te mai purta ca un cretin și începe să vorbești, altfel noi plecăm și ești liber să ieși ca să-ți zboare vreunul capul de pe umeri, nu ne pasă.

— Ce! zise el, tresărind.
— Filmăm acest interviu. Sunt sigură că nu te deranjează.
— Păi, eu...
— Vom începe cu numele, adresa, vârsta, cunoști procedura, sunt sigură.
— N-am fost niciodată arestat, toate astea sunt noi pentru mine. Vreau să zic, nu sunt criminal, să știți. L-am legat pe unul odată. N-a fost mare lucru.

— De ce ne aflăm aici, Ernie? Pot să-ți zic Ernie?
— Toată lumea îmi zice așa.
— Deci, suntem aici. Fă-ne o mică biografie a ta și spune-ți povestea.
Bărbatul își încovoie umerii și-și roti capul de jur împrejur.
— Tu ești cea pe care o interesează milițiile, corect?
— Posibil, zise ea. Să auzim ce ai de spus.
— Mă numesc Ernie Gondorf. Am treizeci și șapte de ani. Eram șofer, transportam stâlpi și am călătorit într-un fel de tur vreo doi ani, am făcut tot circuitul sudic. Winston-Salem, Daytona, Atlanta. Era totul bine până mi-a explodat motorul și am ieșit pe Daytona 500. Gary Burrell era chiar în spatele meu, mi-a agățat bara din spate, s-a lovit de zid, mașina s-a împrăștiat prin tot statul și el a ajuns la morgă. Toți au zis că eu am pierdut controlul volanului, că era vina mea, bla, bla, bla. Am pierdut turul, am pierdut mașina și de atunci viața mea n-a fost prea veselă.

— Când s-a întâmplat acest lucru?
— Acum doi ani.
— Locuiești în oraș, Ernie?
— Î-hî. M-am tot mutat.
— Și acum ce faci?
Gondorf se aplecă peste masă și zise, foarte serios:
— Eu n-am fost arestat niciodată și nici în armată n-am fost.
— Asta e cariera dumitale?
— Vreau să zic, amprentele mele nu sunt nicăieri sau, mai bine zis, nu erau până noaptea trecută.

Parver îl privi fix, dar nu răspunse. Știa când să-i lase să vorbească în felul lor.

— Adică, zise Gondorf, până noaptea trecută, nimeni nu avea amprentele mele la dosar. Nu după nume, bine?

— Dar poliția are amprentele acum, nu-i așa?
— Da, acum le are. Mi le-au luat când m-au arestat, noaptea trecută.
— Cei de la DUI?
— Da, DUI.
— Deci, vrei să-mi spui, corectează-mă dacă greșesc, că mai demult ți-ai lăsat amprente unde n-ar fi trebuit, așa e?

— Nu aici.
— Atunci unde?
— În Seattle.
— Washington? Acel Seattle?
— Eu doar unul știu.
— Mai este un Seattle, în Maine.
— O, n-am știut asta.
— Deci, au amprente tale în Seattle, Washington.
— Dar nu și numele meu. Ei au doar, știți, un set de amprente, fără să le poată identifica.

— Și...
— Noaptea trecută am fost prins pentru DUI, cercetat și mi s-au luat amprente. Dacă mai fac o verificare în Seattle acum, le potrivesc și mă închid pentru altă întâmplare.
— Ce altă întâmplare?
— Chestia asta din Seattle.
— Și ce chestie a fost aceasta, Ernie?
— Uite, înainte să mergem mai departe... vreau să zic, dacă vă spun ce

știu, vreau imunitate.

— Imunitate față de ce?

— De acest eveniment.

— Ei, cum aş putea face asta, Ernie? Nu am idee despre ce vorbim aici.

Gondorf se aplecă spre Parver și zise încet:

— Dacă ești interesată de mișcarea paramilitară, am ceea ce dorești.

Crede-mă pe cuvânt.

— Bun. Și dacă ai ceva ce ne poate folosi, vom fi bucuroși să discutăm niște aranjamente. Și poți să mă crezi pe cuvânt. Sam Firestone este șerif federal. El te va acoperi.

Gondorf ridică din umeri, un tic nervos, și privi în jur. Își șterse gura cu palma.

— Pare puțin cam vag.

— Tu ești cel care e puțin cam vag, Ernie.

— Ceea ce vreau e să intru în programul de protecție a martorilor.

— Îmi ceri un lucru greu.

— Am și eu o poveste grea de spus.

— Ia privește lucrurile în lumina asta: poate cred că vrei să mă faci să cred că știi ceva, doar ca să scapi de celălalt lucru, orice ar fi fost.

— I-isuse, ăsta e un fel de talmeș-balmeș.

— După cum ți-am spus, e tot ce pot face până aflu mai multe lucruri.

— Ei... poate e, hm... destul de cinstit. Poate.

— Dai și primești, Ernie. Așa se lucrează.

— Eu dau și tu ieși, a? He, he.

Parver nu-i răspunse. Se uită doar peste masă și așteaptă.

— Ei, ce dracu! Gondorf ridică iarăși din umeri. Vreau doar să înțelegeți că aş putea fi omorât pentru asta. Parver aștepta în tăcere. Adică, mm, nu e nici o îndoială, okay? Doar faptul că stau aici și vorbesc cu voi e de ajuns.

— Sunt impresionată. Putem vorbi despre acea întâmplare?

— A fost un jaf armat.

— Jaf armat? Ce, ați jefuit un magazin cu băuturi? Ați chefuit toată noaptea? Sau ce?

Gondorf se uită împrejur și-și coborî vocea din nou.

— O mașină blindată. Prada a fost de patru milioane.

Parver era buimăcită.

— Oh. Ei bine... ăsta e, într-adevăr, jaf armat.

— E și mai rău.

— Cât de rău?

— Un paznic a fost împușcat.

— Cât de rău?

— Rău de tot. Gondorf se uită iarăși prin cameră. Asta mă face complice sau așa ceva, corect?

— Sau așa ceva. Bănuiesc că nu tu ai apăsător pe trăgaci?

Gondorf clătină violent din cap.

— Eu sunt hoț, omule. N-aș omorî pe nimeni.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum două luni.

— Ei, lasă-mă să mă asigur că am înțeles bine. Acum două luni ai fost implicat într-un jaf armat de patru milioane de dolari în Seattle, Washington, în care unul dintre făptași a ucis un paznic. Și tu ai lăsat amprente. Este corect?

Gondorf aproba din cap.

— Purtam cu toții mănuși din acelea din plastic, cum poartă doctorii – iar eu mi le-am rupt pe-ale mele. Le-am scos și nu mi-am dat seama pe loc, iar când mi-am dat seama, era prea târziu să mă mai întorc și să-mi șterg urmele. Eu, ăă, m-am gândit că, oricum, nu sunt înregistrate nicăieri, așa că n-aveam de ce să îmi fac griji.

— Și acum ai cazier și ai de ce să te îngrijorezi.

— Astea sunt veștile.

— De ce-mi spui mie toate astea, Ernie?

Gondorf se șterse din nou la gură. Broboane de transpirație îi apărură pe frunte.

— Până la urmă, m-au păcălit, zise el, în final.

— Cum s-a întâmplat?

— M-au înșelat.

— Ei fiind?

— Tipii cu care am participat la jaf. Eu am intrat pentru zece procente. Asta înseamnă patru sute de bătrâne, oricum ai socoti. Ei mi-au dat douăzeci și cinci de mii și au *investit* restul de bani pentru mine. Douăzeci și cinci de amărâte pentru o slujbă de patru milioane de dolari.

— Câți oameni au fost implicați?

— Cinci. Cinci plus cel care a aranjat. El nu a participat la acțiune, el, a... el a pus totul la cale.

— Ai mai lucrat cu vreunul dintre ei înainte?

— Cu unul. El m-a adus în afacere.

— Deci ai participat la două jafuri ale unor mașini blindate?

Gondorf încuviință.

— Primul a fost în Modesto. Asta e în California.

— Știu unde este.

— Credeam că, poate, mai e vreun Modesto pe undeva.

— Din câte știu eu, nu.

— Oricum, n-a fost mare lucru. Două sute cincizeci, poate. Nici n-a prea meritat deranjul.

— Ce ai făcut? Care a fost rolul tău?

— Eu am fost șoferul. Sunt un șofer grozav.

— Numai noaptea trecută nu ai fost.

Gondorf zâmbi sardonice.

— Poc, drept în falcă. Unu-zero pentru tine.

— Deci, vrei să-i trădezi pe cei cinci tipi în schimbul unui târg?

— Este ceva mai mult decât atât.

— Oh...?

— V-am mai spus. Vreau să intru în programul acela de protecție a martorilor.

Parver îl privi câteva secunde.

— Asta e ceva puțin mai dificil decât...

Gondorf o opri pe Parver. Pe liniile feței lui se întipărise o frică adevărată.

— Nu înțelegeți, domnișoară Parver. Sunt deja un om mort doar pentru că vorbesc cu dumneavoastră. Trebuie să fiu ascuns undeva. Oamenii ăștia sunt peste tot. Peste... *la dracu!... tot*. Unul dintre ei mă poate aștepta la ușă chiar acum.

— Dar cine *sunt* oamenii aceștia, Ernie?

— Sunteți interesați de miliții, nu-i așa?

— Ai jefuit o mașină blindată cu membrii unei miliții?

— Ssssst. Vorbește mai încet.

— Care dintre ele?

— Ai auzit vreodată de divizia Zaccariah? Care își spun Sanctuarul Domnului? A? Ei vă interesează, nu-i așa? Am văzut pe WWN.

— Ai încă toată atenția mea.

Gondorf dădu din cap încet, afirmativ.

— Târgul meu a fost pentru zece la sută din pradă. A fost o afacere din interior. Adică, noi știam că va fi o afacere de mai multe milioane, chiar înainte să începem. După ce s-a terminat, ne-am dus cu mașinile înapoi în Montana, cu prada. Eram cam speriați, cu atâta bănet și celelalte. Am mers în patru mașini diferite, căram aproape un milion de monede. Am condus ca niște bătrânele tot drumul înapoi. Când am ajuns în Montana, cel cu aranjamentele îmi da douăzeci și cinci de mii și-mi zice că investește restul în divizie. A dracului *divizie*. Se așteptau să mă întorc, să încep antrenamentele cu ei. Eram o

echipă grozavă, îmi zice el. Vor mai fi alte acțiuni. Și, între timp, pot fi un patriot pentru libertate. Patriotism de patru sute de mii? Pe dracu'. Ca și cum eu voiam să mă alătur găștii ăleia de nebuni care se bat cu Biblia în piept pentru Iisus.

— Cel cu antrenamentele are un nume?

— Facem târgul?

— Poate. Ți-a spus el cum voiau să investească banii?

— Nu era nevoie. În arme. Muniție, explozibili. Bombe. Le folosesc pentru antrenamente, tabere de vară, rahaturi din astea.

— Tocmai ai spus „să mă întorc la antrenamente”. Te-ai antrenat pentru jaful acesta?

— Glumești? A fost ca o operațiune militară. Și n-a fost prima a lor. Aveau o machetă a mașinii și toate astea. Am petrecut două săptămâni în munții din Montana. Antrenament de supraviețuire și cum să învăț pe dinafară trucul cu mașina blindată. Planul era să facem patru-cinci acțiuni din sistem. Numai că prada a fost așa de mare, încât toți au hotărât să se întoarcă în Montana, să scăpăm de bani și să sărbătorim puțin. De asemenea, nu făcea parte din plan să omorâm oameni.

— Oameni? Ce vrei să spui cu „oameni”? Câți au fost uciși?

Gondorf ridică din nou din umeri.

— Au fost, a... au fost patru.

Firestone se tot mutase de pe un picior pe altul în ultimele cinci minute. În cele din urmă, vorbi:

— Voi ați jefuit Transportul Blindat de la Pacific.

— Ați auzit despre asta?

— Noi aplicăm legea, Ernie. Este imposibil să nu fi observat un jaf de patru milioane, al unei mașini blindate, mai ales că au fost uciși oameni.

— N-au avut nici un indiciu. Leșisem din stat înainte de prânz. Singurul lucru este că, dacă fac încă o verificare a amprentelor, sunt mort.

— Asta e o presupunere justă.

— Mi-am făcut griji despre amprentele astea chiar de când a avut loc jaful. Apoi ies, mă îmbăt și ajung într-un copac din parcul orașului. Nu-mi amintesc nimic până m-am trezit în celula pentru bețivi. Degetele mele erau negre de la tuș. Hristoase, mi s-a oprit inima.

— Asta s-a întâmplat azi-dimineață? Gondorf încuviință. N-ai pierdut timpul...

— M-am gândit că, dacă vin eu la voi, îmi va fi mult mai bine decât dacă veniți voi la mine.

— Asta sună a premeditare.

— Am tot văzut la televizor știri despre tipul ăsta nou care se ocupă de miliție. Vail.

— Îl cunoști pe generalul Engstrom?

— L-am întâlnit. Vorbește mult. Crede că el a scris Biblia, pentru Dumnezeu.

— Am mai auzit asta.

— Deci... domnișoară Parver, puteți face ceva pentru mine?

— Aș zice că depinde de ce poți face dumneata pentru mine.

— Pot identifica toată gașca.

— Va trebui să depui mărturie, dacă începem un proces. Ești dispus să mergi la tribunal?

— La dracu', de ce nu? Sunt băgat așa de adânc în afacerea asta, că acum nu mai am nimic de pierdut. În minutul în care am plecat, m-au pus pe lista lor, pentru că ei știu că am fost supărat că m-au tras în piept la sfârșit.

— Ce s-a întâmplat cu cele patru milioane?

Gondorf ridică din umeri.

— Asta nu pot să vă spun. Adică, n-am nici cea mai mică idee.

— Când ați ajuns în Montana, ce s-a întâmplat cu banii?

— Ne-am dus direct la fort. Ne-am întâlnit acolo sus, am dus prada într-una din clădiri și apoi ne-au luat pe toți la sala de mese, să mâncăm ceva. Atunci

mi-au dat cele douăzeci și cinci de mii.

— Și n-ai mai văzut banii deloc?

— Nu.

— Cine mai era acolo când ați livrat încărcătura?

— Trei din mașina mea, cel cu aranjamentele, alți câțiva tipi.

— Îi cunoști pe acei oameni? Îi poți identifica?

Gondorf încuviință din cap.

— Generalul era acolo?

— Nu.

— Alți indivizi importanți? Știi tu, șefi ai diviziei?

— Sunt surd, mut și orb. Vreau să zic, am amnezie până nu facem un târg, domnișoară Parver.

— Ce făceai în Des Moines, Ernie? Trebuie să fie vreo șapte sute de kilometri de unde erai, în Montana.

— Fugeam. Conduceam două zile, așteptam câteva minute prin parcuri.

Când am ajuns la Des Moines, m-am gândit că mă pot relaxa. M-am dus la un motel, am ieșit în oraș, am băut câteva pahare, am încercat să agăț vreo prietenă pentru noaptea aceea. Cred că eram mai beat decât credeam eu.

— De ce fugai?

— Mi-au cumpărat o mașină. De fapt, banca a plătit-o și apoi ei au semnat în locul meu. Asta din cauză că eram așa de supărat. Bănuiau că încerc să ies din joc. Eu nu știam că făcea parte din plan să-i omorâm pe oamenii aceia. Asta nu apăruse când repetam. Când ne întorceam, eu și tipul pe care-l duceam începem să vorbim, și el zice că s-a gândit că poate mi se face frică dacă aflu că vor să-i omoare pe toți. Îmi zicea că au pus niște bani în contul șoferului, să pară că el era omul din interior. De fapt, era însoțitorul înarmat. Cred că se numea Baylor... l-au ucis și pe el de teamă ca nu va rezista la tensiunea aceea. Apoi îmi zice, acum ai intrat, s-ar putea să rămâi. Voiam să fug, dar îmi datorau toți banii ăia. Deci, avem un târg?

— Te vom lua la Chicago cu noi, zise Parver. Te vom ține ascuns și vei ajunge să-l cunoști pe domnul Vail. El va face târgul final cu tine. Cine era cel cu aranjamentele?

— Jur pe Dumnezeu că nu i-am știut niciodată numele. Cineva zicea că ar conduce câteva bănci.

— Dar cel care a organizat spectacolul? Cine s-a ocupat de jaf, Ernie?

Bărbatul se fâțâi de câteva ori pe scaun și-și șterse gura cu dosul mâinii.

— Colonelul Shrack. I se spune Black Bobby.

32

CHICAGO, VINERI 10:00 A.M., CST

Billy Hardistan împrăștie fotografiile modificate ale lui Jennings și Tunny pe măsuta din fața lui Vail și a lui Jane Venable. Transformarea celor doi bărbați din fotografia din Vietnam, datorată vârstei, era uimitoare. Erau câte șase imagini ale fiecăruia dintre suspecți.

— Floyd le distribuie mass-mediei chiar acum, în timp ce noi vorbim, zise Hardistan. WWN le va transmite până la prânz. Rețelele de știri au promis să le arate la știrile de la ora șase și unsprezece. Iar mâine dimineață le vom găsi și în ziare.

— Grozav, zise Vail. Sper că nu v-au „inundat” apelurile.

— Ne vor inunda, zise Hardistan. Am șase oameni care le preiau. Ei știu ce au de făcut. Pot să descopere nebunii doar cu câteva întrebări bine alese.

— Îl vreau pe tipul ăsta viu, dacă se poate, zise Vail. Până acum avem o mulțime de dovezi indirecte și care pot fi coroborate, dar foarte puține dovezi materiale.

— Cred că ai făcut lucruri uimitoare în trei săptămâni, zise Hardistan.
— Mulțumită informațiilor culese în cei doi ani, pe care ni le-ai oferit, replică Vail.

— Echipa ta le-a dat sens.

Vail se ridică și se plimbă înapoi și încolo prin fața ferestrei mari ce dădea spre lacul strălucitor și spre malul acestuia. Se opri și privi lung pe fereastră. Revăzu rapid în minte tot cazul, atât cât era.

— Avem caseta cu Waller, care ne dă multe indicii, dar, chiar dacă este admisă în instanță, este, în cel mai bun caz, o dovadă coroborativă. Îl avem pe hoțul pe care l-au adus Shana și Sam de la Des Moines. Asta leagă jefuirea mașinii blindate de Shrack și de Sanctuar, dar nu este un martor prea credibil și îl vor face praf în boxa martorilor. Avem codul numeric de pe mașină și de pe fotografia lui Waller, dar nu putem dovedi că erau semnături lăsate de Sanctuar. Ceea ce nu avem sunt banii sau armele. Nu avem nici o dovadă materială. Ne trebuie o legătură, Billy. Trebuie să legăm toate aceste crime la un loc. Dacă găsim legătura, obținem acuzațiile.

— Apoi Sam și echipa lui trebuie să-i aresteze, zise Hardistan cu o voce încercată și aspră.

— Trebuie să ademenim căpeteniile de pe deal, cumva, fără să începem un război acolo sus.

— Dar băncile? Flaherty și Meyer au găsit ceva?

— Teorii. Durează să umbli prin dosare, prin kilometri de registre, după falsuri în acte. Flaherty este convins că veriga ce leagă toate acestea la un loc este la bănci. Ea ne va da cazul RICO în tot statul. Dar ar putea dura șase săptămâni sau șase luni.

— Nu știu dacă vă pot da măcar șase zile, zise Hardistan.

Vail simțise un fel de tensiune la Hardistan încă de când acesta sosise în apartament.

— Ce altceva te macină?

Hardistan îl privi cu ochi reci și, în cele din urmă, zise:

— Am primit niște vești tulburătoare.

Vail zâmbi.

— Pare normal pentru cazul nostru, Billy, zise el.

— Este un lucru personal, Martin, zise el.

— Totul este personal.

— Țasta e diferit. Știm cine este Abraham.

Vail și Jane se uitară la el intens, cu ochii strălucind de curiozitate. Cu toate că se întâmplaseră, Vail aproape că uitase de Abraham.

— Drace, astea-s vești bune, zise Vail.

— Da și nu, zise Hardistan. După cum spune IRS-ul, numele lui este Elijah Wells, născut în Albany, Georgia. Treizeci și șase de ani. Și-a găsit porecla de Fratele Transgresor, un predicator evanghelist care mânua șerpi, până vara trecută, când a dispărut brusc. A renăscut sub numele de Profetul Abraham.

— Și ce este atât de supărător în asta? zise Vail.

— Conform registrului din Albany, Elijah Wells a murit la două zile după naștere.

Atât Vail, cât și Venable fuseseră avocați destul timp ca să știe ce însemna asta.

— Deci, cine este el cu adevărat? întrebă Vail.

— Am luat mai multe seturi de amprente din mașină și le-am trecut prin rețeaua HITS. Și am găsit. Îmi displace să-ți distrug week-end-ul, dar este un nume din trecuturile voastre. Abraham este Aaron Stamper.

Vail și Jane erau vizibil șocați de știre.

— Aaron Stamper? zise ea. Cum se poate una ca asta?

— Nu e nici o șansă să fie o greșală? întrebă Vail, cu voce tremurată.

— Ampretele lui erau peste tot în mașină, Marty.

— Iisuse! Stamper! Vail merse la fereastră și se uită peste lac un minut său două, apoi se întoarse și zise: Nu știu de ce aș fi surprins. Este la fel de

aproape de Diavolul cel viu ca orice om pe care l-am văzut. Se uită la peticul negru de pe ochiul femeii pe care o iubea. Știm unde se află? întrebă Vail.

Acum vocea îi era din oțel.

Hardistan dădu afirmativ din cap.

— Este pe munte, în ceea ce șoferul lui numește „buncăr”. Numele șoferului este Jessups. El n-a văzut acest buncăr, dar spune că este un centru de comunicații complet utilat. Au și un studio radio, unde își înregistrează Stampler casetele.

— Cum naiba a ieșit din mina aceea de cărbune? întrebă Venable.

— Poate a înviat din morți, zise Vail. Se uită la Hardistan și adăugă: Îl vreau pe ticălos în viață. Vreau să-l pun față în față cu un juriu, pentru oamenii pe care i-a ucis atunci.

— Nu te superi dacă așteptăm până luni, nu-i așa? zise Hardistan. Aș prefera să nu trimit pe cineva acolo sus să-l caute în week-end-ul acesta. Ne confruntăm cu mai mulți kilometri pătrați pe muntele James și cu șase sau șapte sute de oameni înarmați, mine și sârmă ghimpată. Și numai Dumnezeu știe unde e nenorocitul ăla de buncăr.

— AWACS nu ne poate ajuta să-l localizăm? întrebă Venable.

Hardistan clătină din cap.

— Nu pot vedea prin rocă solidă, explică el. Dar avem mai multe avioane de supraveghere acolo, care fotografiază profile ale muntelui. Ne apropiem cât de mult putem, fără să-i provocăm. Sanctuarul face manevre în week-end o dată pe lună. Sperăm că majoritatea vor pleca înapoi la muncă, luni. Ceea ce-i va lăsa pe cei din personalul de comandă singuri și vulnerabili, și ei sunt cei pe care îi vrem.

— Sper să fim așa de norocoși, zise Vail.

— Te-am auzit, zise Hardistan.

BAD RAPIDS, MICHIGAN, VINERI 1:19 P.M., CST

La o oră după ce WWN dăduse primele știri cu fotografiile lui Jennings și Tunny, telefoanele începură să sune în camera special amenajată în biroul FBI din Chicago. Primele apeluri fură alarme false. Dar prezentarea fotografiilor dădu repede roade.

Agentul Lincoln recepționează primul telefon semnificativ.

— Bună, zise o voce nervoasă de femeie. Sunt doamna Libby Dove. Sunt din Bad Rapids, Michigan.

— Da, doamnă Dove?

— Am văzut fotografiile bărbatului de la știri, cel pe care îl căutați.

— Care din cei doi?

— Cel pe care-l numiți Wayne Tunny. Sunt sigură că este vecinul nostru de alături, Don Woodbine. A făcut ceva rău?

— Vrem doar să-l contactăm, doamnă Dove. Avem să-i punem unele întrebări. Cu ce se ocupa?

— Este proprietarul magazinului de feronerie din localitate.

Lincoln își dădu ochii peste cap.

— De când îl cunoașteți pe domnul Woodbine? întrebă el, bătând cu capătul de gumă al creionului în birou.

— De cel puțin douăzeci de ani. Soția lui, Elaine, și cu mine am fost bune prietene. A murit de cancer acum doi ani.

— De când are acel magazin?

— De când a venit aici, acum douăzeci de ani.

— Își conduce singur magazinul?

— O, da, cu excepția zilelor când călătorește.

— Călătorește? zise Lincoln, începând să fie interesat. Călătorește mult?

— Are un fel de slujbă de consultant al guvernului. De aceea și are un avion al lui.

Lincoln nu mai bătu cu creionul în birou. Propoziția spusă de ea făcu să-i sară inima din loc.

— Are un avion?

— O, da, o frumusețe. Are și un hangar la ferma sa, care se află la câțiva kilometri de oraș.

— Puteți descrie avionul?

— Este alb, cu dungă albastră, știți cum...

— Câte motoare are, doamnă Dove?

— Două.

— Acum este acasă sau la magazin?

— Doamne, nu știu. Este cam retras, nu știu dacă este acolo sau nu. Ați putea suna la magazin să vorbiți cu Charley Moore. El lucrează pentru Don. Am numărul lui de telefon chiar aici.

— Ascultați-mă, aș vrea să-mi faceți o favoare, doamnă Dove. Nu sunați pe nimeni. De fapt, vreau să păstrați această informație pentru dumneavoastră. Și nu vă apropiați de casa Woodbine.

— A făcut ceva rău?

— Vrem doar să vorbim cu el.

— Bine, dar sunt sigură că toți cei din oraș l-au recunoscut până acum.

Avea dreptate. Luminițele clipeau la mai multe telefoane. Toate apelurile erau din Bad Rapids. Agenții care răspundeau la telefon ridicau mâinile, indicând că ar putea fi o „lovitură”.

— Spuneți-mi mai multe lucruri despre domnul Woodbine, doamnă Dove.

— Păi, crește trandafiri. Și-a construit o seră frumoasă în spatele curții. A fost foarte retras de la moartea lui Elaine.

— Are copii?

— Nu.

— Locuiește singur, nu-i așa?

— A-ha.

— De când are o a doua slujbă? Cea care-i cere să călătorească.

— De când a venit aici. Cred că e foarte apreciat, a cumpărat magazinul lui Ferguson la câteva luni după ce a venit. Îmi amintesc, pentru că bietul Orville Ferguson a murit de ziua mea, pe 23 septembrie. Iar Don a păstrat numele lui Ferguson – era un fel de tradiție aici. Am zis întotdeauna că a fost frumos din partea lui.

— Erați prieteni?

— Pai, da. Cum v-am spus, eram mai apropiată de Elaine. Don e un om foarte tăcut. A antrenat Liga de Juniori timp de doi ani. Echipa prezbiteriană.

— Și călătorește foarte mult?

— Ei, nu chiar așa de mult. De patru, cinci ori pe an, poate.

— În care dintre fotografiile îl recunoașteți, doamnă Dove?

— În toate. Nu e nici o îndoială, bărbatul din acele fotografii este Don Woodbine.

— Puteți aștepta un minut?

— Da, domnule...

Agentul acoperi cu mâna microfonul.

— Mai vorbește cineva cu Bad Rapids, Michigan, despre un anume Don Woodbine? Trei agenți ridicară mâinile și mai multe luminițe clipeau. Puteți să-mi dați numărul dumneavoastră de telefon, doamnă Dove?

CHICAGO, SÂMBĂTĂ, 1:01 P.M., CST (4:41 P.M., EST)

Hardistan tocmai se întorsese la hotel când sună telefonul din cameră. Era Floyd McCurdy, care centraliza convorbirile telefonice, acum, când investigația se apropia de sfârșit în Ohio.

— Avem o pistă, zise McCurdy. Cinci persoane au sunat și încă primim apeluri. Profilul i se potrivește acestui tip ca o mânășă.

— Cine este?

— Se numește Don Woodbine, din Bad Rapids, Michigan. Vârsta estimativă este de cincizeci de ani. Deține un magazin de feronerie, dar are și un avion bimotor și o slujbă de consultant pentru guvern, care-l pune pe drumuri de câteva ori pe an. Retras. Nu-i place să fie fotografiat. Am trimis doi oameni acolo. Dacă este el, cred că avem nevoie de o echipă antiteroristă acolo.

— Fără îndoială. Nu vreau să se apropie cineva de casă sau de avion. Avertizează poliția locală de ceea ce facem. Îl voi suna pe Greg Fleming chiar acum. Este unul dintre cei mai buni și acum este în Chicago.

— Vii și tu?

— O să aștept ca pe jeratic până fac oamenii tăi verificarea. Între timp, îl voi alerta pe Greg.

— Vorbim mai târziu.

Hardistan închise, apoi formă numărul lui Vail pe telefonul celular asigurat. Vail răspunse imediat. Era în drum spre cabană.

— Băiatul tău, Latimore, a avut dreptate, îi spuse el lui Vail. S-ar putea să-l fi găsit pe asasin.

— Care dintre ei este?

— Tunny. Acum își zice Don Woodbine. Trăiește de douăzeci de ani în Bad Rapids, Michigan, cam la vreo sută optzeci de kilometri de aici. Pare foarte promițător. Îmi voi alerta cea mai bună echipă antitero și mă voi deplasa acolo imediat ce primesc confirmarea că el este omul nostru.

— Îl iei și pe Latimore cu tine?

— Eu nu-mi încalc promisiunile, Martin.

— Bine. Să mă ții la curent.

Al doilea telefon al lui Hardistan fuse dat la divizia antitero a biroului regional FBI.

— Sunt Billy Hardistan. Dați-mi-l pe Greg Fleming, vă rog... Nu-mi pasă ce face, vreau să vorbesc cu el, acum!

33

BAD RAPIDS, MICHIGAN 7:39 P.M.

Casa lui Don Woodbine era o structură modestă, cu un etaj, pe un teren mare, pe colț. Două mașini ale poliției locale și o ambulanță, cu girofarurile aprinse, erau parcate la o stradă depărtare de casă. Mai mulți bărbați și femei, și doi copii erau îngrămădiți la un loc pe trotuar, lângă patru dubițe de asalt, negre, ale FBI.

Îmbrăcat cu vestă antiglonț și o jachetă FBI albastră, Greg Fleming se furișă pe strada întunecată și îi raportă lui Hardistan.

— Am evacuat familiile din casa de peste drum, din cea de lângă ea și pe cei din casa Dove, care stau lângă Woodbine.

— Bun.

Hardistan se întoarse spre micul grup.

— Doamnelor și domnilor, numele meu este Hardistan. Sunt de la FBI. Îmi pare rău că vă deranjez, dar aceasta este o precauție pe care o luăm întotdeauna. O cunoașteți cu toții pe vecina dumneavoastră, doamna Richards... Cu mare bunătate v-a invitat pe toți să intrați în casa dumneaei ca să nu mai stați în frig. Cred că n-o să dureze prea mult.

— Dar ce-a făcut Don? întrebă unul dintre bărbații din grup.

— Este căutat pentru a fi chestionat în legătură cu o ilegalitate, zise Hardistan simplu.

— Și aveți nevoie de o armată ca să puneți întrebări?

— Ne place ca toată lumea să fie în siguranță, zise Hardistan blând.

Intră într-una dintre dubițe, în timp ce Harrison Latimore venea prin

mulțime cu Libby Dove, femeia care locuia exact lângă Woodbine. Era o femeie solidă, de aproape cincizeci de ani, care purta o pufoaică neagră tivită cu blană. Doamna Dove îl urmă pe Latimore la dubița în care de-abia intrase Hardistan. Acesta deschise ușa și ea intră în mașina ce părea a fi o combinație între un arsenal și o stație radio.

— Doamnă Dove, zise Latimore, acesta este William Hardistan, directorul FBI; Greg Fleming, director al diviziei antitero a FBI-ului și Roy Ware. Domnul Ware este tehnician pe computer.

Ware ședea la o masă în fața a două monitoare, din care unul era coordonatorul unui scanner de căldură. Hardistan, Fleming și Latimore priveau, în timp ce Libby Dove descria casa lui Woodbine și garajul pentru Ware, care făcea o schiță.

— Este perfectă, zise ea, în final.

Ware scoase la imprimantă zece schițe.

— Nu aveți nici o îndoială că acesta este Don Woodbine, zise Hardistan, arătându-i copii ale fotografiilor.

Ea bătu cu degetul într-una dintre fotografii.

— El este, zise ea. Este Don Woodbine, toată lumea zice la fel.

— Vă mulțumesc, zise Hardistan. Ne-ați fost de mare ajutor. Vă rog să vă alăturați celorlalți în casa doamnei Richards. Nu vrem să mai fie nimeni pe stradă.

Cele patru dubițe negre se mișcau încet, pe un singur rând, în josul străzii, oprindu-se când ajunseră la casa Dove. Membrii echipei antitero ieșiră din cele trei mașini și îngenuncheară în întineric. Fleming purta o stație emisie-recepție controlată prin radio.

— Jokerule, aici Pinguinul. Mă recepționezi? șopti Fleming.

— Afirmativ, Pinguinule. Jokerul este la locul lui.

— Mențineți-vă pozițiile.

Fleming intră în dubița de comandă.

Ware citea rezultatele scannerului de căldură, în timp ce camera video filma încet casa. Se opri o dată scurt, apoi se plimbă mai departe.

— Este o lumină în camera de zi, zise el.

Camera video își completează scanarea casei.

— Dacă este acolo, e mort, zise Ware.

— Ești pe poziție, Greg? întrebă Hardistan.

— Sunt gata de rock and roll. Am paisprezece oameni aici, patru în față, patru în spate, doi lunetiști pentru întărire, în față și în spate. Mai avem zece la hangar.

— Excelent, răspunse Hardistan.

— Vom intra în ambele locuri în același timp.

— Cine comandă acolo?

— Oliver.

— Bine. Cunoști schema, nu-mi pasă ce zice scannerul de căldură, tratați locul de parcă el s-ar afla acolo. Amintiți-vă, tipul ăsta este un criminal profesionist. Un lunetist de înaltă performanță, profesionist.

— Știm, Billy, zise Fleming cu un zâmbet. Trecem prin asta de fiecare dată.

— Voiam doar să fiu sigur, Greg. Îl vreau pe omul ăsta viu, dacă este posibil, dar nu riscați. Nu vreau eroi morți în seara aceasta aici. Intrați repede și curățați locul. Dacă-l prindeți, scoateți-l afară, asigurați locul, și laboratorul va continua. Aveți mare grijă.

Greg Fleming dădu din cap și râse.

— Am priceput, Billy, zise el și ieși din dubiță.

— Aș vrea să intru și eu cu echipa, zise Latimore.

— Tu stai aici, cu mine. Oamenii ăștia sunt antrenați să facă lucrurile acestea.

— Sunt calificat în antrenament antitero...

— Latimore, aici nu suntem la spectacolul din Vestul Sălbatic, îl întrerupse Hardistan. Pune-ți vesta asta și taci din gură. Noi intrăm după ce curăță ei locul.

— Da, domnule.

— Jokerule, aici Pinguinul, intrăm, zise Fleming.

— Am înțeles.

Echipa alerga în zig zag, în mare liniște, peste gazon. Un lunetist stătea în spatele unui copac, în curtea din față a lui Woodbine. Celălalt era ghemuit în spatele unei mașini parcate peste drum. Scanau zona cu binocluri pentru noapte. La ferestre erau trase jaluzelele. Printre crăpături ei vedeau o singură lumină în sufragerie. Membrii echipei își ocupară pozițiile și se ghemuiră lângă casă.

— Jokerule, șopti Fleming, suntem lângă casă.

— Suntem și noi la locul stabilit, Pinguinule. Se vede printr-o crăpătură în ușă. Este un camion aici, dar nici urmă de avion.

— Numără până la zece și intră.

— Am înțeles.

Fleming numără până la zece.

— Intrați! ordonă el.

Doi oameni sparseră ușa din față cu un berbec. În spate, unul dintre agenți sparse cadrul unei ferestre și descuie ușa. Intrară în interiorul casei, iar luminile de la puști rupeau în fâșii întunericul, în timp ce ei verificau expert camerele, dulapurile, toaleta, orice locșor unde s-ar fi putut strecura un om. Nimic.

Fleming aprinse câteva lumini. Casa era neobișnuit de curată și ordonată. Era frig, termostatul fiind dat la zece grade.

În spatele casei, un agent încercă ușa de la garaj. Era încuiată.

La hangar, lanțul gros și lacătul fuseră tăiate cu o pereche de clești pneumatici. Oliver împinse una dintre uși și oamenii lui se împrăștiară, mișcându-se repede prin interiorul hambarului mare. Luminile cercetau fiecare colț al enormei încăperi.

Oliver verifică mașina. Avea ușa încuiată.

— Tony, îi zise el unuia dintre oameni, du-te și ia șperaclul. Am un vehicul încuiat aici.

— Imediat, zise Tony și plecă afară.

— Pinguinule, aici Jokerul, mă recepționezi?

— Pinguinul te aude.

— Hangarul este gol. Am găsit un camion încuiat aici. Pot să-i forțez ușa?

La casă, Fleming se întorcea la ușa garajului.

— Fă-o, zise el.

— Înțeles.

Fleming trecu pe lângă agent și încercă clanța ușii. Se uită pe lângă tocul ușii și căută în bucătărie după un lanț de chei, dar nu găsi nimic.

— Spărgeți-o, ordonă el.

Agentul se dădu un pic înapoi și dădu cu piciorul în ușă, chiar sub clanță. Încuietoea cedă și ușa se deschise la perete. Firul legat la explozibili din plastic provocă explozia.

Casa, pur și simplu, se dezintegrează, aruncând cărămizi, mortar, lemn și sticlă în toată zona din jur. Parbrizele mașinilor de la trei străzi depărtare se sparseră.

În interiorul casei, Fleming și opt oameni din echipa lui văzură doar o lumină albă, orbitoare, înainte de a fi aruncați prin pereți, spre tavan, apoi afară, în curte. Muriră pe loc, cu trupurile sfâșiate și rupte în bucăți de bomba

mortală din plastic, apoi arși de benzina care trimise o minge de foc răsucindu-se pe cerul nopții. Explozia fu auzită pe o distanță de doisprezece kilometri, și mingea de foc incendie clădirile de pe trei străzi, părând că se aprinde și mai tare în drumul ei în sus.

Hardistan și Latimore fură aruncați peste una din dubițe și loviți de moloz. Căzură unul lângă altul, buimăciți, sângerând din cauza loviturilor și a tăieturilor, cu trupurile zgâriate adânc din cauza forței exploziei.

Hardistan se ridică într-un cot și se holbă la foc cu gura deschisă, nevenindu-i să creadă. Se chinui să se ridice în picioare și văzu ceea ce mai rămăsese din corpul fumegând al lui Fleming, care zăcea pe gazon.

— O, Dumnezeuul meu, murmură el și apoi repetă, de data aceasta aproape cu un țipăt.

Latimore se ridică în genunchi lângă el.

— Hangarul! țipă el.

Prea târziu. O a doua explozie bubui în noapte și pe cer erupse a doua minge de foc.

34

BAD RAPIDS, 9:35 P.M., CST

Hardistan trecu pe lângă ruinele casei lui Woodbine ca un somnambul într-un coșmar. Casa și hangarul fuseseră distruse de explozie și de foc. Unsprezece dintre oamenii lui erau morți; încă trei, inclusiv Latimore, fuseseră transportați cu elicoptere-ambulanță la un spital din Chicago. Directorul FBI, Harry Simmons, promise sarcina de a informa familiile victimelor și a explica evenimentul presei. Două echipe de investigație și o echipă de legiști erau la fața locului. Nu mai avea nimic de făcut în Bad Rapids.

Acum se îndrepta spre cabana lui Vail cu un elicopter, pentru a-i spune personal despre tragedie, când îl sună McCurdy.

— Avionul se află la O'Hare, zise McCurdy. Un controlor de trafic care ieșea din serviciu l-a depistat.

— Ești sigur că este al lui?

— Înregistrarea este falsă. Sigur este avionul lui.

— Ce dracu' să caute în Chicago, pentru că dacă... lisuse, Floyd, se duce după Vail!

— Poate că el...

— Lasă-mă cu „poate”, nu mai riscăm. Tratează afacerea asta ca pe o operațiune de salvare urgentă. Voi suna gărzile de corp și-i voi sfătui să-i scoată pe Martin și pe Jane de acolo. Vreau să trimiți două elicoptere la cabană, pentru orice eventualitate. Du-te și tu cu ei, condu operațiunea și mai trimite două echipe cu mașinile la fața locului. Stai în aer și verifică pădurea. Contactează patrula statală și poliția locală de acolo și spune-le să se ducă la cabană. Mai ești pe recepție?

— Da, domnule.

— Eu mă duc la O'Hare. Ia opt oameni și un lunetist și aranjează o supraveghere strânsă a avionului. Dar nu vă apropiați de el decât dacă există pericolul să-l pierdeți. Luați toți civilii de pe pistă și înlocuiți-i cu oamenii noștri, dar nu faceți zgomot, faceți să pară că e o schimbare normală de tură. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu vă apropiați de avion, ar putea fi minat. Ar trebui să ajung și eu acolo în vreo douăzeci de minute.

Hardistan închise telefonul și sună pe linia secretă la Avery Baxter, agentul principal din echipa de gărzi de corp a lui Vail. Nu răspunse nimeni.

Mai devreme, în aceeași zi, după ce cele două gărzi de corp de la FBI

verificaseră tot terenul și casa, Vail și Jane coborâseră la lac și trăseseră cu puștile. Ca de obicei, Jane îl făcuse să arate ca un amator, în timp ce Magoo stătea lângă cabană. Câinele ura sunetul pe care îl făcea pușca și, la un moment dat, urlă supărat și trist că fusese lăsat singur.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu ești vânător, zise Jane, în timp ce mergeau înapoi peste pajiște, cu puștile descărcate, în timp ce câinele alerga cu pași mărunți spre ei.

— N-am știut niciodată ce era măcar o țință mișcătoare, până te-am întâlnit pe tine, zise el.

— Vrei să spui, un porumbel de lut?

— Nu contează, zise el, râzând, și-și puse brațul în jurul ei.

Depart, în pădure, îl vedeau pe Avery Baxter, agentul șef, verificând terenul. Cliff Mandel, celălalt agent, și cu Baxter deveniseră protectorii și tovărășii obișnuiți ai lor.

Acesta era primul week-end împreună la cabană, de când Martin acceptase cazul, iar Jane era cam nervoasă văzând doi bărbați înarmați cercetând împrejurimile. Mai simțea și o nervozitate la Martin, care era neobișnuită. Dar el se relaxase, ca întotdeauna, în momentul în care intraseră în refugiul lor iubit. Totuși, era clar pentru ea că acest caz îl apăsa foarte tare. Un foc reconfortant sâsâia și trosnea în șemineul din bucătărie și ea făcu cacao fierbinte, pentru a alunga frigul.

— Ce zici, să-i invităm și pe băieți la cină? întrebă ea.

— Nu în seara asta, zise el. M-am gândit că am putea să luăm o cină la lumina lumânărilor. Știi, doar noi doi. Poate ai putea să le pregătești ceva să mănânce înaintea noastră.

— Bine...

Stăteau în fața ferestrei mari și priveau soarele apunând pe partea cealaltă a lacului. Apoi el luă patru cotlete din frigider și porni grătarul, în timp ce ea făcea o salată și punea cartofi în cuptor.

Mai târziu, după ce Baxter și Mandel mâncaseră, Jane și Martin se așezară la masa din sufragerie. Martin aprinsese o duzină de lumânări, iar camera avea o strălucire blândă, caldă, făcută și mai plăcută de sticla de șampanie Taittinger pe care el o desfăcuse. Și totuși, Vail încă părea absent, uneori departe.

— Ești speriat de ceva, Marty? îl întrebă ea, în cele din urmă.

— Speriat? Nu, de ce aș fi speriat?

— Pari cam... îngrijorat.

— Pai... eu, hm, voiam să vorbesc cu tine despre, a...

Se opri în mijlocul propoziției, ca și cum ar fi pierdut șirul gândurilor.

— Da... zise ea și zâmbi.

— Magoo chiar iubește locul ăsta, zise el, arătând spre câinele care stătea culcat în fața ferestrei.

— Î-hî.

— Și, ă...

— Marty, ce s-a întâmplat? întrebă ea, punându-i mâna pe braț. Cazul ăsta te-a pus pe jar, nu-i așa?

— Ce vreau să-ți spun n-are nimic de-a face cu el.

— Atunci, ce este?

El își ridică paharul de șampanie spre ea și zâmbi.

— Te iubesc foarte mult, zise el.

— Și eu te iubesc, dragule, răspunse ea, ciocnind paharul cu al lui.

— Atunci... vrei să te măriți cu mine, Janie?

Întrebarea o luă prin surprindere. Erau de peste doi ani împreună și cuvântul „căsătorie" nu fusese niciodată menționat între ei.

— Asta aveai în minte?

— Nu prea eram sigur cum s-o spun. Aș fi fericit să stau într-un genunchi și să te cer în felul acela demodat, zise el, cu voce tremurată.

— Marty, roșești.

— Este cald aici.

— Nu este cald deloc, roșești. Cred că este minunat. Și bineînțeles că mă mărit cu tine. Doar că nu mi te-nchipuiam genul de om care s-ar căsători și nici nu voiam să te cer eu.

— Acum sunt genul acela de om, zise el. Nu-mi pot imagina să-mi petrec restul vieții fără tine.

— Dar nu trebuie să fim căsătoriți ca să ne petrecem restul vieții împreună.

— O... păi, atunci, ce să fac cu asta?

Scoase din buzunar o cutie de catifea neagră, o deschise și i-o întinse. Inelul era un diamant rotund, de trei carate montat în aur. Simplu și elegant.

— I-a aparținut bunicii mele, zise el.

Lui Jane i se umplură ochii de lacrimi și-și acoperi gura cu degetele unei mâini.

— O, Marty, zise ea, este minunat. Acesta a fost inelul de logodnă al lui Ma Cat?

El aprobă din cap.

— Știu că ar fi extrem de bucuroasă dacă ar fi aici în acest moment.

Jane îl strânse de braț.

— Sunt sigură că este prin apropiere.

El îi puse inelul pe deget și o sărută, un sărut devorator, care dură mult timp. În cele din urmă, se lăsă pe spate pe scaunul lui.

— Mă întreb dacă băieții ne priveau, zise ea, ridicând mâna și studiind inelul.

— Poate ar trebui să-i invităm la un pahar de șampanie.

— Au voie să facă asta? Să bea în timpul serviciului, vreau să spun.

— Un pahar de șampanie?

Ea începu să râdă și zise:

— Cred că ar fi încântător să împărtășim momentul și gărzilor noastre de corp.

El luă aparatul de emisie-recepție și-l sună pe Avery.

— Da, domnule?

— Avery, vrei să-l iei și pe Cliff și să veniți până aici puțin?

— Da, domnule. Este vreo problemă?

— Nici o problemă.

Un moment mai târziu apărură la ușa bucătăriei, înfodoliți în jachetele lor albastre FBI. Avery era un bărbat înalt, cu păr argintiu și ochi căprui. Cliff Mandel era mai scund, cu părul tuns îngrijit deasupra urechilor, cu ochii negri ca și părul, întotdeauna atenți, întotdeauna verificând totul.

— Intrați, zise Vail și-i conduse în sufragerie. Știu că este împotriva regulamentului, dar Jane și cu mine am vrea să toastăm cu noi. Ne căsătorim.

Ambii agenți se luminară la față la auzirea vestii. Vail umplu paharul lui și pe al lui Jane și turnă în alte două pahare pentru cei doi invitați.

— Închin pentru voi, zise Baxter. Sper să fiți întotdeauna la fel de fericiți cum sunteți acum.

Ea întinse mâna și diamantul străluci în lumina lumânărilor.

— E foarte frumos, zise Mandel. Vă doresc toată fericirea din lume.

Lacrimile curgeau pe fața lui Jane, iar ochiul teafăr îi strălucea de bucurie.

— Când va fi ziua cea mare? întrebă Baxter.

Jane se uită la Martin și ridică sprâncenele.

— Imediat ce terminăm cazul RICO, zise el. Îți convine?

— Trebuie să așteptăm atât de mult? șopti ea.

Cei doi agenți își terminară șampania.

— Trebuie să ne întoarcem la muncă, zise Baxter.

Se uită la ceas. Era nouă și douăzeci. Ieșiră din casă.

Martin și Jane se duseră în salon, se așezară în fața focului și-și terminară șampania, în timp ce Magoo stătea întins la picioarele lor, ronțând leneș un os. Deodată se opri și se uită în sus, dând din urechi și încercând să prindă un sunet pe care urechile lor nu-l puteau auzi.

— Ce este? întreba Vail. Ai auzit un iepure pe-afară?

Afară, Mandel mergea încet pe lângă gardul de sârmă înalt de doi metri, pe care Hardistan insistase să-l pună în jurul terenului împădurit, în suprafață de zece acri. Lanterna lui lumina pământul și verifica zona de dincolo de gard.

— Lucrurile sunt liniștite pe aici, Avery, zise el în cască.

— Și pe aici, răspunse Baxter. Frumoasă noapte, dacă n-ar fi așa al naibii de frig.

— Șampania aceea m-a mai încălzit puțin, răspunse Mandel. Se gândea la Vail și la frumoasa Jane Venable, cât de fericiți arătau.

Era ultimul gând din viața lui.

Silueta păru că se întrupează din pământul din spatele agentului, ridicându-se încet din frunze, cu ochii arzând pe fața înnegrită, cu ochelarii cu infraroșii ridicați pe frunte și un cuțit încovoiat, de marinar, într-o mână.

Mandel nu-l auzi; vorbea cu Baxter când Tunny ieși din groapa adâncă pe care o săpase în pământ. Tunny se întinse ușor, își puse mâna înmănușată sub bărbia lui Mandel și-i dădu capul pe spate. Înainte ca agentul să poată scoate vreun sunet, cuțitul îi spintecă gâtul, tăindu-i jugulara, esofagul și traheea. Aerul ieși și pierzându-se în plămâni. Mandel era deja mort când căzu la picioarele criminalului.

Ucigașul se ghemui repede, înfipse lama însângerată în pământ, curățind-o de sânge, luă casca agentului, șterse sângele de pe ea cu frunze și și-o puse pe cap. Căută un șanț și scoase punga de plastic în care avea arma. Stinse lanterna, își lăsă ochelarii pe ochi și scană pădurea din jurul său, având grijă să nu privească spre luminile casei, care l-ar fi orbit. Plecă prin pădure, căutându-l pe omul căruia agentul mort îi spusese Avery.

Cu o zi înainte ca explozibilele-capcană să ucidă unsprezece agenți, Tunny, alias Woodbine, zburase de la Michigan. Citise articolele din ziar și revistă pe care Abraham i le lăsase în caseta încuiată la aeroportul din Oklahoma City. Unul dintre articole menționa cabana lui Vail unde el și Jane Venable se refugiau petrecându-și week-end-urile singuri. Articolul spunea „cabana are o vedere cuprinzătoare a lacului Sloan”.

Tunny verifică hărțile regiunii și găsi lacul. Nu era chiar așa de mare. Își stabili cursul și zbură spre lac. Din aer văzu câteva căsuțe și cabane mici pe malul lacului.

Dar una era enormă, o construcție cât un hambar. Un gard înconjura marea proprietate. Era o poartă închisă și un drum lung ce ducea la cabană, care nu putea fi văzută de pe drumul cu două benzi care trecea prin spatele ei. Înconjură locul. O fereastră mare în spatele casei dădea o imagine splendidă a lacului. Merita s-o verifice. Apoi controlează, zburând în zig zag, zona de peste drum a cabanei. În final, găsi ceea ce căuta – un hambar părăsit. Era la doi kilometri de casa lui Vail. Un loc sigur să ascunzi o mașină noaptea.

Tunny închiriasse o mașină, folosind o carte de credit nouă. Își luă valiza cu arme, uniformă de luptă și o căciulă și conduse spre lac după-amiaza târziu. Folosind o hartă a districtului, găsi hambarul abandonat, își puse indispensabiliile groși și costumul de camuflaj și așteptă până se făcu întuneric. Apoi alergă pe drumul stătal cu o geantă sport pe umăr. Era pustiu. Îi trebui douăzeci de minute să ajungă la gardul ce împrejmuia proprietatea lui Vail.

Se strecură prin păduricea de lângă cabană, sări gardul și se apropie prudent de casă. Proiectă lumina lanternei în fereastră. Era bucătăria. Pe podea, lângă chiuvetă, era un vas mare de porțelan pe care scria cu vopsea Magoo.

Înconjură casa. Sticlă peste tot. Excelent. Apoi verifică păduricea. Era deasă, cu pini și arbuști. Prima lui grijă era drumul de scăpare. Va trebui să-i omoare întâi pe cei doi agenți de pază, ei reprezentau marea amenințare. Apoi

va fi ușor să tragă prin fereastră, să-i omoare pe Vail și Venable. Trebuia să moară și ea, ca să nu poată suna la poliție. Se duse înapoi la gard. Dacă gărzile patrulau perimetrul, vor trece pe lângă gard. Aici era locul potrivit să se ascundă.

Deschise geanta sport și scoase din ea o lopată și o prelată în care să se înfășoare. Apoi începu să sape.

Înăuntru, în casă, Magoo se ridică mișcându-și mereu urechile și cu nasul adulmecând aerul. Fugi repede la ușa din față a cabanei și începu să mârâie gros din gât.

Vail îl urmă pe Magoo la ușă.

— Ce s-a întâmplat? Doar îi cunoști pe Avery și pe Cliff.

Câinele zgârie la ușă, încă mârâind. Vail deschise ușa și Magoo fugi afară. Vail apăsă pe un comutator și o duzină de lumini puternice, cu halogen, se aprinseră pe casă și pe copacii din jur.

Tunny scoase un țipăt ascuțit, de durere, când luminile puternice, amplificate de ochelarii pentru noapte, îi străpunseră ochii. Baxter alergă pe o latură a casei și îi strigă lui Vail:

— Intră înapoi în casă și anunță poliția. Stinge luminile din interior.

Magoo alerga prin pădure, nasul și urechile conducându-l spre cadavrul însângerat al lui Mandel. Apoi îl văzu pe Tunny stând în genunchi, frecându-se la ochi. Își schimbă direcția și alergă către asasin.

Prin lacrimile care îi acopereau ochii, Tunny văzu un monstru alb venind spre el cu dinții dezgoliți. Se rostogoli pe o parte și trase un singur foc de la brâu. Glonțul mușcă din Magoo, răsucindu-l în aer. Câinele căzu la pământ și rămase nemișcat.

Baxter alergă în zig zag prin luminișul din fața casei și intră în pădure, se lăsă în genunchi și se sprijini cu spatele de un copac.

— Cliff, șopti el în casă, mă recepționezi?

Un moment mai târziu, o voce îi răspunse:

— Ajută-mă, șopti vocea.

— Blestematul, mârâi Baxter.

Tunny stătea nemișcat în spatele trunchiului unui copac și se uita spre casă, cercetând întunericul pentru a-l vedea pe agentul rămas în viață.

Vail alergă prin toată casa, stingând luminile, în timp ce Venable fugi în sufragerie și stinse toate luminările.

— Jane, vino aici, șopti Vail.

Ea veni lângă el în salon și el o trase în cadrul ușii camerei de oaspeți întunecate. Vail luase ambele puști în bucătărie, unde le lăsase pentru a fi curățate, dar scrinul pentru arme, unde se aflau cartușele, era în cealaltă parte a camerei.

— Ce crezi că se întâmplă? întrebă Venable.

Părea remarcabil de calmă.

— Bănuiesc că este Tunny, criminalul care l-a ucis pe Waller. Mă duc la dulapul cu arme, să mai iau câteva cartușe.

— Stai aici, îl rugă ea. Te va vedea în lumina focului.

— Trebuie să ne apărăm, în caz că trece de Baxter și Mandel.

— Magoo este acolo, zise ea cu tristețe.

— Știu, dar stai aici. Înapoi în cameră, ca să nu te vadă.

— Unde sunt Cliff și Avery?

— Nu știu, draga mea.

Se târî pe podea, traversând camera mare spre scrinul cu arme. Deschise sertarul, luă repede două cutii cu cartușe pentru pușcă și se târî înapoi. În

lumina focului, încărcă cele două puști de vânătoare calibrul 20.

Afară, Avery Baxter stătea la pământ, ascultând să vadă dacă poate prinde vreo mișcare. Se hotărî că cel mai bun loc pentru el era în casă, unde îi putea proteja pe Vail și Venable. Se aplecă și fugi spre casă, schimbându-și direcția mereu, când dădu buzna pe ușă.

La o sută de metri depărtare, Tunny îl privea prin ochelarii speciali. Așteptă până când Baxter ajunsese la intrare și ezită un moment până să deschidă ușa. Tunny trase o singură dată, în timp ce Baxter intră pe ușă. Îl lovi în spate și-l aruncă în casa întunecată.

Baxter se rostogoli pe burtă și se târî prin holul de la intrare în salon.

— Sunt eu, Avery! țipă el. Nu trageți.

— Dovedește-o, se auzi vocea lui Vail din întuneric.

Baxter se chinui să se așeze în capul oaselor, sprijinindu-se de perete și se gândi timp de un minut.

— Inel cu diamant, murmură el. De vreo trei carate. Montură solitară.

Vail lăsa pușca jos și alergă aplecat la intrare. Abia îl vedea pe Baxter în lumina slabă a focului. Se așeză lângă agentul rănit și-i verifică rana.

— A intrat exact prin vestă și te-a lovit în umăr, zise Vail.

— Ai sunat la poliție?

— A sunat Jane.

— Bun, zise Baxter, durerea slăbindu-i vocea. Mi-am scăpat arma când am intrat. Este lângă ușă. Un automat. Și aprinde luminile. Acum îl vom pune în dezavantaj.

Vail se târî pe podea, căutând mitraliera, îi simți suprafața rece și o ridică. Apoi se târî la ușă și aprinse din nou luminile exterioare.

Tunny era la cincizeci de metri de casă și avea o imagine clară prin ferestrele bucătăriei, când luminile se aprinseră din nou. *La dracu'*, își zise în sinea lui. Își scoase ochelarii, îi aruncă, ținti spatele casei și începu să tragă foc continuu din pușca de calibrul 50, de-a latul casei.

Înăuntru, gloanțele se înfigeau în pereții bucătăriei, aruncând așchii de lemn și cioburi de sticlă în cameră. Gloanțele cu înveliș de oțel trecură prin aragaz și cuptorul cu microunde, sfărâmară mixerul și prăjitorul de pâine și se înfipseră în grătarul cu gaze din mijlocul camerei. Un glonț rupse o conductă de gaze. Barele fierbinți ale grătarului aprinseră gazul care ieșea și acesta explodă. Flăcările se ridicară din grătarul distrus, pornind alarmele de incendiu și stingătoare. Gazul care ardea și apa rece se amestecară.

O altă rafală de pușcă sparse ferestrele camerei principale, care căzură pe podea făcându-se praf, aruncând în sus cocoloașe de bumbac și pânză din canapelele și scaunele rupte, în timp ce gloanțele mușcau din mobilă.

Tunny stătea la pământ. Auzise focurile de pușcă mai devreme, așa că știa că Vail avea puști în casă. Prinse o imagine a puștii lui Baxter și bănuia că era un Uzi. Se mișcă repede până la tufișurile de lângă casă și le verifică.

Apoi auzi sirenele.

Tunny era un profesionist prea bun ca să continue ceea ce părea deodată o bătălie pierdută. Se întoarse imediat și alergă înapoi prin pădure, pe lângă trupul lui Mandel, sări peste gardul de sârmă galvanizată și traversă drumul. Se aruncă la pământ când o mașină de poliție trecu cu zgomot pe lângă el și viră, derapând, pe drumul ce ducea la cabana lui Vail. Din direcția opusă, o altă mașină de poliție, o ambulanță și o mașină de pompieri intrau pe șosea.

Retrage-te și fugi, gândi el. Nimic nu merită să-ți dai viața.

Tunny traversă în fugă drumul cu două benzi, alergând cât de repede putea prin întuneric.

AEROPORTUL O'HARE, VINERI 10:14 P.M., CST

Când ajunse la aeroport, Hardistan primi veștile bune și rele de la McCurdy, care încă mai survola cabana lui Vail cu elicopterul.

— Ai avut dreptate, Billy, l-a ucis pe Cliff Mandel.

— O, Doamne.

Era cel mai rău gen de coșmar.

McCurdy continuă:

— L-a atins și pe Baxter, dar se va face bine. Vail și Venable sunt teferi. Cabana e un dezastru.

— Unde sunt ei acum?

— Au plecat cu ambulanța. Jumătate din patrula statală îi escortează. Se pare că Tunny i-a împușcat câinele lui Vail, dar este încă în viață. Îl vor duce la spital o dată cu Baxter. Se vor întâlni cu un veterinar acolo.

— Și Tunny...

— Îl căutăm încă.

— Blocaje pe șosea?

— Pe toate șoselele interne și pe interstată. Vom continua să patrulăm zona din elicopter. Dar, Billy, sunt o mulțime de drumuri secundare pe aici.

— Dacă trece de blocajele rutiere, mai are o singură opțiune. Se va întoarce la avion.

Hardistan se așeză, iar trupul i se încovoie. Pierduse doisprezece oameni din cauza lui Tunny. Știa că Vail îl voia viu, dar nu avea de gând să mai riște viața unui om ca să-l prindă pe Tunny în viață.

Telefonul celular sună și el răspunse imediat.

— Ce dracu', cine e? zise el încet, dar sever.

— Sunt Claude, Billy, trebuie să vorbim...

Hardistan intră într-un birou apropiat care era gol și închise ușa.

— La dracu', zise el, încă șoptind, am doisprezece agenți morți și de discutat cu familiile lor și sunt în mijlocul unei vânători. Nu acum.

— Ascultă-mă, Billy, trebuie să-l protejăm pe Om, mă înțelegi?

Hardistan rămase mut preț de o clipă.

— Înțeleg.

— Nu-l aduce înapoi.

— Ce?

— Nu-l aduce viu.

— Te referi la Tunny?

— Omoară-l.

— Ar putea fi un martor important pentru Vail...

— La dracu' cu Vail. Dacă-l aduci viu pe Tunny și este de acord să depună mărturie, ne-ar putea face mai mult rău nouă decât lor. Înțelege ce-ți spun, Hardistan. Omoară-l pe puiul de cățea. Punct. Am încheiat convorbirea.

Legătura se întrerupse.

AEROPORTUL O'HARE, SÂMBĂȚĂ, MIEZUL NOPTII, CST

Hardistan și un tânăr lunetist se aflau în biroul întunecat de la etajul al doilea al turnului de control, uitându-se peste parcare.

Opt agenți îmbrăcați în haine de lucru erau ocupați cu diferite treburi în apropierea avionului lui Woodbine. Hardistan purta căști și scruta pista. Era sigur că Tunny se va întoarce la avion, era singura lui cale de scăpare. Dar Woodbine era un expert. Ar fi putut ghici că au aflat despre avion. Poate că

avea un alt plan pregătit. Continua să privească atent pista, gândindu-se la ceea ce abia îi spusese Hooker.

— Cum te numești, agent? zise el.

— Brandon, domnule. Leo.

— Leo, ținta ta este un asasin profesionist. Este responsabil de moartea a doisprezece dintre agenții noștri, în seara aceasta, inclusiv a șefului tău.

— Știu, domnule, domnul Fleming m-a recrutat.

— Să ții minte acest lucru.

AEROPORTUL O'HARE, SÂMBĂȚĂ 1:32 A.M. CST

— Avem un costum venind pe pistă, zise unul dintre agenți în microfonul portativ. Duce o geantă sport.

Hardistan răspunse repede:

— Nu vă apropiați de el, stați să vedem ce face. Stați cu ochii pe geantă, probabil conține arme.

— Cum a trecut armele prin detectorul de metale?

— Nu știu și nici nu-mi pasă. Voi supravegheați geanta.

Bărbatul merse degajat pe pistă și se îndreptă spre avionul bimotor D-55.

Hardistan:

— Ușor, toată lumea.

Tunny merse direct la avion și se opri lângă aripă. Se uită în jur. Ceea ce nu știa Tunny era că fusese identificat. Stătuse ascuns lângă cabana lui Vail de când fuseseră date știrile și casa sa sărise în aer în raidul FBI-ului. Se simțea sigur pe sine și confortabil. Aruncă geanta pe aripă și se cățăără după ea.

Verifică interiorul avionului. Agenții de pe pistă păreau să-l ignore.

— Împușcă-l când se întinde după geantă, îi zise, încet, Hardistan lunetistului.

Lunetistul se uită la el un moment, apoi se întoarse la pușca lui.

— Până la capăt? întrebă lunetistul.

— Pune-l jos pe ticălos, zise Hardistan.

Woodbine luă o cheie, descuie ușa și o deschise. Se întoarse, făcând o rotație ușoară, verificând nepăsător împrejurimile, vrând să vadă dacă îl urmărește cineva. Când se întinse după geantă, se uită în sus, spre etajul al doilea al Turnului, ochii săi trecând peste câteva birouri întunecate. Apoi se opri. Își miji ochii.

Era ceva acolo?

Luminița din fereastra întunecată păru un licurici. O clipă mai târziu glonțul care putea străpunge o armură, îi intră în piept. Woodbine fu aruncat pe spate, aterizând pe scaunul avionului, cu picioarele desfăcute pe aripă. Se uită în sus, la tavanul cabinei, și muri.

Hardistan îl privi prin binoclu.

— Mai trage un foc de asigurare, zise el.

— Este mort, domnule, zise Brandon.

Se ridică și goli pușca.

— Bine lucrat, Brandon. Îmi voi aminti de tine, zise Hardistan.

Își dădu jos căștile și plecă.

CARTEA A PATRA

ARMAGHEDON

Cel care îi pune pe toți ticăloșii la treabă, în final trebuie să-i plătească.

PEAKVIEW, MONTANA, SÂMBĂTĂ 9:00 A. M., EST

Abel Stenner, fostul polițist de la Chicago, care devenise confidentul, prietenul și partenerul lui Vail în anii în care era procuror, fusese unul dintre cei mai intuitivi detectivi pe care îi cunoscuse vreodată avocatul. Timp de zece ani, cât Vail fusese avocat al apărării, el și Stenner se înfruntaseră deseori în sala de tribunal. Fiecare avea un respect plin de resentimente pentru talentele celuilalt.

Cea mai notabilă confruntare a lor fusese când Vail îl apăraseră cu succes pe Aaron Stampler pentru că ciopârțise cu un cuțit de sculptură un arhiepiscop catolic. Vail îl apăraseră pe Stampler pe baza faptului că acesta era nebun, în special pentru că suferea de o personalitate multiplă, motiv pentru care nu era responsabil de acțiunile sale. În timpul procesului, Vail îl supăraseră foarte tare pe detectivul de la Omucideri, chemându-l în boxa martorilor, ca să afle după proces că vicleanul Stampler păcălise pe toată lumea, inclusiv pe Vail.

Dezamăgit, Vail devenise procurorul-șef al orașului Chicago, găsind deodată în Stenner un aliat puternic. Când Vail formase „Gașca de Nebuni” din tineri avocați, dornici de afirmare, Stenner devenise mentorul lor. Elevul cel mai bun fusese Dermott Flaherty, un puști de pe strada, dur, transformat în avocat. Stenner văzuse în Flaherty un tânăr greu încercat care își întorsese educația primită pe străzi împotriva genului de criminali cum ar fi putut ajunge și el.

Flaherty își învățase bine lecția. Stenner aborda fiecare crimă cu calcul rece, stând adesea ore întregi pentru a studia scena unei crime, încercând să intre în mintea criminalului.

Aceasta era metoda pe care Flaherty o folosea în studierea celor trei jafuri simultane la băncile din Montana. Se întorsese de două ori la scena jafului din Peakview, folosindu-l ca model pentru toate cele trei. Angajații băncii se uitau la el curioși, cum stătea tăcut pe un scaun, în partea din față a băncii, privind fiecare aspect al operațiunilor. Era cordial cu ei, dar nu puneă nici o întrebare. Pur și simplu, stătea și se uita.

În timp ce Ben Mayer își continua lucrul în sprijinul teoriei că micul sistem bancar statal spăla banii Sanctuarului, iar FBI-ul vorbea de câștiguri ilegale, Flaherty era mult mai interesat de faptul că nimeni nu-i văzuse pe spărgători părăsind banca cu prada.

În dimineața zilei de sâmbătă, după tragedia de la Bad Rapids și atacul lui Tunny asupra cabanei lui Vail, presați de nevoia lui Vail de a găsi acuzații probate de dovezi împotriva miliției ticăloase, Meyer și Flaherty se întoarseră în banca din Peakview, de data aceasta cu Jim Hines. Erau hotărâți să-l găsească pe acel „cineva” din bancă, responsabil cu sistemul de spălare a banilor. În timp ce Hines și Meyer munceau la studierea dosarelor computerizate ale băncii, Flaherty își ocupă poziția obișnuită, în partea din față a băncii închise, și continuă să o studieze. Era la fel de hotărât și infinit de răbdător, cum fusese și mentorul lui.

Între timp, Meyer era convins că banii adunați din jafuri și tranzacții de arme erau, într-adevăr, piramidali, dar trebuia să studieze *toate* depozitele bancare, transferurile și plățile, pentru a afla exact cum era făcut acest lucru.

Hines, agentul transformat în expert în computere al FBI-ului, era acolo ca să-i ajute. Mandatele de percheziție, date de Vail, le permiteau să studieze dosarele specifice ale mai multor șefi ai Sanctuarului, dar nu le ofereau acces la oricare dintre tranzacțiile băncii. Fără acest acces, Meyer era legat de mâini. El voia, în special, să studieze depozitele similare făcute în aceeași zi, raționând că fusese făcut un program pentru a distribui mari depozite de bani lichizi în

mai multe conturi, pentru a-i ascunde de Fisc.

Și așa, în timp ce Flaherty lucra la aspectul de jaf, Meyer vorbise cu Hines despre încercarea de a intra ilegal în cele mai protejate date ale băncii. Din moment ce adunau acele date ilegal, ele nu puteau fi folosite la tribunal. Dar, așa cum subliniasă Flaherty: „Dacă vom scutura puțin persoana care conduce această operațiune ilegală și-l vom speria, va spune întreaga poveste la tribunal pentru noi.”

Atât Flaherty, cât și Meyer erau siguri că „veriga” care ar putea lega toate aspectele cazului RICO la un loc va fi găsită undeva în lanțul bancar.

Două nume apăreau mereu. Unul era Lewis Granger. Celălalt era Dwight Wolf.

Hines construisese datele bancare ale celor doi bărbați.

— Granger mi se pare potrivit, zise el.

— Are vreo legătură cu Sanctuarul? Întreba Meyer.

— Nu. Este republican moderat. Un om care s-a afirmat prin forțe proprii.

Nu exprimă nici o idee politică radicală și nici nu face parte din vreun grup radical. Este membru de bază al bisericii prezbyteriene din Helena și director al Asociației Naționale a Emițătorilor Radio. De fapt, Rocky Mountain Communications Inc. este principalul investitor în lanțul bancar. Granger nu este înscris în nici unul dintre consilii, iar funcția lui este de director general al stației radio principale din Helena, dar... este cel mai mare acționar al companiei.

— Ce procent de acțiuni?

— Cincizeci și unu la sută.

— Și care este investiția companiei în sistemul bancar?

— Patruzeci și nouă.

— Deci are nevoie doar de o schimbare cu două puncte în sistemul bancar și controlează ambele companii, zise Meyer.

— Corect. Și tot el este cel care l-a primit pe Fratele Abraham la radio și i-a înlesnit acest spectacol al urii. Și ghici cine îi este ajutorul? Cine deține cele două procente? Hines apăsă pe două taste ale computerului și se deschise un dosar. Dwight Wolf, contabil-șef al lanțului, recomandat pentru acest post de către Lewis Granger, zise Hines.

Întrebările puse de către Meyer personalului celor trei filiale bancare dezvăluiseră informațiile obișnuite și un lucru interesant.

— Wolf face o vizită lunară la toate filialele băncii, zise Meyer. Nu este un lucru neobișnuit pentru un contabil să facă asta. Dar este destul de rar ca funcționarul-șef al serviciului financiar să verifice personal dosarele în fiecare lună.

— Face acest lucru în aceeași zi în fiecare luna? Întrebă Hines.

— Nu, de obicei în primele trei zile, depinde când cade duminica.

— Care este teoria ta? Întrebă Hines.

— Teoria mea este că el personal face toate depozitele piramidale.

— Deci unul dintre hoți intră, dă banii, în pachete de sute de mii de dolari, lui Wolf, și el face depozitele, care apoi se răspândesc automat în zece sau unsprezece conturi?

— Da, zise Meyer. Și nimeni din bancă nu vede vreodată banii. Wolf pune banii în camera de tezaur, iar registrele băncii îi justifică.

— Putem găsi programul care face acest lucru?

— Ar fi mai ușor să le scanăm depozitele și transferurile de bani, să vedem dacă teoria ta rezistă.

— Atunci, fă-o, zise Meyer.

— E împotriva legii, să știi.

— Nu schimbăm nimic, tragem și noi puțin cu ochiul.

— Privirea aceasta ne-ar putea aduce vreo zece ani la răcoare.

— Nici măcar nu vom lua notițe, zise Meyer și bătu cu degetul în tâmplă.

Am un creier de zece giga-biți.

Hines își frecă mâinile și suflă pe vârful degetelor, ca un spărgător de seifuri pregătindu-se să simtă combinația unui cifru.

— Ei, ce dracu', zise el și zâmbi. Îmi amintește de zilele mele bune. Degetele îi alergau pe taste, încercând să acceseze dosarele băncii. Computerul îi cerea un cod. Opt litere sau numere, zise Hines.

Vorbea singur în timp ce lucra. Folosea o combinație de trei sau patru metode de spargere de coduri implicând un program numit Crackerjack, ce scana dicționarele cu o viteză fenomenală, căutând combinații de litere și încă unul numit SALT, care făcea combinații de cifre.

Hines se lăsă pe spate și răsuci un creion între degete ca pe o baghetă de dirijor, în timp ce privea rând după rând numerele ce treceau cu viteză pe ecran.

În camera principală a băncii, Flaherty se ridică brusc în picioare și ieși pe ușa din spate. Se plimbă pe lungimea spațiului de parcare, traversă o stradă și privi înapoi la clădirea solitară timp de câteva minute.

— O, da, zise el și zâmbi.

Înăuntru, în bancă, cifrele și literele continuau să apară pe monitor, în timp ce programul Crackerjack decoda parolele cifrate ale băncii. Deodată ecranul se clarifică și cuvântul-cod apărui pe ecran:

„259HEKWHAY176.”

Și sub el:

„ACCES APROBAT.”

Intraseră.

— Asta a fost partea cea mai ușoară, zise Hines. Acum trebuie să începem să căutam scheme și depozite în transferuri.

— Hai să începem cu luna noiembrie. Acea a fost luna în care au atacat mașina blindată din Seattle. Mai exact, nouă noiembrie. Să cerem datele pe o lună, începând cu nouă noiembrie.

Ecranul monitorului se împărți în trei. Într-o coloană erau listate depozitele, în următoarea, transferurile, iar, în final, o coloană lungă. Erau listate pe filiale individuale. Hines introduse în computer „8 000 până la 9 999 dolari” într-un cursor de căutare și acesta se opri la fiecare depozit aflat între cele două numere și le mută în coloana cea mare. Rulă căutarea în toate cele trei filiale și în biroul principal. Apoi le aranjă după dată.

Meyer și Hines subliniau fiecare intrare și o comparau cu celelalte.

— Uite că am găsit, zise Meyer.

23 noiembrie: trei depozite de câte 8 750 dolari în conturi Peakview; patru depozite de câte 9 860 dolari în conturi în Wild Bank; trei depozite de câte 9 910 dolari în Milltown. Total: 95 429 dolari.

Toate erau conturi făcute prin intermediul unei a treia persoane.

— Frumos, zise Hines. Banii intră în conturi prin intermediar pentru proprietăți, mașini, orice. Fiscul nu verifică aceste conturi decât dacă umblă după ceva în mod special.

— Așa a ajuns Sanctuarul unul dintre cei mai bogați proprietari de pământ din State.

— Iar banii au fost distribuiți celor patru biserici. Asta e legătura noastră, Ben, zise Hines. Și privește aici. Este un depozit de douăzeci și cinci de mii care se duce la Bank of Independence din Insulele Virgine.

— Foarte isteț lucru, zise Meyer. Banca din Insulele Virgine transferă apoi acest depozit unei corporații din Panama. Iar Panama, prin lege, nu va divulga numele funcționarilor și directorilor corporației ei.

— Apoi își retrag banii și-i aduc din nou aici prin transferuri bancare legale și sunt complet spălați, zise Hines.

— Sau, zise Flaherty, care acum stătea tăcut în spatele lor, privind înregistrările ce apăreau pe ecran, plătesc bani gheață pentru armele pe care le iau de pe piața neagră internațională fără să lase urme.

— Da, fără acte de urmărit, zise Meyer. Și mare parte din această afacere este legală. Chiar dacă am putea intra legal în aceste dosare, aceste informații n-ar valora nimic în justiție.

— Eu cred că știu ce este ilegal, zise Flaherty.

Hines și Meyer se întoarseră și ridicară privirea spre el.

— Știu de ce nimeni nu i-a văzut pe hoți plecând din aceste bănci cu banii.

— Mă dau bătut, de ce? întrebă Hines.

— Pentru că banii nu au ieșit niciodată din bănci.

— Cum! exclamă Hines.

— N-au ieșit din bănci. Fiți atenți, hoții intră, îi duc pe toți angajații în camera din spate, legați la ochi. Golesc camera de tezaur și pun banii în cutiile pentru valori din bancă. Apoi își scot salopetele și le pun împreună cu armele în cutii de depozitare. Când se aud exploziile, ei ies din bancă cu mâinile goale, în costume de afaceri și pleacă veseli pe drumul lor.

— Este o teorie bună, zise Meyer.

— Este singura care are sens.

Meyer se gândi la această idee.

— Apoi se întorc când Wolf își face vizita lunară, zise el. Fiecare dintre cei trei sau patru oameni din echipă are o cheie de la cutie, pune partea lui de bani într-o servietă, se duce într-un birou particular și Wolf face depozitele. Apoi pune banii la loc în tezaur, așa că linia finală a fost trasă.

— Frumoasă teorie, zise Hines, problema este că nu putem dovedi nimic din toate acestea.

— Deci, vom avea nevoie de permisiunea de a ne uita în acele cutii.

— Poate nu va fi nevoie, zise Flaherty.

— Nu putem să spargem seifurile de depozitare, Flaherty.

— Nici n-o vom face, Ben. Acesta este un joc pentru cel mai bun păcălici în viață. Martin se va descurca cu asta, zise el.

WASHINGTON, D.C., SÂMBĂTĂ 7:30 A.M., EST

Într-o cameră de la subsolul Casei Albe, președintele Pennington, generalul Jesse James, colonelul Stu Rembrandt și Claude Hooker studiau copii mult mărite ale fotografiilor făcute deasupra muntelui James.

— Și-au organizat perimetre, zise Rembrandt. Zone de apărare, începând de aici, de la șa, mergând până la linia zăpezii. Fiecare zonă este protejată de sârma ghimpată și de mine. Trupele lor de bază sunt, practic, prinse între minele de teren și sârmă.

Generalul James arătă către o figură fantomatică pe una dintre fotografii. Părea a fi o față ascunsă printre copaci.

— Credem că aici este localizat buncărul. Cea mai mare concentrare de forțe este în acest cerc. Desenă un cerc imaginar cu mâna. Acolo este Engstrom. De acolo își va conduce armata.

— Eu nu cred că Engstrom își închipuie că FBI-ul și ATF vor risca să intre într-un război acolo, zise Pennington.

— Nici eu nu cred, zise James. El vrea să transforme totul într-o retragere mexicană. Vor sta acolo pentru totdeauna și vor trimite oamenii în raiduri nocturne.

Pennington dădu afirmativ din cap.

— Statul major provizoriu al statului Sanctuarului.

— Se vor implica sute de agenți ai Biroului și ATF și o mulțime de materiale într-o blocadă, domnule președinte. Îi va costa o avere pe contribuabili.

— Și va deveni un coșmar al departamentului Relații cu Publicul, zise Hooker. Vom fi la știrile de la ora șase în fiecare seară. Vă va opri din cariera politică.

— Cât de aproape este Vail în obținerea unor dovezi împotriva acestor oameni?

— O săptămână, o lună, cine știe?

— Chiar dacă îi prinde, pe cine veți trimite să-i aresteze pe Engstrom și pe ofițerii lui de bază? întrebă James. Serviciul de trupe speciale nu este echipat ca să-i forțeze. Iar Garda Națională va fi măcelărită acolo.

— La dracu', nici FBI-ul sau ATF nu pot face asta, lătră Rembrandt. Dacă vrei să spargeți picnicul ăsta, aveți nevoie de trupele de comando și de forțele speciale. Ei știu cum să se descurce cu acest gen de probleme.

— Și asta ar însemna...?

— Raiduri nocturne. Să zboare cu elicoptere Huey și să parașuteze trupele comando în zonele specificate... Arată pe hartă câteva zone ale țintei... și să ajute trupele cu forțe aeriene. În acest fel vom controla situația. Nu putem folosi paramilitari parașutați de la mică distanță, curenții de acolo sunt brutali și imprevizibili. Pierderile ar fi dezastruoase.

— Hristoase, asta ar face Waco să pară joacă în parc, zise Hooker.

— Ce alt curs al acțiunii este acolo? Întrebă Pennington. Se plimbă cu pași mari prin cameră un minut lung. Pot să invoc Actul de Război pe care Johnson l-a folosit ca să înceapă războiul din Vietnam? Sau actele antiteroriste?

— Mi se pare că aceasta este o întrebare pe care trebuie să i-o puneți generalului aghiotant al dumneavoastră, domnule președinte, zise generalul James.

Pennington se așază și se uită fix la peretele plin cu fotografii și hărți. Își frecă tâmpilele cu ambele mâini.

— Despre ce cifre vorbim? Îl întrebă el pe Rembrandt, care comanda divizia de specialiști.

Rembrandt se uită la hartă.

— Recomandarea mea este să parașutăm cinci sute de oameni în primul val. Să-i lăsăm la linia zăpezii, ceea ce ne va oferi o poziție superioară. Să-i întărim cu încă cinci sute îndată ce ne angajăm. Echipe mai jos, în zonele cu probleme.

— Numărul de pierderi umane? Întrebă președintele.

— Imediat ce vor realiza cu ce se confruntă, se vor preda cu grămada. Cu excepția celor înrăiți.

— Nu asta am întrebat.

— Domnule președinte, dacă merge bine, aș zice că vom pierde... o sută, maximum, față de trei sute ai inamicului.

— Și dacă nu merge bine? Întrebă Hooker.

— În cel mai rău scenariu, am putea pierde până la două sute în morți și răniți. Aș aprecia numărul la trei sau patru la unu în favoarea noastră. Depinde cât de nebuni sunt.

— Sunt nebuni ca dracu', zise Pennington. Vorbesc despre Armaghedon și despre Apocalipsă.

— Când va începe, își vor schimba religia foarte repede, domnule, zise James.

— Sunt blestemat dac-o fac și tot blestemat dacă n-o fac, zise Pennington cu jumătate de voce.

— E vina lui Vail că a dat buzna acolo cu blestematele lui de mandate, zise Hooker. I-a forțat mâna lui Engstrom.

— Își făcea meseria, Claude, zise Pennington. Și nu mă interesează de ce. „De ce?” e la trecut. Eu am o decizie de luat și nu mai am timp.

Se ridică, se duse mai aproape de hartă și studie plănui de bătaie pe care îl propuseseră James și comandantul acestuia, Rembrandt.

— Cât de repede te poți mișca, Jesse?

— Putem obține trupele necesare și echipamentul într-o zonă apropiată, la Travis, uite-așa. Își pocni degetele. Stă are unitățile în baze, așteptând. Ne vom apropia de aeroportul municipal din Missoula, vom aduce trupele în C-140 și vom încărca elicopterele Huey acolo. Este la cincisprezece minute de țintă.

Se uită la ceas. Era 7:51.

— Acolo este 5:51. Putem să ducem trupele la Missoula până la ora patru P.M. Timpul munților. Începem incursiunea la primul semn al întunericului. Vremea e bună și nu se vede luna. O vom numi Operațiunea Armura Strălucitoare.

Pennington se uită la James și la Rembrandt.

— Puneți-i în alertă și duceți-i la locul acțiunii, zise el. Doar pentru orice eventualitate.

36

WINSTON, MONTANA, SÂMBĂTĂ 3:47 P.M., MST

Locul era lângă micul oraș Winston, la treizeci și doi de kilometri est de Helena. Casa cu două etaje era așezată pe o ridicătură cu vedere la lacul Canyon Ferry, care se întindea ca un arc la picioarele munților Big Belt. Zidul de cărămidă care înconjura proprietatea dispărea între copaci pe ambele părți. La intrare era o poartă de fier deservită de două camere video.

— Cred că nu ne așteaptă, zise Shana Parver.

— Sper că nu, zise Vail. Îmi plac surprizele.

— Atunci când le apare transpirația sub nas și mărunții lui Adam începe să se miște în sus și în jos?

— Exact.

— Când nu sunt siguri la care dintre ilegalitățile lor ne referim?

— Da.

Vail opri la poartă, și un tip solid, cu o înfățișare de dur, în uniformă, se apropie de mașină. Vail îi arată legitimația.

— Numele meu este Vail, asistent al procurorului general, iar domnișoara este Shana Parver, asociata mea. În spate este șeful SUA, Sam Firestone, și mai sunt patru agenți FBI în mașina din spatele meu. Deschide poarta, te rog.

Durul îi examină pe amândoi un minut și zise:

— Voi suna în casă.

Vail îi întinse un mandat de percheziție pe care Meyer îl obținuse cu o oră în urmă.

— Nu va fi nevoie, doar deschide poarta, amice. Nu vrem să tragem în încuietorile astea și toate chestiile astea tip Vestul Sălbatic.

Gardianul își mușcă buza de jos o clipă și apoi activă încuietoarea cu o telecomandă. Porțile se deschiseră larg în afară.

— Mulțumesc, zise Vail.

Conduse pe un drum de țară spre casă, urmați de mașina FBI-ului. Când ieșiră dintre copaci, casa apără înaintea lor, un fals conac antebelic din Sud, care nu se potrivea nicidecum cu lacul strălucitor din spatele lui. În spatele casei, o scară de lemn ducea spre un ponton, unde o barcă puternică cu motor și un hidroavion cu un singur motor se legăna ușor pe suprafața apei liniștite. Două limuzine Mercedes și un Rolls-Royce decapotabil erau parcate pe aleea ce făcea un cot în fața unui garaj de sine stătător.

Vail parcă în fața intrării cu coloane și merse la mașina FBI-ului. Agentul care răspundea de echipă, Harold Ellington, se holbă la casă.

— Ei, poți să scoți băiatul din Sud, dar nu poți scoate Sudul din băiat, zise el. Păcăliciul ăsta ar trebui să fie arestat pentru prost gust.

— Avem de gând să-l înfundăm pentru mult mai mult decât atât, zise Vail. Noi vom intra să vorbim cu domnul Granger. Tu dispersează-ți băieții cum ți se pare mai bine.

— Am înțeles. Aveți de gând să-l arestați imediat?

— Sperăm să avem o mică discuție înainte.

Ellington căută ceva la spate și luă o pereche de cătușe.

— Veți avea nevoie de astea, zise el. Așa e procedura standard.

— Mulțumesc, oricum, zise Vail. Sam va face onorurile. Se întoarse la mașină, iar Parver și Firestone îl urmară la ușă. Fiți atenți la mine, zise Vail. Voi face puțin pe durul, așa că să nu fiți surprinși.

— Nu suntem niciodată, zise Parver.

Sunară la ușă și un alt dur în costum de camuflaj le deschise.

— Cu domnul Granger, vă rog? zise Vail.

— Cine să-i spun că întreabă?

Vail îi arată legitimația.

— Martin Vail, asistent al procurorului general al Statelor Unite.

— Mă duc să văd dacă este acasă.

— Mai bine condu-ne la el sau îl vom găsi și singuri, zise Firestone.

Intrară în foaier, dându-l la o parte pe paznic din drum. Ferestre imense dădeau spre lac și spre munți. O piscină din marmură se întindea pe lățimea camerei, în fața peisajului ca un decor de film.

Granger stătea în ușa biroului când intrară în salon. Era înalt, cu o față roșie, un păr negru, rar și o burtă care începea să prezinte semnele unei vieți îmbelșugate. În tinerețe poate că ar fi fost considerat arătos, dar traiul bun îi moleșise trăsăturile și-i slăbise vederea. Purta blugi, o cămașă din lână în carouri și cizme de cowboy.

— Domnul Granger? zise Shana Parver.

— Exact.

— Lewis Granger, eu sunt Martin Vail, de la biroul procurorului general al Statelor Unite, zise Vail, traversând camera. Aceasta este Shana Parver, procuror al biroului nostru, și șeriful federal Firestone.

Granger se uită la legitimația lui.

— Deci așa arată o chestie din asta, zise el, zâmbind. Vreți ceva de băut?

Înainte ca Vail să poată răspunde, se duse la bar, în colțul camerei mari, și turnă două degete de Wild Turkey într-un pahar demodat, aruncă un cub de gheață în el și amestecă cu un deget, pe care apoi și-l linse.

— Nu, mulțumesc, zise Vail.

— Deci, despre ce e vorba? FCC e supărată pe mine pentru vreo chestie?

— Asta e treaba FCC, zise Vail, în timp ce Granger îl conducea spre biroul său care se afla lângă piscină. Se așeză la o masă mare din lemn de mahon. În spatele lui, lacul și munții erau încadrați de ușile glisante din sticlă. Le făcu semn să se așeze pe scaune.

— Trebuie să fie plăcut să călătorești cu o femeie așa de drăguță ca domnișoara... cum era, Parlor?

— Parver, zise Shana. Shana Parver.

— Ce fel de nume e ăsta? întrebă el cu un zâmbet foarte apropiat de rânjel.

— Este numele *meu*, răspunse ea cu răceală. Iar numele dumneavoastră este Lewis Granger, nu-i așa?

— O, cred că am stabilit deja asta, zise el și începu să râdă.

— Bun... răspunse ea, căutând în geanta de pe umăr și scoțând un document format dintr-o singură pagină. Acesta este pentru dumneavoastră.

Îi înmână mandatul. El îl privi și zâmbetul batjocoritor îi dispăru, înlocuit pentru moment de o privire rece, impasibilă. Apoi bravada și zâmbetul reveniră.

— Crimă, conspirație, furt din proprietatea guvernului, spălare de bani. Măi, măi, ați uitat viteză ilegală și parcare în locuri nepermise. Cocoloși mandatul și-l aruncă în coș. Cred că ar trebui să-l invităm și pe avocatul meu la această discuție, zise el și se întinse după telefon.

Vail își puse mâna peste a lui Granger.

— În primul rând, v-am înmănat mandatul, zise el. În al doilea rând, nu v-am citit drepturile. În al treilea rând, până nu sunteți arestat așa cum trebuie, nu sunteți pus sub acuzație. Vreți să stăm de vorbă înainte să trecem prin această procedură sau vreți să vă sunați avocatul din clădirea federală, unde veți fi tratat ca orice alt prizonier până când veți fi acuzat?

Shana Parver intră în joc.

— Atunci vi s-ar putea permite o înțelegere, deși mă îndoiesc foarte mult că un judecător federal vă va stabili măcar o cauțiune, având în vedere acuzațiile. Noi, cu siguranță, ne vom lupta să nu ajungeți la o înțelegere. Așa că veți sta într-o celulă până când veți fi judecat.

— Care s-ar putea întâmpla peste un an sau mai mult, luând în considerare cazul și acuzațiile, zise Vail.

Firestone scoase mandatul din coș, îl desfăcu, îl întinse pe masa de lucru și-l întinse cu dosul mâinii. Apoi luă alt mandat din buzunar și îl puse lângă celalalt.

— Acesta este un mandat de percheziție pentru casa dumneavoastră, pentru birou, conturi bancare, mașini, *totul*, zise Parver. Tot ce n-am verificat deja legal – cum ar fi convorbirile telefonice, datele de pe computer etcetera. Vom percheziționa până și vestiarul de la școală al fiului dumneavoastră.

Granger zâmbi.

— Va deveni eroul școlii.

— Bine, în regulă, purtați-vă ca un cocoș tâmpit, dar înțelegeți ce vă spun, zise Vail. Chiar acum, în acest moment, aveți ultima șansă de a face un târg. Acesta este cazul meu, domnule Granger și așa operez. Dacă vreți să facem un târg, luați mâna de pe telefon. Dacă vreți să jucați dur... Își ridică mâna de pe a lui Granger... Este decizia dumneavoastră.

Se lăsă pe spate în scaun și așteptă. Granger ridică receptorul și se uită la disc. Se uita la Vail, apoi la Parver, apoi din nou la disc. Transpirația începu să i se adune pe buza superioară. Luă o gură de whiskey, apoi, în cele din urmă, începu să formeze numărul. Parver se ridică, se întinse peste birou și apăsă pe furcă.

— Nu ne-ați ascultat, zise ea. Uite cum vom face. Vă arestăm, vă citim drepturile, vă punem cătușele și vă ducem în centrul orașului, unde vi se vor lua amprente și vi se va face un proces formal, *apoi* veți putea să dați telefon. Îi luă blând receptorul din mână și îl puse în furcă, în timp ce Firestone scoase o pereche de cătușe și le puse pe colțul biroului.

Granger bătu nervos cu degetele în birou.

— Ce avem de vorbit? zise el, în cele din urmă, uitându-se fix la cătușe. Acuzațiile acestea sunt ridicole.

— Îl cunoașteți pe Dwight Wolf?

— Numele îmi sună familiar...

— Ar trebui, ați vorbit cu el acum trei ore. V-a sunat din clădirea federală din Helena.

— A fost o greșeală.

— Nu, ați avut o discuție de cinci minute. Acum, de ce v-a sunat pe dumneavoastră, în loc să sune un avocat?

— N-am idee.

— Lucrează pentru dumneavoastră, domnule Granger. Este contabil-șef în banca pe care o controlați. De fapt, biroul dumneavoastră se află în aceeași clădire.

— Nu-i cunosc pe toți cei care lucrează pentru mine...

— Doi dintre asociații noștri au avut cu el o discuție foarte plină de informații și mărturisiri în după-amiaza aceasta.

Granger se uită la Vail câteva secunde. Își termină băutura, se ridică și-și mai turnă un pahar.

— Domnul Wolf e doar un contabil, nu știe nimic.

— Dumneata ești banca, domnule Granger. Ești banca și ministrul propagandei, și cel ce spală banii rezultați în urma jafurilor de bănci, inclusiv treaba triplă din Montana, și spargerea unei mașini blindate în Seattle, în care patru gărzi au fost ucise cu sânge rece. Ai mai acționat și ca vânzător de arme și alte bunuri furate de la guvern în spargerea armureriilor de pe tot teritoriul statului.

Granger chicoti, dar bravada lui nu-i putea înșela.

— Este o nebunie, zise el. Oameni buni, suferiți de febra Munților Stâncoși.

— Te băgăm la răcoare, Granger. Conspirație la comitere, cu care primești aceeași sentință ca și cum ai fi făcut personal treaba. Tu ești ceea ce noi numim „veriga”. Tu legi cele patru biserici-brigăzi de la Fortul Yahweh. Ele sunt entități separate sub umbrela Sanctuarului, și asta face un caz RICO, ceea ce

înseamnă că-i putem da jos pe toți cei implicați, pe toți cei care știau că aceste evenimente vor avea loc și au profitat de ele într-un fel oarecare.

— Știi ce este un caz RICO, nu-i așa, domnule Granger? zise Parver. Este momentul în care vei pierde toate astea, își roti mâna în jurul camerei, și vei sfârși la Coyote Flats.

— Sau?

— Sau poți confirma ce ne-a spus domnul Wolf azi după-amiază. El spune că dumneata ai inventat schema piramidală de spălare a banilor. Și mai spune că a fost ideea dumitale să ascunzi banii din cele trei jafuri în cutii pentru valori.

— Dacă sunteți siguri că este adevărat, de ce mai aveți nevoie de mine?

— Coroborare. Dumneata și cu Wolf puteți să depuneți mărturia necesară pentru a face cazul RICO să stea în picioare. Fără dumneata, ne vom baza pe Wolf și, te asigur, vei ajunge în Mormânt.

— Credeți că voi trăi suficient cât să ajung la tribunal?

— Vom avea noi grijă de asta.

— Așa cum ați avut grijă de Waller? De ce mi-aș pune viața în pericol?

— Pentru că astfel nu vei ajunge în Mormânt, vei ajunge la o închisoare rezonabilă. Nu vei fi închis pe viață fără amnistie, vei primi între cinci și zece ani, ceea ce înseamnă că, dacă ești băiat bun, ai putea ieși în trei sau patru ani. Și apoi te vom introduce în programul de protecție a martorilor.

Gândește-te la asta. Ce alegi? Toată pedeapsa? Sau o șansă să-ți reiei viața în mai puțin de cinci ani de acum înainte?

— De ce îmi oferiți acest târg?

— Pentru că dumneata vei putea face să meargă totul mai ușor. Totuși, dacă dorești, îmi voi retrage oferta. Ai spălat mai multe milioane de dolari și, personal, ai luat douăzeci la sută din ei. Ți-ai înșelat propriii oameni și ai făcut o avere exploatând mesajul prietenilor dumitale la stațiile dumitale radio. De fapt, ai gândit întreaga schemă – trimiterea de echipe pe Coasta de Vest să spargă bănci și mașini blindate, ți-ai trimis băieții să asasineze dușmanii. Sunt fapte pe care le putem dovedi.

Aș putea face un inamic public din dumneata, domnule Granger. Mare afacerist, lider civic, vinovat de conspirație la crimă, jaf și așa mai departe. Asta va aduce multă mânie în percepția publicului asupra Sanctuarului și a altor grupuri ca el.

— Despre asta era vorba? Relații cu publicul?

— Informații publice. Nu veți deveni eroi populari precum Dillinger sau Bonnie și Clyde – voi sunteți gangsteri în costume de camuflaj. Este important ca oamenii să înțeleagă asta.

— Iar eu sunt mielul de sacrificiu.

— Pur și simplu, nu înțelegi, nu-i așa? zise Vail. Îți ofer o cale de scăpare. Vrei târgul său nu? Spune acum.

— Și apoi ce se întâmplă?

— Te punem la arest în Missoula, îți citim drepturile apoi îți luăm declarația, inclusiv o declarație că nu ai fost forțat, că ai respins dreptul la tăcere și că dai o declarație cinstită și adevărată din proprie voință.

— Și apoi?

— Te punem în custodie și te acuzăm.

— Pentru ce?

— Încă nu m-am hotărât asupra acestui lucru. Probabil mă voi lega de finanțe – spălare de bani din jafuri, vânzarea de arme furate. Va fi o acuzație care le va conține pe toate. Asta înseamnă că acuzațiile pe care ți le vom aduce te vor salva de alte ilegalități făcute până la acea dată. Prin acest târg îți vom lua tot ce deții, așa că Fiscul își va pierde interesul. Dacă nu au nimic de luat, nu-i mai interesează.

Granger luă un trabuc și-l răsuci între degetele mâinii. Îl mirosi, închizând ochii aproape în extaz când simți mirosul. Apoi îi tăie grijuliu capătul cu o pereche de foarfeci mici și-l aprinse. O dată ritualul complet, se lăsă pe spate,

trase un fum adânc și suflă fumul spre tavan.

— Trabucuri cubaneze, zise el, aproape șoptit. Cincizeci de dolari bucata. Nici nu visam așa ceva când eram copil și adunam tutun în Carolina de Sud, că voi fuma trabucuri de cincizeci de dolari, voi trăi într-o casă ca asta, că voi pilota propriul meu avion chiar din spatele curții. Și iată-mă aici, fără prea mult viitor, în orice parte aș sări.

— O, nu știu, zise Vail. Cred că ai putea face trei ani într-o închisoare cu securitate minimă. În Mormânt n-ai rezista nici o lună. Am fost acolo.

— Este clar că n-ai o opinie prea bună despre capacitatea mea de supraviețuire.

— Granger, tu ești om de afaceri, nu zelot. Nici măcar nu ești un bun creștin. Acum cincisprezece ani ai venit aici, ai văzut o șansă de a te îmbogăți și ai profitat de ea. Acum e vremea să plătești. Ei...

— Ha. Excelentă metaforă. Reduce totul la termeni simpli.

— Da, zise Vail. Viață sau moarte vie în Mormânt. Ei nu prea cred că-i așa amuzant.

37

AEROPORTUL MISSOULA, SÂMBĂTĂ, 4:15 P.M., MST

Armata preluase un hangar al aeroportului și stabilise acolo baza operațiunilor din teren. Era sigur și foarte bine păzit. Aeroportul fusese evacuat, iar colonelul Stu Rembrandt urma să conducă asaltul din tumul de control, ce fusese transformat într-un post de comandă, primind ordinele de la Jesse James, care se afla în camera de război de la Casa Albă, cu președintele. Maiorul Robert Barrier urma să organizeze un post de comandă sus pe munte, iar căpitanul Larry Krantz era desemnat să comande parașutarea echipelor speciale în zona de luptă.

Hangarul era plin cu cei mai buni soldați ai Armatei, antrenați să lupte efectiv pe orice teren și în cele mai proaste condiții. Ei stăteau pe podeaua de beton, sprijinindu-se de rucsacuri, cu fețele înnegrite.

Căpitanul Krantz stătea în fața unei hărți enorme a feței estice a muntelui James și împărțea echipele. Zona de luptă fusese clar definită. Ea apărea ca un dreptunghi mai îngust de trei kilometri la bază – o depresiune largă într-o parte a muntelui, cunoscută sub numele de șa. Sub șa, muntele era abrupt până la bază. Deasupra ei, zona cu păduri dese se îngusta până la un kilometru la linia zăpezii, treizeci de metri de vârf. Fețele de nord și sud ale muntelui erau abrupte și sterpe, un pământ al nimănui, imposibil de locuit sau protejat.

Un izvor gălăgios săpa în munte, făcând un coridor împădurit între zona de luptă și fața sudică. Un drum nepietruit ducea în sus, la un mic platou de mărimea unui teren de fotbal. Un pod de lemn se întindea peste prăpastia îngustă formată de pârâu, legând platoul de șa. Platoul era mărginit pe partea înaltă de stânci ascuțite, care îl protejau de împușcăturile de pe zona de luptă.

Maiorul Barrier trebuia să ia mai multe echipe de antiteroriști în camioane Humvee și alte mașini și să le ducă pe platou unde să stabilească un post de comandă înaintat. Planul era să curețe zona de luptă cu mitralierele și rachete trase din elicopter, apoi să parașuteze forțele lui Krantz în semicerc, de-a lungul liniei zăpezii și în jos, pe fețele de nord și de sud ale zonei de luptă. Misiunea lor era să meargă în josul muntelui și pe cele două părți, astfel încât o linie să nu-și direcționeze focul împotriva celeilalte. Îl vor forța pe Engstrom și trupele sale să intre în șa. Echipele speciale de pe partea de sud a pârâului vor comanda podul, iar forțele miliției vor fi ca niște rațe pe lac. Prinse în șa, vor fi forțate să se predea.

La treizeci și doi de kilometri depărtare, Engstrom își adunase ofițerii și ajutoarele acestora la buncăr pentru ultimele instrucțiuni. Lângă el, așa cum fuseseră și în Vietnam și Kuweit, erau Bobby Shrack, Dave Metzinger, Karl Rentz și Ray Bollinger. Celălalt comandant era James Joseph Rainey, fostul om al Ku Klux Klan-ului care se alăturase armatei Sanctuarului de curând. Două duzini de oameni erau strânse în camera principală a postului de comandă, care fusese săpată în fața muntelui.

Buncărul de beton era localizat chiar în centrul zonei de luptă și era protejat de un perimetru de sârmă ghimpată și mine. Avea pereți de beton și conținea o cameră mare, care era centrul de comunicații principal, camere de dormit pentru ofițerii principali și un mic studio radio cu camere de dormit adiacente lui. Lângă centrul de comunicații erau ascunse, într-o serie de tunele, lăzi cu muniție, puști automate, lansatoare de rachete și rachete.

Cel mai periculos secret era aproape o tonă de explozibil plastic C-4 depozitat în pachete de demolare de câte cinci kilograme, cu fitile și capete explozive. Aceasta era „arma secretă” a lui Engstrom.

Engstrom își făcuse și el un plan de bătaie, în caz că era atacat, deși nu credea că Armata va ataca muntele. Credința lui era că Armata și FBI-ul vor institui o blocadă și, în cele din urmă, îl vor forța să se predea. Dar, dacă-l vor ataca, era pregătit să reziste cu orice preț, pentru a proteja ceea ce devenise cunoscut sub numele de „Dealul”.

Sosirea forțelor militare schimbase toate acestea. Acum se părea că un atac împotriva lui era o posibilitate.

Cu o noapte în urmă, mulți dintre soldații săi părăsiseră fortăreața de pe munte. Forța sa era acum restrânsă doar la aproximativ șase sute de oameni, dar toți aceștia vor lupta până la moarte.

Engstrom, un strateg strălucit, dacă nu și altceva, raționase că un asalt va fi lansat pe cele trei părți ale fortăreței, mergând în jos pe munte. Planul lui de apărare era să înconjoare buncărul, trupele lui fiind protejate în spatele sârmelor și al minelor. Vor trage în afară, departe de buncăr, spre invadatori, împiedicându-și astfel oamenii să tragă unii în alții.

Engstrom știa că nu putea învinge într-o asemenea bătălie. În inima sa, știa că Apocalipsa era foarte aproape. Raiul se afla în palma mâinii sale. Va muri în câmpiile Parousiei.

În partea din spate a camerei, Abraham îl privea pe General instruindu-și trupele. În dormitorul lui, două tinere femei îl „distrau” de câteva zile. Abraham știa că nu va putea părăsi fortăreața. Jos, FBI-ul, Armata și Vail așteptau. Acum ar fi fost momentul perfect să trimită femeile în afara buncărului. Dar se decise să le țină acolo. De ce să se lipsească de ele? se gândi el.

— Aș vrea să ofer o rugăciune pentru noi toți cei adunați aici, zise Generalul.

— Amin pentru asta, zise unul dintre oameni.

Mai mulți ofițeri se lăsară în genunchi. Shrack rămase în picioare lângă General, trăsăturile sale severe mascând orice sentiment pe care îl avea în acel moment.

— Mă gândeam mai devreme la Apocalipsă, zise Engstrom. Capitolul 14 mi se pare potrivit: *Și am văzut un înger zburând în mijlocul cerului, având o Evanghelie nepieritoare pe care s-o predice celor care locuiesc pe pământ și fiecărei națiuni, și neam, și limbi, și popor. Zicând cu o voce mare: aveți teamă de Dumnezeu și gloriificați-L; pentru că ora Judecății Sale a venit: și slăviți-L pe cel care a făcut cerul și pământul, și marea, și izvoarele de apă. Amin.*

Un cor de „amin” se ridică din grup.

— Ei bine, vă sugerez să ieșiți în această noapte rece și să fiți alături de oamenii voștri, zise Engstrom, iar ei începură să se strecoare afară din centrul de comandă.

- Shrack scoase un trabuc, îi mușcă vârful și îl scuipe într-un coș.
- Te întorci la vechile vicii, colonele? zise Engstrom.
 - Prefer gustul de tutun gustului de cenușă, zise Shrack.
 - N-am crezut niciodată că te vei îndoi de unele lucruri, Bobby.
 - N-am ajuns niciodată atât de aproape de margine, Joshua.
 - Dumnezeu ne veghează.
 - Ar fi bine s-o facă.

WASHINGTON, SÂMBĂTĂ 6:52, P.M. EST

În postul central de comandă de la Casa Albă, președintele Pennington mergea încoace și încolo cu pași mari prin fața unei machete mari a muntelui James, în timp ce hărți de luptă erau agățate pe pereți. Mai mulți ofițeri erau însărcinați cu ținerea hărții la zi dacă bătălia progresa.

Cu douăzeci de minute mai devreme Abraham începuse să vorbească la radio, în direct, despre venirea Apocalipsei, oratoria sa violentă fiind plină de referințe la președintele cel necinstit, care își trimitea trupele în zona Missoula și despre trădarea guvernului. Generalul James asculta cu atenție, dând din cap, în timp ce Abraham continua să facă spume la gură de mai bine de treizeci de minute. Predicatorul își încheie versetele din Evanghelia după Luca, ce sunau mai mult ca un avertisment decât drept citate din Scriptură.

Când veți auzi de războaie și nenorociri, să nu vă-nspăimântați, căci aceste lucruri trebuie să vină și să treacă... și vor fi cutremure în unele locuri, și foamete, și boli; și imagini înspăimântătoare și se vor arăta semne mari din ceruri... Atunci lăsați-i pe cei ce sunt în Iudeea să fugă în munți... pentru că acelea vor fi zilele răzbunării, când toate lucrurile ce sunt scrise vor fi îndeplinite...

— Iar începe să citeze și să parafrazeze, zise James. A lăsat partea cu fuga din munți.

— Închide drăcia aia, zise Pennington.

— Vă rog să mă scuzați, domnule.

Pennington se uită la ceas. Îi convocase pe Marge Castaigne, pe Jerome Brillstein, secretarul Apărării, Claude Hooker, directorul FBI, Harry Simmons și pe Wayne Brodsky de la ATF. Voia ca ei să fie acolo, în cazul în care ar fi lansat un atac. Castaigne și Brillstein fuseseră împotriva deciziei sale de a trimite trupe în zonă, iar aspectele legale erau întunecate, dar Pennington se întorsese la Actul de Război din anii șaiszeci și la mult mai recente legi antiteroriste.

„Voi ordona doar o lovitură dacă ei vor provoca un atac”, le spusese Pennington. Dar Brillstein își amintea o discuție anterioară, când Pennington se răstise la el brusc: „La naiba, Jerry, dacă nu-i oprim acum, nebunii din aripa de dreapta din toată țara vor crede că ne pot călca în picioare.” Brillstein încerca sentimente contradictorii despre motivele președintelui.

Hooker și Simmons fuseseră de acord cu el, asemănând criza de pe muntele James cu o celulă de teroriști care complotau să răstoarne guvernul. Pennington luase decizia fără să se frământa prea mult, mai ales după moartea crâncenă a celor unsprezece agenți FBI în Michigan și după atacul împotriva lui Vail, care făcuse o a douăsprezecea victimă. Era mai convins decât oricând că Engstrom trebuia înfrunt. În mintea lui Pennington, aceasta era o revoltă.

Fără să țină seama de ceea ce credea cabinetul său, președintele simțea că decizia sa va fi acceptată de cei care-l votaseră, în special când le va spune cât ar costa o blocadă susținută de impozitele lor. Era pregătit să-și asume întreaga responsabilitate pentru ordinul prin care va trimite trupe americane împotriva cetățenilor americani. Decizia sa era fermă. Un singur act de terorism din partea armatei lui Engstrom va porni un război civil la granița dintre Montana și Idaho.

O dată cu întunericul, un vânt tăios se tânguia peste copacii de pe vârful muntelui James. Metzinger și fiul lui erau zgribuliți în jurul unui foc mic ce licărea și scotea scânteii din cauza vântului. Era foarte frig, însă tânărul nu se plângea.

— Chip, cred că ar trebui să te duci acasă, zise Metzinger. Țsta nu e un loc pentru un tânăr de șaisprezece ani.

— Sunt în miliție de când aveam paisprezece ani, tati, răspunse băiatul. Nu te părăsesc.

— Du-te jos și stai cu mama ta, acum are nevoie de tine.

— Locul meu este alături de tine.

— Chip...

— Lasă-te păgubaș, tată. Nu te părăsesc. Ce ar zice Generalul, dacă te-ar auzi vorbind așa? Tatăl nu răspunse, așa că Chip îl întrebă: Ce crezi că se va întâmpla?

— O, la dracu', în zori Generalul va sta de vorbă cu tipul ăla Vail și vor îndrepta lucrurile.

Chip se zgribuli și încercă să alunge frigul.

— În Vietnam nu era așa, nu, tată?

— Nu prea. Dimpotrivă. Cald, umezeală, nebulie. Puteai să aduni o mână de transpirație din aer. În Kuweit era foarte cald și uscat. Gura ți se umplea de praf, nu puteai nici să scuipi ca să-ți salvezi viața. Dar, ascultă la mine, era mai bine decât aici. Nu mi-a plăcut niciodată frigul.

Chip începu să râdă.

— Atunci, de ce te-ai hotărât să locuiești în Montana?

— Pentru că aici este casa noastră. Este țara lui Dumnezeu. O iubesc. Numai nopțile mă omoară. E prea frig.

În spatele lor, o voce zise:

— Ar trebui să fii mândru de fiul tău, David.

Se uitară în sus, Engstrom stătea în picioare, cu ochii strălucind din gluga pufoaicei.

Metzinger și Chip săriră în picioare și salutară.

— Nu e nevoie de asta, zise Generalul. Mă gândeam doar să fac o rugăciune alături de oamenii mei. Stați jos.

Metzinger și băiatul se așezară și se zgribuliră din nou în jurul focului.

— Aveți ceva știri? Întrebă Chip Metzinger.

— Nu. Ești speriat, fiule?

— Mi-e prea frig ca să mai fiu speriat, răspunse tânărul.

— Nu contează ce va veni, va și trece, zise Engstrom, amintește-ți cuvintele lui Luca, Capitoarele 21-28: *Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că răscumpărarea voastră se apropie. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece. Vegheați deci tot timpul și rugați-vă ca să fiți socotiți vrednici să scăpați de toate acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului Omului.*

— Amin pentru asta, zise Metzinger, dar în voce i se simțea tristețea.

— Amin, repetă Chip.

Generalul plecă, și ei îl auzeau vorbind cu alți oameni în întuneric. „...Și în gurile lor nu se găsea șiretenie: pentru că ei sunt fără păcat înaintea tronului lui Dumnezeu.”

Metzinger își puse brațul în jurul fiului său și îl trase aproape.

Sergentul mergea prin hangarul aglomerat, oprindu-se din când în când să stea de vorbă cu trupele. Un tânăr soldat se îndepărtase de mulțime. Acesta

îngenunchease lângă un zid, sorbind apă minerală dintr-o sticlă, adâncit în gânduri. Fața lui înnegrită era serioasă, și se uita în jos, la podeaua de beton.

— Cum te simți, soldat? îl întreabă sergentul.

— Nu sunt prea sigur, domnule.

— Ce vrei să spui cu asta?

— N-am crezut că vom omorî americani când m-am înscris în Forțele Speciale.

— Cum te numești, fiule?

— Rizzo, domnule.

— Ei, numele meu este sergent Williams. James Williams. Sunt în armata asta de douăzeci și opt de ani și nici eu n-am crezut asta. Dar comandantul nostru suprem spune că oamenii ăștia sunt trădători. Conspiră împotriva guvernului, jefuiesc și omoară numai întru gloria lor.

— Mi-e cam greu să mă gândesc că vom omorî o mână de fermieri din Montana, zise soldatul, care abia era trecut de douăzeci de ani.

— Nu sunt fermieri, sunt gherile foarte bine antrenate, care vor să dea jos guvernul și să disprețuiască steagul. Ți amintești ce s-a întâmplat la Oklahoma City, nu-i așa? Gândește-te la asta. Gândește-te la mama și la sora ta de acasă, ce s-ar întâmpla cu ele dacă renegații ăștia ar da buzna acolo?

— Da, domnule, așa o să fac, mă voi gândi la asta.

— Bun. O să fie totul bine. Vei executa ordinele, Rizzo, nu mă-ndoiesc.

— Vă mulțumesc, domnule.

MUNTELE JAMES, SÂMBĂTĂ 6:22 P.M., MST

Când soarele apuse după munții de vest, întunericul învălui repede muntele James, ca o mantie. Aproape că nu fusese amurg. Așa cum li se ordonase, două elicoptere Specter se roteau ușor deasupra feței sudice a muntelui și se apropiară până la o sută de metri de zona de luptă. Scanerile nocturne verificau fața întunecată a muntelui, căutând intrarea în buncăr. Membrii echipei căutau activitate și găsiră din plin. Figurile alergau dinspre intrare cărând rachete, lansatoare de rachete, grenade și puști automate care fuseseră ascunse până acum, fiind ilegale. În partea din spate a elicopterului, un specialist marca localizările lansatoarelor de rachete sol-aer pe zona de luptă și transmitea, prin radio, informațiile la centrul de comandă al aeroportului Missoula.

Colonelul Rembrandt, cu un trabuc mare, neaprins, în colțul gurii, se întoarse spre aghiotantul sau.

— Șobolanii ies la joacă, zise el și transmise informația postului central de comandă de la Casa Albă.

Pe munte, un al doilea elicopter al guvernului se ținea după primul. Împreună scanau zona de luptă, studiind pozițiile rachetelor Stinger sol-aer.

În buncăr, Shrack, Engstrom și Rainey, expertul în rachete, fost membru al Ku Klux Klan-ului, priveau pe monitoarele nocturne cele două elicoptere apropiindu-se.

— Șaptezeci și cinci de metri, mârâi Rainey.

— Ne localizează pozițiile, domnule General.

Engstrom cântări situația. Nu voia să tragă el primul foc, dar știa că asaltul asupra dealului atârna de un fir de păr. Vânturile puternice aveau să împiedice folosirea parașutiștilor. Stinger-ele pentru umăr, rachetele 72-E5 și lansatoarele de proiectile erau prima lor linie de apărare. Misiunea lor era să elimine elicopterele cu personal.

Rainey, care instruiseră lansatorii de rachete, era rece și calm. Era un bărbat scund și îndesat, cu o mustață groasă și o tunsoare scurtă.

El privea monitoarele, cu mâinile în șolduri, aștepta ca Engstrom să ia o decizie.

— Generale?

Engstrom se întoarce către Shrack.

— Ce crezi, Bobby?

Shrack cunoștea consecințele, dar înțelegea și problema.

— Fie îi nimicim și ne protejam rachetele sau ne predăm, zise el. Este primă noastră tactică.

— Putem trage un foc la mică înălțime, să-i avertizăm, zise el.

— La dracu', zise Rainey, fie îi nimicim, fie ne rostogolim ca o grămadă de cățeluși.

Shrack îl ura pe Rainey, dar îi respecta opiniile.

— Dacă le respingem primul atac, asta îl va scutura pe Pennington, zise el. S-ar putea să nu vrea să riște pierderi mari.

— Nu și-ar fi adus trupele dacă n-ar fi gata să meargă până la capăt, zise Engstrom. Se întoarce spre Rainey. Trage un foc de avertisment și vezi cum îți se răspunde, zise el.

— La dracu', zise Rainey dezamăgit.

Se întoarce, străbătu tunelul și ieși din buncăr.

Doi soldați stăteau lângă intrare cu Stinger-ele montate pe umăr. Rainey privi elicopterele Nighthawk prin binoclul cu infraroșii.

— Dă-mi asta, zise el și luă armă. Generalul vrea să ne jucăm puțin cu păsările astea.

Ținti cu Stinger-ul mai jos de ele și trase un foc. Racheta ieși cu iuțeala de pe țeavă și fășii în noapte cu coada sa de flăcări.

În elicopter, pilotul văzu flacăra, apoi văzu cum racheta trece pe sub burta aparatului.

— Suntem atacați cu rachete! striga el în microfon. Sub el, lângă șa, un tânăr milițian văzu racheta trecând pe deasupra, ratând, și se gândi că atacul începuse. Trase câteva rafale cu M-16 spre zgomotul făcut de elicopter. Câteva gloanțe suierară pe sub burta elicopterului Nighthawk.

— Suntem atacați cu rachete și foc de la sol, domnule, zise el.

La Casa Albă, James se întoarce către președinte.

— Ei au început, zise el.

Pennington îl privi și zise destul de calm:

— Spune-le să răspundă cu foc și să dispară, cunoscând foarte bine consecințele cuvintelor sale.

Rembrandt îi auzi ordinele în căști. Le retransmise elicopterului. Pilotul lăsă în jos botul aparatului și începu să tragă cu mitraliera spre deal. Gloanțele trecură peste pământul tare și-l loviră în piept pe unul dintre soldați. Acesta fu izbit de panta muntelui și muri imediat.

— Ticălosule, țipă Rainey. Luă o altă rachetă. O să-mi iau una din nenorocitele de jucării de șaptezeci de milioane de dolari ale președintelui.

Ținti cu Stinger-ul și trase. Racheta zbură prin cerul nopții. Când elicopterul Specter se întorcea să plece, racheta îi sfâșie burta. Pilotul simți lovitura, elicopterul se lasă pe o parte și îi scăpă de sub control.

— SOS! SOS! țipă el și, un moment mai târziu, rezervoarele de benzină explodară.

Elicopterul lovit căzu pe o parte și se înfipse în muntele James, izbucnind în flăcări.

În buncăr, Engstrom și colonelul Shrack priveau cum ardea elicopterul.

Engstrom era la fel de calm ca și gheața de pe un lac. Ridică o telecomandă și apăsă pe un buton. Podul care lega platoul de zona de luptă se rupse în bucăți din cauza exploziei celor două pachete de C-4. Fragmentele căzură în pârlul gălăgios de dedesubt.

— Generale, zise Shrack, tocmai am declarat război.

La o sută șazeci de kilometri depărtare, Martin Vail și Sam Firestone se îndreptau spre Missoula în micul avion personal al lui Firestone. Vail îi lăsase pe Parver, Meyer și Flaherty în Helena, să continue interogarea lui Granger și a lui

Wolf. Cu mărturiile lor și cu a lui Gondorf, aveau destule dovezi să înceapă procesul împotriva lui Engstrom și a echipei sale. Avea să fie începutul sfârșitului pentru Sanctuarul Domnului. Era nerăbdător să-i spună lui Hardistan în persoana și apoi s-o sune pe Marge Castaigne. Nici el, nici Firestone nu știa ce se întâmpla în Missoula. Nu ascultaseră la radio, iar Pennington nu-i avertizase despre alerta. Nu aveau nici o idee spre ce zburau.

38

MUNTELE JAMES, SÂMBĂTĂ 7:09 P.M., MST

Prima parașutare fuse un dezastru

Conduse de elicopterele de asalt, două Specter înarmate puternic zburară foarte aproape de fața sudică a muntelui, ținându-se aproape de linia zăpezii. Luptându-se cu vântul puternic care bătea pe vârful muntelui James, ele deschiseră focul cu puști Gatling de 25 mm. Și tunuri Bofors de 40 mm., deschizând un culoar pentru uriașele elicoptere Pavelow din spatele lor. Sub ele, câțiva oameni ai miliției îi așteptau înarmați cu Stinger-e și rachete 72-E. Elicopterele Specter secerau pădurea de sub linia zăpezii cu rachete și foc de mitralieră. În spatele lor, plutind peste fața sudică, elicopterele Pavelow care duceau trupe așteptau să lanseze primii soldați.

Rachete, mine antipersonale de 30 mm și foc de mitralieră ciuruiau pădurea de mai jos. Rainey dirija lansatorii de rachete, lătrând ordine în microfonul căștii. În spatele lui, forța de întărire a lui Metzinger era pregătită să atace militarii din Forțele Speciale în momentul în care erau parașutați pe munte.

— Ignorați elicopterele de luptă, țipă Rainey. Trageți în elicopterele mari, în cele care aduc personal.

Rachetele zburau prin noapte, unele greșindu-și ținta, altele rupând rotoarele, lovind fuzelajele, în cele din urmă găsind rezervoarele de combustibil. Primele două Pavelow se prăbușiră în flăcări. Nouăzeci de soldați și echipajele celor două aparate muriră instantaneu. Dar elicopterele Specter făceau prăpăd pe pământ. Rachetele, tunurile și focul de mitralieră ciopârțeau pădurea de sub linia zăpezii. Copacii erau doborâți, pământul erupea din cauza proiectilelor ucigătoare. Oamenii țipau când erau loviți de gloanțe.

Rainey privea cum lansatorii de rachete din jurul lui erau doborâți unul câte unul. Luă un Stinger, puse o rachetă în el și o trimise într-unul din elicopterele Specter care împrăștia moartea. Elicopterul se aplecă și intră cu botul în pământul tare. Rotoarele lui încă se mai învârtiră în zona de luptă, tăind câțiva oameni ca pe niște coceni de porumb. Toată zona din jurul lui luă foc.

Rainey ceru rezerve din forță de întărire a lui Metzinger. Aceștia veniră în grabă, luând lansatoarele de rachete de la camarazii căzuți, și încercară cu disperare să respingă atacul. Al doilea Specter primi o lovitură mortală. Căzu în linia de luptă, în timp ce pilotul încerca zadarnic să-l repună sub control.

Rainey se afla chiar în fața lui. Se întoarse să fugă când aparatul atinse pământul, aruncând zăpadă și noroi în fața lui. Ca un bulldozer în flăcări, scăpat de sub control, elicopterul îl urmări prin pădure, o grămadă de metal contorsionat și foc, înghițindu-l pe Rainey înainte ca acesta să reușească să scape. Apoi explodă și copacii dimprejur izbucniră în flăcări.

În lumina puternică a focului, marile elicoptere Pavelow veniră zbârnâind peste culmea muntelui și trecură pe deasupra epavei. Fură coborâte trapele și soldații de la Forțele Speciale ieșiră în fugă, ascunzându-se între copaci. Gloanțele cădeau cu sutele în jurul lor, răscolind pământul.

— Aici Metzinger, zise maiorul, cu o voce remarcabil de calmă. Sosesc elicoptere Pavelow. S-a făcut o lansare și mai sunt și altele care se îndreaptă

încoace.

— Spune-i lui Rainey să aducă mai mulți lansatori de rachete acolo, ordonă Shrack.

— Rainey este mort. Am reușit să-mi regroupez oamenii și să ne descurcăm cu ce avem aici deocamdată, dar am nevoie de întăriri acum!

— Ne-au rupt rândurile în linia de nord și în cea de sud. Nu mai pot să-ți dau pe nimeni.

În primul val teribil al luptei, Chip Metzinger fusese separat de tatăl lui. Auzi un huruit ca un tunet deasupra capului și, uitându-se în sus, în întuneric, văzu forma amenințătoare a unui alt Pavelow enorm. Era direct deasupra lui. Frica trecu prin el ca un curent electric. Își ridică pușca M-16 și trase în acea formă, reculul lovindu-i umărul când goli încărcătorul în mastodontul negru care plutea deasupra lui. Curentul provocat de elicele lui se răsucii în jurul băiatului, aruncând peste el fragmente de crengi și zăpadă, orbindu-l un moment. Când deschise ochii, văzu câteva forme întunecate lăsându-se în jos către el. Era înghețat de frică. Pușca-i atârna nefolositoare într-o parte, în timp ce privea fix în sus. Auzi zgomotul mortal al mai multor arme de asalt, înainte ca o duzină de gloanțe să-i sfâșie trupul, aruncându-l la câțiva metri în spate. Muri holbându-se îngrozit la cerul de deasupra lui.

AEROPORTUL MISSOULA, SÂMBĂȚĂ 7:29 P.M., MST

Aeroportul era ca un stup plin de activitate. Dedesubtul lor, Vail și Firestone văzură două avioane C-130 rulând pe pistă, în timp ce alte elicoptere de luptă Specter și Penetrator, precum și enorme elicoptere cu două motoare Pavelow, pentru transport de personal, se ridicau în noapte.

— Doamne, au adus elicoptere Specter și Penetrator acolo jos, zise Firestone. Și Pavelow-uri.

— Nu știu ce înseamnă toate chestiile astea, zise Vail.

— Elicoptere de luptă și transportoare de trupe. Specter este una dintre cele mai mortale aeronave făcute vreodată. Afurisitul ăsta costă șaptezeci și două de milioane de dolari.

Firestone luă legătura cu turnul prin radio, cerând instrucțiuni de aterizare.

— Ne pare rău, veni răspunsul, acest loc este închis traficului civil. Vă pot reorienta către...

Vail interveni:

— Sunt asistentul procurorului general, Martin Vail, împreună cu șeriful SUA, Sam Firestone, zise el sever. Se presupune că eu conduc această operațiune.

— Domnule, generalul James o conduce. Colonelul Rembrandt este comandantul din teren, dar este ocupat acum.

— Nu dau doi bani pe treaba asta. Vreau instrucțiuni de aterizare, se răsti Vail.

Urmă un moment de tăcere, apoi operatorul zise:

— În regulă, domnule, dacă mențineți altitudinea și înconjurați terenul prin sud-est, vă facem loc imediat ce avem o pistă liberă.

— Am recepționat, răspunse Firestone. Se întoarse și se îndreptă spre sud. Se află în plin atac, zise el.

— Ce naiba s-o fi întâmplat! zise Vail, fără să aștepte vreun răspuns.

— Cred că Omul s-a enervat, zise Firestone laconic.

— S-a enervat? S-a enervat! El este președintele, pentru numele lui Dumnezeu, el n-ar trebui să se enerveze.

— *Tu* poți să-i spui ăsta, dacă dorești, zise Firestone. Poate să facă orice vrea.

— Dar acolo are loc un *război*, Sam!

Spre sud-vest cerul se lumina ca-n ziua de Patru Iulie.

— Judecând după ce se vede acolo jos, nu cred ca va dura prea mult.

AEROPORTUL, SÂMBĂȚĂ, 8:44 P.M., MST

— Domnule colonel, ce naiba se întâmplă? Ce fac militarii aici? Întrebă Vail.

— Ordinul președintelui, zise colonelul Rembrandt. Ne-au doborât un elicopter. Am început lupta cu dușmanul.

— Unde este Hardistan?

Colonelul arată spre platoul opus șei de pe muntele James.

— Este acolo, împreună cu comandantul de arme întrunite, maiorul Barrier.

Vail înțelese imediat că nu era locul lui la postul de comandă. Primul său gând zbură la Hardistan, pe platou. Trebuia să ajungă acolo.

— Vreau să fiu acolo, cu el, zise Vail.

— Îmi pare rău, domnule, nu pot autoriza...

Vail îl ignoră. Luă telefonul celular special.

— Voi vedea ce zice procurorul general Castaigne despre asta, zise el.

— Domnule, eu nu i-aș deranja pe oamenii aceștia chiar acum. Cabinetul este cu președintele la Casa Albă.

— Atunci, o să-l sun pe fiecare dintre ei.

Firestone își puse mâna pe brațul lui Vail.

— Eu n-aș face-o, zise el. Noi am fost dați la o parte.

Umerii lui Vail căzură. Trădat, nu știa ce să facă mai departe.

— Domnule colonel, sunt pilot calificat și am o mulțime de ore de zbor cu elicopterul. Să zicem că l-aș duce eu pe domnul Vail cu elicopterul FBI care stă acolo, pe linia de zbor.

Căștile lui Rembrandt răsunau de zgomotele bătăliei. Dădu din mână, frustrat.

— Verificați la dispecer și vedeți dacă aveți culoar liber de zbor. Avem elicoptere Specter, Penetrator și Pavelow peste tot acolo. N-aș vrea să vă înghită vreunul din ele.

Se întoarse din nou la luptă.

MUNTELE JAMES, SÂMBĂȚĂ 9:54 P.M., MST

Marile elicoptere Pavelow se dovedeau cele mai eficiente arme împotriva miliției. Sustinute de mortalele elicoptere Specter, ele erau destul de mari ca să reziste vânturilor puternice de pe munte și, cu scaunele scoase, puteau transporta patruzeci și cinci de oameni în zona de luptă.

Val după val, elicopterele mari zburau peste munte, apoi coborau și-și lansau încărcătura. Dar planul de a face un arc de trupe și a forța Sanctuarul să coboare de pe munte trebuia abandonat. Oamenii înaintau anevoie pe munte, încercând să evite minele și sârma. Miliția rezista cu încăpățănare, refuzând să cedeze terenul. În vârful muntelui, pe linia zăpezii, Metzinger doborâse un alt Pavelow. Dăduse înapoi numai când fusese depășit cu mult ca număr. În nebunia luptei, pierduse urma lui Chip și se ruga ca fiul său să fie jos, la poalele muntelui, departe de lupta strânsă de pe linia zăpezii.

Acum Metzinger era silit să se retragă. El și ce mai rămăsese din cele patru echipe coborau muntele trăgând cu puștile M-16 și AK-47 în pădurile întunecate. În jurul lui se auzeau mereu împușcături, explodau bombe și, cel mai rău sunet dintre toate era al oamenilor care strigau după ajutor în întuneric.

În buncăr, Engstrom încerca să urmărească războiul, care avea loc afară, pe panouri mari de plastic, dar nu mai avea nici un rost. Soldații de la Forțele Speciale se apropiau din trei părți. Rentz își menținea poziția pe linia de nord a zonei de luptă, dar partea de sud era un haos total, și el nu avea idee ce se întâmpla.

Elicopterele Pavelow continuau să vină, aducând mai mulți soldați și mai

multă putere de distrugere, echipajele lor trăgând de la ferestre cu puști Gatling, cu țevele rotindu-se în cilindrii uriași.

Rentz și oamenii lui erau îngropați la sute de metri de marginea părții de nord, dar focul neiertător al elicopterelor Specter și Penetrator îi sfâșia forțele. În întuneric, șuieratul bizar al puștilor Gatling era înspăimântător, căci trăgeau câte treisprezece gloanțe de 25 mm pe minut în oamenii miliției. Obuzele cădeau în mijlocul oamenilor lui Rentz, împrăștiindu-i și schilodindu-i. Ei se retrăgeau încet pe burtă, sub focul distrugător al elicopterelor Specter.

Apoi Rentz auzi huruitul unui Pavelow. Acesta se ridică deasupra stâncii din nord și se apropia să-și lanseze încărcătura. Înăuntru, căpitanul Krantz dirija patru transportoare de trupe, care invadau zona din partea de nord.

Rentz puse o rachetă într-un Stinger și ținti direct spre cabină. Elicopterul și bărbatul erau aproape față în față, separați doar de pământul ars și de trunchiurile pinilor ruși. Trase racheta și o privi rotindu-se în aer. Fusesse o lovitură directă. Cabina se dezintegrează. Nava lovită căzu și se zdrobi de peretele de nord. Înăuntru, căpitanul Krantz și patruzeci și cinci dintre oamenii lui erau aruncați de colo-colo ca niște mingi de Ping-Pong, în timp ce scrijeleau panta muntelui, apoi se izbiră de o stâncă de treizeci de metri.

Un moment mai târziu, un al doilea Pavelow se lăsă în siguranță pe pământ și încărcătura sa țâșni afară. Sergentul Williams conducea atacul cu o pușcă Gatling de 30 mm, vâjâind și scuipând foc din brațele sale enorme. El formă un baraj, iar oamenii lui îl urmară, atacând linia de apărare a lui Rentz. Williams îl văzu pe maior stând în picioare, cu dinții rânjiți, cu un M-16 gata să tragă. Ridică repede pușca Gatling și trimise o duzină de gloanțe de 30 mm care se înfipseră în Rentz. Ele îi ridicară corpul de la pământ, sfâșiindu-l în bucăți și zburându-i capul de pe umeri. Căștile se ridicară în aer, apoi căzură pe pământ.

Williams alergă mai departe, pușca Gatling făcând cărare în fața lui, împrăștiind moartea.

PLATOUL, SÂMBĂTĂ 11:18 P.M., MST

Îi trebuise două ore și jumătate lui Firestone să primească acordul pentru zbor. Își ghidă micul elicopter în sus spre sud, ocoli marginea stâncii și se strecură sub culmea cea mare care proteja platoul, așezându-se lângă unul dintre camioanele Humvee în care se găsea micul post de comandă. În spatele platoului, strânși lângă stâncă, Hardistan, maiorul Barrier și patru soldați erau aplecați deasupra unei hărți întinse pe capota unui Humvee.

Vail era buimăcit. Nu era pregătit pentru enormitatea bătăliei care se desfășura în fața lui. Întregul deal era sfârtecat de grenade și rachete. Epavele elicopterelor în flăcări luminau cerul nopții. Vail se așteptase la un mic conflict armat. Nimerise într-un război.

Barrier îi ignoră pe Firestone și Vail când aceștia săriră din elicopter. Hardistan era cu adevărat șocat să-i vadă.

— Sunteți nebuni! Ce căutați aici?

Vail se uită mânios la el, tresărind la fiecare explozie.

— Asta începuse ca o operațiune a mea, zise el. Uiți că lucrezi pentru mine?

— Duceți-vă înapoi la bază, zise Hardistan fără resentimente. Este mult prea periculos, și nu mai puteți face nimic aici.

— M-am gândit că ai vrea să afli la prima mână. Avem veriga lipsă. Aș fi putut formula acuzațiile.

— Felicitări! zise Hardistan.

Vail se uită peste prăpastie, către zona de luptă. Luă un set de căști și ținu una la ureche, ascultând zgomotul bătăliei. Oamenii strigau după ajutor acolo unde nu avea cine să li-l dea; oameni pe moarte, strigându-și soțiile și mamele; unii îl blestemau pe Dumnezeu, alții se rugau.

— Mai sunt două femei aici, Generale.

Engstrom se întoarse și-l privi surprins. Uitase de concubinele lui Abraham.

— Tu și târfele tale blestemate! zise Shrack.

— Nu știam că se va ajunge aici.

— Tu ești marele profet Abraham, credeam că știi totul.

Stampler se mulțumi să zâmbească.

— Ce zici, Generale? Pot să le trimit pe tinerele doamne afară de aici?

— Ar fi trebuit să faci asta acum câteva ore.

— Eram ocupat să informez lumea despre ce se petrece aici, sus.

— Ca și cum n-or să afle oricum, zise Shrack dezgustat.

— Nu și din punctul nostru de vedere. Acum știu.

— Ajunge, zise Engstrom. Au destule haine călduroase?

— Da.

— Pai, atunci, grăbește-le.

Stampler se întoarse în cameră.

Cele două fete stăteau în micul său dormitor. Patul era într-o dezordine cumplită. Pernele erau pe jumătate scoase din fețele lor.

El le dădu jachete groase și căciulițe negre de lână.

— Vă vor lăsa să coborâți de pe deal, zise el.

— Vii cu noi? Întrebă una din fete.

— Mă tem că nu pot în noaptea asta. O să vin și eu mai târziu.

Una din fete se ridică și-și puse jacheta. Fusta ei de lână îi ascundea gleznele. Își trase căciulița peste urechi.

— Eu plec, zise ea. Tu poți să faci ce vrei, Reba.

Își ieși din cameră.

În camera de comandă, Engstrom vorbea cu sergentul Williams.

— Sergent, sunt două femei tinere în buncăr. Ele nu sunt combatanți.

Putem să le dăm drumul?

Williams era surprins. Femei? În buncăr? Bătrânul General era mai obscen decât crezuse el.

— Domnule, voi pune un om să stea în partea dreaptă a ușii.

— Ești foarte drăguț, sergent.

— Am și eu două fete, răspunse Williams.

În dormitorul său, Stampler întinse mâna către cealaltă fată.

— Vino să-mi spui noapte bună, draga mea Reba, zise Stampler. Ea veni la el, iar el o îmbrățișă. Tu ai fost mereu favorita mea, zise el.

O sărută pe gât, păși în spatele ei și, punându-i mâna sub bărbie, îi rupse gâtul cu cealaltă mână. Ea căzu fără să scoată vreun sunet. O aruncă pe pat și-i scoase repede rochia. Își puse rochia ei și apoi jacheta și-și trase căciulița peste frunte și urechi. Își ieși din cameră, închise ușa și, aplecându-se, trecu prin camera de comandă după cealaltă fată. Engstrom și Shrack se uitau la hărți. Nu dădură atenție când Stampler și fata ieșiră prin tunelul lung și descuiară ușile duble din oțel. În spatele lor, Stampler auzi cizmele grele ale lui Shrack venind spre ei. O luă pe fată de braț și se grăbiră să iasă din buncăr.

Un soldat îi aștepta. Îi escortă departe de buncăr printre copaci. Ici-colo în întuneric se auzea zgomot de foc de pușcă intermitent.

— Vă conduc spre partea de sud, zise soldatul. Vă putem lua cu următorul elicopter.

Stampler trecu în spatele lui. În timp ce mergeau pe o cărare întunecată printre copaci, scoase un cuțit și se apropie atât de mult, încât soldatul îi simți răsuflarea în ceafă. Stampler îi dădu capul pe spate și îi tăie gâtul. Omul căscă o dată gura și căzu mort la picioarele lui Stampler. Fata se întoarse cu ochii mari și-l privi. El o înjunghie cu răutate, omorând-o pe loc. Își aruncă jacheta și-și trase rochia peste cap. Luă vesta și jacheta soldatului și se îmbrăcă cu ele. Apoi își înnegri fața cu noroi și-și puse casca acestuia pe cap, îi luă pușca și începu să urce dealul cât putu de repede.

Sergentul Williams stătea pe o porțiune de pământ nears și vorbea în microfonul lui Rentz:

— Generale, vă admir curajul, dar cauza aceasta este pierdută. Predați-vă acum, până nu mai mor și alții. Hai să privim răsăritul împreună.

— Acestea sunt cuvinte frumoase, sergent. De unde ești?

— Charleston, Carolina de Sud, domnule. Tatăl meu a luptat în al Doilea Război Mondial. A fost primul negru care a candidat pentru Congres în Carolina de Sud. A fost învins, dar cel puțin a avut privilegiul de a candida.

Shrack chicoti și dădu din cap.

— Ei, nu mai spune.

— Vrei să te predai, Bobby?

— La ce dracu'? Să execut o condamnare pe viață în Mormânt său să sfârșesc pe o masă cu un ac în braț?

Generalul trase capacul negru de metal care proteja butonul roșu. Era conectat la corzile de detonare care aprindeau pachetele cu C-4 ascunse în apropiere.

— Ne-am descurcat destul de bine, Bobby, luând în considerare că au trimis toată Armata SUA împotriva noastră, zise Engstrom.

Zâmbi și dădu mâna cu Shrack.

Mult mai sus, Stampler ajunse la linia zăpezii și fugi spre sud, spre coridorul îngust de pământ care ducea în josul dealului, la platou. Cu puțin noroc, ar putea ajunge acolo, poate chiar să-l găsească pe Mordie și să scape dracului de acolo.

— Sergent Williams? zise Engstrom.

— Da, domnule?

— Îți cunoști Biblia?

— Citesc câte un verset în fiecare seară, domnule.

— Asta este din Apocalipsă: *Și al șaptelea înger și-a vărsat vasul în aer; și iată că se auzi o voce din Templul Cerurilor, de pe tron, zicând că s-a săvârșit. Și se auziră voci, și tunete, și fulgere; și se pomi un cutremur mare, așa cum omul nu văzuse niciodată de când erau oameni pe pământ. Și fiecare insulă zbură la depărtare, și munții se scufundară.*

Apăsă pe buton.

Cinci sute de kilograme de C-4 explodară instantaneu, aprinzând rachetele, proiectilele, obuzele, muniția, combustibilul: toate armele de contrabandă pe care Sanctuarul le furase de-a lungul anilor și le ascunsese în munte.

Fața muntelui explodează ca un vulcan. Mai întâi, se porni ca o furtună de beton, pământ și fum.

Pământul se zgudui pe mai mulți kilometri în jur, ca în timpul unui cutremur. Apoi urmă mingea de foc. Era de mărimea unor blocuri, se ridică din furnalul morții, răsucindu-se spre cer, luminând noaptea ca un soare care abia se năștea. Se ridică și coborî ca un zgomot de tunet peste fața muntelui James, creând un vacuum care sorbea totul în interiorul lui. Pinii erau smulși din pământ, ridicați spre cer și arși. Oamenii dispăreau în incendiul care consuma totul. Zăpada se transformă în apă, începu să fiarbă și se transformă în abur. Pământul de sub teribila minge de foc era prăjit, în timp ce valul zgomotos de flăcări ardea totul în calea lui.

Pe platou, Firestone îi înșfăcă pe Vail și pe Hardistan și-i trase peste marginea adăpostului, dar maiorul Barrier, căzut în genunchi, privea năucit

cum îl învăluia moartea.

Se rostogoliră câțiva metri în jos și se adăpostiră sub niște rădăcini ieșite din pământ, în timp ce râul de foc trecea mugind în jos, pe lângă ei, dar fu oprit de stâncile mari din jurul platoului și se răsuci înapoi spre cer. Copacii și molozul se duseră cu el. Cei trei bărbați se țineau strâns unul de altul și de rădăcinile pe care căldura le sorbea. Camionul Humvee de comandă fu ridicat de vânte și aruncat peste marginea unei stânci ascuțite. Explodă când căzu în prăpastie și se prăbuși la câțiva metri de ei. Corpul maiorului Barrier îl urmă. Chircit și încă arzând, el căzu din cer ca o sperietoare de ciori fumegândă și se prăbuși pe pământul din apropiere.

Vail încercă cu disperare să respire, simți căldura în piept și deschise gura.

Apoi, la fel de brusc, un val de aer rece urmă sferei de foc. Vail, Firestone și Hardistan se holbară la marea minge de foc, privind-o cum se ridică spre cer. Era o imagine care le provocă o teamă respectuoasă. Câteva clipe mai târziu, cenușă și resturile incendiului coborâră peste muntele distrus.

Stampler se ascunsese în epava unui Pavelow distrus. Explozia era mai jos de el, dar forța ei lovi elicopterul, răsturnându-l pe panta dealului. Se rostogoli în zăpadă pentru a stinge flăcările care îi lingeau hainele și fața. Apoi alergă printre copaci pe fața sudică a muntelui și stătu acolo, în timp ce buncărul își împrăstia norul de praf, aducător de moarte.

La treizeci și doi de kilometri distanță, pământul se cutremură și geamurile turnului de control al aeroportului se sparseră în bucățele și căzură din cadrele lor.

Colonelul Rembrandt se holba, nevenindu-i să creadă, la marea minge de foc care se ridica spre cer, transformând noaptea în zi.

— O, Dumnezeu meu, șopti el.

Își scoase căștile și le aruncă pe masă, în timp ce generalul James îi ceru să-i spună ce naiba se întâmpla acolo.

39

Un cer roșu ca sângele întâmpină dimineața, pătat de fuioare subțiri de nori cirus. Vail, Hardistan și Firestone erau îngrămădiți sub creasta care le salvase viața. Barrier și oamenii lui nu fuseseră la fel de norocoși. Trupul maiorului se afla tot la poalele stâncii unde-l aruncase devastatoarea minge de foc. Unul dintre camioanele Humvee zăcea zdrobit în copaci, unde fusese aruncat ca o jucărie, la câțiva metri depărtare. Elicopterul și cel de-al treilea Humvee încă ardeau.

Cele trei ajutoare ale lui Barrier erau de negăsit.

În lumina zorilor, drumul ce ducea în vale era într-o dezordine teribilă. Copaci ruți și moloz îl acopereau pe câteva zeci de metri. Dincolo de prăpastie, în ceea ce fusese cândva Sanctuarul lui Engstrom, se căsca acum o groapă imensă. Deasupra, epavele unor Pavelow și Specter era tot ce mai rămăsese din forța de asalt. Zăpada, de unde linia ei se întinsese până la vârful muntelui James, se topise. În mod miraculos, opt soldați răniți ce așteptaseră să fie evacuați scăpaseră cu viață.

Un vâl subțire de cenușă acoperea totul.

Cei trei supraviețuitori de pe platou erau lipsiți de mijloace de comunicare, mâncare și apă. În întunericul de după holocaust, auziseră elicoptere și văzuseră razele subțiri ale lanternelor cercetând ruinele. La primele raze de soare, aveau să fie văzuți și salvați din ascunzătoarea lor. Așa că așteptau.

Trauma exploziei îi lăsase tremurând și în stare de șoc. Se înghesuiau unul în altul, fără să vorbească. Nu era nimic de zis.

Deasupra lor, Aaron Stampler – Abraham al nebuniei lui Engstrom – cobora

dealul, clătinându-se printre fragmente de copaci și pământ, spre creasta care-i proteja pe Vail, Hardistan și Firestone. Mai purta încă hainele soldatului pe care îl omorâse, o parte a feței îi era arsa, iar părul îi era pârlit până la scalp. Transpirația provocată de căldura teribilă îi ștersese mare parte din negreala de pe față.

Și el era traumatizat, tremurând atât de tare, încât dinții îi clănțăneau. Căra cu el un pistol calibru 45 într-o mână și o gamelă în cealaltă, plină cu zăpadă topită, pentru a avea apă. Avea trei cartușe în magazia pistolului și unul în camera lui, pentru orice eventualitate. Își scosese de mult lentilele de contact.

Stampler mergea, poticnindu-se pe coasta dealului către culme. Drumul era acoperit de resturi, dar el știa că putea să răzbească. O dată ajuns în vale, simțea că putea să scape din nebunia ce înconjură câmpul de luptă de pe muntele James. Găsise o legitimație în uniformă furată. Când se apropie de culme, văzu elicopterul arzând, dar nu știa că sub el, după culme, se afla Marin Vail.

Se luptă să răzbată pe platou, dar, când se apropie de piciorul stâncii, se opri. Trei oameni erau îngrămădiți laolaltă în umbrele adânci. Soarele nu era încă așa de sus, încât să lumineze alcovul natural, și era dificil să-i distingă. Se dădu în spate, ieșind din raza lor vizuală și se gândi ce să facă. În mod clar, cei trei așteptau să fie salvați. Stampler se hotărî să se întoarcă în vârful culmii, să se prefacă mort până ce cei trei vor fi salvați, apoi să-și continue fugă spre vale. Dar când se întoarse să plece, o voce îl opri.

— Hei, soldat!

Se întoarse. Un bărbat înalt în jachetă FBI stătea în spatele lui.

— Vino aici, îl chemă agentul FBI cu o voce prietenoasă. O să fim luați în scurt timp.

Stampler se așază și se sprijini de baza stâncii. Agentul întinse mâna.

— Eu sunt Billy Hardistan, zise el. În timp ce-și strângeau mâinile adăuga: De unde dracu' vii?

— Am fost deasupra, la linia zăpezii, zise Stampler. Mai sunt niște tipi răniți acolo. Nu cred că a mai scăpat altcineva.

— Ești un soldat norocos, zise Hardistan. Asta e o arsură urâtă, dă-mi voie să mă uit puțin. În timp ce Hardistan studia carnea arsă de pe o parte a feței lui Stampler, acesta îi văzu pe ceilalți doi oameni ieșind din umbră. Ai niște apă în gamelă? zise Hardistan. Trebuie să curățăm rana asta puțin.

— O să fie bine, murmură Stampler.

Apoi se uita peste umărul lui Hardistan.

Privirea i se înfipse direct în ochii lui Martin Vail.

lisuse!

Întinse mâna și luă pistolul.

Vail se uită la el și începu să zică ceva. Apoi expresia îi îngheță.

— Dumnezeule! strigă el, făcând ochii mari, neîncrezători. Asta este Aaron Stampler!

Stampler îl lovi cu cotul în față pe Hardistan și ridică pistolul. Mâna lui Firestone căută sub braț, dar era un pic cam târziu. Stampler trase un singur foc. O secundă mai târziu, Glock-ul lui Firestone mugii. Glonțul trecu prin gâtul lui Stampler. Acesta se clatină spre spate și căzu în elicopterul care încă ardea. Hainele îi luară foc. Se rostogoli înnebunit, încercând să scape din masa contorsionată de metal, dar se afundă și mai tare în epava în flăcări.

În timp ce el țipa de durere, Firestone se întoarse spre Vail. Singurul glonț îi intrase acestuia în piept. Parcă îl lovise o bâtă de baseball. Căzu în genunchi și se aplecă pe o parte, sprijinindu-se într-o mână.

Firestone alergă la el.

Dar Vail nu-l vedea. Mintea lui se întorcea nebunește înapoi spre trecut. Se gândi la Stampler și la baia de sânge pe care o făcuse când fusese eliberat din spitalul de boli mintale, apoi mintea lui înfierbântată se întoarse la Jane și Magoo.

Da, se gândi el, *pot să fac asta...*

Se uită în sus, la Firestone, și lumea se făcu albă.

Leșină în brațele lui Firestone.

Pe platou, Stampler se opri din țipăt. Ochii îi căzură din carnea topită a feței, iar focul îl consumă.

Într-un colț al secției de terapie intensivă de la spitalul din Missoula fuse trasă o perdea în jurul patului lui Vail. Jane Venable stătea lângă el, ținându-l de mână. O mască de oxigen îi acoperea nasul și gura lui Vail, iar lângă el, în spatele liniilor de perfuzii și al tuburilor care-l mențineau în viață, monitorul pentru inimă se auzea în timp ce liniile verzi ale graficului înregistrau lupta lui pentru viață. Medicul intra în rezervă la interval de câteva minute pentru a verifica instrumentele. Fața lui nu trăda nimic.

Glonțul îl lovise pe Vail în inimă și pierduse mult sânge până îl găsiseră echipele de salvare. Pungile de sânge îl salvaseră de la granița cu moartea, dar prognozele erau destul de pesimiste.

Afară, în hol, iubita Gașcă de Nebuni a lui Vail, Billy Hardistan și Sam Firestone se uitau la ceas. Fusese în operație timp de patru ore. Acum urma agonia așteptării.

Venable vorbea aproape continuu cu Vail, jurându-i tot timpul că-l iubește, vorbindu-i despre Magoo și cum îi vor găsi o pereche pe măsură, spunându-i în șoaptă despre planurile de restaurare a cabanei de lângă lac.

Mâinile lui erau reci și fața trasă.

Apoi îl simți cum o strânge de mână. Pleoapele îi fluturară, deschise ochii și îi zâmbi. Încet, își duse cealaltă mână la mască și încercă să și-o dea jos.

Jane îi dădu masca jos pentru un moment și îl sărută. Apoi el îi șopti ceva. Ea se aplecă, urechea aproape atingându-i buzele bărbatului și ascultă. Ochii i se umplură de lacrimi.

— O, da, zise ea. O, da. Se întoarse către soră. Aveți vreun preot aici? întrebă ea.

— Desigur, răspunse femeia.

— Ați vrea să-l găsiți, vă rog?

Cincisprezece minute mai târziu, în timp ce inima i se lupta să mențină monitorul în funcțiune, în mijlocul colegilor lui și al noilor lor prieteni, Martin Vail și Jane Venable se căsătoriră.

EPILOG

Pentru numele lui Dumnezeu, haideți să stăm pe pământ și să spunem povești triste despre moartea regilor.

Richard II, Actul III, Scena 2

Era o dimineață strălucitoare de aprilie, extrem de caldă pentru Washington, când limuzina opri lângă intrarea principală a Casei Albe. Un tânăr atașat naval aștepta. El deschise ușa și-l ajută pe vizitatorul cel palid să iasă din mașină.

— Bună dimineața, domnule, zise ofițerul. Bine ați venit la Casa Albă.

Vizitatorul se sprijini în baston.

— Ultima dată când am venit aici, zise el cu un zâmbet strâmb, am intrat pe ușa laterală.

Ofițerul îi oferă brațul și îl ajută să urce scările.

În Biroul Oval, Claude Hooker și președintele Pennington erau în conferință

când Mildred Ewing, asistenta președintelui, bătu la ușă și-și băgă capul înăuntru.

— E aici, anunță ea.

Pennington dădu din cap.

— Bun. Bun, zise el. Condu-l imediat înăuntru.

Un moment mai târziu, Martin Vail intră în cameră. Părea mai bătrân decât își amintea Pennington de la prima lor întâlnire și slăbise mult.

— Martin, zise Pennington, ce bine-mi pare că te văd din nou. Ți-l amintești pe Claude Hooker. Își strânseseră mâinile și apoi Pennington zise: Claude, vrei să ne scuzi, te rog?

Hooker era evident deranjat de faptul că i se ceruse să plece, dar dădu din cap și părăsi camera.

— Ei, Martin, arăți bine, foarte bine.

— Vă mulțumesc, domnule președinte.

— Și Jane ce mai face?

— Este într-o vacanță prelungită. A făcut pe Florence Nightingale cu mine și cu Magoo. El este câinele nostru.

— Da, îmi amintesc. Un adevărat erou, din câte știu.

— A încasat un glonte care îmi era destinat mie, zise Vail.

— Hai să stăm aici. Pennington îl conduse pe Vail la două canapele și se așezară față în față. Pennington era un om ordonat. Mută obiectele de pe măsuța de cafea în timp ce vorbeau, oprindu-se în cele din urmă când pusese totul simetric. Ți-am urmărit recuperarea. Operațiunile au decurs bine, am înțeles.

Părea mai mult o scuză decât o îngrijorare, de parcă Pennington căuta o portiță pentru a începe o conversație.

— A fost nevoie de patru operații ca inima mea să ticăie așa cum trebuie, dar mă simt bine, răspunse Vail. Totuși, nu mi-am recăpătat iuțeala picioarelor.

— Vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut, zise Pennington. Tu și echipa ta ați făcut o treabă admirabilă construind un caz RICO. Din nefericire, Engstrom și băieții lui au ales moartea în locul dezonoarei. Dar, în sfârșit, s-a așternut praful, lucrurile merg bine.

Poate pentru tine, gândi Vail, dar nu și pentru Marge Castaigne. Nici pentru Jesse James și Harry Simmons. Toți își acceptaseră „oficial” responsabilitatea pentru holocaustul de pe muntele James și luaseră totul asupra lor, pensionându-se sau depunându-și demisia la începutul tragediei, absolvindu-l astfel pe Pennington de decizia de a ataca Sanctuarul cu forță militară. În cele trei luni de la atac, Pennington se îndepărtase grijuliu de fiasco „așumându-și, public, responsabilitatea” pentru acțiune.

— Deci, ce ai de gând să faci, o dată ce vei fi pe deplin recuperat?

— Nu prea m-am gândit la acest lucru, domnule președinte.

— Oamenii tăi s-au descurcat foarte bine cu construirea cazului RICO. Au dovedit că aveam dreptate.

Vail nu răspunse.

Se uita intens peste masă, la Pennington.

— Mă gândeam, zise președintele. Așteptăm să avem o deschidere în al Cincilea Circuit, probabil înainte de sfârșitul verii. Cred că ai fi un judecător excelent.

Deci, asta era. Îi trebuise lui Pennington mai puțin de cinci minute ca să treacă la subiect. Vail rămăsese suspect de tăcut în timpul recuperării sale îndelungate, menținându-și atitudinea „fără comentarii”, pentru care era bine cunoscut. Acum, președintele îi oferea o slujbă respectabilă, pe viață, drept răsplată.

— Îmi vin în minte o mulțime de judecători care ar face apoplexie doar la gândul acesta, zise Vail.

Pennington râse.

— O, eu cred că nu, zise el cu solitudine. Ai, cu siguranță, experiență și rezultate. Iar respectul pentru Constituție te face un candidat excelent.

— Vă apreciez oferta, domnule, zise Vail. Dar nu, mulțumesc.

— Înțeleg, zise Pennington. Poate... ai altceva în minte?

— Nu-mi datorați nimic.

— Cred că m-ai înțeles greșit..., începu Pennington, tonul devenindu-i mai formal.

— Eu nu cred, zise Vail, întrerupându-l. Când am primit slujba de asistent al procurorului general, am făcut o înțelegere că politica nu va intra în această însărcinare. Acum îmi dau seama ce naiv am fost. Cred că politica dumneavoastră și naivitatea mea sunt două dintre cele mai importante motive pentru care am fost ales.

Fața lui Pennington se întunecă. Maxilarul i se strânse.

— Te-am invitat astăzi aici ca să te felicit pentru o slujbă bine făcută, zise el.

— Oh, îmi pare rău, credeam că m-ați invitat ca să-mi mulțumiți că mi-am ținut gura și să-mi oferiți o slujbă drăguță, moale, ca să mi-o țin în continuare închisă.

Președintele se uită la el, mânios, peste masă.

— Aceasta este o remarcă insolentă, domnule, și o presupunere arogantă.

— Probabil. Tactul și diplomația n-au fost niciodată punctele mele forte, iar aroganța este unul dintre defectele mele.

— Hai să-ți spun ceva, Martin. Viața înseamnă politică. Joci așa cum trebuie sau sugi la ultima țâță. Este foarte simplu. Cred că poți învăța o lecție valoroasă din această experiență.

— Știți ce cred eu? Că am fost adus în acest joc pentru a vă da o scuză să scăpați de Engstrom. Cred că ați contat pe neștiința mea în politică să construiesc un caz care să-l facă pe Engstrom atât de respingător în ochii publicului, încât să vă puteți folosi toate puterile pentru a-l distruge. Ați avut o mulțime de motive. Chiar dacă ne făceam cazul, știați că Engstrom nu s-ar fi supus niciodată lipsei de demnitate a unui proces la tribunal. V-ați fi confruntat cu o blocadă lungă și costisitoare. Aveați un maniac care credea în Biblie, aproape de a vă face de râs, care-și bătea joc de președinție și care își crea adepți acolo, în ținuturile sălbatice. Cred că ați vrut să demonstrați întregii mișcări a miliției că provocarea puterilor guvernului era cel puțin o aventură sinucigașă. Și mai cred că știați că, chiar dacă lucrurile merg prost, Marge Castaigne, James și Simmons își vor asuma răspunderea. La dracu', dacă Stampler n-ar fi pus un glonte în mine, m-aș fi prăbușit și eu o dată cu ei. Vail se ridică cu greu în picioare, ajutându-se de baston. Ironia întregii povești este, zise el, înainte de a-i întoarce spatele președintelui Statelor Unite, că Engstrom predica despre venirea Armageddonului, iar dumneavoastră ați răspuns rugăciunii lui.

Jane Venable privea cum Jack Connerman străbătea pajiștea cea mare spre soțul ei și Magoo, care stăteau jos lângă lac. Vail se ridică încet și dădu mâna cu reporterul care-i consemnase cariera încă din zilele în care era avocat al apărării, întorcând legea cu susul în jos și mâncând procurori la prânz. Ea nu avea idee că îl invitasese pe scriitor la prânz.

— Cum te mai simți, Marty? întrebă Connerman.

— Mă simt bine, răspunse Vail.

Mergeau încet pe malul lacului.

— Se pare că refac cabana, zise Connerman.

Arată spre muncitorii care erau ocupați cu tăiatul și ciocănitul.

— Aș fi fericit să scap de oamenii ăștia. Merseră puțin mai departe, apoi Vail zise: Mai zilele trecute mă gândeam la zeloți.

— Zeloți?

— Da. Când doi zeloți se întâlnesc față în față, nimeni nu câștigă, zise Vail. Unul sfârșește ca un martir, iar celălalt pierzându-se în amurg. Și toți oamenii sunt păcăliți la sfârșit.

— Interesant, zise Connerman.

— Ei, am avut foarte mult timp să mă gândesc la asta. Vreau să-ți spun o poveste, zise Vail.

— Despre zeloți?

— Despre zeloți și o mulțime de alte lucruri.

— Asta e neoficial? Întrebă Connerman.

— Nici să nu te gândești, răspunse Vail.

Începu să vorbească. Și, pe măsură ce Vail vorbea, și Connerman scria, Martin Vail începu să simtă că, poate, rănilor sale se vor vindeca până la urmă, într-o zi.

Două zile mai târziu, pe 19 aprilie, un Transcontinental 747, zburând de la Denver la Washington D.C. explodă la câteva minute după decolare. Două sute treizeci de bărbați, femei și copii au murit în accident.

Scrijelite în interiorul cutiei negre a epavei erau trei numere:

2-3-13
